

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

11 juni 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1611
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1630
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1669
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1683
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1688
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1699
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1705
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1708
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1730
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1731
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1748
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1796
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1802
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1820
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1824
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1843

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1853
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1855
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1855
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1856
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1857

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1858

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 49
van 8 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Europees Merkenbureau – Taalgebruik

De regeling uit 1993 voor het taalgebruik in het Europees Merkenbureau werd fel bekritiseerd.

Deze regeling komt erop neer dat alle werktalen van de Europese Unie (EU) mogen worden gebruikt voor het indienen van aanvragen mogen worden gebruikt. Bij het instellen van een procedure na afwijzing van de vraag, moet echter worden gebruikgemaakt van het Engels, Duits, Frans, Spaans of Italiaans.

Kan de minister-president, ook belast met Europese Aangelegenheden, meedelen hoeveel maal vanuit Vlaanderen, na afwijzing, een procedure in één van de vijf voornoemde talen werd ingesteld en in welke van de vijf talen dat gebeurde ?

Aanvullend antwoord

Na raadpleging van het Europees Merkenbureau en de Dienst voor de Industriële Eigendom van het federale ministerie van Economische Zaken kan ik het volgende meedelen.

Het Europees Merkenbureau houdt in zijn statistieken geen rekening met de entiteiten van een lidstaat. Bijgevolg kunnen de gevraagde cijfers niet worden verschaft. De volgende indicatieve elementen van antwoord kunnen echter wel worden meegedeeld.

a) De aanvraag voor een Gemeenschapsmerk moet gebeuren in één van de officiële talen van de Europese Unie. In het aanvraagformulier moet de aanvrager één van de talen van het Europees Merkenbureau, namelijk het Duits, Engels, Frans, Italiaans of Spaans, als tweede taal kiezen. Indien de taal van de aanvraag niet één van de talen van het Europees Merkenbureau is, zal de tweede taal worden gebruikt in de zogenaamde postregistratieprocedures en in de beroepsprocedure, tenzij de gedingvoerende partijen overeenkomen dat ze in die procedures een andere officiële taal van de Europese Unie als procestaal zullen hanteren.

Er zijn drie postregistratieprocedures, die zware gevolgen kunnen hebben op een aangevraagd en bekendgemaakt Gemeenschapsmerk en waarna een beroepsmogelijkheid bestaat bij de zogenaamde Board of Appeal van het Europees Merkenbureau.

De eerste is de oppositieprocedure tegen de registratie van een Gemeenschapsmerk, die kan uitmonden in de afwijzing van een Gemeenschapsmerk. De procedure waarin de vervallenverklaring van de rechten van de Gemeenschapsmerkhouders wordt gevorderd, is de tweede postregistratieprocedure. Ten slotte kan de nietigverklaring van een Gemeenschapsmerk worden gevorderd.

b) De aanvragen voor een Gemeenschapsmerk die werden ingediend vanuit België, geven, wat de keuze van de eerste en de tweede taal betreft, het volgende beeld :

Eerste taal		Tweede taal	
Frans	757	Engels	1.132
Nederlands	733	Frans	535
Engels	192	Duits	28
Duits	21	Spaans	26
Spaans	19	Italiaans	10
Italiaans	6		
Grieks	1		
Fins	1		
Zweeds	1		
Totaal	1.731	Totaal	1.731

Aangezien het niet vereist is een rechtvaardiging te geven voor de gekozen taal en aangezien er bovendien geen beperking bestaat die geba-

seerd is op de herkomst van de aanvrager of zijn vertegenwoordiger, mag worden aangenomen dat de keuze van de eerste taal een goede indicator is voor de herkomst van de aanvrager.

Nochtans moet worden opgemerkt dat de keuze van de eerste taal ook door tactische overwegingen kan zijn ingegeven. Zoals in a) reeds werd vermeld, is het zo dat als enkel de gekozen tweede taal een taal van het Europees Merkenbureau is, deze taal in beginsel zal worden gehanteerd in de postregistratieprocedures en in de beroepsprocedure. Dit tactisch gebruik van de eerste taal wordt geïllustreerd door het feit dat in de periode 1996-1998 10.802 aanvragen in het Nederlands werden ingediend, hoewel er in deze periode slechts 1.623 en 2.854 aanvragers een adres opgaven in België respectievelijk Nederland. Het inschakelen van een Nederlandskundige vertegenwoordiger om vanuit bijvoorbeeld de Verenigde Staten merkbescherming te krijgen in de Europese Unie, is een verklaring van dit verschijnsel.

- c) Tot einde februari 1999 werden 12.367 opposities ingesteld tegen bekendgemaakte aanvragen van een Gemeenschapsmerk. In 309 gevallen waren ondernemingen van Belgische oorsprong betrokken, ofwel als aanvrager, ofwel als oppositievoerder. De proceduretalen in deze gevallen waren de volgende :

Engels	192
Frans	83
Duits	6
Spaans	4
Italiaans	1
Onbepaald	23

- d) Tot einde 1998 werden 19 vorderingen tot vervallenverklaring of nietigverklaring ingediend. Geen enkele daarvan gebeurde door een Belgische ingezetene of tegen een Belgische houder van een Gemeenschapsmerk.

- e) Tot einde februari 1999 werden 358 beroepen ingesteld tegen beslissingen van het Europees Merkenbureau. In 3 gevallen was de insteller een Belgische firma. In 2 van deze gevallen verliep de procedure in het Engels, in het andere in het Frans. Er werd geen beroep ingesteld tegen een Belgische onderneming.

(Voorlopig antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1219 – red.*)

Vraag nr. 59
van 28 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden

Er zijn in het grensgebied met Nederland, Frankrijk en Wallonië verschillende grensoverschrijdende samenwerkingsvormen. Zij bestaan tussen gemeenten onderling, al dan niet samen met provinciale instanties.

Er zijn ook samenwerkingsverbanden waarbij de Vlaamse Gemeenschap is betrokken en samenwerkt met Nederlandse overheden, zoals de Vlaams-Nederlandse coördinatiecommissie Grensmaas.

1. Welke samenwerkingsverbanden bestaan er waarbij de Vlaamse Gemeenschap als overheidsadministratie is betrokken, zowel met Nederlandse, Waalse als Franse overheden ?
2. Wat is per samenwerkingsverband, de juridische structuur van deze samenwerking ?
3. Wat zijn de specifieke terreinen waarop die samenwerking betrekking heeft ?
4. Wat zijn, per samenwerkingsverband, de lasten (werkingskosten, subsidies, gedetacheerde ambtenaren) die de Vlaamse Gemeenschap op zich neemt ?

Aanvullend antwoord

Samenvattend overzicht grensoverschrijdende samenwerking Vlaanderen-Nederland, Vlaanderen-Frankrijk, Vlaanderen-Wallonië

Domein	Organisatie – Juridische structuur	Doelstelling – Ondersteuning – Financiële middelen
1. Nederland		
1.1. Multi-thematisch	Samenwerking tussen Vlaanderen, de Vlaamse provincies en de Zuid-Nederlandse provincies Euregio Scheldemond (Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen, Zeeland) Euregio Maas-Rijn (Nederlands Limburg, Belgisch Limburg, Luik, Aken Duitstalige gemeenschap) Euregio Benelux Middengebied (provincies Noord-Brabant, Antwerpen, Belgisch- en Nederlands-Limburg, arrondissement Leuven) Benego	Grensoverschrijdende samenwerking bevorderen Ontwikkelen en uitvoeren in het kader van het EU-Interregprogramma van grensoverschrijdende projecten inzake netwerkvorming, verkeer en infrastructuur, recreatie, toerisme, scholing, milieubeheer en landbouw, innovatie en technologietransfer In het kader van het Interreg II-programma werden tot eind 1998 38 projecten goedgekeurd, voor een bedrag van 11,029 miljoen ECU Ontwikkelen en uitvoeren in het kader van het EU-Interregprogramma van grensoverschrijdende projecten inzake netwerkvorming, verkeer en infrastructuur, recreatie, toerisme, scholing, milieubeheer en landbouw, innovatie en technologietransfer Eind 1998 waren in het kader van het Interreg II-programma 50 projecten goedgekeurd, voor een bedrag van ongeveer 73,5 miljoen ECU Ontwikkelen en uitvoeren in het kader van de EU-Interregprogramma van grensoverschrijdende projecten inzake netwerkvorming, verkeer en infrastructuur, recreatie, toerisme, scholing, milieubeheer en landbouw, innovatie en technologietransfer Eind 1998 waren in het kader van het Interreg II-programma 33 projecten goedgekeurd, voor een bedrag van ongeveer 47,5 miljoen ECU Ondersteuning vanuit de administratie Buitenlands Beleid voor 2.000.000 fr. (1997 en 1998)
1.2. Onderwijs	Grenslandenoverleg Vlaanderen/Nederland, Bremen, Niedersachsen, Nordrhein-Westfalen Gent IV-akkoord van 16 juni 1997	Bevorderen van samenwerking op vlak van hoger onderwijs, met mogelijke acties op het vlak van gezamenlijke ontwikkeling van curricula en onderwijsmodules, gezamenlijke onderwijsprojecten en onderzoeksactiviteiten, studentenuitwisseling en mobiliteit van studenten Onder meer over grensoverschrijdende onderwijsmobiliteit
1.3. Infrastructuur	Samenwerking inzake de Schelde-Rijnverbinding Verbetering van het kanaal Gent-Terneuzen. Verdrag getekend op 20/6/60	Overleg inzake scheepvaart en waterbeheer Overleg inzake scheepvaart en uitdiepen van het kanaal-Sluis

Domein	Organisatie – Juridische structuur	Doelstelling – Ondersteuning – Financiële middelen
	Hoogwater Maas en Technische Werkgroep Maas	Overleg inzake kwantiteitsproblemen voor de waterbeheerders
	Nederlands-Vlaams Integraal Waterbeheer Overleg (NVIWO)	Overleg inzake grensoverschrijdende stroomgebieden
	Intergewestelijke Commissie Vlaams, Waals en Brussels Gewest	Overlegcommissie over scheepvaart, waterbeheersing en hydrologie
	Vlaams-Nederlands coördinatiecommissie en projectgroep Bespreekt het Vlaams-Nederlands project "De Grensmaas" met finaliteit een grootschalige natuurontwikkeling in de Grensmaasvallei inzake ruimtelijke ordening, rivierbeheer, natuurontwikkeling ...	Commissie op niveau van politici en leidinggevende ambtenaren. Kosten worden gedragen door de Benelux Economische Unie
	Periodiek overleg tussen de waterwegbeheerders van de Maas	Kwantiteitsbeheer waarbij de kosten minimaal zijn
	Schelddirecteuren Vergadering (SDV)	Ambtenarenoverleg tussen Rijkswaterstaat (NL) en adm. Waterwegen en Zee- wezen inzake scheepvaart op Schelde en haar mondingen
	Samenwerkend Overleg Loodsen Schelde	Overleg tussen Nederlandse Loodsen Facilitair Bedrijf en het Vlaamse Loodswe- zen over specifieke loodsenkwesties
	Wergroepen Terneuzen-Gent-Overleg (TGO) en Terneuzen- Gent-Sluis (TGS)	Samengevoegde werkgroepen die beheers- en exploitatieproblemen behartigen en bijzondere opdrachten uitvoeren voor de Technische Scheldecommissie Jaarlijkse kosten ca. 10.000 fr.
	Overleg met Wallonië van waterwegbeheerders op de stromen van de Bovenshelde	1 jaarlijkse samenkomst van de betrokken ambtenaren per stroomgebied
	Vlaams-Nederlandse ambtelijke werkgroep spoorvervoer	Bespreeking van spoorwegaangelegenheden in het algemeen en de HST in het bijzonder
	Vlaams-Nederlands ambtelijk wegenoverleg	Afspraken maken rond grensoverschrijdende problemen, informatie-uitwissel- ing en gezamenlijk opdoen van ervaringen inzake wegenbouw en exploitatie
		Overleg/informatie-uitwisseling.
	Verdrag inzake de afvoer van het water van de Maas	Het treffen van een regeling voor de wateraftapping uit de Maas via de Zuid- Willemsvaart in Maastricht, de vermindering van de waterverliezen van de Maas in geval van lage afvoeren, samenwerking bij het onderzoek en de ontwikkeling van de gemeenschappelijke Maas
	Samenwerking ad hoc tussen het Bestuur, Overleg Westerschelde, administratie Waterwegen, Aminor-afdeling Natuur en het Instituut voor Natuurbehoud	Uitgave van de Schelde Nieuwsbrief. Financiële middelen : 67 % uit Nederland, 33 % uit Vlaanderen
	Technische Scheldecommissie (permanent toezicht op de Scheldevaart)	Gemeenschappelijk toezicht, m.b.t. loodsdiensten, betonning, bebakening en be- geleiding van de scheepvaart

1.4. Milieu

Cross Border Management : Corridor Antwerpen/Rotterdam	Concrete samenwerking in Centrico-subwerkgroepen : Cross Border Management : Corridor Antwerpen/Rotterdam Voorgesteld budget '99 : Centrico 4 : 150 mio voor telematica in Antwerpse Regio (studie + implementatie)
Commissie voor de grensoverschrijdende onbevaarbare waterlopen	Informatie-uitwisseling/beleidsafstemming in verband met de waterhuishouding van de grensoverschrijdende waterlopen
Samenwerkingsverband De Lijn/VSN	Op verscheidende routes wordt door De Lijn samengewerkt met VSN
Verdrag tot regeling van de scheepvaart en de recreatie op de gemeenschappelijke Maas (06.01.1993)	Regeling van de scheepvaart
Werkgroep Mobiliteit en Infrastructuur in het kader van de samenwerking Vlaanderen/Zuid-Nederlandse provincies	Ambtelijk overleg en informatie-uitwisseling i.v.m. (provinciale) mobiliteitsplannen, toegankelijkheid natuurgebieden, fietspaden, enz.
Werkgroep Milieubeheer in het kader van het Vlaams/Zuid-Nederlands overleg	Overleg/opzet van gezamenlijke projecten
Kwantitatieve en kwalitatieve bescherming van de wateren van het IJzer-, Schelde- en Rijnbekken. Verdrag getekend op 8/4/50	Overleg inzake geïntegreerd waterbeheer
Samenwerking inzake kwalitatieve bescherming van het water van het Scheldebekken. Verdrag ondertekend door Vl. Gewest op 17/1/95	Geïntegreerd waterbeheer
Samenwerking inzake kwalitatieve bescherming van het water van het Maasbekken. Verdrag ondertekend door Vl. Gewest op 17/1/95	Geïntegreerd waterbeheer
Internationale Zwincommissie (voorzeten door gouverneur provincie W.-Vlaanderen en commissaris van de Koningin van provincie Zeeland)	Grensoverschrijdend overleg over het natuurreservaat "Het Zwin"
Werkgroep voor de bescherming van het natuurreservaat "Het Zwin" tegen olieverontreiniging	Grensoverschrijdend overleg
Werkgroep Hoogwater Maas (WHM) bestaande uit vertegenwoordigers uit Vlaanderen, Wallonië, Frankrijk en Nederland	Overleg ter afstemming van eenieders actieplan tegen schade bij overstromingen
Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde tegen verontreiniging (ICBS) en werkgroepen.	Middelen : voor het jaar 1999 bedraagt de Vlaamse dotatie aan de ICBS (werking secretariaat etc.) 4.930.000 fr., dit is 40 % van de totale kosten. Verdeelsleutel : – Koninkrijk der Nederlanden 10 % – Franse Republiek 30 % – Waals Gewest 10 % – Vlaams Gewest 40 % – Brussels Hoofdstedelijk Gewest 10 %

Domein	Organisatie – Juridische structuur	Doelstelling – Ondersteuning – Financiële middelen
	Internationale Commissie voor de Bescherming van de Maas tegen verontreiniging (ICBM) en werkgroepen	Voor 1999 bedraagt de Vlaamse dotatie aan de ICBM (werking secretariaat etc.) 870.000 fr, dit is 7 % van de totale kosten. Verdeelsleutel : – Koninkrijk der Nederlanden 35 % – Franse Republiek 16 % – Waals Gewest 35 % – Vlaams Gewest 7 % – Brussels Hoofdstedelijk Gewest 7 %
	Stuurgroep Coördinatiecommissie Grensmaas en de werkgroep Projectgroep Grensmaas. "Levende Grensmaas", met aspecten inzake leefmilieu, ruimtelijke ordening en waterbeheersing, als gevolg van de intentieverklaring van 1994. De provincies Nederlands en Vlaams Limburg participeren hierbij	Middelen uit het Vlaams Infrastructuurfonds en het MINA-fonds, uit het Interreg II C-programma en deeltijdse inzet van ambtenaren
1.5. Ruimtelijke Ordening	Rijn-Schelde-deltasamenwerkingsproject	Samenwerking tussen de overheden (Vlaanderen, Nederland, provincies, steden en gemeenten) uit het estuariumgebied van de Rijn, Maas, Schelde om te komen tot een duurzaam ontwikkelingsperspectief
1.6. Territoriale samenwerkingsverbanden in het kader van Benelux-overeenkomst	Intergemeentelijk Overlegorgaan Oost- en Zeeuws-Vlaanderen (Hulst (NL) – Axel (NL) – Beveren (VL) – St.-Gillis-Waas (VL) – Stekene (VL)	Grensoverschrijdend overleg en samenwerking bevorderen en de gemeenschappelijke belangen behartigen
	Benego (Belgisch-Nederlands Grensoverleg) ; 31 gemeenten aan weerszijden van de grens in de provincies Noord-Brabant en Antwerpen (o.m. Turnhout – Hoogstraten – Breda – Bergen-op-Zoom – Tilburg)	Grensoverschrijdend overleg en samenwerking bevorderen en gemeenschappelijke belangen behartigen
	Administratieve afspraak tussen gemeente Essen en het streekgewest Westelijk Noord-Brabant	2.000.000 fr. vanuit de administratie Buitenlands Beleid Hulpverlening door de ambulancedienst van de gewestelijke gezondheidsdienst van het streekgewest Westelijk Noord-Brabant op het grondgebied Essen
	Gemeenschappelijk Orgaan Baarle Hertog-Baarle Nassau	Grensoverschrijdend overleg en samenwerking bevorderen en de gemeenschappelijke belangen behartigen
	Landschapspark Kempen-Zeeland met Reimerswaal (NL) – Woensdrecht (NL) – Antwerpen (VL) – Stabroek (VL)	Grensoverschrijdend overleg en samenwerking bevorderen en de gemeenschappelijke belangen behartigen, in het bijzonder met betrekking tot de opstelling van een landschapspark
1.7. Cultuur	Cultureel verdrag	O.m. culturele samenwerking in grensgebieden bevorderen Vanuit administratie Buitenlands Beleid 9,1 miljoen fr. subsidie aan de Gemengde Commissie
	Samenwerkingsproject "Grafiek op de grens"	Grafiek over de grens I Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap 500.000 fr. – ICC (Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap)

Werkgroep Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur. Vlaanderen/
Zuid-Nederlandse provincies

Algemeen Nederlands Verbond VZW (privé-organisatie)

Comité Amateurtheater Vlaanderen-Nederland

Werkgroep Jeugd-Benelux

Cultureel verdrag – werkgroep Podiumkunsten

Nederlands theaterfestival Vlaanderen vzw.

Grensoverschrijdende auteurslezingen (afpraak binnen de NTU)

Frankrijk

2.1. Multithematisch
2.1.1. Algemeen

Bilaterale samenwerking tussen Vlaanderen en de regio Nord-Pas de
Calais ingevolge een intentieverklaring dd. 27.11.90

administratieve en ambtelijke samenwerking

Grafiek over de grens II
Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap 500.000 fr.
Vlaamse provincies 20.000 NGL

Grensoverschrijdende culturele projecten stimuleren

Culturele contacten tussen Vlaanderen en Nederland bevorderen – subsidie :
van 3.900.000 fr. vanuit Vlaamse overheid

Bevorderen van de samenwerking op het vlak van het amateurtheater tussen
Vlaanderen en Nederland – subsidie : 437.000 fr. vanuit de Vlaamse overheid

Realiseren van gezamenlijke projecten en het ontwikkelen van een gemeen-
schappelijke visie in verband met jeugdangelegenheden die aan bod komen in
Europese instanties. Een deel van de kosten wordt door de ontvangende partij
gedragen. Voor Vlaanderen is dit om de 2,5 jaar

Uitwisseling inzake podiumkunsten en het gezamenlijk optreden naar derde lan-
den stimuleren en subsidiëren. Subsidie : 5.100.000 fr. vanuit de Vlaamse over-
heid.

Ondersteunen van een gezamenlijk theaterfestival met bi-locatie in Vlaanderen
en Nederland. Subsidie : 4.400.000 fr. vanuit de Vlaamse overheid.

Bevorderen van literaire auteurslezingen van Vlaamse auteurs in Nederland en
vice versa – subsidie : 600.000 fr. vanuit de Vlaamse overheid

Beide partijen wensen de Vlaams-Franse vriendschapsbanden nauwer aan te ha-
len en aldus de Europese integratie te bevorderen

Samenwerking op het gebied van leefmilieu en infrastructuur, vervoer, waterwe-
gen en havens, economische ontwikkeling, onderwijs, cultuur en patrimonium,
welzijn en volksgezondheid

Subsidiëring van initiatieven (verenigingen) op de kredieten Buitenlands Beleid
(begroting 1998) :

– Komitee voor Frans-Vlaanderen : 300.000 fr. (kennismaking met Vlaanderen
en prijsvraag Frans-Vlamingen)

– Stad Nieuwpoort : 45.000 fr. (Frans-Vlaamse 14-daagse)

– Stichting Ons Erfdeel : ong. 4.000.000 fr. (verspreiding publicaties in NPDC)

Domein	Organisatie – Juridische structuur	Doelstelling – Ondersteuning – Financiële middelen
2.1.2. Interreg : Euregio West-Vlaanderen-Nord-Pas de Calais	Organisatie : COPIT (grensoverschrijdende permanente conferentie van intercommunales) Europees communautair initiatief Interreg II (1994-1999) en Interreg IIc. Het kabinet Buitenlands Beleid en de administratie Economie van het departement EWBL* volgen de ontwikkeling en uitvoering van Interreg op via de stuurgroep en de technische werkgroep. De provincie West-Vlaanderen staat in voor de algemene coördinatie en het secretariaat aan Vlaamse zijde De departementen van het MVG* zijn als partner betrokken bij een aantal Interregprojecten, in het bijzonder het departement LIN. Daarnaast participeerden andere bestuurlijke niveaus (provincies, gemeenten), intercommunales en de particuliere sector in Interregprojecten. (*EWBL : Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw) ; MVG : ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ; (LIN : Leefmilieu en Infrastructuur) Het departement LIN is betrokken bij Interreg-projecten m.b.t. diverse grensovergangen. Maandelijks overleg tussen de drie gewesten inzake "telematica" en samenwerking t.a.v. het Centrico-project, weliswaar zonder financiële ondersteuning	Project Grootstad : opmaken van een grensoverschrijdend ontwikkelings- en ordeningsschema voor de Frans-Belgische metropool Financiële middelen : ondersteuning via artikel 10 EFRO in het kader van het communautair initiatief Terra. Vlaanderen (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) neemt een deel van de cofinanciering op zich : 1,5 miljoen fr. voor de jaren 1997, 1998, 1999 (budget van programma 62.10 : ruimtelijke ordening, stedenbouw en grondbeleid) Ontwikkelen en uitvoeren in het kader van het Interregprogramma grensoverschrijdende projecten inzake ruimtelijke ordening en versterking van de grensoverschrijdende fysische structuur, economische ontwikkeling, onderzoek en ontwikkeling, leefmilieu en plattelandontwikkeling, toerisme, onderwijs, vorming en maatschappelijke integratie Het vervoltraject, in de vorm van Interreg IIc legt de nadruk op transnationale samenwerking, ruimtelijke ordening en mobiliteit Voor West-Vlaanderen was een budget van 3,14 miljoen ecu uitgetrokken aan cofinanciering vanuit de Europese fondsen. 70 % van de beschikbare middelen is inmiddels verbruikt aan Vlaamse zijde. De Vlaamse cofinanciering van projecten is zowel publiek als privaat Interreg IIc stelt 2,3 miljoen ecu ter beschikking van projecten met West-Vlaamse relevantie Een tachtigtal projecten werd binnen Interreg II uitgevoerd De administratie Buitenlands Beleid subsidieert jaarlijks de werking van het Interregsecretariaat bij de provincie West-Vlaanderen t.b.v. 2.129.461 fr. Centrico is een samenwerking met o.a. de drie Belgische gewesten, Nederland, Noord-Frankrijk (Nord-Pas de Calais) en drie Duitse Länder, en dit in het kader van een gezamenlijk project voor verkeersbeheer door telematica, met subsidie van de Europese Commissie. Enkel geselecteerde projecten op het investeringsprogramma van LIN/administratie Wegen en Verkeer en LIN/adm. Ondersteunende Studies en Opdrachten worden ingebracht Fin. middelen : budget Centrico fase 3 (98-99) : 2,8 Meuro (EC subsidie : 0,498 Meuro) Voorgesteld budget Centrico fase 4 (99-2000) : 4,8 Meuro (EC subsidie : 1 Meuro). De EC geeft 50 % subsidie voor studie- en 120 % voor implementatieprojecten. Enkel voor de studie van Centrico 4 werd een budget voorgesteld van 4.200.000 fr.

2.2. Onderwijs

Bilaterale samenwerking met o.a. aan Vlaamse zijde de Vlaamse Vereniging voor Opleidingsprogramma's in het Buitenland (VVOB) in Noord-Frankrijk, de onderwijsoverheid van het Departement du Nord en verder de Nederlandse Taalunie. Aan Vlaamse zijde coördineert een stuurgroep deze activiteiten, waarbij de bevoegde kabinetten en administraties (Onderwijs, Buitenlands Beleid en Cultuur) betrokken zijn, alsook VVOB en de provincie West-Vlaanderen.

Bevorderen van het onderwijs van het Nederlands in Noord-Frankrijk, van het Frans in Vlaanderen en van de kennis van elkaars regio en cultuur

De VVOB stelt 7 leerkrachten tewerk in Belle en Wervicq-Sud, die op termijn zullen ingeschakeld worden voor de opleiding van Franse leraren Nederlands

De VVOB stelt een Vlaams coördinator ter beschikking van de cel Nederlands bij de onderwijsinspectie in Rijsel. Deze cel staat o.m. in voor de implementatie van het Franse onderwijsproject "Initiation aux Langues Vivantes", waarbij leerlingen uit het basisonderwijs een initiatiecursus Nederlands krijgen

De oprichting van een "Maison du Néerlandais" in Belle als coördinatiecentrum.

Subsidiëring van deze acties op kredieten Buitenlands Beleid (1998) : dotatie van VVOB voor acties Noord-Frankrijk : 16.149.300 fr., subsidie aan Stichting Ryckevelde (grensoverschrijdende onderwijsinitiatieven) : 250.000 fr.

2.3. Leefmilieu, infrastructuur, vervoer, Monumenten en Landschappen en Ruimtelijke Ordening

Ambtelijk overleg tussen het departement LIN en Noord-Franse overheidsdiensten

Bevorderen van de samenwerking d.m.v. informatieuitwisseling, overleg en grensoverschrijdende projecten

Belangrijke projecten zijn o.m. het park Grensleie, de kalibrering van de Leie, de Seine-Zeescheldeverbinding, waterbeheer van het IJzerbekken, diverse grensovergangen, enz.

Verdrag tussen het Vlaams Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het Waalse Gewest, de Franse Republiek en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de bescherming van de Schelde, ondertekend in Charleville-Mézières op 26 april 1994 en in Antwerpen op 17 januari 1995

Ondertekening en intensifiëring van de reeds bestaande samenwerking tussen de staten en gewesten die betrokken zijn bij de bescherming en het gebruik van het Scheldewater, in de geest van het verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, gesloten te Helsinki op 17 maart 1992. Behouden en verbeteren van kwaliteit Scheldewater

Financiële middelen : voor het jaar 1999 bedraagt de Vlaamse dotatie aan de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde tegen verontreiniging (ICBS) voor werking secretariaat enz. : 4.930.000 fr.

Verdeelsleutel :

- Vlaams Gewest	10 %
- Franse Republiek	30 %
- Waals Gewest	10 %
- Brussels Hoofdstedelijk Gewest	10 %
- Koninkrijk der Nederlanden	10 %

Domein	Organisatie – Juridische structuur	Doelstelling – Ondersteuning – Financiële middelen										
2.4. Cultuur	Verdrag tussen het Vlaamse Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het Waals Gewest, de Franse Republiek en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de bescherming van de Maas, ondertekend in Charleville-Mézières op 26 april 1994 en in Antwerpen op 17 januari 1995 Contacten maar geen gestructureerd regelmatig overleg tussen Voies Navigables de France (VNF) en de adm. Waterwegen en Zeewezen (AWZ) Vlaanderen en Frankrijk nemen samen deel aan verschillende projecten op het vlak van ruimtelijke ordening, maar dan veeleer in transnationaal verband. Uitvoering van het Belgisch-Frans cultureel akkoord. Subcommissie Jeugd, werkprogramma – uitvoering van het Belgisch-Frans Cultureel Akkoord, werkprogramma Vlaanderen-Frankrijk – ambtelijke en diplomatieke samenwerking – ondersteuning door de Vlaamse overheid van diverse culturele projecten m.b.t. Noord-Frankrijk	Ordening en intensifiëring van de reeds bestaande samenwerking tussen de staten en gewesten die betrokken zijn bij de bescherming en het gebruik van het Maaswater, in de geest van het verdrag inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, gesloten te Helsinki op 17 maart 1992. Behoud en verbetering van kwaliteit Maaswater Financiële middelen : voor het jaar 1999 bedraagt de Vlaamse dotatie aan de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Maas (ICBM) voor werking secretariaat enz. : 70.000 fr., dit is 7 % van de totale kosten. Verdeelsleutel : <table data-bbox="1249 523 1704 655"> <tr> <td>– Koninkrijk der Nederlanden</td> <td>35 %</td> </tr> <tr> <td>– Franse Republiek</td> <td>16 %</td> </tr> <tr> <td>– Waals Gewest</td> <td>35 %</td> </tr> <tr> <td>– Vlaams Gewest</td> <td>7 %</td> </tr> <tr> <td>– Brussels Hoofdstedelijk Gewest</td> <td>7 %</td> </tr> </table> Overleg tussen Vlaamse en Franse waterwegbeheerders. Het betreft projectvoorstellen in het kader van het North Western Metropolitan Area, met Europese cofinanciering in het kader van Interreg II C. Bij deze projecten zijn minimaal 3 lidstaten betrokken Samenwerking op het vlak van de jeugdwerking tussen Vlaanderen en Frankrijk bevorderen. Subsidie van 200.000 fr. vanuit de Vlaamse overheid (adm. Cultuur) Samenwerking op breed cultureel vlak tussen Vlaanderen en Frankrijk bevorderen. Enkele initiatieven hebben betrekking op Noord-Frankrijk of zijn grensoverschrijdend (1998) Aangerekend op de kredieten Buitenlands Beleid (1998) Limelight Kortrijk : 183.240 fr. (grensoverschrijdend muziekfestival)	– Koninkrijk der Nederlanden	35 %	– Franse Republiek	16 %	– Waals Gewest	35 %	– Vlaams Gewest	7 %	– Brussels Hoofdstedelijk Gewest	7 %
– Koninkrijk der Nederlanden	35 %											
– Franse Republiek	16 %											
– Waals Gewest	35 %											
– Vlaams Gewest	7 %											
– Brussels Hoofdstedelijk Gewest	7 %											

3. Wallonië

Tussen Vlaanderen en Wallonië bestaat geen globaal samenwerkingsakkoord zoals Vlaanderen in 1985 sloot met de Duitstalige Gemeenschap.

De beide deelstaten werken echter wel met elkaar samen in het kader van andere samenwerkingsverbanden die actief zijn op het terrein van de grensoverschrijdende samenwerking.

In de eerste plaats gebeurt deze samenwerking in het kader van Euroregio (cfr. hoofdstuk 4). Verder zijn beide deelstaten betrokken bij de uitvoering van het Interreg-programma van de Euroregio Maas-Rijn (cfr. hoofdstuk 3).

Hoewel het niet om specifieke samenwerkingsverbanden tussen de beide deelstaten gaat, kan toch worden onderstreept dat Vlaanderen en Wallonië een aantal samenwerkingsakkoorden sloten over specifieke sectoren of beleidsterreinen, al dan niet samen met de Federale Staat en/of het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ambtenaren en bestuurders van de beide deelstaten treffen elkaar eveneens in het kader van internationale en intergouvernementele organisaties zoals bv. de Benelux, of ter gelegenheid van de coördinerende opdracht van de Federale Staat.

Telecommunicatie- en tele- controle-netwerken	Samenwerkingsakkoord tussen de nationale overheid en de drie gewesten	Het wederzijds ter beschikking stellen aan de andere gewesten en aan de federale staat van de voor hen relevante gegevens uit de databanken van de telecontrole-netwerken m.b.t. de telgegevens langs de autosnel- en de gewone wegen, de hydrologische gegevens op de panden van waterwegen en waterlopen, en de metingen van het automatisch meetnet van de luchtkwaliteit. Ondersteuning : door een Technisch Comité samengesteld uit afgevaardigden van de drie gewesten en de Belgische Staat. Fin. middelen : nihil
Infrastructuur	Cross Border Management : corridor Parijs-Brussel	Concrete samenwerking in Centrico-subwerkgroepen : Cross Border Management : corridor Parijs-Brussel. Voorgesteld budget 99 : Centrico 4 : 200.000 fr. (enkel studie)

4. Euregio (Frankrijk, Wallonië e.a.)

Europees Economisch samenwerkingsverband opgericht op 8.12.1992 tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Vlaanderen, Kent, Wallonië en Nord-Pas-de-Calais. De basis is een intentieverklaring tussen de vijf overheden dd. 26 juni 1991.

De Euroregio beschikt over een secretaris die een kantoor heeft in het Europees verbindingsbureau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Oudergemlaan 63, 1040 Brussel. Vlaanderen financiert de Euroregio via de betaling van een jaarlijks lidgeld dat in 1999 1.484.119 fr. bedraagt en ten laste wordt genomen door de administratie Buitenlands Beleid

De werkterreinen omvatten de volgende sectoren : economie, toerisme, ruimtelijke ordening, mobiliteit, huisvesting, stedelijk beleid, milieu, timing en uitwisseling van experts

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 19 maart 1999, blz. 1313 – red.)

Vraag nr. 78
van 24 maart 1999
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Flanders – Bevolking en oppervlakte van Vlaanderen

In het tijdschrift Flanders staat op de voorlaatste pagina (binnenzijde van de kaft) steeds een kaart van België afgedrukt met een verschillende kleur-aanduiding voor Vlaanderen, Brussel en Wallonië. Deze kaart werd in het verleden al enigszins aangepast naar aanleiding van schriftelijke vragen van ondergetekende.

Naast deze kaart staan de cijfers afgedrukt van de bevolking, de oppervlakte en de actieve bevolking in respectievelijk Vlaanderen en België. Ook hier rijst een probleem.

Wanneer we de cijfers bekijken van de oppervlakte van Vlaanderen, dan stellen we vast dat Brussel niet bij Vlaanderen wordt gerekend. De totale oppervlakte van Vlaanderen bedraagt in feite 13.676,644 km² (13.523,905 km² + 152,64 km²).

Werden stappen ondernomen om dit cijfer in het tijdschrift Flanders aan te passen, zodat de Brusselse Vlamingen niet langer als wonende in het buitenland worden beschouwd ?

Ook bij de bevolkingscijfers stellen we vast dat de Brusselaars niet bij Vlaanderen zijn gerekend. Volgens dezelfde redenering zouden volgens de cijfers vermeld in het tijdschrift Flanders de Brusselse Vlamingen geen Vlamingen zijn. Het aantal inwoners van Vlaanderen bedraagt dus eigenlijk : 5.912.382 + 953.175 = 6.865.457.

Wordt dit cijfer eveneens aangepast ?

Wanneer we ten slotte de cijfers van de actieve bevolking bekijken, bemerken we ook hier hetzelfde fenomeen. Het cijfer voor de actieve bevolking in Vlaanderen moet dus zijn : 4.135.380.

Wordt ook dit cijfer aangepast ?

Kan de minister-president mij meedelen of hij deze zienswijze deelt en welk gevolg hieraan werd gegeven ?

Antwoord

In Flanders worden enkel de bevolkingscijfers en de cijfers van de actieve bevolking van het Vlaam-

se gewest doorgegeven. Het zijn immers de enige cijfers die met zekerheid kunnen worden weergegeven.

We beschikken niet over deze gegevens voor de Brusselse Vlamingen, om de eenvoudige reden dat we ze wettelijk niet kunnen achterhalen :

- 1) artikel 24quinquies van de wet van 4 juli 1962 betreffende de openbare statistiek (gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1985) bepaalt dat het verboden is om te tellen tot welke taalgroep Belgen behoren (**bijlage 1**) ;
- 2) artikel 3 van de wet van 24 juli 1961 die het houden van de algemene volks-, nijverheids- en handelstelling in 1962 voorschrijft, heeft de talentelling afgeschaft. Er kan dus niet worden achterhaald hoeveel Brusselaars zich precies beschouwen als Vlaamse Brusselaar (**bijlage 2**) ;
- 3) België kent het juridisch begrip "subnationaliteit" niet.

Wat het gepubliceerde oppervlaktecijfer betreft, dient te worden verwezen naar de Grondwet, die slechts één territoriale omschrijving kent, met name de gewesten zoals opgesomd in artikel 5.

Om in de toekomst verwarring te vermijden, zal ik aan mijn administratie de opdracht geven om bij de mededeling van statistische gegevens voortaan te vermelden : Flanders (Region).

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 84
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Actief Burgerschap – Evaluatie

Op voorstel van de minister-president en van Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens heeft de Vlaamse regering een vormingsprogramma "Actief Burgerschap" op de sporen gezet.

De Vlaamse regering wil dat de deelnemers na het bijwonen van het vormingsmoment weten hoe politieke instellingen, structuren, procedures, rechten en plichten in elkaar zitten, en dat zij beschikken over een aantal vaardigheden die nodig zijn. Het was de bedoeling zoveel mogelijk mensen in zoveel

mogelijk gemeenten in Vlaanderen de kans te geven om deel te nemen aan een vormingsinitiatief in het kader van dit programma.

Voor de uitvoering van het vormingsprogramma deed de Vlaamse regering onder andere een beroep op de erkende organisaties voor volkswontwikkeling, omdat zij beschikken over een ruime ervaring en deskundigheid in methodieken. Hun erkenning waarborgt daarenboven dat zij een ruime doelgroep kunnen bereiken in heel Vlaanderen, zoals de programma's "nieuwe spelling" reeds hebben bewezen.

De verenigingen en diensten werden uitgenodigd om zich kandidaat te stellen als partner in het programma, en dit uiterlijk op 4 januari 1999. Hun werd gevraagd een vormingsaanbod te creëren dat één, twee of hoogstens drie bijeenkomsten van 2,5 uur omvat, en dat zoveel mogelijk wordt herhaald voor telkens een andere doelgroep. Een door de Vlaamse regering samengestelde jury beoordeelde de voorstellen. Indien de nodige middelen voorhanden waren, konden na 4 januari 1999 nog projecten worden ingediend.

1. Welke kandidatuurstellingen kwamen binnen ? Werden ze allemaal geselecteerd ?
2. Welke doelgroep en hoeveel personen per provincie meent elke organisatie te kunnen bereiken ?
3. Welk budget blijft nog ter beschikking na de eerste ronde ?
4. Werden er specifieke problemen ervaren bij het stimuleren van dit vormingsprogramma inzake de reglementering, of om andere redenen ? Welke ?
5. Werden er na 4 januari 1999 nog projecten ingediend ? Welke ?
6. Welk budget blijft nu nog ter beschikking ?

Antwoord

1. In totaal hebben 29 organisaties een aanvraag ingediend : Kristelijke Arbeidersvrouwenbeweging ; CSC-Vormingswerk (Centrale voor Socialistisch Cultuurbeleid) ; Kristelijke Werknemersbeweging ; Federatie van Vlaamse Kringen-Rodenbachfonds ; Christelijke Beweging

voor Vrouwen uit de Middengroepen ; Lidas ; Toemeka ; Triskel ; Educo ; Kristelijke Beweging van Gepensioneerden ; Katholiek Vormingswerk van Landelijke Vrouwen ; Masereelfonds ; Stichting Lodewijk De Raet ; Verbond van Senioren ; Delta Stichting ; Prisma ; De Facto ; Liberale Beweging voor Volkswontwikkeling ; Seniorenvorming Vlaanderen ; Koninklijke Vereniging voor Natuur en Stedenschoon ; ACLI Vlaanderen ; De Wielewaal ; Vlaamse Federatie van Gehandicapten ; Socialistische Vooruitziende Vrouwen ; Federatie van Vlaamse Similiskringen ; De Wakkere Burger ; Elcker-Ik Volkshogescholen ; Vlaamse Toeristenbond – Vlaamse Automobilistenbond ; Vlied.

Bij een aantal organisaties werd bijkomende informatie gevraagd ; nog vier moeten ze nog bezorgen. Hiervan lieten twee organisaties echter weten geen aanvulling te doen. De twee overige zullen hun dossier vervolledigen. De jury neemt een beslissing zodra de gegevens worden bezorgd.

Dit betekent dat op heden 25 organisaties werden geselecteerd. Eén organisatie liet weten dat ze afziet van deelname aan het vormingsprogramma "Actief Burgerschap". Dit betekent dat uiteindelijk 24 organisaties het vormingsprogramma inschrijven in hun werking.

2. De organisaties worden opgeroepen om een zo ruim mogelijk publiek uit te nodigen.

Een prognose over het aantal deelnemers werd niet gegeven, en dat is trouwens moeilijk.

3. Na de eerste ronde bleef er nog 11.378.000 frank ter beschikking.
4. Inzake de reglementering werden geen specifieke problemen vastgesteld. Enkel het tijdstip van bekendmaking van dit vormingsprogramma werd door sommige organisaties niet als optimaal ervaren, aangezien zij hun planning opmaken in de periode mei-juni.

Het gevolg hiervan is dat het vormingsprogramma "Actief Burgerschap" pas volop kan starten vanaf september 1999.

5. Vier dossiers werden ingediend na 4 januari 1999 : De Wakkere Burger, Elcker-Ik Volkshogescholen, Vlied.

Ik verwijs hierbij naar het feit dat er nog steeds dossiers kunnen worden ingediend.

6. Er blijft nog 10.506.000 frank ter beschikking. Wanneer de dossiers van VTB-VAB en Vlied definitief afgehandeld zijn, blijft er nog 10.458.000 frank ter beschikking.

**Vraag nr. 89
van 4 mei 1999
van mevrouw VERA DUA**

VLAM-promotiecampagne sierteelt – Natuurvriendelijk tuinieren

Door het Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM) wordt een sierteeltprogramma uitgevoerd met de bedoeling de afzet van sierteeltproducten en aanverwanten te bevorderen.

Zelfstandigen die actief zijn in deze sector (bijv. tuinarchitecten) betalen een bijdrage aan de VLAM, maar hebben geen inspraak in de gevoerde promotiecampagnes. Er is op het terrein veel ongenoegen over bepaalde promotie-initiatieven van de VLAM en dus over het gebruik van de gestorte bijdrage.

Zo wordt blijkbaar meegewerkt aan het tv-programma "Groene Vingers", waarin een zeer eenzijdig beeld wordt gegeven van de sierteelt. Het is een uitermate commercieel programma, dat absoluut geen oog heeft voor meer ecologisch verantwoord vormen van tuinaanleg. Het gebruik van pesticiden en meststoffen wordt ten overvloede gepromoot, er is geen aandacht voor een meer natuurvriendelijke vorm van tuinieren en voor een meer natuurgerichte plantenkeuze. Nochtans zijn er hoe langer hoe meer tuinarchitecten die een meer ecologische tuinaanleg willen toepassen, en dezelfde trend is terug te vinden bij de consument.

De VLAM houdt echter geen rekening met deze nieuwe visie.

1. Welke categorie zelfstandigen betaalt momenteel een bijdrage voor deze deelsector ?

Over hoeveel personen gaat het ?

Is deze bijdrage verplicht en zo ja, op basis van welke reglementering ?

Wat gebeurt er als iemand om principiële redenen weigert deze bijdrage te betalen ?

2. Welke bijdrage wordt betaald en op basis van welke criteria wordt deze bijdrage berekend ?

Hoe hoog zijn de totale inkomsten uit deze bijdragen ?

Wat is het aandeel van deze bijdragen in het totale budget beschikbaar voor promotie ?

3. Op welke manier wordt de betrokken sector geconsulteerd bij het opzetten van promotiecampagnes ?

4. Werd reeds promotie gemaakt voor natuurvriendelijk tuinieren ?

Acht de minister-president het niet aangewezen om een meer ecologische aanpak in deze sector te promoten ?

5. Acht hij het niet logisch dat zelfstandigen die op een meer ecologische wijze hun beroep willen uitoefenen, niet bereid zijn hun bijdrage te betalen ?

Antwoord

1. Bedrijven uit volgende geledingen van de sierteeltsector zijn bijdrageplichtig in het VLAM-promotiefonds Sierteelt :

- de ganse productiesector ;
- de groot- en kleinhandel in sierteeltproducten ;
- de dienstverlenende sector, onder andere tuinaanleg.

Tuinarchitecten zijn niet bijdrageplichtig, behalve als ze ook actief zijn in een van de voormelde sectorgeledingen.

Totaal aantal bijdrageplichtigen : 10.098.

Het gaat om een verplichte bijdrage – zie decreet van 20 december 1996 en besluit van de Vlaamse regering van 4 februari 1997 (**bijlage**).

Alle wettelijke middelen worden uitgeput om betaling af te dwingen.

2. Zie bijdragebesluit van 4 februari 1997.

Totale bijdrage voor het jaar 1998 wat de sierteeltsector betreft : 52.371.000 frank.

Totaal budget voor de sierteeltpromotie in 1998 : 74.301.769 frank.

3. Het instellen van de bijdrage gebeurt op vraag van de sector, die via de sectorale beroepsorganisaties representatief vertegenwoordigd is in de VLAM-adviesgroep Sierteelt.

Deze adviesgroep bepaalt ook de hoogte van de bijdrage, de categorieën van de bijdrageplichtigen en de wijze van inning.

De voorstellen van de sectorale adviesgroep worden, na goedkeuring door de raad van bestuur van VLAM, bezorgd aan de bevoegde Vlaamse minister, via een beslissing van de Vlaamse regering omgezet in een bijdragebesluit en aldus verplicht gemaakt voor de hele sector.

De promotiecampagnes worden volledig in overleg met de sector (via de sectorale adviesgroep) geconcipeerd en uitgevoerd. Ook de evaluatie van de campagnes gebeurt op het niveau van de adviesgroep.

4. Tot op heden werden er nog geen specifieke promotieacties ondernomen voor natuurvriendelijk tuinieren.

Aan het VLAM zal worden gevraagd het voorstel om een meer ecologische aanpak in de sierteelt te promoten, voor te leggen aan de eerstvolgende vergadering van de sectorale adviesgroep Sierteelt.

5. Neen, aangezien het gaat om een voorstel van bijdrage van de hele sector, voor iedereen verplicht gemaakt door de Vlaamse overheid.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 93
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Zuid-Afrika – Opleiding KMO-consultants

In november 1998 heeft de Vlaamse regering beslist tot subsidiëring van het project "Opleiding van adviseurs/consultants voor middelgrote, kleine en micro-ondernemingen in Zuid-Afrika".

1. Wat is de totale duurtijd van dit project ?

Wat zijn de juiste doelstellingen ?

2. Wanneer gebeurt een tussentijdse evaluatie ?

Wat zijn hiervan de eventuele gevolgen ?

3. Heeft de Vlaamse regering nog andere partners die participeren aan dit project ?

4. De subsidie van de Vlaamse regering bedraagt 11,4 miljoen frank.

Wat is het totale budget van dit project ?

Antwoord

1. Het project, dat over een periode van twee jaar loopt, heeft volgende doelstellingen : het opstarten van een opleidingscentrum in de provincie Vrijstaat en de realisatie van een incubator (bedrijfscentrum) voor kleine ondernemingen.

Bijkomend worden Zuid-Afrikaanse leiders van kleine, micro- en middelgrote ondernemingen (KMMO) naar Vlaanderen uitgenodigd voor een opleiding ("teach the teachers") en worden KMMO-verbindingkantoren gerealiseerd in Johannesburg en Kaapstad.

2. Er werd reeds een tussentijds rapport ingediend, waarbij blijkt dat het project goed gestart is en dat de doelstellingen zullen worden gehaald.

3. Naast privé-partners uit Vlaanderen participeren ook Zuid-Afrikaanse partners in dit project, met name de ministeries van Handel en Industrie en van Financiën en Economie.

4. Het totale budget voor dit project bedraagt 38.469.000 frank.

Vraag nr. 94
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Zuid-Afrika – National Language Programme

Enige tijd geleden werd aan het National Language Programme in Zuid-Afrika een subsidie toegekend van 9,95 miljoen frank voor de voortzetting van een project dat eerder met steun van Vlaanderen werd opgestart.

1. Wat is de totale duurtijd van dit project ? Wanneer is het project aangevat en hoe lang zal het lopen ?
2. Wat is het totale budget voor het gehele project ?
Waar is dit in de begroting of begrotingen van verschillende jaren ingeschreven ?
3. Heeft dit project reeds resultaten, gelet op de geformuleerde doelstellingen ?
4. Hoe verloopt de samenwerking met de andere Vlaamse partner, het Steunpunt Nederlands als Tweede Taal van de KU Leuven ?

Antwoord

De subsidie waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, werd toegekend in 1998 en heeft betrekking op het Multilingual Primary Schools Transformation Programme (MPSTP) van het National Language Programme (NLP).

1. De subsidie van 9.952.800 frank of 1.5460.000 rand is bestemd voor de jaren 1998-1999-2000. De subsidie is jaar na jaar degressief om het NLP in staat te stellen het proefproject af te ronden en tegelijkertijd naar alternatieve financiering te zoeken.

Het project zal naar alle waarschijnlijkheid ook doorlopen na 2000. In 1997 werd reeds een startsubsidie toegekend.

2. Het totale budget bedraagt 3.672.165 rand voor de periode 1998-2000.
3. De algemene doelstelling van het project bestaat erin gelijke toegang tot het onderwijs te realiseren voor moedertaalsprekers van Afrika-talen, door het ontwikkelen van reproduceerbare modellen van kindgericht multilinguaal/multicultureel basisonderwijs. Het NLP begeleidt daarvoor drie basisscholen die de functie hebben van experimenteerschool. Reeds nu bestaat er grote belangstelling van andere scholen om het model over te nemen. Het eindrapport zal aanbevelingen bevatten voor het nationaal beleid terzake.
4. De inbreng van de Vlaamse partner, het Steunpunt Nederlands als Tweede Taal van de KU Leuven, betreft vooral de ontwikkeling van de methodiek.

Vraag nr. 96 van 7 mei 1999 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaanderendag – Evaluatie

Op zondag 21 maart jongstleden vond de Vlaanderendag plaats, met de bedoeling aan de bevolking een open en gastvrije Vlaamse overheid te tonen.

1. Wat zijn de resultaten van deze Vlaanderendag ?

Wat is de omvang van de belangstelling ?

Welke geledingen van de Vlaamse overheid genoten een ruime belangstelling ?

Bij welke geledingen was de belangstelling veel-
eer beperkt ?

2. Voor deze Vlaanderendag werd er op ruime schaal publiciteit gemaakt.

Op welke wijze gebeurde dit ?

Wat is de totale kostprijs voor de bekendma-
king van deze Vlaanderendag ?

3. Welke waarborgen werden ingebouwd voor een objectieve organisatie, rekening houdende met de verkiezingen van 13 juni aanstaande ?

Antwoord

Wegens de omvang van het evaluatierapport met betrekking tot de organisatie van Vlaanderendag werd het betrokken document als **bijlage** bij dit antwoord gevoegd.

Bijkomende informatie met betrekking tot punt 3 van de vraag.

Vlaanderendag werd georganiseerd op 21 maart 1999. Deze datum valt binnen de periode van drie maanden voorafgaand aan de verkiezingen. De wet op de controle van de verkiezingsuitgaven verbiedt in de genoemde periode elke communicatievorm die kan worden geduid als propaganda. Toch werd deze datum gekozen, om meerdere redenen.

1. Vlaanderendag is een institutioneel evenement, georganiseerd op een niet-gepersonaliseerde manier.

Zowel in de communicatiecampagne als bij de realisatie van alle producten die centraal wer-

den aangemaakt, werd hierover ten strengste gewaakt. Vanuit de stuurgroep werden hieromtrent in de beginfase van de voorbereiding de nodige instructies doorgeseind naar alle deelnemers aan het evenement.

2. Het succes van de Vlaanderendag is mee te danken aan de inzet van elk van de deelnemende geledingen van de Vlaamse overheid. Van deze inzet kon men zich maar verzekeren mits de deelnemers de nodige tijd werd gegarandeerd voor de voorbereiding en organisatie van hun deelname.

Tussen het moment van de regeringsbeslissing en de dag van het evenement zelf lagen iets minder dan vier maanden. Het oorspronkelijke idee om de Vlaanderendag in februari '99 te organiseren, bleek onder andere wegens de korte voorbereidingsperiode niet haalbaar. Daarnaast bleek er voor het Vlaams Parlement, een deelnemer van essentieel belang in het kader van dit evenement, geen enkele mogelijkheid om vóór half maart 1999 mee te stappen in het project.

3. Bij de organisatie van het evenement diende tevens rekening te worden gehouden met het meest geschikte moment voor het publiek. 21 maart was een zondag, bij uitstek de dag voor uitstappen en bezoeken in familiaal verband.

Bovendien was het de eerste lentedag, wat bij deze eerste traditie van het evenement niet onmiddellijk aan de weersomstandigheden te merken was, maar wel de mogelijkheid bood een geslaagd associatief beeld op te roepen in de bekendmakingscampagne van het evenement.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 98
van 7 mei 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Beheer- en regelgevende EU-comités – Communautaire stemverdeling

De Europese Commissie kan, onder meer voor het landbouwbeleid, rekenen op de bijstand en logistieke steun van een aantal comités, beheers- en regelgevende comités.

Om de besluitvorming binnen de comités te verzekeren, is per lidstaat het aantal stemmen vastgesteld. België beschikt terzake over vijf stemmen.

Hoe zijn deze vijf stemmen verdeeld ?

Het antwoord zou kunnen zijn dat het vijf federale stemmen zijn. In de praktijk zal blijken dat de stemmen, hoewel niet formeel, afkomstig zijn van Vlaanderen en Wallonië.

Hoe is deze verdeling voor alle comités die zich met landbouwaangelegenheden bezig houden ?

Antwoord

Er is geen intern Belgische stemverdeling binnen de beheer- en regelgevende comités bij de Europese Commissie. België stemt voor of tegen. Indien er na intern Belgisch overleg tussen de federale overheid en de gemeenschappen en/of gewesten geen overeenstemming wordt bereikt, dan zal België zich onthouden.

Met betrekking tot de comités die zich met landbouwaangelegenheden bezighouden, is er geen interne stemverdeling. Ook hier geldt het systeem van één stem voor België. België wordt tijdens de vergaderingen meestal vertegenwoordigd door de federale overheid, maar er is wel een systematisch overleg inzake landbouw via de werkgroep Interministeriële Conferentie.

Vraag nr. 99
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Ontwerp-KB uitzonderlijke voertuigen – Standpunt

Bij besluit van de Vlaamse regering van 9 maart 1999 werd er een negatief standpunt ingenomen met betrekking tot een ontwerp-KB betreffende het verkeer van uitzonderlijke voertuigen.

De Vlaamse regering stelde terecht dat het verlenen van vergunningen om uitzonderlijke voertuigen in het verkeer te brengen, een bevoegdheid is van de Vlaamse overheid.

Kan de minister-president mij meedelen welke gevolgen de federale overheid heeft gegeven aan dit negatief standpunt ?

Werd hiermee rekening gehouden ?

Antwoord

Het verlenen van vergunningen om uitzonderlijke voertuigen in het verkeer te brengen valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, de heer Steve Stevaert.

**Vraag nr. 101
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Actief Burgerschap – Evaluatie

In 1998 heeft de Vlaamse regering een vormingsprogramma "Actief Burgerschap" op de sporen gezet.

1. De Vlaamse regering heeft voor de uitvoering hiervan een beroep gedaan op erkende organisaties voor volksontwikkeling.

Hoeveel en welke erkende organisaties hebben zich kandidaat gesteld ?

2. De beoordeling van de kandidaturen diende te gebeuren door een door de Vlaamse regering samengestelde jury.

Hoe werd die samengesteld ?

Welke procedure is gevolgd ?

Wie waren de geselecteerde leden van deze jury ?

3. Wat is de huidige stand van zaken ?

Wordt het vormingsprogramma reeds daadwerkelijk uitgevoerd ?

Zo ja, kan er reeds een eerste evaluatie worden gemaakt ?

Hoelang loopt dit vormingsprogramma ?

Zo neen, wanneer zal de uitvoering gebeuren ?

4. Wat is het totale budget dat aan dit vormingsprogramma wordt besteed ?

Antwoord

1. Tot op heden 31 mei 1999 hebben de volgende 29 organisaties een aanvraag ingediend :

Kristelijke Arbeidersvrouwenbeweging ; CSC-Vormingswerk (Centrale voor Socialistisch Cultuurbeleid) ; Kristelijke Werknemersbeweging ; FVK Rodenbachfonds ; Christelijke Beweging voor Vrouwen uit de Middengroepen ; Lidas ; Toemeka ; Triskel ; Educo ; Kristelijke Beweging van Gepensioneerden ; Katholiek Vormingswerk van Landelijke Vrouwen ; Masereelfonds ; Stichting Lodewijk De Raet ; Verbond van Senioren ; Delta Stichting ; Prisma ; De Facto ; Liberale Beweging voor Volksontwikkeling ; Seniorenvorming Vlaanderen ; Koninklijke Vereniging voor Natuur en Stedenschoon ; ACLI Vlaanderen ; De Wielewaal ; Vlaamse Federatie van Gehandicapten ; Socialistische Vooruitzinde Vrouwen ; Federatie van Vlaamse Similiskringen ; De Wakkere Burger ; Elcker-Ik Volkshogescholen ; VTB-VAB ; Vlied.

2. De samenstelling van de jury is gebeurd in uitvoering van de beslissing van de Vlaamse regering, zoals in de nota aan de Vlaamse regering werd opgenomen.

Maken deel uit van de jury : een vertegenwoordiger van de minister-president, een vertegenwoordiger van de minister vice-president, een vertegenwoordiger van de minister bevoegd voor Cultuur, een vertegenwoordiger van de minister bevoegd voor Onderwijs, de afdeling Bibliotheken en Volksontwikkeling (secretariaat). De jury kan zich – wanneer hij dat nodig vindt – laten bijstaan door deskundigen.

De respectieve ministers hebben hun vertegenwoordiger aangewezen : vertegenwoordiger van de minister-president : Erna Cobbaert, vertegenwoordiger van de minister vice-president : Bert Bauwelinck, vertegenwoordiger van de minister bevoegd voor Cultuur : Lieve Van Hoofstadt, vertegenwoordiger van de minister bevoegd voor Onderwijs : Christel Opdebeeck. De afdeling Bibliotheken en Volksontwikkeling wordt vertegenwoordigd door de heren Gilbert van Houtven en Manfred Janssens. Er werden twee externe deskundigen toegevoegd : Jean-Marie Deleye en Fred Dhont.

3. Het vormingsprogramma is in uitvoering. Er hebben reeds 59 activiteiten plaatsgevonden.

Er kan nog geen eerste evaluatie gebeuren daar de vormingsorganisaties nog geen verslag bezorgden, wat ook niet onmiddellijk diende te gebeuren.

Het vormingsprogramma loopt tot eind december 1999.

4. Het totale budget dat voor dit vormingsprogramma werd ingeschreven, bedraagt 20 miljoen.

Vraag nr. 104
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Naar aanleiding van ieder voorstel van decreet ingediend door een Vlaams volksvertegenwoordiger bepaalt de Vlaamse regering haar standpunt, en dit op voorstel van de minister wanneer het voorstel van decreet betrekking heeft op één of meerdere materies waarvoor hij/zij bevoegd is.

Graag had ik hierover met betrekking tot de huidige legislatuur volgende vragen gesteld.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal voorstellen van decreet waarover hij/zij een voorstel van standpunt heeft geformuleerd aan de Vlaamse regering ?
2. Kan eveneens een overzicht worden gegeven van het aantal voorstellen van decreet waarbij de Vlaamse regering een positief standpunt heeft ingenomen, wat de voorstellen betreft die vallen onder de bevoegdheid van de minister ?

Graag had ik hierbij een indeling per fractie, zowel voor de fracties van de meerderheid als voor alle fracties van de oppositie.

3. Kan ten slotte een overzicht worden gegeven van het aantal voorstellen van decreet waarbij de Vlaamse regering op voorstel van de minister een negatief advies heeft uitgebracht ?

Ook hier graag een overzicht per fractie.

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Aangezien de vraag aan alle Vlaamse minister werd gesteld, besliste de Vlaamse regering op haar vergadering van 11 mei 1999 de minister-president als coördinerend minister aan te wijzen.

De diensten van het Vlaams Parlement zijn het best geplaatst om een antwoord te formuleren op de in de parlementaire vraag opgeworpen vragen.

Het komt aan het Vlaams Parlement zelf toe om deze aangelegenheid af te wegen en te evalueren.

Vraag nr. 105
van 12 mei 1999
van de heer ANDRE DENYS

Onderscheidingen in nationale orden – Vlaamse ambtenaren

Op 19 juli 1996 heeft de federale ministerraad een nieuw reglement vastgesteld inzake het verlenen van eervolle onderscheidingen in de nationale orden aan ambtenaren en bedienden van de openbare besturen en daarmee gelijkgestelde instellingen.

Bij brieven van 17 januari 1997 en 8 oktober 1997 werd aan de federale minister van Buitenlandse Zaken gevraagd om gelijkstelling toe te staan voor de diensten van de Vlaamse regering en de Vlaamse openbare instellingen.

Luidens het antwoord van de federale minister van Buitenlandse Zaken op een schriftelijke vraag van volksvertegenwoordiger Herman De Croo (*Vragen en Antwoorden Kamer van Volksvertegenwoordigers nr. 171 van 19 april 1999, blz. 22.835 – red.*) werd dit verzoek door een groep experts onderzocht. Op basis van de conclusies van deze groep experts werden enkele opmerkingen en wijzigingen op het gelijkstellingsontwerp aan de minister-president van de Vlaamse regering bezorgd bij brief van 17 augustus 1998.

Wanneer en hoe heeft de minister-president geantwoord op deze brief van de federale minister van Buitenlandse Zaken ?

Antwoord

Bij brieven van 17 januari 1997 en 8 oktober 1997 werd aan de federale minister van Buitenlandse Zaken – met het oog op de verdere toekenning van eervolle onderscheidingen in nationale orden aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering en de Vlaamse openbare instellingen – gevraagd om de gelijkstelling te verkrijgen tussen de rangen bij de diensten van de Vlaam-

se regering en de Vlaamse openbare instellingen, en de rangen bij de federale overheid.

Het verzoek dat aan de federale overheid werd gericht, hield in dat :

- voor de toekenning van eretekens de niveaus B en C zouden worden gelijkgesteld ;
- in afwijking van het reglement van 19 juli 1996 (betreffende het verlenen van eervolle onderscheidingen in de nationale orden aan de ambtenaren en bedienden van openbare besturen en daarmee gelijkgestelde instellingen) aan de personeelsleden van de Vlaamse openbare instellingen eenzelfde ereteken zou worden toegekend als aan de personeelsleden van diensten van de Vlaamse regering.

Bij brief van 17 augustus 1998 deelde de federale minister van Buitenlandse Zaken mij mee dat :

- wat de toekenning betreft van eretekens aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering, er geen gelijkstelling kon worden verleend tussen de niveaus B en C ;
- aan de personeelsleden van de Vlaamse openbare instellingen voor gelijke prestaties slechts het juist lagere ereteken kon worden verleend t.o.v. het ereteken dat kan worden toegekend aan personeelsleden met eenzelfde rang bij de diensten van de Vlaamse regering.

Dit standpunt van de federale minister van Buitenlandse Zaken doet evenwel afbreuk aan het door de Vlaamse Gemeenschap gevoerde personeelsbeleid.

Na heronderzoek van de betrokken problematiek heb ik voormelde minister bij brief van 19 mei 1999 dan ook meegedeeld dat ik mijn verzoek tot toekenning van de bovenvermelde afwijkingen handhaaf.

Bovendien heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om aan de federale overheid eveneens haar instemming te vragen met een overgangsregeling waardoor – in gevallen van administratieve achterstand – ook aan de gepensioneerde Vlaamse ambtenaren nog een ereteken zou kunnen worden toegekend.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 233
van 22 maart 1999
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Villaproject Kapellen – Ontbossing

Via een bijkomend artikel 90bis in het Bosdecreet kondigde de Vlaamse regering een moratorium op ontbossing af. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen verplicht de overheid immers om tegen 2007 10.000 hectare bos bijkomend aan te planten. Ontbossing is enkel nog mogelijk in het algemeen belang, voor aanleg van autosnelwegen, waterreservoirs en dergelijke.

Toch leverden de diensten van Stedenbouw, onderdeel van Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), een gunstig advies af om in de gemeente Kapellen bij Antwerpen ongeveer 15 hectare beschermd bos te kappen. Op basis van dit gunstig advies leverde het gemeentebestuur van Kapellen een bouwvergunning af voor de bouw van elf luxevilla's, waardoor een aanzienlijk deel van het beschermd bos zal verdwijnen.

Wordt dit villaproject als een zaak van algemeen belang beschouwd ?

Worden er alsnog maatregelen genomen om de bouwvergunning te weigeren en zo ja, welke ?

Antwoord

Het college van burgemeester en schepenen van Kapellen heeft in zitting van 28 december 1998 aan de NV Matexi de voorwaardelijke bouwvergunning verleend voor het bouwen van elf eengezinswoningen aan de Heidestraat-Noord in Kapellen, kadastraal bekend 1e afdeling, sectie I nrs. 135 g3, v3 en z3, 137 e en p en 139 d. In deze zaak had de gemachtigde ambtenaar op 23 oktober 1998 een voorwaardelijk gunstig advies verleend.

De aanvraag betreft het bouwen van elf vrijstaande eengezinswoningen. Het bewuste goed ligt volgens het gewestplan Antwerpen deels in het woonpark, deels in het bosgebied (overdrukt met een reservatiestrook bestemd voor het Duwvaartkanaal Oelegem-Zandvliet, ter hoogte van de Antitank-gracht). De plaats waar de woningen en toegangswegen komen, is echter integraal te situeren in het woonpark. Er worden geen werken gepland in het deel van het eigendom dat in bosgebied/reservatiestrook is gezoneerd. De afdeling Maas en Albertkanaal van de administratie Waterwegen en Zee- wezen gaf op 24 juni 1998 een gunstig advies, daar de geplande gebouwen buiten de reservatiezone gelegen zijn. De Dienst voor de Scheepvaart verklaarde met een schrijven van 26 juni 1998 zich aan te sluiten bij voormeld advies van de afdeling Maas en Albertkanaal.

Woonparken zijn, volgens artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, gebieden waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 augustus 1997, bepaalt aangaande woonparken het volgende :

"De woonparken die op de gewestplannen zijn aangeduid, zijn overwegend een opname van bestaande toestanden. Een woonpark is bedoeld als een woongebied van louter residentiële aard en bijgevolg gericht op het rustig verblijven in een homogeen voor het wonen bestemd woongebied in het groen. De nog open gebleven ruimten mogen verder bebouwd worden mits rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 6.1.2.1.4. en met de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van de percelen, bebouwde oppervlakte van perceel, bouwtrant, bestaand groen).

Alle inrichtingen en activiteiten die verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige bestemming van het woongebied zijn in principe toelaatbaar. Bijzondere aandacht dient niettemin te worden besteed aan de vraag naar de bestaanbaarheid van een constructie met de eigen woonfunctie van het gebied en de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving. Gezien het een wezenlijk kenmerk van een woonpark is dat de gemiddelde woondichtheid er gering is en de groene ruimten er verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan, heeft

dit tot gevolg dat de vestiging van niet-residentiële inrichtingen en activiteiten doorgaans niet zal kunnen worden aangenomen.

Voor woonparken met nog belangrijke open plaatsen dienen de gemeentelijke besturen te worden aangespoord tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg. Zij kunnen daartoe evenwel niet worden verplicht.

In afwachting dat een BPA voor het gebied is opgesteld, dienen de eventuele bouw- en verkavelingsaanvragen met de meeste omzichtigheid te worden behandeld. De volgende normen moeten derhalve als richtlijn worden genomen zolang het bijzonder plan van aanleg niet is opgemaakt :

1. De woningdichtheid, rekening houdend met de toekomstige bebouwing op al de mogelijke loten in het betrokken woonpark is gelegen tussen 5 à 10 woningen per ha. De perceelsoppervlakte voor elk perceel zal worden afgeleid uit de woningdichtheid. Als orde van grootte kunnen kaveloppervlakten van 1.000 à 2.000 m² worden vooropgesteld. Een en ander is afhankelijk van de dichtheid van het bestaande groen.
2. De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen.
3. De constructie mag maximaal uit twee bouwlagen bestaan en de inwendige verticale verdeling moet een verdere splitsing van het perceel uitsluiten.
4. Het niet-bebouwbaar gedeelte moet aangelegd worden met hoogstammig groen (het bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen. Slechts 10 % van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke.
5. Het perceel moet palen aan een voldoende uitgeruste weg (zie terzake artikel 48, laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996)."

Zoals gesteld betreft de aanvraag het bouwen van elf vrijstaande eengezinswoningen, met bijgebouwen en/of een overdekt zwembad. Het betreft elf verschillende woningen, doch alle gekenmerkt door eenzelfde bouwstijl, eenzelfde materiaalkeuze en met maximaal twee bouwlagen en een schuine

dakvorm. De woningen worden via aan te leggen verharde privé-wegen ontsloten, in casu vanaf de Heidestraat-Noord. De niet door gebouwen of verhardingen in te nemen oppervlakte wordt in de aanvraag volledig aangeduid als gemeenschappelijke tuinoppervlakte; er worden geen afscheidingen gepland tussen de verschillende woningen. Het bouwplan voorziet verder in twee vijvers op het domein. De grootste vijver is bestemd om de regenwaterafvoer van de woningen en verhardingen op te vangen. Het gedeelte van het eigendom dat in het woonpark is gezoneerd, is volgens de gegevens van het plan 54.820 m² groot, dus minder dan 5,5 hectare.

Het eigendom bevindt zich in het zuidelijke deel, op de grens van het op het gewestplan aangeduide woonparkgebied, bekend als "Kapellenbos". Ten zuiden ervan is het wel als bosgebied aangeduide "Wolvenbos" gelegen. Het is duidelijk dat ten tijde van de vaststelling van het gewestplan het "Kapellenbos" reeds aanzienlijk was bebouwd met woningen of villa's in het groen. Dit bewijst namelijk de bestaande toestand waarop de gewestplanbestemmingen zijn overdrukt. Het gaat om een typisch woonpark met vooral grote villa's op uitgestrekte percelen. Dit lijkt overigens de reden te zijn waarom die percelen als woonpark zijn aangeduid, terwijl de aan de zuidelijke zijde van de Antitankgracht gelegen percelen als bosgebied zijn behouden. Die bossen betreffen een aanzienlijk aaneengesloten complex, met name de bossen van de families Kronacker, Speth en Geelhand de Merxem, "De Oude Gracht", "De Uitlegger" en "Beltenbos".

Hoewel het hier dus over een bosrijke omgeving gaat en ook de woningen in de omgeving vaak in een groen kader zijn ingebouwd, gaat de bewuste aanvraag geenszins gepaard met een ontbossing van het goed. Het bij de aanvraag gevoegde inplantingsplan geeft alle op het eigendom bestaande beplanting aan. Enerzijds zijn alle relatief belangrijke bomen gedetailleerd, in casu met hun specifieke inplantingsplaats en kenmerken, aangeduid. Zo zijn er 498 bomen over het gehele terrein aangeduid, met grote concentraties aan de zijde van de spoorlijn en langs de Antitankgracht. Die bomen behelzen vooral eiken en verder beuk, iep, esdoorn, acacia, plataan, kastanje, linde, abeel en esdoorn, alle met een stamomtrek boven de 0,80 m. Anderzijds zijn een aantal minder belangrijke bomen en onderbegroeiing tekstueel aangegeven, of is de begrenzing van een groep ervan aangeduid. Zo komen aan de Antitankgracht twee dennenbosjes (20 bomen per 100 m²) voor en staan verspreid over het terrein zilverberken, dennen, rododen-

dron, schaarhout, vogelkers en enkele dunnere eiken, lorken, beuken en andere boomjes.

Voor de oprichting van de woningen is zoveel mogelijk gezocht naar plaatsen waar weinig of geen begroeiing aanwezig was, of alleszins weinig van de op plan aangeduide belangrijke bomen dienden te worden gekapt. Zo is het belangrijk volgend cijfermateriaal te bekijken. Van de 498 aangeduide belangrijke bomen, die grotendeels gesitueerd zijn op het gedeelte van het goed dat in het woonpark is gezoneerd, worden voor de realisatie van de woningen en de verhardingen errond het volgende aantal bomen gekapt: woning 1, 2 bomen; woning 2, 8 bomen; woning 3, geen bomen; woning 4, geen bomen; woning 5, 5 bomen; woning 6, 8 bomen; woning 7, 1 boom; woning 8, 2 bomen; woning 9, 4 bomen; woning 10, geen bomen; woning 11, geen bomen; of in totaal voor de woningen: 30 bomen.

Voor de realisatie van de toegangsweg worden 14 bomen gekapt, voor de vijvers respectievelijk 22 en 4. Alles samen worden dus 70 van de 498 belangrijke bomen gekapt. Die kappingen zijn zeer verspreid over het terrein, zodat het groene, beboste karakter van het goed zeker bewaard blijft.

De totale bebouwde oppervlakte van de woningen en de bijbehorende opritten en verhardingen bedraagt 5.629 m², de aan te leggen wegen beslaan 6.210 m², de vijvers 1.370 m². Minder dan een kwart van de in het woonpark gezoneerde terreinoppervlakte wordt dus ingenomen door bebouwing, wegen en vijvers.

In de beschreven optiek werd terecht geoordeeld dat het concept verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening en volkomen verenigbaar met de bestemming "woonpark" volgens het vastgestelde gewestplan. Alle hierboven vermelde bepalingen van artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 en van de omzendbrief van 8 juli 1997 werden nageleefd.

Bovendien werd aan de vergunning de voorwaarde gekoppeld dat het niet-bebouwde deel van het perceel moet worden aangelegd met hoogstammig groen, terwijl het bestaande hoogstammig groen moet worden bewaard. Verder werd nog opgelegd dat, met uitzondering van de nodige toegangen, het groen langs alle zijden van het perceel moet worden aangebracht. Slechts 10 % van de perceelsoppervlakte mag worden ingenomen voor het aanleggen van verhardingen, terrassen, grasperken, speelruimten en dergelijke. Het boskarakter van de grond blijft aldus gegarandeerd.

De vraag kan worden gesteld of hier sprake is van een ontbossing zoals is bedoeld in artikel 90bis van het Bosdecreet. Dat artikel bepaalt dat ontbossing verboden is, tenzij mits naleving van de voorschriften van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw en na advies van diensten bevoegd voor het Bosbeheer. Het artikel bepaalt verder dat een vergunning tot ontbossing overeenkomstig de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw slechts wordt verleend wanneer deze ontbossing gebeurt voor de uitvoering van werken van algemeen belang die in overeenstemming zijn met de geldende plannen van aanleg.

Hier kan reeds worden opgemerkt dat, zoals blijkt uit het voorgaande, het voorgenomen project zeker in overeenstemming is met de geldende gewestplanbestemming "woonpark".

Artikel 4, punt 15 van het bosdecreet stelt als definitie van "ontbossen" : het vellen, geheel of gedeeltelijk, van een bos, waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven. Artikel 3, § 1 bepaalt als definitie van een bos : de grondoppervlakten waarvan de bomen en de houtachtige struikvegetaties het belangrijkste bestanddeel uitmaken, waartoe één eigen fauna en flora behoren en die één of meer functies vervullen.

In het concrete geval blijkt duidelijk dat het goed geenszins wordt ontbost, zelfs niet gedeeltelijk. Uit bovenstaande beschrijving blijkt dat per woning slechts enkele of soms zelfs geen bomen worden gekapt. In die optiek kan niet worden gesproken van een ontbossing van het goed, waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk zou verdwijnen. Integendeel, het bos blijft behouden, enkel worden een aantal bomen gekapt waar wegen of bebouwing moet komen. De voorwaarden in de vergunning impliceren overigens dat het boskarakter nog verder moet worden versterkt.

Het gaat hier aldus, besluitend, om het oprichten van woningen op een goed met een boskarakter, dat evenwel gezoneerd is in een woonpark en dus geenszins in een waardevol bosgebied of, zoals in sommige persberichten, in een woonuitbreidingsgebied, en dat slechts 5,5 hectare groot is in plaats van de vermelde 15 hectare. De aanvraag is volkomen in overeenstemming met de geldende bestemmingsvoorschriften en doet geen afbreuk aan het boskarakter. De uitvoering van de werken gaat niet gepaard met een ontbossing zoals bedoeld in het Bosdecreet. Advies van de diensten bevoegd voor het Bosbeheer was dus geenszins vereist. Evenmin diende dus te worden geëvalueerd of de aanvraag

paste in de uitvoering van werken van algemeen belang, precies omdat het geen ontbossing betreft. Uiteraard zou, in de veronderstelling dat het wel om een ontbossing zou gaan, een dergelijk particulier woningbouwproject niet kunnen worden beschouwd als de uitvoering van werken van algemeen belang.

In dossiers waar wel wordt gevraagd om het goed geheel of gedeeltelijk te ontbossen, zijn steeds consequent de bepalingen van artikel 90bis van het Bosdecreet nageleefd. Afwijkingen daarop, in casu de toepassing van de bepaling die handelt over de uitvoering van werken van algemeen belang die in overeenstemming zijn met de geldende plannen van aanleg, blijken nog niet te zijn toegepast.

Vraag nr. 235
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens zeer dringend karakter) ?

6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, met betrekking tot welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel was de vertraging en hoeveel bedroeg de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktische nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De vraag aan de minister-president dateert van 5 februari 1999 en werd reeds beantwoord.

Antwoord

Er werden tijdens mijn legislatuur geen overeenkomsten gesloten met de NV Soresma.

In het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening heeft deze firma voor een aantal opdrachten wel een offerte ingediend, zowel voor opdrachten die voorafgaandelijk werden bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen, als voor opdrachten waarvoor zij werd aangeschreven in het kader van een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking.

De offertes van Soresma werden hierbij steeds vergeleken met die van andere inschrijvers, waarbij de keuze steeds ging naar een offerte van een andere inschrijver.

Vraag nr. 236
van 22 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

De Lijn – Halte-infrastructuur

De Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn heeft aan de gemeenten een aanbod gedaan om gesubsidieerde halte-infrastructuur te installeren, zoals de schuilhuisjes zelf, fietsenstallingen en afvalbakken. De gemeenten zouden slechts een vierde van de kostprijs moeten betalen.

Weliswaar vraagt De Lijn in ruil dat de gemeenten zelf zouden instaan voor een aantal voorzieningen, zoals de verharding rond de halte-infrastructuur, de verlichting, het onderhoud, snelle herstelling of indien nodig vervanging na beschadiging of vernieling.

Hoe dan ook, dit betekent dat de gemeenten een aantal werken ten laste zouden nemen zonder dat op de uiteindelijke kostprijs een bedrag kan worden geplakt.

1. Behoort het niet tot de opdracht van De Lijn om, naast het reizigersvervoer, ook in te staan voor de diverse voorzieningen die kunnen worden beschouwd als een onderdeel van de exploitatie van de buslijnen en de dienstverlening aan de bevolking ?
2. Heeft de directie van De Lijn enig idee hoeveel bushokjes er momenteel geïnstalleerd zijn langs de trajecten van haar bussen ? Hoeveel werden er opgetrokken op initiatief en met financiële steun van de gemeenten, van De Lijn of van privé-firma's, al dan niet met reclamepanelen ? Zijn er gegevens beschikbaar aangaande de kostprijs van de bushaltes die op die manier worden geplaatst ?
3. Hoeveel schuilhuisjes zullen er door De Lijn nog worden opgetrokken met financiële steun van de gemeenten, op basis van de beschikbare kredieten ?
4. Heeft men een idee van de gemiddelde levensduur van de schuilhuisjes geplaatst langs het traject van de bussen of trams van De Lijn ?

Antwoord

1. Op basis van het "Reglement op de politie van personenvervoer per tram, premetro, metro, autobus en autocar" is de Vlaamse Vervoermaatschappij gehouden haar halten te voorzien van :
 - signalisatie, met name het haltebord ;
 - informatie aan reizigers, met name de dienstregeling.
2. Het aantal schuilhuisjes langs het net van De Lijn bedraagt circa 9.000, waarvan circa 4.000 werden geplaatst door de verschillende publicitaire firma's en circa 4.500 door de gemeenten (gesubsidieerde schuilhuisjes). De overige zijn eigen creaties van gemeenten en bedrijven.

De Lijn heeft enkel weet van de aankooprijzen van de gesubsidieerde halteaccomodaties en verwijst daarvoor naar de bestelformulieren voor 1999.

3. De actueel resterende kredieten zijn voldoende voor plaatsing van 400 bijkomende gesubsidieerde schuilhuisjes.
4. Een schuilhuisje wordt gemiddeld afgeschreven op zestien jaar.

Vraag nr. 239
van 26 maart 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Overijse Golf Club – Gewestplanzone

De "Overijse Golf Club" is m.i. gelegen in een landbouwzone in de gelijknamige Vlaams-Brabantse gemeente.

Kan de minister vice-president dit bevestigen ?

Werden er in dit specifieke dossier reeds stappen ondernomen om het terrein in zijn oorspronkelijke functie van landbouwgebied te herstellen ?

Antwoord

De Overijse Golf Club (BVBA Golf Practice Club) is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse deels gelegen in het agrarisch gebied en deels in het bosgebied.

Tevens is die ordening met het bij ministerieel besluit van 14 april 1989 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 44 "Hoog Jezus-Eik" bevestigd en nader gedetailleerd.

De BVBA Golf Practice Club heeft bij de Raad van State de vernietiging van dat bijzonder plan van aanleg gevorderd, doch bij arrest nr. 79.083 van 3 maart 1999 werd dat beroep verworpen en werden de door appellant ingeroepen bezwaren tegen de totstandkoming van het gemeentelijk aanlegplan en de behandeling van diens protest tijdens de goedkeuringsprocedure, gemotiveerd weerlegd. Het bijzonder plan van aanleg is met andere woorden rechtsgeldig bevonden.

Het golfterrein ligt volgens dat bijzonder plan van aanleg ten dele in het agrarisch gebied dat, volgens artikel 7 van de stedenbouwkundige voorschriften,

bestemd is om als agrarisch gebied in stand te worden gehouden ten behoeve van land-, akkerbouw en veeteelt, met uitsluiting van intensieve veeteeltbedrijven, en ten dele in het bosgebied dat, volgens artikel 4, wordt aangewezen als bos, bestemd om als bos in stand te worden gehouden ten behoeve van doeleinden zoals de opbouw van het landschap, volksgezondheid, bodembescherming, waterbeheersing en houtproductie.

Voor een aantal van de in Vlaanderen voorkomende golfterreinen werd, in navolging van hetgeen was gesteld in de uit het begin van de jaren negentig daterende "Beleidsnota golfterreinen", in een aangepaste gewestplanbestemming voorzien. In die zogenaamde "Golfnota" was aangaande de Overijse Golf Club echter gesteld dat deze golf niet kon worden geofficialiseerd, noch gelegaliseerd.

Een aangepaste gewestplanbestemming of een aanpassing van het bijzonder plan van aanleg met het oog op een regularisering van de Overijse Golf Club werd aldus als niet te verantwoorden bevonden.

Wat de met de geldende voorschriften strijdige exploitatie betreft, zijn reeds de volgende vaststellingen en stappen verricht.

Proces-verbaal van 24 februari 1988 voor :

- het uitvoeren van grondwerken, uitgravingen en ophogingen ;
- het wijzigen van het gebruik wat de hoofdfunctie betreft van de bouwwerken gelegen op het perceel kadastraal bekend sectie N, nr. 42 t8 ;
- het geschikt maken van de gronden tot het beoefenen van de golfsport.

Proces-verbaal van 27 oktober 1989 voor het voortzetten van de ongeoorloofde werken.

Proces-verbaal van 6 april 1989 voor :

- het plaatsen van verschillende afsluitingen op het terrein, bestaande uit palen en netten ;
- het voortzetten van de wijziging van gebruik wat de hoofdfunctie betreft van de bouwwerken gelegen op het perceel kadastraal bekend sectie N, nr. 42 t8, en dit ondanks het proces-verbaal nr. 26.

Proces-verbaal van 3 mei 1995 voor het plaatsen van als bouwwerk aangemerkte reclameborden in een als landschap beschermde zone (koninklijk besluit van 14 december 1959).

Op 7 juni 1995 werd voor het plaatsen van twee reclameborden een vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat, gekoppeld aan een dwangsom van 1.000 frank per dag, bij het parket ingeleid.

Gelet op de uitspraak van de Raad van State van 3 maart 1999, werd de gemeente nogmaals opgedragen ter plaatse de nodige vaststellingen te verrichten en in voorkomend geval de passende herstellvordering bij het parket in te leiden.

**Vraag nr. 240
van 26 maart 1999
van de heer JOS DE MEYER**

Doel – Sociaal begeleidingsplan

Op 20 januari 1998 nam de Vlaamse regering de beslissing een containerterminal aan te leggen op de Linkerscheldeoever.

Tevens werd beslist om voor de Doelenaars een sociaal begeleidingsplan uit te werken.

1. Op welke wijze gebeurt de financiering van dit sociaal begeleidingsplan ?

Wat is het aandeel van de verschillende partners ?

Hoe wordt dit geconcretiseerd ?

2. Hierbij is er ook sprake van een leefgemeenschapspremie : hoeveel bedraagt die ?

Wat is hierbij rechtstreeks of onrechtstreeks het aandeel van de verschillende betrokken partners ?

3. Bij een eventuele hervestiging van Doelenaars is er een mogelijke gegroepeerde hervestiging in 16 geselecteerde sites, in serviceflats, of een individuele hervestiging middels aankoop van een woning en de renovatie ervan.

Wat is bij deze laatste de te volgen procedure ?

4. Kunnen eigenaars uit Doel ook huren ? En huurders ook kopen ?

5. Bij de zogenaamde "koopwoningen in niet volledige eigendom" is er een mede-eigenaar.

Wie wordt hier mede-eigenaar ?

Wat is hiervoor de juridische constructie ?

Hoe wordt de mede-eigenaar hiervoor gefinancierd ?

6. Welke voordelen uit het sociaal begeleidingsplan kunnen Doelenaars genieten die omwille van sociale of familiale redenen ervoor opteren om buiten de gemeente Beveren te gaan wonen ?

7. Welke specifieke en concrete maatregelen zijn uitgewerkt voor de zelfstandigen ?

Waar, wanneer en in welke omstandigheden kunnen ze zich hervestigen ?

8. Welke specifieke en concrete maatregelen zijn uitgewerkt voor de landbouwers ?

Waar, wanneer en in welke omstandigheden kunnen ze zich hervestigen ?

Hoe worden de specifieke problemen inzake milieuvergunning hierbij opgelost ?

9. Zijn voorafnames op het onteigeningsbedrag en aldus ook vervroegde onteigeningen mogelijk ?

10. Mensen die kiezen om toch in Doel te blijven wonen om sociale, financiële of emotionele motieven : tot wanneer kunnen zij dit minimaal ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Gecoördineerd antwoord

Op 20 januari 1998 nam de Vlaamse regering de beslissing om een containergetijdendok op de Linkeroever te bouwen, hetgeen aanleiding gaf tot het uitwerken van een sociaal begeleidingsplan, aangevaard door de Vlaamse regering op 24 juli 1998.

1. Het sociaal begeleidingsplan wordt als volgt gefinancierd (geraamde bedragen tussen haakjes).

– De huisvesting (313.460.000 frank) : twee derde door de Maatschappij ; één derde door het Vlaams Gewest, via de begroting van Openbare Werken.

De bijdrage van de Maatschappij wordt gefinancierd door het bestemmen van een deelgebied van de winst, tot maximum 75 %, voor al haar verplichtingen in dit kader. De Vlaamse Gemeenschap voorziet in de nodige bedragen op de begroting. Beide bijdragen worden gespreid over de periode 1999-2003.

De Intercommunale Vereniging van het Land van Waas heeft de taak de herhuisvesting te coördineren, waardoor zij als tussenschakel zal optreden tussen de diverse initiatiefnemers op dat vlak en de financier ervan.

- De leefgemeenschapspremie (34.000.000 frank) wordt integraal door de Maatschappij gedragen.
 - De overige (werkings)kosten (98.000.000 frank) zijn voor rekening van het Vlaams Gewest.
 - Deze bedragen worden aan de diverse initiatiefnemers uitbetaald op basis van werkelijke bewezen kosten, volgens de criteria die gelden in het sociaal begeleidingsplan.
2. De leefgemeenschapspremie bedraagt volgens het sociaal begeleidingsplan 34 miljoen frank, met daarbij de opmerking dat ook van de gemeente Beveren een bijkomende inspanning in dit verband wordt verwacht. Het in het sociaal begeleidingsplan opgenomen bedrag wordt integraal door de Maatschappij gedragen.
3. Betreffende de renovatie van woningen is in de volgende regeling voorzien :
- alle leegstaande woningen op het grondgebied van de gemeente Beveren komen voor renovatie in aanmerking, los van het feit of zij volgens de bepalingen van het decreet van 22 december 1995 betreffende de bestrijding van de leegstand en de verkrotting, op de lijst van de leegstand van woningen zijn vermeld ;
 - er kan slechts een financiële tegemoetkoming via het sociaal begeleidingsplan zijn indien de woning wordt aangekocht, gerenoveerd en ter beschikking gesteld van de Doelenaars door de "openbare sector", hetzij als koop-, hetzij als huurwoning. Onder "openbare sector" wordt verstaan : de gemeente, het OCMW, de sociale bouwmaatschappijen

en de Intercommunale Vereniging van het Land van Waas.

Private initiatieven hebben geen recht op subsidie binnen het sociaal begeleidingsplan ;

- indien de woning door de Doelenaars na renovatie wordt aangekocht, bedraagt de financiële tegemoetkoming via het sociaal begeleidingsplan 535.000 frank. Dit bedrag is in Vlaanderen de maximale tegemoetkoming voor het uitrusten van een kavel ;
 - indien de woning door de Doelenaars na renovatie wordt gehuurd, wordt in het sociaal begeleidingsplan, naast de vergoeding van 535.000 frank voor de aankoop, ook in een financiële bijdrage van 60 % van de herinrichtingskosten voorzien, begrensd tot de normale bijdragen voor de diverse types van huurwoningen ;
 - er wordt tussen de initiatiefnemende instantie en de Doelenaars die de gerenoveerde woning willen betrekken maximaal overleg gepleegd, zowel betreffende de keuze van de woning zelf, als wat de te verrichten renovatiewerken betreft, waardoor in toepassing van bovenvermelde principes volgende procedure zou kunnen gelden :
 - a) een Doelenaar wijst een leegstaande, te renoveren woning aan die hij wenst te betrekken ;
 - b) het openbaar bestuur koopt de woning, na akkoord (over de prijs) van de Doelenaar ;
 - c) het openbaar bestuur renoveert de woning, in samenspraak met de Doelenaar ;
 - d) het openbaar bestuur verkoopt of verhuurt de woning aan de Doelenaar, waarbij rekening wordt gehouden met de respectieve ontvangsten subsidies.
4. In het sociaal begeleidingsplan zijn de financiële bijdragen geraamd op basis van de huidige verdeling tussen eigenaars en huurders. Tegelijk is duidelijk gestipuleerd dat het hier ramingen betreft en dat, zowel in de sociale als de niet-sociale sector, de mogelijkheid bestaat dat eigenaars huurders worden en huurders eigenaars.

Wel verliezen ze dan in principe een aantal voordelen :

- voor eigenaars die huurder worden, kan uiteraard niet in een gelijkwaardige huur voor een periode van zes jaar worden voorzien, die voor huurders wel is opgenomen ;
- huurders die eigenaar worden, zijn niet verzekerd van de aankoop van eenzelfde oppervlakte als zij nu bewonen tegen dezelfde grondprijs waaraan zij worden onteigend.

Gelet op de geplande financiële tegemoetkomingen mag het nochtans geen beletsel zijn dat beide categorieën wel deze (financiële) voordelen kunnen genieten.

5. Het principe van de mede-eigendom is gesteund op volgende punten :

- onteigende eigenaars waarvan de onteigeningsvergoedingen onvoldoende is om een nieuwe woongelegenheden aan te kopen, krijgen de mogelijkheid hun ontvangen vergoeding aan te wenden voor de aankoop van een deel van een woning, die wordt gebouwd door een openbare instelling – zie hierboven – die het niet-aangekochte deel aan de koper verhuurt ;
- het niet-aangekochte deel blijft eigendom van de initiatiefnemende instantie, die voor de bouw ervan de subsidiëring krijgt toegewezen die uitgetrokken is voor de bouw van huurwoningen, zijnde 60 % van de waarde.

Deze subsidie is beperkt tot het deel dat haar eigendom blijft ;

- de koper en de initiatiefnemende instantie zijn, in onverdeelde, eigenaar van de woning, onder volgende voorwaarden :
 - a) de verdeling van de eigendom gebeurt op basis van de respectieve inbreng ;
 - b) er wordt uit onverdeelde getreden door middel van verkoop van de woning, ofwel omdat de bewoner dat vraagt, ofwel omdat de bewoner de woning definitief verlaat.

Deze verkoop is ofwel openbaar ofwel, op vraag van de huurder, onderhands wat het gehuurde gedeelte betreft, op basis van een door het onteigeningscomité opgesteld schattingsverslag waarbij geen rekening met de verkregen subsidies wordt gehouden ;

c) de opbrengst van de verkoop wordt tussen de eigenaars verdeeld op basis van hun respectieve financiële inbreng ;

- de waarde van de in dit systeem te bouwen woning is beperkt tot een bedrag dat één miljoen frank hoger ligt dan de waarde voor een gelijkaardige woning in de sociale sector ;
- bij een verkoop binnen de periode van twintig jaar dienen de verkregen subsidies pro rata temporis aan de subsidiërende instanties te worden terugbetaald ;
- het niet-aangekochte gedeelte wordt verhuurd, er is onder geen beding sprake van huurkoop.

6. Buiten de leefgemeenschapspremie is er voor de Doelenaars die de gemeente Beveren verlaten, geen enkele (financiële) tegemoetkoming.

7. In het sociaal begeleidingsplan van 24 juli 1998, onder punt 5 van de sociale supplementaire maatregelen, wordt uitvoerig ingegaan op de maatregelen voor de zelfstandigen.

In uitvoering hiervan is een overeenkomst gesloten met het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO), die de concrete begeleiding inhoudt voor de zelfstandigen van Doel. Alle zelfstandigen hebben reeds een brief ontvangen om op vrijwillige basis een beroep te doen op een van de vier consulents die aangesteld zijn en worden betaald door het sociaal begeleidingsplan.

De meeste zelfstandigen hebben hierop geantwoord. Een inventaris van alle noden wordt opgesteld. Hieruit zal blijken hoeveel zelfstandigen zich willen hervestigen. Er is hiervoor in de nodige begeleiding voorzien.

8. In het sociaal begeleidingsplan wordt hierop uitvoerig ingegaan op pagina 2 :

"Het weze duidelijk dat het welslagen van dit sociaal begeleidingsplan valt of staat met het definitief vaststellen van deze gedeeltelijke gewestplanwijziging door de Vlaamse regering. Inmiddels worden in de werkgroep "Strategisch plan" de werkzaamheden verdergezet zodat einde 1998 de Vlaamse regering het strategisch plan kan vaststellen en vastleggen in een tweede gewestplanwijziging, gepland begin 1999. Het impact van deze gewestplanwijziging op het so-

ciaal begeleidingsplan situeert zich voornamelijk op drie vlakken."

Wat de landbouw betreft :

"de definitieve afbakening van het haven- en industriegebied zal uitsluitel geven over de omvang van het landbouwareaal dat in het Linkerscheldeoevergebied zal kunnen behouden blijven. Dit zal van determinerende invloed zijn op deerschikking van de landbouwactiviteiten in het gebied en de door te voeren onteigeningen."

In punt 5.4 (blz. 19) van de sociale supplementaire maatregelen wordt ingegaan op de mogelijke inbreng van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) in samenwerking met de administratie Land- en Tuinbouw. Een ontwerpakkoord met de VLM, die zal instaan voor de bevraging van de landbouwers, wordt gefinaliseerd. De bevraging zal gebeuren voor het einde van 1999. Op basis hiervan zal worden geëvalueerd of er genoeg interesse is om over te gaan tot de organisatie van een grondbank voor heel het gebied.

Het probleem van de milieuvergunningen valt niet onder de bevoegdheid van de minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

9. Het sociaal begeleidingsplan bepaalt onder punt 2.13 dat voorafnames op het onteigeningsbedrag mogelijk zijn.

De personen die hierop aanspraak maakten, werden officieel ingelicht en de Maatschappij voor de Ontwikkeling van het Linkerscheldeoevergebied is met de uitvoering van de procedure gestart.

10. Op basis van het sociaal begeleidingsplan kunnen de Doelenaars minimaal tot eind 2003 in Doel blijven wonen. Daarna vallen de voordelen van het sociaal begeleidingsplan weg en zal, volgens het plan, worden overgegaan tot gerechtelijke onteigeningen.

In elk geval is gegarandeerd dat Doelenaars die binnen het sociaal begeleidingsplan een nieuwe woonst hebben gevonden, in Doel kunnen blijven wonen tot hun nieuwe woongelegenheden ge-

bruiksklaar is, regel waarvan uiteraard geen misbruik mag worden gemaakt.

**Vraag nr. 242
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Vervoerbewijzen De Lijn – Engelstalige reclame

Naar ik verneem, gebruikt de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn Engelstalige reclame op de lijn- en stadskaarten.

Naar mijn mening is dit in strijd met de taalwetgeving.

1. Is de minister vice-president op de hoogte van Engelstalige reclame op de lijn- en stadskaarten van de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn ?
2. Meent hij niet dat het gebruik van Engelstalige reclame door de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn in strijd is met de taalwetgeving ?
3. Werden er reeds maatregelen genomen om een einde te stellen aan dergelijke praktijken ?

Antwoord

1. Het betreft publiciteit die via NV Streep door VTM werd gevoerd op de vervoerbewijzen tijdens de periode van 1 oktober 1998 tot 31 december 1998.
2. Private handelsreclame valt niet onder toepassing van de taalwetgeving. Reclame op de vervoerbewijzen wordt verzorgd door NV Streep, een commerciële vennootschap waarin ook De Lijn participeert.

Het beleid van NV Streep voor het voeren van reclame wordt op een strikt commerciële basis gevoerd. Als algemene regel hanteert NV Streep het aanvaarden van anderstalige boodschappen als het gaat om bestaande logo's of om slogans, om originele titels van films, om merknamen van producten of om benamingen van firma's.

3. Gelet op het voorgaande is vraag 3 zonder voorwerp.

Vraag nr. 244
van 1 april 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Callemansputte

De wijk Callemansputte is deels gelegen op het grondgebied van de gemeente Evergem en deels van de gemeente Zelzate. Ze omvat de volgende straten : Callemansputtestraat, Callemansputteweg, Assenedestraat en Callemansputte.

Een groot deel van deze wijk viel op het vorige gewestplan in een industriegebied. Een smalle bufferzone (woonzone) doorkruiste de industriezone. Volgens het huidige gewestplan is deze zone nu opgedeeld in een zeehavengebied en een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter.

1. Heeft het Vlaams Gewest verplichtingen tegenover de inwoners ?

Het Vlaams Gewest wijzigt het gebied, maar neemt het ook de verantwoordelijkheid voor deze wijziging op zich, zoals bijvoorbeeld voor het ontwaarden van de eigendommen ?

2. Kunnen de inwoners aanspraak maken op onteigening en/of herlokalisatie ? Is onteigening een automatisch gevolg van de wijziging van het gebied, daar zij nu zonevreemd wonen ?

3. Kunnen deze mensen aanspraak maken op fondsen van het Structuurfonds voor het gebied Callemansputte ?

Tot wie moeten zij zich hiervoor wenden ?

4. Kunnen de eigendommen nu reeds worden geschat, zelfs indien de onteigening pas vijf of tien jaar later zal plaatsvinden ?

5. Komen de bewoners in aanmerking voor plan-schade en voor recht op voorkoop ?

6. Welke mogelijkheden hebben de bewoners nog inzake verbouwingen, renovatie, uitbreiding, enzovoort ?

Zullen zij hiertoe nog toestemming krijgen ?

Antwoord

1. Met de doorgevoerde bestemmingswijziging werd onder meer uitwerking gegeven aan de

principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het voorzien in regionale bedrijventerreinen in het grootstedelijk gebied Gent is daarvan een onderdeel.

Aan dit nieuw ruimtelijk beleid dient echter uitvoering te worden gegeven met de in het bestaande decreet op de ruimtelijke ordening opgenomen planfiguren. De doorgevoerde gedeeltelijke gewestplanwijziging past in dit opzet. Wel werd enigszins vooruitgelopen op inzichten die werden ontwikkeld in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en waarbij wordt geëvolueerd van een volgend vergunningenbeleid naar een sturend ruimtelijkeplanningsbeleid.

De problematiek van de eventuele ontwaarding van de eigendommen wordt in de volgende punten behandeld.

2. Zoals reeds onder punt 1 gesteld, dient de verdere uitwerking van het bestemmingsvoorschrift "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" meer in detail te worden vastgelegd met een (uitvoerings)plan van lagere orde. Logischerwijze zal in het kader van deze procedure moeten worden afgewogen welke delen moeten worden opgenomen in een onteigeningplan vooraleer tot de effectieve realisatie van het regionaal bedrijventerrein kan worden overgegaan.

Onteigening is echter geen automatisch gevolg van de doorgevoerde bestemmingswijziging (zie ook het antwoord op punt 5).

3. Zelzate en Evergem vallen niet binnen een perimeter van een gebied dat in het kader van de Structuurfondsen werd afgebakend.

De eventuele aanwending van middelen uit deze fondsen, bedoeld wordt waarschijnlijk in het kader van een onteigening, is dan ook uitgesloten.

4. Het schatten van eigendommen gebeurt in het kader van een concreet initiatief tot verwerving (eventueel onteigening).

Het vooruitlopen op een eventuele beslissing in die zin is ongebruikelijk.

5. Het recentelijk gewijzigd gewestplan heeft geen onmiddellijke repercussies op de problematiek van eventuele vergunningsaanvragen. Ook in het oorspronkelijk gewestplan Gentse en Kanaalzone, dat bij koninklijk besluit van 14 sep-

tember 1977 werd vastgesteld, waren de woningen waarvan sprake in de vraag gelegen in een strijdige zone, namelijk een bufferzone. In dit opzicht heeft de recentelijk doorgevoerde gedeeltelijke gewestplanwijziging geen wijziging tot gevolg.

Het recht op voorkoop is in het vigerende decreet op de ruimtelijke ordening niet opgenomen. Volgens de bepalingen van het ontwerpdecreet op de ruimtelijke ordening zal het recht van voorkoop slechts gelden binnen specifiek afgebakende gebieden. Aan deze voorwaarde is op dit ogenblik niet voldaan.

6. De huidige bepalingen van het decreet op de ruimtelijke ordening die gelden voor de verbouwing van zonevreemde woningen, zijn in principe van toepassing voor deze woningen. Wel dient, vanuit het vrijwaringsprincipe, erover te worden gewaakt dat geen vergunningen worden afgeleverd die de realisatie van de voorgescreven bestemming (regionaal bedrijventerrein) in het gedrang kunnen brengen. De gemachtigde ambtenaar van Oost-Vlaanderen is van dit standpunt reeds op de hoogte gebracht.

Concreet betekent dit dat aanvragen in afwachting van de effectieve realisatie van het regionaal bedrijventerrein kunnen worden geweigerd.

Vraag nr. 246
van 13 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Verbreiding Albertkanaal – Stand van zaken

Al geruime tijd wordt aangedrongen op een verbreding van het Albertkanaal, en met name op het wegwerken van de flessenhals ter hoogte van Wijnegem. Oorspronkelijk werd daarbij een verbreding op 86 meter (dus met een basisbreedte van 86 meter op de waterlijn) als doel vooropgesteld. Dit zou een breedte zijn die nodig is om twee vierbakskonvoeien mekaar te laten kruisen.

In de Startnota van de administratie Waterwegen en Zeewezen, afdeling Maas en Albertkanaal, werd deze optie verlaten en heeft men het enkel nog over een beperkte verbreding op 57, maximaal 63 meter, zodat een tweebakskonvooi en een vierbakskonvooi mekaar nog kunnen kruisen (op 63 meter), of minimaal twee tweebakskonvoeien, en zodat eenrichtingsvaart voor één vierbaksduwkonvooi overal mogelijk is (op 57 meter). De werken

voor deze verbreding werden geraamd op een kleine 10 miljard. Vanuit verschillende hoeken werd aangedrongen om deze werken spoedig uit te voeren. Anderzijds was van meet af aan duidelijk dat deze investeringen wellicht ten koste zouden gaan van andere infrastructuurinvesteringen. Reden wellicht waarom sommigen nu een aantal accenten willen verschuiven.

Zowel de Antwerpse Gemeenschap voor de Haven als de Vereniging van Belgische Reders der Binnen- en Rijnvaart stellen de geplande verbreding van het Albertkanaal nu openlijk in vraag. Vierbakskonvoeien zouden compleet uit de tijd zijn, zo wordt nu ineens beweerd. Als het echt moet, kunnen ze elkaar wel passeren tussen Antwerpen en Wijnegem. Maar eigenlijk verwacht men geen nieuwe trafieken voor vierbakskonvoeien. Men pleit wel nog voor een modernisering van het kanaal (het realiseren van een vaardiepte van 6 meter en het verhogen van de bruggen tot 10 meter), maar men dringt niet langer aan op een verbreding.

Daarmee wordt het hele investeringsprogramma van de minister vice-president (met een zwaar accent op deze verbredingswerken) op de helling gezet en komt ook het drukke werkprogramma van de afdeling Maas en Albertkanaal terzake mogelijk in het gedrang.

Worden de verbredingswerken nog uitgevoerd zoals gepland, of worden de plannen bijgestuurd? Of komt er eerst een voorafgaande studie naar de economische zin van deze miljardeninvestering?

Zijn er andere groepen die wel op de verbreding blijven aandringen?

Zijn er redenen om aan te nemen dat deze verbreding nodig is en blijft, als men wil mikken op een modale verschuiving van minder vrachtwagenverkeer naar meer goederentransport per binnenschip?

Antwoord

De groeperingen die de kanaalverbreding in vraag stellen, werpen eigenlijk een vals probleem op.

Inderdaad, de huidige vooropgestelde verbredingswerken van circa 60 meter breedte en aanleg op de waterlijn, zijn als een minimum te beschouwen om de toekomstige trafiek op het Albertkanaal veilig te stellen. Of het nu gaat om de doorvaart van één vierbaksduwkonvooi, de kruising van twee tweebaksduwkonvoeien, of de vaart van de nieuwe ge-

neratie binnenschepen, waarbij schepen tot breedtes van 17 meter worden gebouwd, steeds komt men uit op de bovengenoemde 60 meter.

Ook uit oogpunt van de veelvuldige laad- en losverrichtingen in het nieuwe kanaal buiten de doorvaartzone, is de doelstelling van een beperkte verbreding terecht.

Er is belangrijk studiewerk verricht dat de minimale profielbreedtes op de waterlijn meer dan voldoende verantwoordt.

Deze beperkte verbreding verschilt in belangrijke mate met het oorspronkelijke plan waarbij een minimale breedte van circa 85 meter op de waterlijn werd vooropgesteld. Deze oorspronkelijk voorgestelde verbreding leidt tot belangrijke onteigeningen, wegomleidingen, enzovoort, wat zeer hoge uitvoeringskosten zou meebrengen.

De nieuwe verbredingswerken worden zelfs meer en meer als dringend beschouwd, aangezien de modalschift naar de waterwegen toe is ingezet. In vijf jaar tijd werd op het waterwegennet van de Dienst voor de Scheepvaart een verhoging van 31,5 % in tonkilometer genoteerd. De realisatie van de modalschift blijft een topprioriteit in mijn beleid.

Het is evident dat de verbredingswerken gefaseerd zullen verlopen, waarbij in een eerste fase voornamelijk de bruggen zullen worden herbouwd, waarbij én de nieuwe doorvaartbreedte én de doorvaarthoogte op 9,10 meter in acht worden genomen. Tegelijkertijd zal het vak Oelegem-Wijnegem worden aangepast.

Vraag nr. 247
van 13 april 1999
van de heer PATRICK LACHAERT

Ringvaartbrug Merelbeke – Werken

Reeds meerdere maanden werd de Ringvaartbrug W12 (type Magnel) op de Hundelgemsesteenweg (N444) in Merelbeke gedeeltelijk onderbroken door werken, zodat het verkeer komende uit de richting Merelbeke naar Gent aan deze brug moet worden omgeleid.

De Hundelgemsesteenweg vormt in Merelbeke, rekening houdende met de ligging van de gemeente ten opzichte van Gent alsmede de aanwezigheid van de verkeerswisselaar E40-R4, de belangrijkste en trouwens enige verbinding naar het zuiden van Gent.

Op deze drukke verkeersas sluiten in diverse gemeenten (onder meer Gavere, Oosterzele, Zwalm) drukke wegen aan. Dat veroorzaakt een grote concentratie aan voertuigen tijdens de spitsuren.

De lange omleidingen en de daardoor ontstane situatie verhinderen een naar omstandigheden aanvaardbare verkeersdoorstroming, met dagelijkse opstoppingen en kilometerlange files tot gevolg.

1. Hoelang zullen de werken op de Ringvaartbrug nog duren ? Werd reeds een einddatum in het vooruitzicht gesteld ?
2. Wat is de reden voor de herhaalde werken aan het wegdek en het constructief gedeelte van de brug ?
3. Zijn er nog andere werken aan deze brug gepland ? Zo ja, welke en binnen welk tijdsbestek moeten ze worden uitgevoerd ?

Antwoord

De brug W12 over de Ringvaart op de Hundelgemsesteenweg in Merelbeke is in de loop van het jaar 1997 compleet hersteld. Hierbij is tussen de asfaltlagen en het beton van de brugdekplaat een dichtingslaag aangebracht, met het oog op een betere bescherming van het beton.

In de loop van 1998, vóór het aflopen van de waarborgtermijn, werden aan de asfaltbekleding gebreken vastgesteld. Die werden plaatselijk hersteld, het verkeer werd geleid buiten de beschadigde zones en de aannemer is in gebreke gesteld. Bij de werken waren, naast de hoofdaannemer zelf, twee onderaannemers betrokken. Aangezien de onderaannemers elkaar de schuld geven, heeft de hoofdaannemer een derde (neutrale) partij ingeschakeld om de verantwoordelijkheden vast te stellen, namelijk het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw.

Tot zolang er geen duidelijke aanwijzingen bestaan betreffende de verantwoordelijkheden, zou het vanwege de administratie onverstandig zijn om de bestaande toestand te wijzigen. Het rapport van het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw wordt verwacht tegen eind mei. Gehoopt wordt dat hierna de verantwoordelijkheden duidelijk zijn, zodat de vastgestelde gebreken kunnen worden hersteld. Een einddatum voor deze herstellingswerken kan nu nog niet worden bepaald.

Andere werken aan de brug zijn door de afdeling Bovenschelde niet gepland.

Volledigheidshalve kan worden vermeld dat de probleemstelling van de hinder door omleidingen enigszins kan worden genuanceerd, in die zin dat zich op zeventienhonderd meter van de brug een andere brug over de Ringvaart bevindt en dat het centrum van Merelbeke zich op minder dan twee kilometer bevindt van de oprit van de E40, waarbij moet worden vastgesteld dat de route over Merelbeke naar Gent-centrum via E40 en E17 zo niet de kortste, dan toch zeker de snelste verbinding is.

Vraag nr. 248
van 13 april 1999
van de heer LUDO SANNEN

BPA St.-Elooi II Zedelgem – Bufferzone

Voor de concrete invulling van een industriezone wordt door de gemeente een bijzonder plan van aanleg (BPA) opgesteld. Het BPA dient tevens een groenzone aan te wijzen als buffer. De breedte van deze zone is afhankelijk van de aard van de industriezone en de aard van de omliggende zones.

Bij de realisatie van de industriezone moeten deze groenzones volgens het koninklijk besluit (KB) van 28 december 1972 volledig binnen de grenzen van het betrokken industriegebied liggen en deel uitmaken van de randpercelen ervan. Bij de realisatie van de industriezone moet bijgevolg ook de betrokken groenzone, bepaald door een BPA, mee worden onteigend. In de omzendbrief van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van 8 juli 1997 (Belgisch Staatsblad van 23 augustus 1997) werden daartoe volgende richtinggevende cijfers opgenomen : 15 meter voor ambachtelijke bedrijven ; 25 meter voor milieubelastende bedrijven ; 50 meter voor vervuilende industrie. Wanneer deze zones grenzen aan woongebieden moeten deze breedten worden vergroot en zelfs verdubbeld.

Bij toepassing van deze omzendbrief op het BPA St.-Elooi II in Zedelgem, waarop slechts een bufferzone van 15 meter tussen de woonzone en de ambachtelijke zone werd ingetekend, moet worden geconcludeerd dat dit BPA niet conform de geldende onderrichtingen is en door de minister vice-president zou moeten worden afgekeurd.

Daarnaast dient voor de directe ontsluiting van een industrieterrein in bepaalde gevallen het BPA te worden aangepast, zodat een toegangsweg naar het

niet-ontsloten industrieterrein kan worden aangelegd. De ontsluiting moet ook worden bekeken in de totale context van een gebied. Het concrete industrieterrein BPA St.-Elooi II, langs de Collevijnstraat, wordt momenteel door de WIER (West-Vlaamse Intercommunale voor Economische Expansie en Reconversie) verkavelingsrijp gemaakt.

Nochtans bleek tijdens een hoorzitting dat vooreerst de voorgestelde ontsluiting heel wat bezwaren en vragen oproep en dat een fundamentele ontsluiting, bijvoorbeeld naar de Torhoutsesteenweg, er nog steeds niet is. Op deze bijeenkomst was algemeen te horen dat de realisatie van dit industrieterrein op termijn wijk St.-Elooi onleefbaar zou maken, met een woonkern die bijna volledig zou worden omsloten door industrieterreinen.

Graag had ik van de minister vice-president antwoord op volgende vragen die rijzen rond dit concrete geval.

1. Kan een deel van een door een gewestplan of BPA afgebakend industrieterrein, en specifiek de bufferzone, worden onttrokken aan de onteigeningsprocedure ? Zo ja, om welke redenen ?
2. Kan een eigenaar van een perceel dat zowel in het industrieterrein als in het woongebied ligt, slechts worden onteigend voor het deel van het industrieterrein dat niet als bufferzone is aangeduid, of met andere woorden, kan de eigenaar van dergelijk perceel de bufferzone liggend op het industrieterrein als eigendom behouden ?

Zo ja, kunnen in dat geval alle aanpalende eigenaars van deze mogelijkheid gebruikmaken, en dit onder dezelfde voorwaarden ?
3. Is de minister vice-president het ermee eens dat de bufferzone tussen enerzijds een woongebied, en zeker een woongebied met verspreide bewoning, en anderzijds een ambachtelijke zone veel-er 30 meter dient te bedragen ?
4. Als een bufferzone tussen een woongebied en industrie groter moet zijn dan 15 meter en zelfs moet worden verdubbeld, betekent dit dat dergelijke bufferzone niet kleiner kan zijn dan het gemiddelde tussen beide afstanden, of met andere woorden, dat deze bufferzones minimum 22,5 meter moeten bedragen ?
5. Wordt het BPA St.-Elooi II wegens de te kleine bufferzone tussen het woongebied en de ambachtelijke zone als niet-reglementair be-

schouwd, of heeft de minister vice-president be-
list dit BPA vooralsnog aan te passen ?

6. Is het de verkavelaar toegestaan om op basis van het BPA opgemaakt voor een industrieterrein gronden te laten onteigenen noodzakelijk voor de ontsluiting van het terrein, maar die in het BPA niet als zodanig staan ingekleurd ? Zo ja, in welke gevallen ? Zo neen, wat is de te volgen procedure ?
7. Is de minister vice-president het ermee eens dat de verkavelaar niet kan verkavelen zolang er geen fundamentele ontsluiting is van het industrieterrein St.-Elooi II ?
8. Is hij het er eveneens mee eens dat, indien geen globale ontsluiting kan worden verwezenlijkt, er niet kan worden verkaveld en bijgevolg de bestemming van het betrokken gebied via een gewestplanwijziging dient te worden herzien ?

Antwoord

De opmerkingen en vragen die door de Vlaamse volksvertegenwoordiger werden geformuleerd, hebben betrekking op de inhoud van een in opmaak zijnde wijzigingsplan van het BPA St.-Elooi II van de gemeente Zedelgem, waarvan het vigerende plan (terzake zijn nog twee goedkeuringsbeslissingen van kracht, namelijk het koninklijk besluit (KB) van 17 februari 1981 en het ministerieel besluit (MB) van 9 juni 1992) bij MB van 16 december 1998 bijkomend en geheel in herziening werd gesteld.

Het is de Vlaamse volksvertegenwoordiger wellicht bekend dat een bijzonder plan van aanleg volgens de vigerende wetgeving op de ruimtelijke ordening behoort tot de gemeentelijke plannen van aanleg, die door een gemeentebestuur autonoom kunnen worden opgemaakt. Uiteraard krijgt het betrokken plan slechts enige juridische waarde wanneer het ook bij ministerieel besluit werd goedgekeurd.

Eigen aan een BPA is tevens dat elke bestemmingszone zeer specifiek is en afgestemd dient te zijn op de lokale situatie en de daaraan verbonden ruimtelijke draagkracht van het gebied. De ene bedrijvzone is de andere niet, noch qua situering, oppervlakte, aard van de toegelaten bedrijven, noch qua oprichtingsmogelijkheden ten opzichte van de zonevreemde perceelsgrenzen. Een veralgemening van de breedte en de wijze van aanleg van de noodzakelijke bufferzones is dan ook niet opportuun.

In voormelde geest werd de breedte van de bufferzones (van bepaalde types van bedrijvzones) in de vermelde omzendbrief trouwens als "richtinggevend" voorgesteld. Bepaalde bedrijvigheden vergen voor de noodzakelijke buffering een breed dichtbeplant groenscherm, voor andere volstaat een smallere bouwvrije zone, met een representatieve groenaanleg bestaande uit bijvoorbeeld gras met enkele hoogstammige bomen. Het voorzien van een bredere bufferzone dan echt noodzakelijk om de exploitatiehinder en/of visuele hinder ten opzichte van aanpalende terreinen met een andere bestemming te weren, leidt tot grondverspilling, wat moet worden vermeden.

De concrete stedenbouwkundige inhoud (bepaald door de bestemmingen en de daarop van toepassing zijnde voorschriften) van het betrokken in opmaak zijnde wijzigingsplan kon vooralsnog door mijn voor Ruimtelijke Ordening bevoegde administratie nog niet worden beoordeeld, omdat het wijzigingsvoorstel haar (in uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering van 2 februari 1994) door de gemeente nog niet voor advies werd voorgelegd.

Mijn administratie zal te gepasten tijde het voorontwerp-BPA adviseren, rekening houdende met de voorzieningen van het gewestplan, dat voor de betrokken kern St.-Elooi zowel voorziet in woongebied en zones voor milieubelastende nijverheid, als in een gebied voor ambtelijke bedrijven en KMO. Tevens zal het plan worden getoetst aan de krachtlijnen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Een belangrijk aandachtspunt is zeker de leefbaarheid van het woongebied van St.-Elooi, die niet in gedrang mag komen door de vestiging van bedrijven die milieuhinder geven buiten de grenzen van de betrokken bedrijvzone, noch door de ermee verbonden bijkomende verkeersaantrekkende. Daar waar de bedrijvzone paalt aan het woongebied, dienen bijzondere voorwaarden te worden bepaald omtrent de aard en het voorkomen van de bedrijven, de oprichting van de gebouwen en de aanleg van de betrokken bufferzone.

Bij gebrek aan kennis van de inhoud van het in opmaak zijnde wijzigingsvoorstel kan op de gestelde concrete vragen slechts een algemeen antwoord worden gegeven.

1. Een onteigeningsplan heeft de bedoeling om de bestemming van een plan van aanleg te realiseren, indien dit door de betrokken eigenaars niet spontaan gebeurt.

Indien voor een gedeelte van een bepaalde bestemmingszone de realisatie reeds is gebeurd of op korte termijn spontaan kan worden verwacht, kan de bevoegde overheid terecht beslissen om slechts een gedeelte van een bepaalde bestemmingszone in het onteigeningsplan op te nemen.

2. Bij deze vraag past een antwoord als vermeld bij vraag 1.
3. Zoals vermeld in de inleiding, dient de breedte en de wijze van aanleg van de bufferzone (met beplanting, muur, aarden wal) specifiek te worden afgestemd op de lokale situatie, waarbij de overdracht van de hinder (exploitatiehinder en/of visuele hinder) van het bedrijf ten opzichte van de omliggende andere bestemmingszone op een aanvaardbare wijze dient te worden weggewerkt.

Een bredere bufferzone dan nodig leidt tot grondverspilling en moet worden vermeden. Een relatief smalle bufferzone met een fysieke barrière, zoals een muur, in combinatie met een beplanting, geeft in bepaalde gevallen een beter resultaat dan een veel bredere bufferzone die alleen uit (al dan niet zorgvuldig gekozen en onderhouden) beplantingen bestaat.

4. Bij deze vraag past een antwoord als vermeld bij vraag 3.
5. Het antwoord op deze vraag zit vervat in de inleiding.
6. In afwachting van de goedkeuring van het wijzigingsplan kan er van de bestemmingen van het vigerende bijzonder plan van aanleg (inclusief de voorziene wegentracés) niet worden afgeweken.

7. Bij deze vraag past een antwoord als vermeld bij vraag 6.

8. Bij deze vraag past een antwoord als vermeld bij vraag 6.

Er rekening mee houdende dat de gemeente de bedoeling heeft om de globale bestemmingen van het gewestplan te realiseren, zal het toekomstige wijzigings-BPA het meest geschikte planningsinstrument vormen om de concrete ordeningsmaatregelen (bestemmingen, vestigingsvoorwaarden, ontsluiting, bufferzones) stedenbouwkundig en juridisch vast te leggen.

**Vraag nr. 249
van 13 april 1999
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL**

Luchthaven Deurne – Afgeleide vluchten vanuit Zaventem

Op vrijdag 22 januari 1999 zorgden hardnekkige mistbanken voor landingsproblemen op verschillende Europese luchthavens, onder andere Brussel, Rotterdam, Oostende, Londen, Amsterdam.

In Zaventem werden verschillende vluchten afgelast en minstens negen vluchten werden afgeleid naar Deurne.

Welke types vliegtuigen, van welke maatschappijen en vanuit welke vertrekluchthavens zijn er op vrijdag 22 januari 1999 in Deurne geland?

Antwoord

Op vrijdag 22 januari 1999 zijn volgende vliegtuigen naar de luchthaven van Antwerpen uitgeweken.

Immatriculatie	Type	Maatschappij	Komende van
PHTTA	Dash 8	Schreiner Airways	Hamburg
GBWIR	Donnier 328	Suckling Aviation Int.	Southampton
OOVLG	Fokker 50	Vlaamse Luchttransportmaatschappij (VLM)	Manchester
OODJF	British Aerospace 46	Delta Air Transport	Bordeaux
OODJE	British Aerospace 46	Delta Air Transport	Torino
GUKTG	Fokker 50	Koninklijke Luchttransportmaatschappij (KLM)	Stansted
GGNTJ	Saab 34	Commuter British Midland	East Midlands
HBVKP	Citation 550	Eagle Air	Bern
FGALD	Piper Commander 31	STE Industriële Transfor	Chateauroux
PHKVD	Fokker 27	Libra Leasing Intern	Gaulle

Vraag nr. 251
van 13 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Wegeninfrastructuur Antwerpen – Missing links

De minister vice-president bracht een werkbezoek aan het Antwerpse Havenbedrijf op vrijdag 2 april jongstleden.

In een persbericht achteraf werd vermeld dat de Vlaamse regering, ondanks de eerdere aankondiging dat er geen nieuwe wegen meer zouden komen, de missing links in de Antwerpse wegeninfrastructuur toch nog zou invullen.

1. Houdt deze verklaring een koerswijziging in ten opzichte van het beleid dat tot nu toe is vooropgezet ?
2. Welke missing links in de Antwerpse wegeninfrastructuur worden in het meerjarenplan nu wel opgenomen ?

Antwoord

Het uitgangspunt dat er geen nieuwe wegen meer worden aangelegd, uitgezonderd een aantal missing links, is nog steeds de beleidsvisie van het Vlaams Gewest, aangezien de verkeersdeskundigen van mening zijn dat de aanleg van bijkomende wegen het mobiliteitsprobleem niet zal oplossen.

De missing links die nog moeten worden aangelegd, zijn vermeld in het luik "wegeninfrastructuur" van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV). Wat Antwerpen betreft, gaat het om de

sluiting van de ring rond Antwerpen (Oosterweelverbinding) en de verbinding A102 Merksem-Wommelgem (op langere termijn, nadat alle andere alternatieve maatregelen uitgeput zijn, cfr. voetnoot 42, blz. 485 RSV).

Andere nieuwe wegen waarnaar vraag is vanuit sommige hoeken, worden door het Vlaams Gewest *niet* als missing links beschouwd.

Vraag nr. 252
van 13 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

E19 en HSL Ekeren – Geluidshinder

Naar aanleiding van de aanleg van de hogesnelheidslijn (HSL) Brussel-Amsterdam werd beslist om het HSL-traject vanaf Antwerpen parallel te laten lopen met de E19 autosnelweg Antwerpen-Breda. Op verschillende plaatsen zal de HSL bijzonder dicht bij een aantal bestaande woonwijken worden aangelegd. Zo ook ter hoogte van het Laar in Ekeren.

Naar verluidt zou worden overgegaan tot het plaatsen van geluidsschermen indien het geluidsniveau van de te beschermen zone 65 dBA bereikt en de te beschermen woningen gebouwd zijn voordat de autoweg werd aangelegd die de geluidsoverlast veroorzaakt.

Wat de wijk Ekeren-Donk betreft, zijn deze criteria in ieder geval vervuld. Toch werden nooit dergelijke geluidsschermen geplaatst. De bijkomende aanleg van de HSL is een ideale aanleiding om deze geluidswerende schermen alsnog te plaatsen.

Werd naar aanleiding van de aanleg van de HSL alsnog beslist om een geluidswerende muur te plaatsen ter hoogte van het Laar in de wijk Ekeren-Donk ?

Antwoord

Het ontwerp van de HSL tussen Antwerpen en de Nederlandse grens is in handen van TUC-Rail.

Het tracé van de HSL loopt ten westen van de autosnelweg E19. Vanaf het complex "Kleine Bareel" wordt de omgeving ten westen afgeschermd tegen het geluid veroorzaakt door de HSL en door de autosnelweg E19.

Ten oosten van de autosnelweg E19 werden op verschillende plaatsen reeds gronddammen gerealiseerd. Op andere plaatsen wordt in samenwerking met de afdeling Wegenbouwkunde van de administratie Wegen en Verkeer onderzocht of nog aanvullende maatregelen noodzakelijk zijn. Die zullen worden uitgevoerd naargelang hun prioriteit en de beschikbare budgettaire middelen.

Vraag nr. 253 van 20 april 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Federaal bericht met Vlaamse ondertekening – Werkwijze

Het federaal ministerie van Verkeer en Infrastructuur, nog steeds bevoegd voor erkenningen, laat een bericht rondzenden in verband met een herziening van de reglementering voor erkenningen waarover aannemers in bepaalde gevallen moeten beschikken. In dit bericht wordt voor de betrokkenen nuttige informatie verstrekt, laat dit duidelijk zijn.

Het bericht wordt echter ondertekend door een persoon die tekent voor de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Tenzij dit een poging is om aan te tonen hoe waardevol het unionistisch federalisme is, lijkt dit administratief-bestuurlijk nergens op.

Kan de minister vice-president een dergelijke gang van zaken verklaren ?

Waarom wordt er, allicht in overleg met zijn federale ambtsgenoot, terzake geen bestuurlijk praktijk

ingevoerd die overeenkomt met de huidige federale structuur van dit land ?

Antwoord

Een verantwoording inzake de geschetste "ogenschijnlijke" eigenaardigheid vereist omwille van de duidelijkheid enige randinformatie.

Ingevolge een verzoekschrift van de toenmalige Waalse Gewestexecutieve heeft het Arbitragehof bij arrest nr. 79/92 van 23 december 1992 met betrekking tot de bevoegdheid inzake de erkenning van de aannemers, als volgt beslist :

- de nationale overheid is met betrekking tot de materie "overheidsopdrachten" (waartoe de erkenningsreglementering behoort) *bevoegd om algemene regels vast te stellen*. Dit houdt in dat zij het algemeen nominatief kader kan bepalen, met andere woorden de beginselen vastleggen die de erkenningsproblematiek als dusdanig regelen ;
- de gewesten kunnen die normen aanvullen met andere normen en zijn bovendien als enige bevoegd *om de individuele maatregelen voor de toepassing van de nationale en gewestelijke normen te nemen*.

Concreet houdt dit onder meer in dat de federale overheid via het vaststellen van een algemeen nominatief kader (de erkenningsreglementering) ervoor moet zorgen dat de economische unie en monetaire eenheid in stand worden gehouden, terwijl de gewesten de erkenningen aan de aannemers verlenen, eventueel afwijkingen toestaan en sanctiemaatregelen treffen.

Teneinde te vermijden dat de gewesten deze laatste bevoegdheid op een verschillende wijze zouden uitoefenen, werd de Erkenningscommissie als federaal organisme behouden (weliswaar samengesteld uit onder meer vertegenwoordigers van de gewesten). Teneinde deze feitelijk federale materie, doch met een individuele toepassing onder bevoegdheid van de gewesten, te organiseren, werd reeds in oktober 1993 bij gelegenheid van een Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur beslist tot een samenwerkingsakkoord.

Dit akkoord houdt onder meer in dat, aangezien een uniforme wijze van dossierbehandeling nooit kan worden gerealiseerd wanneer hiervoor, zowel federaal als gewestelijk, afzonderlijk functionerende secretariaten zouden worden opgericht, de bij

het federale ministerie van Verkeer en Infrastructuur bestaande directie Erkenning der Aannemers blijft bestaan en alle erkenningsdossiers voorbereidt.

Het bericht waarnaar wordt verwezen, houdt geen verband met de op til zijnde herziening van de reglementering, maar met de in de wet bepaalde vijfjaarlijkse herziening van alle verleende erkenningen.

De concrete realisatie van deze herziening behoort tot de bevoegdheid van de hiertoe aangestelde gewestminister, maar zoals hierboven vermeld, worden de modaliteiten inzake dossiervoorbereiding afgehandeld door de directie Erkenning der Aannemers. Vandaar de misschien wat eigenaardige aanschrijving in naam van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Het feit dat het Arbitragehof zeer duidelijk gesteld heeft dat het optreden van de gewesten inzake hun bevoegdheden met betrekking tot de erkenningsreglementering in geen geval mag schaden aan de economische en monetaire unie, impliceert in feite dat een erkenning verleend in één van de gewesten identiek dezelfde waarde moet hebben als eenzelfde erkenning verleend door een ander gewest.

Deze expliciete regel laat geen andere werkwijze toe dan een voorbereidende dossierbehandeling door één administratieve instantie, gevolgd door een adviesverlening door eveneens één en dezelfde commissie.

**Vraag nr. 254
van 20 april 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN**

Putsesteenweg Kalmthout – Verkeersveiligheid

Op 22 oktober 1997 stelde ik de voorganger van de minister reeds een eerste maal een schriftelijke vraag met betrekking tot de bijzonder gevaarlijke situatie op de N111 in Kalmthout.

Op 15 december 1997 antwoordde de minister dat deze aangelegenheid het voorwerp uitmaakte van een bespreking van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid op 14 oktober 1997. Op deze vergadering werd "vastgesteld dat de snelheden op de Putsesteenweg vrij hoog zijn als gevolg van zijn rechtlijnig tracé. De parking, noch de ingang van

het natuureservaat zijn voldoende duidelijk zichtbaar vanaf de N111. Omdat met de openstelling van "De Vroente" het bezoekersaantal nog zal stijgen, beslisten de leden van de commissie dat infrastructuurle maatregelen noodzakelijk zijn" (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 december 1997, blz. 771 – red.*).

Naar aanleiding van een nieuw dodelijk ongeval op 15 oktober 1998 (juist één jaar na de vraagstelling) stelde ik tijdens de plenaire vergadering van 28 oktober 1998 in het Vlaams Parlement een actuele vraag aan de minister vice-president met betrekking tot de stand van zaken van het dossier en de verwachte uitvoering van deze dringende infrastructuurwerken.

De minister vice-president antwoordde hierop : "Deze gevaarlijke situatie kan niet blijven duren. Mijn administratie doet daarom een voorstel om de werken te financieren uit de middelen die moeten dienen voor veilige schoolomgevingen. Strikt genomen is dit geen schoolomgeving, maar er gaan wel dagelijks leerlingen naartoe. Dat laat ons toe dit project op korte termijn te financieren en een kleine ingreep te doen. De beste oplossing is echter een totale aanpak in samenwerking met Aminal, maar we kunnen geen tijd verliezen" (*Handelingen nr. 11 van 28 oktober 1998, blz. 9 – red.*).

Inmiddels gebeurde er in het weekend van 20 maart 1999 opnieuw een zwaar ongeval nabij de parking Heide van het natuureservaat op de Putsesteenweg, waarbij drie gewonden werden overgebracht naar het Sint-Jozefziekenhuis in Kapellen.

Vandaar dat meer dan ooit snel drastische infrastructuurle ingrepen noodzakelijk zijn.

1. Werd er inmiddels een definitief ontwerp uitgewerkt met voldoende uitgebreide verkeers technische voorzieningen om een einde te kunnen maken aan de zware ongevallen ?

Werd daarbij gedacht aan waarschuwingslichten, bi-flashes of verkeerslichten ?

2. Kunnen deze geplande werken voldoende de algemene verkeersveiligheid (voetgangers, fietsers, automobilisten) garanderen ?

3. Zijn er inmiddels voldoende kredieten beschikbaar gesteld voor de uitvoering van deze werken en zo ja, hoeveel ?

Wanneer worden de geplande werken effectief aanbesteed en uitgevoerd ?

4. Worden er in afwachting van definitieve maatregelen nog tijdelijke ingrepen uitgevoerd, zoals werd aangekondigd door de minister in het parlement, en zo ja, wanneer en welke ?
5. Waarom werden er sedert de beslissing van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid van 14 oktober 1997 nog geen maatregelen op het terrein getroffen ?

Antwoord

Ik ben mij ervan bewust dat er ter hoogte van het natuurreservaat in Kalmthout dringend een beveiligde oversteek voor voetgangers en fietsers moet worden gebouwd.

Na de beslissing van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid (PCV) werden de plannen verder in opdracht van het gemeentebestuur uitgewerkt. Een voorontwerp werd ondertussen door alle betrokken instanties goedgekeurd. De definitieve plannen zullen klaar zijn tegen eind mei 1999.

De oversteek wordt beveiligd door middel van asverschuivingen in de rijstroken. De rijstroken zelf worden plaatselijk gescheiden door een middenberm, die aan het uiteinde wordt aangeduid door gele lichtkegels. Verder wordt een aangepaste signalisatie geplaatst.

Het is de bedoeling de werken aan te vangen onmiddellijk na het verkrijgen van de bouwvergunning. De realisatie zelf zal gebeuren in het kader van het bestek voor "aanpassing van kruispunten, wegvakken, busstanden en schoolomgevingen". Aan de aannemer kan onmiddellijk een aanvangsbevel worden gegeven.

Dit jaar kunnen voor een bedrag tot maximum tien miljoen frank (incl. BTW) werken worden uitgevoerd, wat ruimschoots voldoende is voor deze oversteek.

Vraag nr. 255 van 21 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

N730 As-Opglabbeek – Fietspadproject (2)

Over het fietspad langs de N730 Bree-Tongeren is reeds jarenlang veel te doen. De minister vice-pre-

sident kondigde in zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 72 van 10 november 1998 aan een aantal maatregelen te treffen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 januari 1999, blz. 888 – red.*).

Zo verklaarde hij het volgende.

- Voor de eerste fase in Opglabbeek, van Dorpsplein tot Lietenstraat, zou de aanbestedingsprocedure in 1998 worden afgerond.
- Er zou worden onderzocht of het Vlaams Gewest sneller over de noodzakelijke gronden kon beschikken voor de uitvoering van de tweede fase.
- Voor het vak Opglabbeek tot de grens van Meeuwen-Gruitrode, de verbinding tussen de Speeltuinstraat in Opglabbeek en de Campstraat in Meeuwen-Gruitrode, waren de onteigeningen begonnen en werd de uitvoering gepland voor 1999.
- De fietspaden langs het overige gedeelte van dit wegvak op het grondgebied van de gemeente Opglabbeek werden opgenomen in het driejaarprogramma voor 2000.

Kan de minister-president de stand van zaken meedelen inzake de uitvoering van zijn toezeggingen ?

Antwoord

De eerste fase in Opglabbeek, van het Dorpsplein tot de Lietenstraat, werd aanbesteed op 14 januari 1999.

Voor de tweede fase van het vak As-Opglabbeek werd op mijn kabinet samen met de betrokken gemeenten de mogelijkheid onderzocht om, via onderhandeling in der minne, sneller over de noodzakelijke gronden te beschikken. De gemeenten As en Opglabbeek hebben zich bereid verklaard om hieraan mee te werken.

Voor het vak Opglabbeek tot de grens van Meeuwen-Gruitrode, de verbinding tussen de Speeltuinstraat in Opglabbeek en de Campstraat in Meeuwen-Gruitrode, is reeds een gedeelte op gronden van de gemeente en van het Vlaams Gewest uitgevoerd en is het resterend gedeelte opgenomen in het investeringsprogramma 1999.

De fietspaden langs het overige gedeelte van het wegvak As-Opglabbeek, zowel op het grondgebied

van As als op het grondgebied van Opglabbeek, zijn samen voor een bedrag van 20 miljoen frank opgenomen in het driejarenprogramma voor de wegen voor het jaar 2000. De voorstudie van dit project is inmiddels uitgevoerd en wordt op 11 mei 1999 ter goedkeuring voorgelegd aan de Provinciale Auditcommissie voor Mobiliteitsconvenants. In de volgende stap zullen de onteigeningsplannen worden opgesteld.

Vraag nr. 256
van 21 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Watergebonden bedrijventerreinen – NV Adams Massenhoven

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 188 van 26 februari 1999 stelde de minister vice-president dat, conform de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, voor de nog vrijliggende en de nieuwe bedrijventerreinen langs het Albertkanaal het principe van de selectiviteit zal worden toegepast, dit wil zeggen dat op deze terreinen enkel watergebonden bedrijven zich mogen vestigen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1.401 – red.*).

Vorige maand kreeg de NV Adams een milieuvergunning klasse I voor de uitbating van een betonbreker op de terreinen van de voormalige houtzagerij Luyten, gelegen aan het Albertkanaal in Massenhoven. Het gemeentebestuur van Zandhoven bracht eerst een negatief advies uit vanwege de verkeersoverlast die deze nieuwe vestiging zou inhouden voor de gemeente, meer bepaald ter hoogte van de op- en afritten van de E313 en op de N14 Lier-Oostmalle. Deze problemen zouden ontstaan door het zware vrachtwagenverkeer (minstens 45 vrachtwagens per dag) van en naar de firma.

Dit negatief advies werd echter omgezet in een positief advies na onderhandelingen met de firma en met de afdeling Wegen en Verkeer (AWV) in verband met de verkeerssituatie. AWV deelde mee dat, teneinde een oplossing te vinden voor de verwachte verkeersproblemen op de N14, zou worden geïnvesteerd in de aanleg van rotondes ter hoogte van beide uitritten van de E313. Het wegvak tussenin zou dan twee rijstroken krijgen, onderling gescheiden door een middenberm.

Zware investeringen dus omwille van het vrachtvervoer over de weg op maat van een nieuw bedrijf dat watergebonden heet te zijn.

Kan de minister vice-president bevestigen dat deze investeringen op maat van de NV Adams worden geprogrammeerd op het investeringsprogramma voor de wegen ?

Is deze toezegging niet in tegenspraak met het selectiviteitsprincipe van de minister vice-president om het watergebonden karakter van de vestigingen in de industriezones langs het Albertkanaal maximaal te garanderen ?

Antwoord

Het uitrittencomplex (19) van de autosnelweg A13 Massenhoven is zeer druk. Tijdens de spitsuren is het er dagelijks aanschuiven, zelfs tot op de autosnelweg zelf.

Reeds begin 1996, in het kader van de saneringswerken op de Boudewijnautosnelweg, werden door de afdeling Verkeerskunde van de administratie Wegen en Verkeer plannen opgemaakt om de verkeersafwikkeling vlotter te laten verlopen.

Toen reeds werd ervoor geopteerd om ter hoogte van de uitgangen van het complex op de gewestweg N14 rotondes of verbrede middenbermen aan te leggen door middel van een scheiding tussen de twee rijstroken, de uitgang van de Zagerijstraat te beperken naar de richting zuid en de ingang te beperken voor voertuigen komende uit noordelijke richting.

De plannen voor de aanpassingswerken zijn dus zeker geen gevolg van de vestiging van de NV Adams.

De werken zijn nog niet opgenomen in het driejarenprogramma voor de wegen.

Vraag nr. 257
van 21 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Luchthaven Oostende – Geluidshinder

Op zaterdag 2 januari 1999 om 8.06 uur vloog de Iljushin 76MA met registratienummer URUCT (flight KH03563) bij de landing op de Oostendse luchthaven twee vierkante meter pannen van het dak van een woning gelegen aan de Torhoutsesteenweg. Ook een rolluik werd weggezogen. Het zoveelste incident op rij, gelukkig zonder slachtoffers.

Ilyushins zijn extreem lawaaiërig vliegtuigen (zo'n 105 dBA in tuintjes van de woonwijk Nieuwe Koers, gemeten 's nachts, windrichting 180°, tijdens take-off) zonder geluidscertificatie, die eigenlijk niet thuishoren op de luchthaven van Oostende (aanvliegroute boven woonwijken, scholen en winkelcentra). In Nederland (Beek) werden dergelijke toestellen na een aantal zware incidenten volledig verboden, wat perfect mogelijk is gezien de geldende Europese regelgeving.

Omdat de Vlaamse regering dit Nederlandse voorbeeld, dat prioriteit geeft aan de leefkwaliteit en de veiligheid van de omgeving, niet wil volgen, probeert ze dan maar water en vuur te verzoenen. Om de geluidsoverlast een klein beetje te beperken, wordt de Ilyushins gevraagd een speciale aanvliegprocedure te volgen. Deze richtlijn, waarbij men niet de normale (veilige) ILS-aanvlieghoek moet volgen maar in feite vraagt om te vliegen op de rand van de mogelijkheden van het systeem, vergt het uiterste van de piloot. Dit houdt naar mijn mening zware risico's in. De talrijke incidenten bevestigen mijn standpunt.

Werden er reeds stappen ondernomen om de geluidshinder aan te pakken en zo ja, welke? Of wordt de overlast verder gedoogd?

Is het inzetten van dit type vliegtuig volgens de minister vice-president nog verantwoord?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 258
van 23 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering

De NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen heeft grootse plannen met het kanaal in haar beheer vanaf de nieuwe sluis in Wintam tot Willebroek.

Kan de minister vice-president concreet antwoorden op volgende vragen die rijzen bij de plannen terzake die circuleren?

1. a) Wat de brug over de oude kanaalarm betreft, zijn de werken reeds in uitvoering. Maar de aansluiting aan beide zijden met een verkeersweg zal door een natuurgebied moeten lopen.

Is hiervoor een procedure ingezet?

- b) In principe wordt die brug een nieuw nutteloos kunstwerk. Langs de rechteroever is er maar één bedrijf gevestigd (containerbedrijf).

Is die brug dan wel zinvol?

2. Op- en afstapplaatsen (oevermuur) zijn in aanbouw, maar de werken liggen nu al verschillende maanden stil.

Wat zijn de redenen daarvoor?

Worden de werken hervat en zo ja, wanneer?

3. Klopt het dat de ontubbeling van de doorvaart onder de spoorwegbrug alleen maar kan via de aanleg van een nieuwe spoorwegbrug?

De ontubbeling is geen prioriteit omdat de normale doorvaart van de "normale" binnenvaart gegarandeerd is. Problemen kunnen er rijzen als de zogenaamde draaikom tot vlak voor de spoorwegbrug wordt aangelegd. Immers, de zeeschepen komen dan tot vlak voor de spoorwegbrug om aan te meren in de "zwaikom-havendok".

4. a) De NV Zeekanaal draagt via de overheid 80 % van de kosten, onder meer voor de kaaimuren.

Welke daarvan zijn reeds aangelegd en welke in de begroting opgenomen?

- b) Daartoe koopt de NV Zeekanaal – via tussenpersonen – huizen op (onder meer op de Heindonksesteenweg). Bepaalde huizen worden aanzienlijk boven de marktwaarde aangekocht (bv. een huis tegen drie miljoen).

In welke beleidsoptie past dit? Is er een plan? Waar is dit ingeschreven in de begroting?

5. De "kern" van de zaak is de bouw van een "haventerminal" aan de zwaairom ter hoogte van de plaats "Kraagput". De plannen zijn bijzonder groots, met name :

- zeeschepen binnenhalen en ze weghalen uit de wurggreep van de haven van Antwerpen ;
- aansluiting verzekeren via de spoorweg naar Muizen, als Europese draaischijf voor goederenvervoer per spoor ;
- aansluiting geven op het autowegennet via de "brug" (zie punt 1) die nu nog tot niets dient, maar wel zal aansluiten op de A12. De andere aansluiting kan via een nieuwe weg naar de E19 in Mechelen. Gans die zone langs de nieuwe weg kan dan worden ingenomen door industrie, via beslag op landbouw- en natuurgebieden.

Er zijn echter een aantal problemen.

a) Wat is de *doorvaartcapaciteit* van het sas van Wintam ?

Naar verluidt is dit sas reeds achterhaald, technisch en zeevaartkundig. Er zouden zonder risico schepen door kunnen van maximum 120 m lengte en 25 m breedte. Schepen met een grotere capaciteit zouden risico's met zich meebrengen bij doorvaart. De aanloop-invaarroute zou tevens een beperking inhouden voor grotere schepen.

De facto zou de capaciteit van de schepen moeten worden beperkt tot minder dan 10.000 ton. Klopt dat ?

Zijn de voorgestelde investeringen voor een uiteindelijke "doorvaartmogelijkheid" van 4 à 5 km wel de moeite ?

Wat is de kosten-batenanalyse ? Welke schepen worden ingezet in short sea traffic ? Met welke capaciteit ?

b) Het *bruggencomplex* Boom/Puurs is niet aangepast aan de doorvaart. Een nieuw bruggencomplex zal vele miljarden kosten. Hoeveel ?

Bovendien is de diepte van het kanaal ontoereikend. Hoe groot is de kostprijs van de uitdieping ?

Waarom wordt het beschermd monument van de brug van Boom verplaatst ?

Is de optie van het oud sas van Wintam wel aangewezen ? Want hier ligt natuurgebied, met name het noordelijk en het zuidelijk eiland. Een brug hier aanleggen, betekent ook het autoverkeer toelaten. Dit kan niet vanwege het natuurgebied, maar ook niet omdat het vrachtvervoer van de industrieterreinen dan via de dorpskom van Wintam en Hingene kan rijden. Deze landelijke dorpen moeten worden beschermd.

c) De aanleg van de *haventerminal* is gepland op een onstabiele ondergrond. Technisch zou het oorspronkelijke plan niet uitvoerbaar zijn. Daarom dient men de plannen te wijzigen, waardoor men onmiddellijk tot aan de spoorwegbrug zal moeten bouwen.

Is dat zo ?

Wat is de kostprijs ?

Is een dergelijke investering in verhouding tot de "geringe" lengte van de doorvaartmogelijkheid en de beperkte tonnenmaatcapaciteit van de schepen (zie a) ?

Worden door deze nieuwe opties de woonhuizen op de Heindonksesteenweg bedreigd ? Dienen zij te verdwijnen ?

d) De haventerminal zal beslag leggen op *natuurgebied en beschermd monumenten*. De Vleughoeve als beschermd monument ligt in een natuurgebied. Het Broek De Naeyer is een uitmuntend natuurgebied. Beide gebieden dreigen te worden opgeslorpt.

Welke procedures bestaan daartoe ?

Zijn er reeds procedures aangevat ?

Is het mogelijk dat de Vleughoeve als beschermd monument tussen de industriële gebouwen blijft bestaan ?

Is het verantwoord waardevol natuurgebied op te offeren ?

e) Langs het kanaal liggen nog veel *industrie-gronden* die niet meer worden benut. Ik verwijs daarbij naar het vroegere Grace, naar het vroegere G & G, naar het "autocrosscircuit", naar het vroegere Kemira en Ased.

Onbenutte industriegronden te over, maar het schoentje wringt bij de sanering. Op verschillende plaatsen is immers een drastische sanering nodig.

Is het echter wel aangewezen om nieuwe stukken aan te snijden en andere vervuild en verkommerd te laten liggen? Hebben wij daarvoor ruimte genoeg?

Bovendien zou de overheid een grote opruim- en saneringsactie moeten opleggen aan het gehele industriegebied Willebroek-Noord. Men waant er zich in Charleroi. Willebroek-Charleroi: de vergane glorie van een kanaal. Daarom begrijp ik ook niet waarom er woningen moeten verdwijnen in Willebroek-Noord.

In welk plan past de opoffering van deze woningen? Welke kostprijs betekent dit?

Antwoord

1 a) De aansluiting aan beide zijden van de brug over de oude kanaalarm zal niet door een natuurgebied lopen. De bouwaanvraag hier toe werd verkregen. Voor een gedeelte ervan zal de aanvraag eerstdaags worden ingediend.

b) De bedoeling is via de brug het ganse in de omgeving gelegen industriegebied toegang te verlenen. Hierdoor is het mogelijk alle vrachtverkeer via de weg en niet meer via woonkernen te laten verlopen.

Het kunstwerk past dan ook volledig binnen het opzet om de kwaliteit van de leefomgeving te verbeteren.

2. Wellicht worden hier de aanpassingen bedoeld aan de oevermuren van de oude sluis van Wintam.

Deze aanpassingen zijn gebeurd om toe te laten het brugdek van de hefbrug in de Boulevardbruggen te hergebruiken als overgang over de oude sluis. Dit brugdek werd begin mei geplaatst nadat de oevermuur aangepast en het beton uitgehard was.

3. Bij gesloten brug kan de scheepvaart geen doorgang vinden. Om het euvel enigszins te verhelpen, zal worden gewerkt op twee punten, namelijk het versnellen van de brugbeweging (nu 5 à

6 minuten per beweging) en het verdubbelen van de doorvaartgeul (nu één richting).

Terzake verwijs ik naar mijn antwoorden op de vragen nr. 25 van 9 oktober 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998, blz. 618 – red.*), nr. 178 van 9 februari 1999 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 2 april 1999, blz. 1332 – red.*) en de vraag om uitleg over de bediening van de spoorwegbrug te Willebroek (*Handelingen C99 van 23 maart 1999, blz. 13 – red.*), telkens van de heer Luk Van Nieuwenhuysen.

Voor de ontdubbeling van de vaargeul onder de spoorwegbrug dient geen nieuwe spoorwegbrug te worden gebouwd.

4. a) In de begroting 1999 zijn volgende projecten opgenomen (bedragen: in miljoen fr.):

Kanaal Brussel-Schelde – verlenging kaaimuur DD Shipping in Grimbergen: 59,3;

Kanaal Brussel-Schelde – bouwen kaaimuur in Vilvoordedok t.h.v. Buermans/Cargovil: 32,0;

Kanaal Brussel-Schelde – bouwen kaaimuur t.b.v. Groep De Wael: 2,5;

Kanaal Brussel-Schelde – bouwen kaaimuur t.h.v. het "Hellegat": 102,0;

Kanaal Brussel-Schelde – Intermodaal Centrum Ruisbroek eerste fase: 38,8;

Kanaal Brussel-Schelde – bouwen kaaimuur Vlabraver: 20,0;

Kanaal Leuven-Dijle – bouwen kaaimuur M & W Beton: 8,0;

Kanaal Leuven-Dijle – bouwen kaaimuur Vlabraver Tildonk: 20,0;

Kanaal Leuven-Dijle – bouwen kaaimuur Trebos: 12,0;

Kanaal Leuven-Dijle – bouwen kaaimuur Cargill: 13,0;

Kanaal Brugge-Oostende – bouwen kaaimuur Aveve Veevoeders: 14,0;

Kanaal Bossuit-Kortrijk – bouwen kaaimuur op linkeroever opwaarts de Beneluxbrug in Zwevegem : 27,0 ;

Leie – bouwen kaaimuur t.h.v. Interlin-Declercq-Ciers : 20,0 ;

Ringvaart Gent – bouwen kaaimuur NV Van Heyghen Staal : 26,0 ;

Leie – bouwen kaaimuur t.h.v. NV Ideal Invest – eerste fase : 48,0 ;

Moervaart – bouwen kaaimuur t.h.v. NV De Paepe : 35,0 ;

Moervaart – bouwen kaaimuur t.h.v. Fabricom-Watco : 36,0 ;

Bovenshelde – bouwen kaaimuur t.h.v. AVCT : 17,0 ;

Bovenshelde – bouwen kaaimuur t.h.v. Oudenaards Manutentiebedrijf : 21,6 ;

Dijle – keerdok Mechelen – bouwen kaaimuur t.h.v. Becquet Beton : 30,0.

De volgende projecten zijn daarvan reeds vastgelegd :

Kanaal Brussel-Schelde – bouwen kaaimuur t.h.v. het "Hellegat" : 102,1 ;

Kanaal Brussel-Schelde – verlenging kaaimuur DD Shipping : 52,3 ;

Kanaal Bossuit-Kortrijk – bouwen kaaimuur op linkeroever opwaarts de Beneluxbrug in Zwevegem : 27,1 ;

Moervaart – bouwen kaaimuur t.h.v. NV De Paepe : 36,0.

- b) De aankoop van de enkele woningen op de Heindonksesteenweg gebeurt door bemiddeling van het Comité voor Aankoop van Onroerende Goederen dat terzake bevoegd is.

Dit gebeurt in het kader van de ontwikkeling van het in het gewestplan ingestelde industriegebied. De NV Zeekanaal heeft terzake haar verantwoordelijkheid genomen.

5. De modernisering van het Zeekanaal, in uitvoering sedert enkele decennia, voorziet in de uitbouw van het kanaal tot Willebroek op 10.000

ton met op het eindpunt een zwaairom, zoals in de ruimtelijke plannen opgenomen. Het betreft hier een optie voor binnenvaart en short sea shipping. In Willebroek is een symbiose met de spoorterminal van Muizen mogelijk. De wegaansluiting behelst alleen een signalisatie op de A12.

- a) De capaciteit van de nieuwe zeesluis van Wintam is 10.000 ton.

De scheepvaart in Wintam en op het kanaal verloopt veilig.

De afwerking van het project is thans beperkt tot de modernisering van het vak Puurs-Willebroek.

De huidige problemen op het vlak van de mobiliteit nopen tot een andere aanpak dan die welke totnogtoe de sterke stijging van het vrachtverkeer tot gevolg heeft gehad. Zoals ook uit de discussie in het Vlaams Parlement is gebleken, moeten de zogenaamde alternatieve modi een grotere rol gaan vervullen in het mobiliteitsgebruik, onder meer omwille van de verkeersleefbaarheid, de verkeersveiligheid en het leefmilieu (cfr. de uitstoot van CO₂ en schadelijke stoffen).

Hieruit volgt dat moet worden geïnvesteerd in waterwegen. Het Zeekanaal, gelegen in het centrum van de Vlaamse Ruit, is dan ook een essentieel element om het beleid inzake mobiliteit mee gestalte te geven.

- b) De kostprijs van een nieuw complex kan worden geraamd op 800 miljoen frank.

De kostprijs voor de uitdieping van het laatste vak tussen Puurs en Willebroek kan worden geraamd op 100 miljoen frank.

De Boulevardbruggen zijn geen beschermd monument.

Op het gewestplan is het gebied van de oude sluis in Wintam aangeduid als industriegebied.

Vrachtverkeer via de dorpskom van Wintam of Hingene is in geen enkele optie opgenomen.

- c) De ondergrond in Willebroek is niet onstabiel.

De uitbouw van de containerterminal gebeurt door de exploitant.

De woonhuizen op de Heindonksesteenweg ten noorden van de spoorlijn blijven behouden. De berichten die terzake in de pers zijn verschenen, zijn fout en misleidend.

- d) De containerterminal wordt in industriegebied aangelegd.

De bestemming van de Vleughoeve en het Broek De Naeyer wordt gerespecteerd, evenals de bestemmingen vastgelegd in het bijzonder plan van aanleg (BPA).

- e) De terreinen ex-Grace en G & G hebben inmiddels een bestemming gekregen en zijn niet meer vrij.

Opgemerkt moet worden dat inzake Grace en ex-Rombouts bijzondere inspanningen werden geleverd om oude industriële sites opnieuw in gebruik te nemen conform de bestaande regelgeving, onder andere inzake het bodemdecreet.

Het verdere beleid van de NV Zeekanaal is er trouwens op gericht om de andere verlaten bedrijfssites zoals ex-De Naeyer, het autocrosscircuit en Kemira eveneens te hergebruiken. Het ligt echter voor de hand dat dit geen eenvoudige opdracht is. Hierdoor zal ook het uitzicht van deze sites en hun omgeving verbeteren.

Het correct opvolgen van de bestemmingen die in de ruimtelijke ordening zijn opgegeven en de noodzaak om de ruimtelijke samenhang in een gebied te verbeteren, kunnen tot gevolg hebben dat hervorming in een industriegebied op termijn niet houdbaar is.

Vraag nr. 259
van 23 april 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Wegbeheer en verkeersveiligheid – Fietsers

Op het vlak van verkeersveiligheid scoort België slecht. Wat het aantal verkeersdoden en zwaargewonden betreft, bengelen we achteraan het peloton van de westerse landen.

Uit een recente studie van het Centrum Duurzame Ontwikkeling van de Universiteit Gent (UG)

("Impact van de verkeersonveiligheid en -onleefbaarheid. Objectieve verkeersonveiligheid" van auteur Johan De Mol en promotor dr. R. Doom) blijkt dat een groot aantal ongevallen, ook met gekwetsten, niet wordt geregistreerd en dus niet is opgenomen in de statistieken. De officiële cijfers zijn dus wellicht nog onderschat. Bij ongevallen met zwakke weggebruikers – fietsers en voetgangers – komt de politie slechts in 12 % van de gevallen ter plaatse. Deze verkeersdeelnemers zijn duidelijk ondervertegenwoordigd in de statistieken. De registratiegraad van ongevallen met auto's is opvallend hoger : in 41 % ervan komt de politie wel ter plaatse.

Statistieken en politie zijn evenwel federale materies. De studie levert ook onderzoeksmateriaal over gewestbevoegdheden waarbij vragen rijzen.

De ondervraagden zijn studenten uit de eerste kandidaturen UG. Er worden besluiten getrokken uit 2.864 correct ingevulde enquêteformulieren. De leeftijd ligt overwegend rond 19 jaar en ze werden ondervraagd over hun verplaatsingsgedrag en hun laatste (drie) ongevallen.

In 83 % van de verplaatsingen wordt gelopen of gefietst. De cijfers over het gebruik van het openbaar vervoer geven aan dat een belangrijk deel van de studenten nooit of slechts sporadisch het stads- en streekvervoer gebruikt. Bij de in Gent gedomicilieerde studenten gebruikt bijna één derde nooit of zelden tram of bus. Bij zowel de spoorstudenten als de kotstudenten is dat bijna de helft. Verwonderlijk is dat deze laatste groep zelfs niet de tram of bus neemt naar en van het station.

Voor de ondervraagden is de fiets het vervoermiddel waarmee de meeste ongevallen gebeuren. In 71 % van de ongevallen komt de fietser in botsing met een andere verkeersdeelnemer, terwijl slippen of vallen eveneens een belangrijk deel, namelijk 22,3 %, van de oorzaken vormen. In een kwart van de ongevallen met fietsers die vallen of slippen, is dit te wijten aan de aanwezigheid van het tramspoor. Ongeveer 10 % van zowel fietsers als voetgangers melden een ongeval ten gevolge van een botsing met een paaltje.

Indien men het comfort en de veiligheid van de fietser in de stad wil verbeteren, moeten specifieke oplossingen voor dit probleem worden gezocht. Vermits men mag aannemen dat de onderzochte groep over voldoende fiets- en fysieke kwaliteiten beschikt, moet men zich de vraag stellen of in de andere bevolkingsgroepen – mensen die minder goed anticiperen op situaties, minder fysieke kwali-

teiten of een beperkte fietserervaring hebben – dit probleem niet groter is. Tevens kan het ook een verklaring zijn waarom deze groepen minder de fiets in het stadsverkeer gebruiken.

Deze studie handelt over een beperkte, welomschreven doelgroep in een welbepaalde stad. De gegevens zijn niet zomaar te veralgemenen naar alle weggebruikers in alle steden en gemeenten. Toch wens ik naar aanleiding van deze studie enkele vragen te stellen aan de minister vice-president betreffende verkeersveiligheid voor slimme weggebruikers.

1. Is er bij de aanleg van straten met een tramspoor (in Antwerpen, Gent en aan de kust) overleg tussen de wegbeheerder en De Lijn en is er voldoende aandacht voor het probleem dat het tramspoor betekent voor de (zelfs geoefende) fietser ?

Het is belangrijk dat de fietser over voldoende ruimte beschikt, zowel om rechtdoor te fietsen, als om van richting te veranderen.

2. Is er voor de wegbeheerder een code van goed beheer waarin speciale aandacht wordt gevraagd voor aanleg en onderhoud van alle soorten wegen vanuit het oogpunt van de voetganger en de fietser, en is daar geregeld controle op ?

Ik denk daarbij zeer in het bijzonder aan wegen met een maximumsnelheid van 30 of 50 km/uur, aangezien volgens de Gentse studie precies daar de meeste ongevallen met fietsers gebeuren.

Antwoord

1. Bij elk wegproject (tram in de rijbaan, in eigen bedding of in bijzonder overrijdbare bedding) waarbij De Lijn betrokken is, vindt er steeds overleg plaats tussen de wegbeheerder (administratie Wegen en Verkeer) en De Lijn.

Zowel de administratie Wegen en Verkeer als De Lijn zijn nauw betrokken bij de werking met het beleidsinstrument "mobiliteitsconvenant" van de Vlaamse regering.

Met betrekking tot de kusttram kan worden gemeld dat een speciale werkgroep werd opgericht met de administratie Wegen en Verkeer en De Lijn, uitgebreid met de gemeenten, teneinde in gemeenschappelijk overleg de verkeerspro-

blematiek te bespreken, te coördineren, op te volgen en te evalueren.

2. De wegbeheerder (administratie Wegen en Verkeer) vaardigt de nodige dienstorders uit voor de aanleg en het onderhoud van de wegen, de fietspaden en de wegsignalisatie.

In 1998 was er, in het kader van het project HOOP 19 – Wegenonderhoud (Homogene Organisatie- en Ontwikkelingsplannen), een speciaal luik voor het onderhoud van fietspaden. Hierbij werden de fietspaden systematisch geïnspecteerd en werden een aantal onderhoudstaken uitgevoerd. Over een en ander werd voor en na een enquête gehouden bij scholen en fietsersverenigingen. De resultaten ervan worden aangewend voor de toekomstige onderhoudssystematiek van de fietspaden.

Bovendien werd in het recent verleden door de administratie Wegen en Verkeer het vademecum "Verkeersvoorzieningen in bebouwde omgeving en rotondes" uitgegeven, waarbij heel wat aandacht wordt besteed aan alle verkeersdeelnemers.

Op dit ogenblik wordt gewerkt aan het vademecum "Aanleg en onderhoud van fietspaden". Dit zal richtlijnen, normen en aanbevelingen bevatten voor aanleg en onderhoud van fietspaden.

In november 1996 keurde de Vlaamse regering een algemene bouwvergunning voor wegen voor voetgangersverkeer goed. De bedoeling is hierdoor de veiligheid, het comfort en een aangenaam verblijfsklimaat te verzekeren voor alle voetgangers, ook de minder mobiele. Zo wordt onder andere in een minimale obstakelvrije loopweg voorzien, het hellingspercentage van de voetgangerswegen dient te voldoen aan bepaalde criteria, ...

Het spreekt voor zich dat geregeld wordt nagegaan of de bestaande regelgeving wordt nageleefd.

Vraag nr. 260
van 23 april 1999
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

E19 – Uitrit UZ Antwerpen

De problematiek van de uitrit van de E19 ter hoogte van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen

(Drie Eikenstraat – Edegem) is in het verleden reeds meermaals aan bod gekomen. Om tegemoet te komen aan de veiligheidsproblemen werden er recentelijk, op vraag van het UZA, verkeerslichten geplaatst.

Reeds op 12 december 1995 beslist de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid unaniem om "de uitbouw van de huidige nooduitrit vanuit Antwerpen tot een volwaardige uitrit, die rechtstreeks zal uitmonden op de UZ-parking, als beste oplossing voor te stellen".

Naar verluidt zou men op dit moment opnieuw meer concrete plannen uitwerken voor de aanleg van een nieuwe uitrit die rechtstreeks zou uitkomen op de universitaire campus.

1. Welke plannen worden omtrent bovenvermelde problematiek uitgewerkt ?

Komt er een nieuwe uitrit ? In welke richting ? Gaat het om een volwaardige uitrit die door iedereen kan worden gebruikt ?

2. Hoeveel onteigeningen zullen nodig zijn om dit project te realiseren ?
3. Wanneer worden de werken uitgevoerd ?
4. Welk budget wordt daarvoor uitgetrokken ?
5. Hoe wordt dit project ingepast in de bestaande verkeerssituatie ?
6. Hoe wordt het sluisverkeer richting Edegem-centrum verhinderd ?

Antwoord

1. Momenteel worden nog geen concrete plannen uitgewerkt. Het is echter wel de bedoeling om nog in de loop van dit jaar de studie aan te vatten.

Zoals bepaald door de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid zal een nieuwe uitrit worden gebouwd voor het verkeer van de autosnelweg E19 komende vanuit Antwerpen, die rechtstreeks zal uitmonden op de UZ-parking. Alleen het verkeer met bestemming UZA en UIA (Universitaire Instelling Antwerpen) zal van deze afrit kunnen gebruikmaken. De andere takken van de huidige verkeerswisselaar blijven onveranderd behouden, inclusief de huidige gebruiksbepalingen.

2. Aangezien de studie nog moet worden aangevat, kan nog niets worden gezegd omtrent mogelijke onteigeningen.

Er zal alleszins worden getracht maximaal gebruik te maken van de percelen die eigendom zijn van het Vlaams Gewest, zodat eventuele onteigeningen beperkt zullen blijven.

3. Het project werd opgenomen in het indicatief driejarenprogramma 1999-2001 voor het jaar 2000. Het juiste jaartal van uitvoering kan nu nog niet worden bepaald.
4. De voorlopige raming van de werken bedraagt 75 miljoen frank.
5. De uitrit zal zodanig worden aangelegd dat het verkeer komende van de autosnelweg E19, uitsluitend de richting naar de UZ-parking en de UIA-vestiging kan volgen en dus niet kan terugkeren naar de Drie Eikenstraat.

Elke vorm van alternatief gebruik van de uitrit zal aldus worden uitgesloten.

6. Een aangepaste en specifieke inrichting van de aansluiting op de parking en de interne organisatie van de parking moet voorkomen dat er sluisverkeer naar het centrum van Edegem ontstaat. Edegem is bereikbaar via de afrit van Kontich.

Een uitbouw naar een volwaardig complex dat voor iedereen toegankelijk is, is niet conform het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, aangezien dit in het RSV niet als dusdanig werd geselecteerd.

**Vraag nr. 261
van 23 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS**

Handhavingsbeleid ruimtelijke ordening – Klachten

Uit krantenberichten blijkt dat Stedenbouw Limburg wordt overspoeld met klachten naar aanleiding van het handhavingsbeleid ruimtelijke ordening opgestart door de minister vice-president.

Het zou gaan om meldingen van bouwovertradingen.

1. Hoeveel klachten zijn er de afgelopen zes maanden bij Stedenbouw Limburg binnengekomen ?
2. Hoeveel van deze klachten werden reeds onderzocht ?
3. Hoeveel van deze klachten werden na grondig onderzoek zonder gevolg geklasseerd ?
4. Hoeveel van deze klachten hebben aanleiding gegeven tot het opmaken van een proces-verbaal van overtreding ?
5. Hoeveel van deze klachten hebben betrekking op mogelijke bouwovertradingen bij woningen, industriële gebouwen, sport- en recreatiegebouwen ?

Antwoord

Voorafgaandelijk meen ik te moeten opmerken dat het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening geen aangelegenheid is die exclusief dient te worden toegeschreven aan de terzake bevoegde minister, doch wordt gedragen door de instemming van de hele Vlaamse regering.

Bovendien kunnen de fundamente van het handhavingsbeleid (in dit verband kan onder andere worden verwezen naar de zogenaamde prioriteitennota en het geïnstitutionaliseerde overleg tussen de parketten(-generaal) en de administratie) worden teruggevoerd tot de vorige legislatuur. De huidige initiatieven zijn hiervan dan ook het logische en noodzakelijke gevolg.

Concreet kan ik de volgende antwoorden geven op de gestelde vragen.

- 1 en 2. De afgelopen zes maanden zijn bij de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM) Limburg achtennegentig klachten binnengekomen.

Dit levert gemiddeld een zestiental klachten per maand op, wat bezwaarlijk een klachtentoesroom kan worden genoemd. Alle klachten werden onderzocht.

- 3 en 4. Geen enkele van de klachten werd tot op heden zonder gevolg geklasseerd en in zevenenvijftig gevallen werd een proces-verbaal opge maakt.

Het feit dat bepaalde inbreuken mogelijkwerijs in aanmerking komen voor regularisatie en dat betrokkenen in sommige gevallen spontaan een einde maken aan de illegale toestand, impliceert dan ook dat niet elk proces-verbaal noodzakelijk aanleiding zal geven tot een gerechtelijke procedure.

5. Negenenzestig klachten hadden betrekking op woningen, tweeëntwintig op industriële gebouwen en zeven op sport- en recreatievoorzieningen.

Met verwijzing naar wat sub 3 en 4 werd vermeld, moet worden opgemerkt dat niet elke inbreuk een vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat veronderstelt.

Vraag nr. 262 van 30 april 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

BPA Schuttersveld Scherpenheuvel-Zichem – Bedrijvenzone

De gemeente Scherpenheuvel-Zichem heeft het ontwerp-BPA (bijzonder plan van aanleg) "Schuttersveld" opgemaakt met als doel een landbouwzone om te zetten in een bedrijvenzone. Het gaat om een uitbreiding van een bestaande ambachtelijke zone met 9 ha, gelegen naast de N10 in Messelbroek (deelgemeente van Scherpenheuvel). Deze bedrijvenzone dient voornamelijk om twee drukkerijen uit de regio te hervestigen.

De vraag rijst echter of dit BPA niet in strijd is met de doelstellingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV).

Scherpenheuvel-Zichem is volgens het RSV immers een buitengebied-gemeente, waar dus enkel de mogelijkheid bestaat een lokaal bedrijventerrein te ontwikkelen, en dat onder een aantal voorwaarden waaraan in dit geval ook niet voldaan is : het bedrijventerrein in kwestie is niet gelegen in een hoofddorp en het wordt niet ontwikkeld voor lokale bedrijven.

De drukkerijen die zich er willen vestigen, hebben veeleer een regionaal karakter en horen niet thuis op een lokaal bedrijventerrein. Zo zou de bijkomende verkeersoverlast aanzienlijk zijn : tot 90 vrachtwagens per dag. Door de grootte van de uitbreiding zou geen buffer tussen de bedrijvenzone en de woonzone worden gerespecteerd, zodat men tot op 5 meter afstand komt van bewoning ... Door de uitbreiding met 9 ha zou een totale ambachtelijke zone van 25 ha tot stand komen, ook ruim

boven de oppervlakte doelstelling bepaald in het RSV. Ten slotte zijn in de nabijgelegen bedrijvzones van de gemeente Diest alternatieve herlokalisatiemogelijkheden voorhanden.

Dit BPA is een van de eerste BPA's die aan de minister vice-president worden voorgelegd sinds het nieuwe RSV. Normaal gezien moet hij dit afkeuren, omdat het ingaat tegen de principes van het RSV. Een belangrijke testcase dus. De minister vice-president heeft al enige tijd laten voorbijgaan om te reageren. Het kan toch niet de bedoeling zijn dit dossier stilzwijgend te laten passeren? Daarom graag antwoord op volgende vragen.

Acht hij dit BPA in overeenstemming met de principes van het RSV?

Zo niet, waarom duurt het dan zo lang om het BPA af te keuren?

Antwoord

Het ontwerp-BPA "Schuttersveld" is door de gemeente Scherpenheuvel-Zichem voorgelegd voor definitieve goedkeuring. Het BPA beoogt de uitbreiding van een bestaand bedrijventerrein met een oppervlakte van 9 ha, in eerste instantie voor herlokalisatie van een aantal zonevreemde bedrijven.

De uitbreiding dient conform de principes van het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen te zijn, zodat ook in het besluit over het BPA deze principes zullen worden aangehouden. Dat betekent dat de oppervlakte in het besluit zal moeten worden beperkt.

Ik neem me voor eerstdaags een beslissing te nemen in deze zaak. Voor een stilzwijgende gunstige beslissing moet niet worden gevreesd.

Vraag nr. 263
van 30 april 1999
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Waterlopen – Watervangvergunningen

Tijdens het themadebat over mobiliteit in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement van 17 maart 1999 werd nogmaals terecht het belang van de waterwegen beklemtoond. Herhaaldelijk werd gepleit voor hogere investeringsbedragen voor de binnenwateren.

Een zorgzaam beheer is noodzakelijk.

Er zijn evenwel particulieren en bedrijven die ongelimiteerd water van kanalen aftappen voor privé-doeleinden, zoals bijvoorbeeld voor besproeiingswerken.

1. Kan er een vergunning worden afgeleverd voor het aftappen van het water van waterlopen?
2. Zo ja, hoeveel vergunningen werden er afgeleverd, en dit voor de verschillende provincies in Vlaanderen voor de periode vanaf 1 januari 1998 tot heden?
3. Welke criteria worden gehanteerd en welke voorwaarden worden gesteld in de vergunningsaanvraagprocedure?
4. Welke instantie levert uiteindelijk een vergunning af?

Antwoord

1. Voor het capteren van water uit bevaarbare waterlopen, kanalen, havens en hun aanhoorigheden is een watervangvergunning nodig.

Deze vergunning is onderhevig aan de voorwaarden van het decreet van 21 december 1990, houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 en een aantal latere wijzigingen, evenals aan het besluit van de Vlaamse Executieve van 3 mei 1991 betreffende het afleveren van vergunningen voor het capteren van water uit de in het Vlaamse gewest gelegen bevaarbare waterlopen, kanalen en havens.

2. Vanaf de periode 1 januari 1998 tot op heden werd het volgende aantal vergunningen afgeleverd door de volgende afdelingen:
 - afdeling Bovenschelde : 71 (provincie Oost-Vlaanderen);
 - afdeling Zeeschelde : 2 (provincie Antwerpen);
 - afdeling Maas en Albertkanaal : 71 (provincie Limburg);
 - afdeling Waterwegen Kust : 68 (provincie West-Vlaanderen).

In totaal werden er dus 212 vergunningen afgeleverd door de administratie Waterwegen en Zeewezen.

3. De criteria en voorwaarden voor deze vergunningen zijn opgelegd in het bovenvermelde decreet en besluit van de Vlaamse Executieve en hun latere wijzigingen. De verschuldigde retributie is afhankelijk van de hoeveelheid opgepompt en teruggestort water.

Een aantal watervangen wordt forfaitair belast tegen 1.500 frank, namelijk :

- die voor waterwegen van de land- en tuinbouw, de bosbouw en het beheer van natuurgebieden ;
- watervangen uitsluitend bestemd voor brandbestrijding ;
- de watermolens ;
- de scheepswerven en herstellingsbedrijven ;
- alle specifieke operaties verbonden met het beheer en de exploitatie van de waterweg door derden in opdracht van het gewest of van de lokale besturen.

Voor het aftappen van water door de vergunninghouders die onder de toepassing van de wet van 20 juni 1855 inzake de irrigaties in de Kempen vallen, wordt het verschuldigde bedrag vastgelegd op 5.000 frank per jaar.

Afhankelijk van de locatie van de aangevraagde watervang kunnen specifieke voorwaarden worden opgelegd inzake de bouw van de constructie.

4. Op de bevaarbare waterwegen en kanalen binnen het Vlaamse gewest beheerd door de administratie Waterwegen en Zeewezen, leveren de afdelingen deze vergunningen af, namelijk de afdeling Zeeschelde in Antwerpen, de afdeling Bovenschelde in Gent, de afdeling Waterwegen Kust in Oostende en de afdeling Maas en Albertkanaal in Hasselt.

Voor de bevaarbare waterwegen beheerd door de Dienst voor de Scheepvaart of de NV Zee-kanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen worden deze vergunningen door deze diensten zelf afgeleverd.

De vergunningen voor watervangen in de havens worden afgeleverd door de beheerder van de haven, namelijk de autonome havenbedrijven of de gemeenten.

**Vraag nr. 264
van 4 mei 1999
van de heer PATRICK LACHAERT**

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Semi-agrarische bedrijven

Vele semi-agrarische bedrijven, onder meer pluimveebedrijven en loonwerkbedrijven, blijken thans moeilijkheden te ondervinden om hetzij een uitbreiding van hun bestaande bedrijfsgebouwen, hetzij een nieuwe locatie te verkrijgen.

In de regel wordt de aanvraag van een bouwvergunning door de gemachtigde ambtenaar ongunstig geadviseerd, wat tot een weigering van de bouwvergunning leidt.

Terecht rijst dan ook de vraag welke oplossing voor deze soort bedrijven in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wordt aangereikt.

1. Wordt via de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) een initiatief genomen om bij de herziening van de gewestplannen voor locaties voor dergelijke bedrijven te zorgen ?
2. Zo ja, welk tijdschema en welke procedure worden gevolgd om aan deze problematiek een oplossing te geven ?

Antwoord

Het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen gaat in op de problematiek van de aan de landbouw toeleverende, verwerkende en dienstverlenende bedrijven. Een loonwerkersbedrijf is een voorbeeld van dergelijk bedrijf. Met betrekking tot deze activiteiten wordt in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gesteld dat zij, naargelang de lokale of regionale werkingssfeer, in principe thuishoren op een lokaal of regionaal bedrijventerrein. Naast de gemengde regionale bedrijventerreinen, kan hiervoor onder meer in specifieke regionale bedrijventerreinen voor agro-industrie worden voorzien.

Vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening, wordt de verdere ruimtelijke ontwikkeling van dergelijke toeleverende, verwerkende en dienstverlenende bedrijven in het agrarisch gebied met andere woorden niet wenselijk geacht. Enkel beperkte activiteiten op het landbouwbedrijf zelf, op voorwaarde dat de relatie met de landbouwactiviteit op het bedrijf substantieel is voor het voortbestaan van de toeleverende of verwerkende acti-

viteit, lijken verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening in het agrarisch gebied.

Een pluimveebedrijf is daarentegen een agrarisch bedrijf en kan, mits het verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, worden vergund in agrarisch gebied.

1. Bij de herziening van de gewestplannen werden verschillende (gemengde) regionale bedrijventerreinen gepland waar regionale toeleverende en verwerkende bedrijven kunnen worden gelokaliseerd. Lokale toeleverende en verwerkende bedrijven horen thuis op lokale bedrijventerreinen. Alhoewel in een aantal gewestplanherzieningen lokale bedrijventerreinen werden bestemd, hoort het afbakenen van lokale bedrijventerreinen in principe evenwel toe aan de gemeentelijke overheid.

Voor sommige bestaande toeleverende en verwerkende bedrijven met een regionale werkingssfeer werden in gewestplanherzieningen bestemmingswijzigingen opgenomen wanneer dit verenigbaar was met de ruimtelijke draagkracht van het betrokken gebied.

Voor bestaande bedrijven met een lokale werkingssfeer kan het instrument van het sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven een oplossing bieden.

2. Voor de afbakening van (gemengde en/of specifieke) regionale bedrijventerreinen en de bestemming van bestaande regionale toeleverende en verwerkende bedrijven waarvan het behoud en/of de verdere ontwikkeling gewenst is, gelden de tijdsschema's en de procedures die decretaal bepaald zijn voor de herziening van gewestplannen.

Voor de afbakening van lokale bedrijventerreinen en voor de opmaak van sectorale BPA's voor zonevreemde bedrijven beheerst de gemeentelijke overheid het tijdsschema en de procedures van het voorbereidende onderzoek. Vanaf de start van het openbaar onderzoek liggen het tijdsschema en de procedure decretaal vast.

Vraag nr. 265
van 4 mei 1999
van de heer PATRICK LACHAERT

Ambachtelijke zone Assenede – Bestemmingswijziging

Ingevolge het bijzonder plan van aanleg (BPA) op het grondgebied van Assenede, dat in 1990 door de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening werd goedgekeurd, stond de zone aan de Stoepestraat en aangelanden als ambachtelijke zone ingekleurd.

Diverse bedrijven, zoals onder meer ECA, Everaert en De Sutter, zijn in deze zone gesitueerd.

Thans blijkt dat ingevolge herziening van het gewestplan Gentse en Kanaalzone een strook van 120 meter langs beide zijden van de expresweg (N49) als reserveringsstrook werd ingekleurd, zonder dat in enigerlei mate met de in het BPA aangegeven bestemming van de bewuste strook rekening werd gehouden.

Het gevolg hiervan is dat diverse bedrijven zich thans in een zone op het gewestplan bevinden waar ze niet thuishoren en dus zonevreemd zijn geworden, met alle gevolgen van dien.

1. Wat zijn de reden(en) die aan de basis van de bestemmingswijziging van deze gronden op het gewestplan liggen ?
2. Zo het om een vergissing zou gaan, binnen welke termijn komt er een rectificatie van de zonering op het gewestplan ?
3. Welke onderrichtingen heeft de minister ondertussen aan zijn administratie gegeven om eventuele aanvragen tot nieuwbouw of uitbreiding van bestaande bebouwing positief te adviseren ?

Antwoord

Ik verwijs vooreerst naar mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 202 van de heer Johan De Roo, waarbij reeds op deze problematiek werd ingegaan (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1418 – red.*).

1. Met het gedeeltelijke wijzigingsplan van het gewestplan Gentse en Kanaalzone (besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1998) werd een reservatiestrook ingesteld voor de ombouw van de N49 tot hoofdweg (A11) en de aanleg van een spoorlijn tussen de haven van Antwerpen (Linkeroever) en Zeebrugge.
2. Op dit ogenblik wordt een nieuwe gewestplanwijziging gefinaliseerd waarbij het BPA opnieuw wordt opgenomen. Een besluit van de

Vlaamse regering waarbij het ontwerpplan wordt vastgesteld, wordt eerstdaags verwacht.

3. Zolang geen nieuwe gewestplanwijziging is goedgekeurd, kunnen geen bouwvergunningen worden afgeleverd binnen deze zone.

Vraag nr. 266
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Baggerwerken Schelde – Toewijzing

Bij beslissing van de Vlaamse regering van 9 maart 1999 worden de baggerwerken in de Schelde voor een periode van zeven jaar toegewezen aan de TV Zeeschelde, waarbij de inschrijvingsprijs 2.572,4 miljoen frank per jaar bedroeg.

1. Hoeveel kandidaten waren er voor dit project ? Indien er meerdere kandidaten waren, wat was de inschrijvingsprijs van de andere kandidaten ?
2. Aan de hand van welke criteria is de toewijzing gebeurd ?

Antwoord

1. De opdracht voor het uitvoeren van de baggerwerken in de Schelde werd gegund volgens de procedure van de beperkte offerteaanvraag, en wel volgens de Europese regelgeving (koninklijk besluit van 8 januari 1996).

Er werden zeven kandidatuurstellingen ontvangen, waarvan er twee niet werden geselecteerd. Deze laatste mochten dan ook geen bieding doen. Het betreft de firma's Blankevoort International Dredging Company en de Combinatie Westerschelde, bestaande uit de firma's EMCC, De Boer en Müsing.

De geselecteerde kandidaten waren de volgende (inclusief hun bieding in fr. incl. BTW), in opklimmende volgorde :

TV Zeeschelde	2.572.407.148
Boskalis Oosterwijk BV	2.627.324.846
Van Oord-ACZ BV	2.854.810.786
TV. CEI Construct-Ham	2.879.113.418
Ballast-Nedam BV	3.034.388.722

2. De gunningscriteria die werden gehanteerd, waren de volgende : de geboden inschrijvingsprijs (60 %) ; organisatorisch actieplan van de

aannemer (15 %) ; technische waarde van het geboden materieel (15 %) ; voorstellen van de inschrijver in verband met slibverwerking en slibberging (10 %).

Vraag nr. 267
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

De Lijn – Verkeerslichtenbeïnvloeding

Bij de Vlaamse overheid loopt een project voor de aanpassing van 850 kruispunten met verkeerslichten, waardoor de bussen of trams van De Lijn voorrang krijgen op andere voertuigen.

1. Wat is de huidige stand van zaken van dit project ?
2. Hoe is de verdeling per Vlaamse provincie ?
3. Hoe is de onderhandelingsprocedure verlopen voor de installatie van de hard- en software op de kruispunten ten behoeve van de communicatie van de busapparatuur ?
4. Wat is de totale geplande kostprijs voor dit project ? Waar is dit ingeschreven in de begroting ?
5. Wat is de totale duur van dit project ?

Is er in een tussentijdse evaluatie voorzien en zo ja, wanneer en op welke wijze ?

Antwoord

1. Op basis van de gegevens verstrekt door De Lijn werd tot op heden de opmaak van 750 aan te passen verkeersplannen op de kruispunten aangevat en grotendeels voltooid. Er is overleg aan de gang over een laatste lijst met ongeveer 100 bijkomende kruispunten waar de verkeerslichtenbeïnvloeding door De Lijn opportuun geacht wordt.

Momenteel zijn er circa 170 kruispunten aangepast voor verkeerslichtenbeïnvloeding en in werking gesteld, verdeeld over een vijftiental volledige trajecten, die gespreid zijn over alle provincies.

2. De verdeling van het aantal kruispunten per provincie op basis van de tot op heden definitief vastgelegde kruispunten (750), is als volgt :

Oost-Vlaanderen	201
West-Vlaanderen	135
Antwerpen	192
Vlaams-Brabant	114
Limburg	108

3. De specifieke communicatieapparatuur op de bussen werd door De Lijn zelf besteld bij de NV ABAY-TS.

De hard- en software-uitrusting ter hoogte van de kruispunten dient te communiceren met deze apparatuur in de bussen en moet hiermee volledig compatibel zijn.

Aangezien de NV ABAY-TS als gevolg van deze eis als enige mogelijke leverancier in aanmerking kwam, werd met deze firma een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking ingezet op basis van de wet van 24 december 1993, artikel 7 § 2 – 1° – f. Na machtiging hiertoe door de Vlaamse regering, heeft de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening een overeenkomst afgesloten met de NV ABAY-TS voor een geraamd bedrag van 186 miljoen (incl. BTW). Er dient te worden opgemerkt dat de waarde van dit contract, afgesloten na onderhandelingsprocedure, slechts een gedeelte uitmaakt van de totale kostprijs van het project.

4. Rekening houdende met het vermoedelijk totaalaantal van 850 kruispunten, zal de totale kostprijs circa 1.025 miljoen bedragen. De kredieten worden sedert 1997 jaar per jaar ingeschreven op de basisallocatie 63.00.73.11 van de DAB-VIF.
5. Op grond van het contractueel bepaald uitvoeringsritme van de aannemingen mag worden verwacht dat het project volledig zal uitgevoerd zijn vóór eind 2001.

Bij het voltooien van de werken met betrekking tot elke volledige lijn van het openbaar vervoer worden metingen uitgevoerd van de rittijden, snelheden, enzovoort, telkens zonder en met de verkeerslichtenbeïnvloeding in werking, zodat een vergelijking vóór/na kan worden gemaakt.

Tezelfdertijd wordt ook een bevraging georganiseerd over de bevindingen van de buschauffeurs.

Vraag nr. 268
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken

Naar aanleiding van het jaarlijks politiek overleg tussen Vlaanderen en de Zuid-Nederlandse provincies, waarbij beslist werd de samenwerking verder uit te diepen, werd ook dit jaar een stand van zaken opgemaakt.

1. Er is afgesproken de proefperiode voor de uitwisseling van milieueffectrapportages en vergunningsaanvragen van belangwekkende projecten in het grensgebied te verlengen met twee jaar.

In welke belangwekkende projecten in het grensgebied is er een dergelijke uitwisseling geweest ?

2. Op welke wijze wordt het systematisch bestuurlijk overleg inzake milieuaangelegenheden thans georganiseerd ?
3. De knelpunten in het grensoverschrijdende fietsverkeer zullen worden weggewerkt.

Welke grensovergangen die nu gevaarlijk of onbestaande zijn, krijgen een infrastructurele oplossing ?

Zijn deze werken reeds in uitvoering ?

Voor wanneer wordt de volledige uitvoering gepland ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie en de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van

Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 269
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
 Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 270
van 12 mei 1999
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Onteigeningswaarde

Het is evident dat eigenaars van woningen en de eigenaars van familiale landbouwbedrijven gelegen in gebieden die volgens het gewestplan zeehavengebied of regionaal bedrijventerrein zijn, zich vragen stellen over hun toekomst en over de waarde van hun eigendom.

Terwijl in gans Vlaanderen woningen en gronden in waarde stijgen als gevolg van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, is er hier ontwaarding. Deze ontwaarding is het gevolg enerzijds van de onzekerheid over het tijdstip van het opmaken van uitvoeringsplannen en anderzijds van het totaal ontbreken van een toekomstperspectief waarin de eigenaars zich kunnen terugvinden. Jonge eigenaars willen zich eventueel ergens anders vestigen, oudere eigenaars wensen niet op het einde van hun leven met een totaal ontwaarde eigendom te zitten.

Het is beleidsmatig heel goed mogelijk om alle eigendommen in de getroffen gebieden van Calle-

mansputte, Lage Averije, Zandeken en de Beekstraat *nu* te schatten.

Deze schattingsprijs kan gekoppeld worden aan een index van stijging of daling van de waarde van gelijkaardige eigendommen in de niet getroffen kanaalzone. Voor Callemansputte zouden Rieme en Ertvelde de parameters kunnen zijn, voor het Zandeken kan Kluizen als parameter gebruikt worden en voor de Beekstraat liggen Doornzele en Wippelgem als parameters voor de hand.

1. Wat zijn de motieven en redenen waarom een dergelijk billijk en rechtvaardig instrumentarium totnogtoe niet is ingevuld ?
2. Bestaan er beleidsdocumenten waarin een wijze van handelen die behoorlijk is, wordt voorgesteld ?
3. Heeft de minister vice-president in die zin reeds opdrachten gegeven of richtlijnen uitgevaardigd ?

Antwoord

1. In het kader van het concept-streefbeeld voor de Gentse Kanaalzone is – voorafgaand aan de uitvoering van de ruimtelijke en economische opties en afspraken – door de stuurgroep van het ROM-project (ruimtelijke ordening en milieu) geopteerd voor het uitvoeren van een onderzoek naar een structuurfonds. Dit onderzoek moet het mogelijk maken in de toekomst op een systematische en billijke wijze grondbeleidsmaatregelen te nemen, waaronder eventuele onteigeningen. Dit onderzoek wordt op korte termijn afgerond.

In afwachting van het installeren van een structuurfonds, en meer algemeen van een systematische, rechtvaardige en billijke aanpak van de onteigeningsmaatregelen, wordt door de betrokken overheden op ad hocbasis en binnen de geldende regelgeving inzake onteigening, overgegaan naargelang van de aanleg van de één of andere infrastructuur.

2. Het onderzoek naar de juridische mogelijkheden van een structuurfonds en, aanvullend, de resultaten van de sociale informatieopdracht voor de Gentse Kanaalzone die ik heb gegeven aan de heer Roeland Albers, moeten toelaten op niet al te lange termijn beleidsbeslissingen te nemen m.b.t. een behoorlijke handelwijze voor

de onteigeningen in het kader van de realisatie van het streefbeeld voor de Gentse Kanaalzone.

Vandaag bestaan dus nog geen beleidsdocumenten waarin deze wijze van handelen is opgenomen ; de (beperkte) tot nu toe uitgevoerde onteigeningen vallen alle binnen de bestaande regelgeving.

3. Zoals bovenvermeld is er een sociale-informatieopdracht gegeven voor de inventarisering van de sociale probleemvelden en probleemgebieden in de Gentse Kanaalzone. Inzake onteigeningen in dit gebied heb ik nog geen richtlijnen uitgevaardigd.

**Vraag nr. 271
van 12 mei 1999
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN**

Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Structuurfonds

De realisatie van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en het nieuwe gewestplan hebben in de Kanaalzone Gent-Terneuzen de grootste impact op de woonkernen Callemansputte, Lage Averije, Zandeken en Beekstraat. Het gaat hier grosso modo om 180 woningen en vooral om familiale landbouwbedrijven.

De besprekingen in het ROM-project (ruimtelijke ordening en milieu) hebben geleid tot een consensus tussen de verschillende overheden van het gewest, de provincie, de stad Gent, de gemeenten Evergem en Zelzate. Deze consensus houdt in dat er voor deze bewoners en de komende onteigeningen of verwervingen in der minne een structuurfonds moest gevormd worden. Bovendien heeft dit overleg een gelijkheid van visie opgeleverd met betrekking tot de voorwaarden van verwerving en realisatie, en dit naar analogie van de behandeling van getroffen inwoners in Doel. Ministeriële verklaringen in het Vlaams Parlement waren daarover duidelijk. Ondertussen werd de sociaal bemiddelaar voor Doel met een gelijkaardige opdracht belast voor de Kanaalzone.

Het is dan ook vreemd dat de gebieden waarvoor de structuurfondsen zouden worden aangewend niet het grondgebied van de gemeenten Zelzate en Evergem zouden omvatten.

1. Op basis van welk beleidsdocument werd deze beslissing genomen ?

2. Welke dienst heeft het voorbereidend werk verricht om tot deze conclusie te komen ?

3. Welke gebieden komen dan wel in aanmerking voor het structuurfonds ?

4. Is deze gebiedsafbakening in overeenstemming met de in het ROM-project overeengekomen keuzes ?

Indien dit niet het geval is, wat is dan de beleidskracht van de gemaakte afspraken in het ROM-project ?

Antwoord

1. In het kader van het onderzoek naar de opstelling van een structuurfonds voor de Gentse Kanaalzone heb ik aan de heer Roeland Albers, sociaal bemiddelaar van Doel, een sociale-informatieopdracht gegeven.

Deze opdracht heeft tot doel – aanvullend op het juridisch luik van het onderzoek m.b.t. het structuurfonds – een inventaris op te maken van de sociale probleemvelden en probleemgebieden in de Gentse Kanaalzone en hierover een verslag aan de Vlaamse regering op te maken. Het is aldus louter een informatieopdracht die aanvullend op het juridisch onderzoek wordt uitgevoerd en niet mag worden gezien als uitvoering van een beleidsdocument.

2. De opdracht voor de sociale-informatieopdracht is gegeven in overleg met de projectleider voor het ROM-project Gentse Kanaalzone, de heer Frank De Mulder, afdelingshoofd van de afdeling Milieuplanning en Natuurbeleid van de provincie Oost-Vlaanderen. Vermits het onderzoek inzake het structuurfonds wordt afgerond en de sociale informatieopdracht nog loopt, kunnen er nog geen conclusies worden getrokken.

3. Het is de bedoeling dat er op basis van de resultaten van het juridisch onderzoek voor het structuurfonds en de geïnventariseerde sociale probleemvelden, door de stuurgroep van het ROM-project een rapport aan de Vlaamse regering wordt bezorgd waarin de probleemgebieden in algemene termen worden aangegeven.

Op basis hiervan kan de Vlaamse regering de selectie en de prioriteiten inzake de gebieden die in aanmerking komen voor het structuurfonds bepalen en de nodige beslissingen hierover treffen.

4. Vermits de stuurgroep van het ROM-project het rapport met juridische aanbevelingen voor het structuurfonds, met een inventaris van de sociale probleemvelden en probleemgebieden uit de opdracht van Roeland Albers, zal opmaken ten behoeve van de Vlaamse regering, kan logischerwijze worden aangenomen dat alle opties en afspraken inzake het ROM-streefbeeld hierin zullen opgenomen zijn.

Immers alle betrokken gemeenten en administraties zijn vertegenwoordigd in deze stuurgroep, die onder leiding staat van de gouverneur.

**Vraag nr. 273
van 12 mei 1999
van mevrouw GERDA RASKIN**

GSM-masten – Telecomcode

In 1998 werd een intentieverklaring ondertekend door de toen actieve gsm-aanbieders om gsm-masten zoveel als mogelijk "dubbel" te gebruiken en een eventuele derde aanbieder waar mogelijk te laten aansluiten op het netwerk.

Intussen stellen we vast dat het aantal gsm-masten steeds verder toeneemt, dat er sprake is van een vedere verdichting en dat de derde aanbieder in de markt een eigen net zou (moeten) uitbouwen.

Kan de minister vice-president meedelen in welke mate de intentieverklaring uit 1998 wordt opgevolgd door de bevoegde diensten, en meer bepaald :

- hoeveel gsm-masten er intussen reeds geplaatst werden ;
- hoeveel bijkomende masten er sinds de intentieverklaring werden geplaatst, en hoeveel ervan individueel door één aanbieder, dan wel door beide aanbieders gebruikt worden ;
- of en in welke mate de derde operator zal aansluiten op het bestaande netwerk ;
- over welke middelen de minister vice-president beschikt om de intentieverklaring ook af te dwingen. We denken hierbij aan de mogelijkheden van het huidige decreet inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw om, mits een beperkte aanpassing van het decreet, ook voor gsm-masten in tijd beperkte en dus eventueel niet-hernieuwbare vergunningen af te leveren om zo

een drukkingsmiddel te behouden bij het niet-naleven van de afgesloten "samenwerkings"-overeenkomst.

Antwoord

In het kader van de Telecomcode onderzocht de universiteit van Gent dat er de komende jaren zo'n drieduizend zendinstallaties voor gsm in gans België zouden bijkomen. Het was net de bedoeling van de Telecomcode om op een kwaliteitsvolle manier met deze reël te verwachten vloed om te gaan. Gelet op het nog onvoltooide informatiseringsprogramma binnen de administratie, kunnen we niet aangeven hoeveel aanvragen voor zendinstallaties er sinds de ondertekening van de code gebeurden.

De Telecomcode maakt een onderscheid tussen pylonen (vrijstaande constructies) en masten (aangehecht aan gebouw of op dak). Wat de pylonen betreft, kan er geen enkele nieuwe worden opgericht zonder dat de bouwheer een intentieverklaring van de overige twee operatoren bij de aanvraag voegt, waarin deze laatsten aangeven of en wanneer ze de pyloon zullen delen. Verder laat het netwerkoverzicht dat de administratie beheert, toe aanvragen te sturen naar site-sharing.

Wat de afdwingbaarheid van de Telecomcode betreft, verwijs ik naar het koninklijk besluit (KB) van 24 oktober 1997 waarbij de bestaande operatoren kunnen worden verplicht een derde operator toe te laten op hun installaties wanneer die niet de nodige vergunningen in de onmiddellijke omgeving kan verkrijgen. De afweging van de goede ruimtelijke ordening op basis van de principes en het afwegingskader van de Telecomcode kan er toe leiden dat de aanvrager geen vergunning krijgt en dus via de voorwaarden van het KB van 24 oktober 1997 een plaats kan opeisen op de bestaande installaties.

Totnogtoe werkt echter het gentlemen's agreement van de Telecomcode naar behoren en is de toepassing van het vermelde KB bij mijn weten nog niet aan de orde geweest.

**Vraag nr. 274
van 12 mei 1999
van mevrouw GERDA RASKIN**

Luchthavens – Geluidsmetingen

Midden 1997 werd door minister Baldewijns aangekondigd dat er een geluidsmeetwagen door het departement Leefmilieu en Infrastructuur zou aangekocht worden voor metingen rond de regionale luchthavens van Oostende en Antwerpen.

1. Werd deze geluidswagen intussen reeds aangekocht en zo niet, wat is de stand van zaken ?
2. Wat zijn de resultaten van deze of andere metingen voor beide luchthavens ?
3. Werden er rond beide luchthavens, op basis van geluidsmetingen, zones afgebakend die kampen met overdreven geluidshinder en welke normen werden hiervoor gehanteerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Gecoördineerd antwoord

1. De geluidsmeetwagen werd aangekocht door de afdeling Wegenbouwkunde van de administratie Wegen en Verkeer. Hij was volledig operationeel vanaf juli 1997.
2. Vanaf juli 1997 werden met deze geluidsmeetwagen, zowel rond de luchthaven van Antwerpen als de luchthaven van Oostende, metingen uitgevoerd op verschillende meetplaatsen. De meetresultaten zijn thans niet meer relevant, vooral als gevolg van de wijziging in de samenstelling van de vloot en de overschakeling naar vliegtuigen met geringere geluidsbelasting.

Wat de luchthaven Oostende betreft, werd de geluidshinder van het vliegverkeer sterk beïnvloed door de strenge toepassing van de Europese richtlijn 92/14, waardoor in totaal 37 toestellen verbod kregen om vanaf 1 januari 1998 nog de luchthaven aan te doen.

Sedertdien had een geleidelijke reconversie plaats naar geluidsarmere toestellen, gecatalogeerd onder stage III, en naar wide-bodytoestellen, waardoor in verhouding tot het volume vracht het aantal bewegingen beperkt is. Het ministerieel besluit van 10 maart 1999 houdende vaststelling van de luchthavenvergoedingen bevat nieuwe tariefbeperkingen op toestellen met een hoog geluidsniveau. Aldus werd de nachtperiode uitgebreid van 23-06 uur tot 23-07 uur, en werden voor de luchthaven Oostende de toestellen type Iljushin 76 en 78 even zwaar be-

last als de toestellen stage II. In de periode september-oktober 1999 zal een nieuw geluidsmeetprogramma starten rond de luchthaven Oostende.

Op basis van de resultaten zal worden nagegaan of nieuwe beperkende maatregelen moeten worden genomen.

Wat de luchthaven Antwerpen betreft, werden metingen uitgevoerd in de maand mei 1999. Uit de voorlopige meetresultaten blijkt dat het omgevingsgeluid (voornamelijk spoor- en wegverkeer) het vliegtuiglawaai op de meeste meetplaatsen rond de luchthaven overstemt.

3. Rond beide luchthavens werden op basis van berekeningen geluidszones (geluidscontouren) afgebakend. Hieruit werd, aan de hand van de Miedema-studie, het aantal potentieel gehinderden afgeleid. Voor vliegtuiglawaai rond luchthavens bestaan echter geen bindende normen.

Vraag nr. 275 van 20 mei 1999 van de heer HERMAN DE LOOR

Mestopslagexploitatie CV FLIP Zottegem – Bouwvergunning

Bij ministerieel besluit van 17 november 1997 werd aan de CV FLIP een bouwvergunning verleend voor het plaatsen van een foliebassin voor mestopslag op een perceel grond in de Pandelaarstraat 8 in Zottegem.

Bij arrest nr. 75.049 van 10 juli 1998 schorste de Raad van State dit ministerieel besluit en op 1 september 1998 trok de minister de eerder verleende bouwvergunning in.

Begin dit jaar diende de CV FLIP een nieuwe bouwaanvraag in voor de regularisatie van het inmiddels geïnstalleerde foliebassin, dat ondanks de intrekking van de oorspronkelijke bouwvergunning nog steeds niet werd gesloopt.

1. Heeft de administratie al initiatieven genomen om deze foliebassin te laten slopen en het perceel in zijn oorspronkelijke staat te herstellen ?
2. Werd de administratie Oost-Vlaanderen uitdrukkelijk gewezen op de motieven die hebben geleid tot de intrekking door de minister van de op 17 november 1997 verleende bouwvergunning ?

Wordt deze nieuwe bouwaanvraag dientengevolge niet best zonder meer geweigerd, bij gebrek aan nieuwe geldige argumenten en rekening houdend met de onverkwikkelijke voorgeschiedenis ?

Antwoord

Na de intrekking van het ministerieel besluit heeft de CV FLIP inderdaad een hernieuwde bouwaanvraag ingediend bij het stadsbestuur van Zottegem.

Deze nieuwe bouwaanvraag werd op 30 april 1999 door de gemachtigde ambtenaar ongunstig geadviseerd, vooral omdat de aanvraag principieel in strijd is met de gewestplanvoorschriften, meer bepaald omdat de aanvraag geen betrekking heeft op een grondgebonden agrarisch bedrijf, noch op de uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf, en omdat het gevraagde de schoonheidswaarde van het landschap aantast.

Wat de specifieke vragen betreft.

1. De gemachtigde ambtenaar van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM) Oost-Vlaanderen heeft op 1 juni 1999 meegedeeld dat hij eerstdaags een herstellvordering zou inleiden bij de bevoegde rechtbank.
2. Uiteraard is de afdeling ROHM Oost-Vlaanderen, zoals dit gebruikelijk is voor elk ministerieel besluit dat betrekking heeft op een aanvraag voor een grond in de provincie Oost-Vlaanderen, in kennis gesteld van het intrekingsbesluit.

Zoals hierboven vermeld, heeft de gemachtigde ambtenaar de nieuwe, regulariserende bouwaanvraag ongunstig geadviseerd. De gemeentelijke overheid kan aldus niet anders dan de vergunning weigeren.

Vraag nr. 276 van 26 mei 1999 van de heer JOHAN DE ROO

Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Rieme-Noord en Callemansputte

1. In het antwoord van de minister op mijn vraag nr. 197 van 4 maart 1999 betreffende de Gentse Kanaalzone, en meer bepaald de ontwikkeling van een regionaal bedrijventerrein Rieme-

Noord, wordt meegedeeld dat bij de inrichting en ontwikkeling van het betrokken bedrijventerrein moet worden bekeken in welke mate de bestaande bedrijven zich al dan niet kunnen ontwikkelen op hun bestaande locatie. Naargelang de mogelijkheden tot verdere ontwikkeling zullen maatregelen worden genomen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1411 – red.*).

Wat bedoelt de minister met "ontwikkelen" : slaat dit op de verdere uitbreiding van deze ondernemingen, heeft dit betrekking op hun activiteiten, ... ? Kan de minister dit verder concretiseren ?

2. In het antwoord van de minister op bovenvermelde vraag nr. 197 en op mijn vraag nr. 244 van 1 april 1999 stelt hij dat de bestaande woningen door de ontwikkeling van het regionaal bedrijventerrein niet kunnen behouden blijven. Ter financiering van de sociale begeleiding zal een structuurfonds worden opgericht.

Kan de woonwijk Callemansputte, meer bepaald de straten Callemansputtestraat, Callemansputtewegel, Assenedestraat en Callemansputte, een beroep doen op dit structuurfonds ? Op het terrein zijn tegengestelde meningen hieromtrent hoorbaar.

Indien niet, op welke vergoedingen kunnen deze mensen dan een beroep doen ?

Antwoord

1. De bestemming van het gebied Rieme-Noord is regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter. De ontwikkelingsmogelijkheden van bestaande bedrijven worden bepaald door ten eerste de stedenbouwkundige voorschriften opgenomen in het bijzonder bestemmingsvoorschrift en ten tweede de toekomstige lay-out en stedenbouwkundige inrichting van het betrokken bedrijventerrein.

De inrichtingsprincipes voor regionale bedrijventerreinen zijn uitvoerig opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. De betekenis van het begrip "ontwikkelen" moet aldus gelijktijdig vanuit de juridisch-administratieve én de ruimtelijk-stedenbouwkundige benadering worden ingevuld.

2. In het kader van het onderzoek naar de opstelling van een structuurfonds voor de Gentse Ka-

naalzone heb ik aan de heer Roeland Albers, sociaal bemiddelaar van Doel, een sociale-informatieopdracht gegeven. Deze opdracht heeft toe doel – aanvullend op het juridische luik van het onderzoek m.b.t. het structuurfonds – een inventaris op te maken van de sociale probleemvelden en probleemgebieden in de Gentse Kanaalzone en hierover een verslag aan de Vlaamse regering op te maken.

Het is de bedoeling dat, op basis van de resultaten van het juridisch onderzoek voor het structuurfonds en de geïnventariseerde sociale probleemvelden, door de stuurgroep van het ROM-project (ruimtelijke ordening en milieu) een rapport aan de Vlaamse regering wordt bezorgd waarin de probleemgebieden in algemene termen worden aangegeven.

Op basis hiervan kan de Vlaamse regering de selectie en de prioriteiten inzake de gebieden die in aanmerking komen voor het structuurfonds bepalen en de nodige beslissingen hierover treffen. Wegens de omvang van de sociale problematiek en de opties in het streefbeeld voor de Gentse Kanaalzone, zal de woonwijk Callemansputte deel uitmaken van de probleemgebieden die in aanmerking kunnen komen voor een regeling via het structuurfonds.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 168
van 22 maart 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

VDAB-opleidingen in gevangnissen – Situatie

1. Is het juist dat voor vormingsactiviteiten die in de gevangnissen worden opgezet, dit in samenwerking met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), geen kredieten meer ter beschikking worden gesteld ?

Als dat zo is, wat is dan de reden daarvoor ?

2. Voor hoeveel opleidingen en in welke gevangnissen heeft de VDAB in deze legislatuur zijn medewerking verleend ?

Welke kredieten werden daarvoor uitgetrokken ?

Antwoord

1. Het VDAB-beheerscomité heeft in zijn zitting van 7 mei 1997 zijn akkoord verleend aan de deelname van de VDAB aan het onder Adapt ingediende project Depart (Development of Employment for Prisoners in order to Avoid Recidivism by Training), later herbenoemd tot Desmos-project (Development of Strategies and Methods for the Integration of Offenders in Society) (Adapt : Communautair Initiatief Aanpassing van de Werknemers aan de Gewijzigde Omstandigheden in het Bedrijfsleven).

Het project werd ingediend door het Steunpunt Algemeen Welzijn, in partnership binnen Vlaanderen met Vokans (Vormingskansen voor Laaggeschoolde en Langdurig Werklozen), het Bestuur der Strafinrichtingen en de VDAB.

De VDAB is actief betrokken bij de deelname aan de transnationale coördinatie, de enquête-ring bij werkgevers, de ontwikkeling van screeningsinstrumenten, de opleidingsacties en de begeleiding naar de arbeidsmarkt.

Het aandeel van de VDAB bedraagt voor deze activiteiten voor de duur van twee jaar 10.050.000 frank (4.050.000 frank in 1998 en 6.000.000 frank in 1999), waarvoor een Europese cofinanciering van 4.522.500 frank wordt verwacht.

Er werd gesteld dat deze regeling geen precedenten inhield voor andere samenwerkingen buiten dit projectkader.

Na evaluatie van dit proefproject zal worden nagegaan of en hoe het Desmos-project kan worden voortgezet.

2. In het kader van het experimenteel Desmos-project werden, wat opleiding betreft, volgende initiatieven genomen.

Het Bestuur der Strafinrichtingen koos volgende deelnemers uit : het penitentiair complex Brugge, de gevangenis van Dendermonde, de strafinrichting Oudenaarde, het penitentiair landbouwcentrum Ruiselede en het penitentiair schoolcentrum Hoogstraten, dit om het Desmos-project daar praktisch verder uit te werken.

Naargelang de mogelijkheden rond infrastructuur, duur en kwaliteit van opleiding werden volgende opleidingsprojecten georganiseerd :

- hulpkelner (Brugge),
- basistechnieken bouw ; oriëntatie zaal en keuken (Dendermonde),
- kantooropleiding, hotel-keuken-gemeenschapsrestaurantie (Oudenaarde),
- stellingbouw (Ruisselede),
- magazijnmedewerker (Hoogstraten).

Deze opleidingen, verzorgd door de VDAB in 1999, hebben een kostprijs van 5.600.000 frank, waarvoor 45 % Europese cofinanciering wordt gevraagd.

Gedetineerden die in aanmerking komen voor "halve vrijheid" of "voorwaardelijke invrijheidstelling" kunnen deelnemen aan opleidingen in de VDAB-centra als gewone cursist. De praktische organisatie voor deze doelgroep wordt afgesproken tussen het regionale VDAB-kantoor en de gevangenis.

**Vraag nr. 171
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Weerwerkgesco's buitenschoolse kinderopvang – STC-advies

De subregionale tewerkstellingscomités (STC) formuleren een advies wanneer de administratie Werkgelegenheid Weerwerkers wil toekennen aan projecten voor buitenschoolse kinderopvang (BKO). Ook voor het FCUD (Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten) formuleren STC's adviezen. Als regionale centra kennen zij immers zowel de noden van werknemers en werkgevers uit de streek die deze opvang nodig hebben, als de profielen van werkzoekenden die mogelijk kunnen worden tewerkgesteld in de sector.

1. Op welke administratieve en inhoudelijke vereisten zijn deze adviezen gebaseerd ?
2. Wordt door de STC's ook met het advies van Kind en Gezin rekening gehouden bij het toekennen van de weerwerkers ?

3. Vinden STC's het verantwoord, in het kader van het tewerkstellingsbeleid, de Weerwerkkan-didaten die afstuderen uit richtingen als verzor-ging, sociaal-technische, ... eerst te verplichten een jaar werkloos te zijn en vervolgens een op-leiding te laten volgen van een lager niveau, vooraleer aan het werk te kunnen ?

Antwoord

1. Aan elke STC in wiens ambtsgebied de plaats van tewerkstelling van de BKO-gesco's is gele-gen (gesubsidieerde contractuelen), wordt ge-vraagd binnen dertig dagen een gemotiveerd advies ten aanzien van de minister uit te bren-gen.

Dit advies heeft inzonderheid betrekking op het belang van het project in het kader van de regionale tewerkstellingspolitiek, op de waarbor-gen inzake een goede voltooiing van de geplande werkzaamheden, op het eventueel samenvallen of de eventuele concurrentie van werkzaamheden met andere regionale initiatieven en met de commerciële sector, op de complementariteit ten aanzien van andere herinschakelingsinitiatieven, op het begeleidingsplan en op de vertegenwoordiging op subregionaal niveau van de specifieke doelgroepen.

2. Op het ogenblik van zijn advies beschikt de STC formeel niet over het advies van Kind en Gezin.

De elementen waarover een advies dient te worden uitgebracht, zijn trouwens niet identiek. Kind en Gezin brengt een advies uit over aspecten die louter betrekking hebben op het op-vanginitiatief zelf : voldoet het initiatief aan de voorwaarden van het kwaliteitscharter, aan de vereisten inzake infrastructuur, veiligheid en gezondheid en begeleiding, wordt een ouderbijdrage gevraagd in overeenstemming met de regelgeving, past het initiatief in de bevindingen van het lokaal overleg, ...

Zoals vermeld in punt 1 betreft het advies van de STC, naast de waarborgen inzake de goede voltooiing van de geplande werkzaamheden, veeleer tewerkstellingsaspecten.

3. Enerzijds dient te worden gesteld dat artikel 8, 4° van het besluit van de Vlaamse regering houdende de erkennings- en subsidiëringsvoorwaarden van initiatieven voor buitenschoolse opvang, bepaalt dat een begeleider tewerkge-

steld in een initiatief voor buitenschoolse opvang moet beschikken over een attest "begeleider buitenschoolse opvang" behaald na het volgen van een door Kind en Gezin erkende opleiding. De problematiek van de opleidingen wordt op dit ogenblik onderzocht.

Anderzijds ontstonden de BKO-projecten vanuit de vaststelling dat via deze projecten aan twee maatschappelijke behoeften kon worden tegemoetgekomen : langs de ene kant de behoefte aan kwaliteitsvolle opvang voor kinderen buiten de normale schooluren in een niet-schoolse sfeer, langs de andere kant het creëren van arbeidsplaatsen voor langdurig laaggeschoolde vrouwen.

Deze initiatieven startten op experimentele basis vanuit Tewerkstelling en kenden een groot succes : in het kader van de BKO-projecten bedroeg de gemiddelde tewerkstelling in 1998 bijna 1.100 personen. Buitenschoolse kinderopvang kreeg dan ook een eigen regelgeving, waarbij de erkenning van de initiatieven werd toegewezen aan Kind en Gezin.

Vanuit het perspectief van tewerkstelling en rekening houdend met de beleidsprioriteiten van de Vlaamse regering, is het aantal langdurig werkloze vrouwen echter nog steeds zeer hoog : in februari 1999 waren immers nog steeds bijna 64.000 vrouwen meer dan één jaar werkloos, waarvan meer dan 37.000 geen hoger diploma hadden dan hoger secundair onderwijs (HSO). Ik meen dan ook dat het noodzakelijk is het tewerkstellingsbeleid te blijven richten naar de groep van laaggeschoolde langdurig werklozen.

Tevens meen ik dat de initiatieven buitenschoolse kinderopvang niet de enige sector zijn waar bedoelde afgestudeerden kunnen werken. Zij kunnen immers niet alleen terecht in de kinderdagverblijven, maar in verschillende sectoren van de socialprofitsector terecht.

**Vraag nr. 180
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Luchthaven Bierset – Milieueffect-rapport

Naar aanleiding van persberichten inzake de mogelijke overbrenging van nachtelijke vluchten van Schiphol naar Bierset, stel ik mij opnieuw vragen

over de eventuele bijkomende overlast voor de regio Zuid-Limburg, zeker nu blijkt dat de betrouwbaarheid van bepaalde luchtvaartmaatschappijen, onder andere door het onderzoek naar de Bijlmerramp in Nederland, in vraag wordt gesteld.

Bij een uitbreiding van de activiteiten in Bierset is een verlenging van de startbaan nodig. Het Waals Gewest wil de startbaan nu verlengen. Door deze wijzigingen aan de infrastructuur is men verplicht een milieueffectrapport (MER) op te maken. De omwonenden hebben dus inspraak, en allicht ook degenen die in Vlaanderen door de uitbreiding milieuhinder kunnen ondervinden.

1. Waren er reeds – conform vroegere afspraken – contacten met de bevoegde Waalse minister om de aanvlieg- en opstijgroutes die boven Vlaanderen liggen te betrekken in het MER ? Wie nam het initiatief ?
2. Heeft de minister reeds gegevens ontvangen over de controle op de gebruikte vliegtuigen, met name of deze toestellen in regel zijn met de Europese richtlijnen inzake lawaaihinder en veiligheidsnormen ?

Antwoord

1. Indien een MER wordt opgesteld, zijn de afspraken vastgelegd in het samenwerkingsakkoord betreffende uitwisseling van informatie over projecten met gewestoverschrijdende milieueffecten tussen de gewesten, aangaande de doorzending van het definitieve rapport van toepassing.

Op dit ogenblik is evenwel nog geen beslissing genomen die het opstellen van een MER inhoudt.

2. De Aeronautical Information Publication (AIP) legt voor de luchthaven Bierset volgende lokale regels vast :

- de vliegtuigen moeten een geluidscertificatie hebben die voldoet aan de ICAO-bijlage 16 (International Civil Aviation Organization) ;
- tussen 23.00 uur en 06.00 uur is het gebruik van "chapter 2" – vliegtuigen (ICAO-bijlage 16) niet toegestaan.

Vraag nr. 183
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB – Inschrijving niet-uitkeringsgerechtigde werklozen

Onlangs werd ik nogmaals geconfronteerd met een vroeger geschorste werkneemster die zich twee jaar geleden opnieuw had ingeschreven bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) als werkzoekende en nu vaststelde dat ze niet meer ingeschreven was.

Reeds vroeger kaartte ik dit probleem aan. Als niet-uitkeringsgerechtigde moet men elke zes maanden zijn inschrijving bevestigen. Vele werkzoekenden weten dit niet en worden zo geschrapt bij de VDAB. De communicatie in verband met deze regeling verloopt blijkbaar erg onduidelijk.

In het kader van het actieplan voor tewerkstelling van vrouwen en meer specifiek van herintreedsters, zou ik de minister graag volgende vragen willen stellen.

1. Wordt er gecontroleerd of er bij inschrijving van niet-uitkeringsgerechtigde werkzoekenden bij de VDAB uitdrukkelijk wordt meegedeeld dat de inschrijving elke zes maanden moet worden herbevestigd ?
2. Waarom neemt de VDAB niet zelf het initiatief om deze mensen alle zes maanden op te roepen en hun trajectmatig te begeleiden, vermits ze zich als werkzoekend hebben opgegeven ?

Antwoord

In de VDAB-onderrichtingen is bepaald dat de personen die zich aanbieden om te worden ingeschreven als "vrije niet-werkende werkzoekende", alle informatie krijgen die bij de andere inschrijvingen wordt gegeven. Daarbij ligt vooral de nadruk op alle kanalen waar vacatures te vinden zijn.

Deze werkzoekenden ontvangen op dat moment ook een inschrijvingsbewijs met daarop de datum vanaf de inschrijving plus drie maanden. Hierbij wordt hun gevraagd hun inschrijving uiterlijk op die datum te verlengen. Zij worden er dus wel degelijk bij de aanvang op gewezen dat hun inschrijving slechts drie maanden geldig is.

Bovendien wordt vanuit de VDAB geregeld een opvolgingsactie uitgevoerd, waarbij al deze werk-

zoekenden worden aangeschreven met de vraag of zij hun inschrijving wensen te behouden. In de praktijk wordt echter zeer dikwijls vastgesteld dat vooral deze werkzoekenden niet reageren op de uitnodiging, en bijgevolg worden zij uitgeschreven.

Sinds de VDAB beschikt over KISS (Kandidaten Informatie- en Selectiesysteem), wordt er door de consultants bij deze categorie werkzoekenden op aangedrongen om hun curriculum vitae in KISS te laten opnemen. In KISS is er een automatisch opvolgingssysteem ingebouwd voor alle "niet-stempelende werkzoekenden". Al deze werkzoekenden krijgen om de drie maanden een opvolgingsbrief vanuit KISS, met de vraag of zij hun inschrijving in KISS wensen te behouden. Ook hier wordt de werkzoekende die geen gevolg geeft aan de opvolgingsbrief, uitgeschreven.

Ten slotte behoren de laaggeschoolde werkzoekenden uit de betrokken categorie meestal tot de doelgroepen van richtsnoer 1 (laaggeschoolde -25-jarigen) of richtsnoer 2 (laaggeschoolde +25-jarigen). Deze werkzoekenden worden systematisch uitgenodigd bij een VDAB-consultent voor een screening, waarin wordt gepeild naar de arbeidsmarktrijpheid en zelfredzaamheid van de werkzoekende. Indien de werkzoekende hiervoor niet komt opdagen, wordt hij uitgeschreven.

Bij de screening kan blijken of de werkzoekende nood heeft aan ondersteuning bij het zoeken naar werk. De consultent zal hem in dat geval een arbeidsmarktgericht en individueel aangepast traject met begeleiding en/of opleiding aanbieden. Doelstelling van dit traject is de werkzoekende op een gerichte en efficiënte manier aan het werk helpen. Door dit traject heen zal de werkzoekende intensief worden opgevolgd.

Vraag nr. 187
van 20 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Tewerkstelling gehandicapten – Beleid

De tewerkstelling van gehandicapten blijft problematisch, en dit ondanks de goede voornemens van de vele betrokkenen.

Er is in de eerste plaats grote onduidelijkheid in het informatiebeleid voor de doelgroep, voor de familieleden en voor alle mogelijke sociale diensten die verwijzer kunnen zijn. Moet men via het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) of de Vlaamse

Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) ? Moet men eerst een aanvraag indienen bij het federale ministerie van Sociale Zaken in de Zwarte Lievevrouwstraat en op een antwoord wachten vooraleer verdere stappen te ondernemen ? Zowel de mensen met een handicap, als de familieleden en de verwijzers proberen alle systemen uit, wat zeker niet tot een efficiënt gebruik van de diensten kan leiden en zelfs veel frustraties veroorzaakt.

Een tweede probleem is de lange wachttijd wanneer men door een gespecialiseerde arbeidstraject-begeleidingsdienst wordt begeleid. De diensten blijven laagbemand, de financiering voor het verwachte werk is erg laag en vooral de gespecialiseerde oriënteringsdiensten, die nochtans heel wat knowhow in huis hebben en werken in een provinciaal samenwerkingsverband, kunnen met de huidige omkadering het arbeidsintensieve werk niet aan. En dit terwijl zij zowel worden bevraagd voor schoolverlaters met een handicap, als door personen die op latere leeftijd met een of andere handicap worden geconfronteerd. Ook de verdere trajectbegeleiding bereikt slechts een klein percentage van de doelgroep.

Na de lange wachttijd voor een gefundeerd advies of een arbeidsbegeleiding in een opleidingscentrum, rijst het probleem van het zoeken naar een werkaanbod.

Werkgevers uit de privé-sector kunnen sinds 1 september 1999 een inschakelingpremie krijgen, maar zijn er toch niet happig op om gehandicapten in dienst te nemen. Daarenboven rijst het probleem dat voor personen met specifieke handicaps (doven of slechthorenden, blinden of slechtzienden) nog moeilijker werkgevers worden gevonden.

Ook de verschillende overheden voeren geen beleid dat een positief resultaat van trajectbegeleiding naar werk voor mensen met een handicap bevordert.

Reeds herhaaldelijk, en onlangs nog bij de begrotingsbespreking 1999, verklaarden zowel de minister als de verantwoordelijken van het Vlaams Fonds bijkomende maatregelen voor deze problemen te willen nemen.

1. Welke maatregelen werden sinds november 1998 (begrotingsbesprekingen 1999 in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin) genomen om de arbeidstrajectbegeleiding voor personen met een handicap te bevorderen ? Hoeveel middelen werden hieraan besteed ?

2. Hoeveel personen werden in 1998 en 1999 reeds begeleid in het kader van het arbeidstraject ? Hoeveel personen vonden reeds een job binnen het normaal economisch circuit ? Hoeveel bij de overheid ?

3. Welke maatregelen werden deze legislatuur reeds genomen om de gespecialiseerde oriënteringsdiensten uit te bouwen ?

4. Kunnen voor nieuwe, wetenschappelijk onderbouwde onderzoeksmethoden (bijvoorbeeld een Ergosapparaat, dat nauwkeurig de arbeidsbelasting kan meten die personen aankunnen in specifieke omstandigheden) projectsubsidies worden gegeven ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 190 van 21 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Premies loopbaanonderbreking – Samenwerkingsakkoord

De Vlaamse aanmoedigingspremies voor loopbaanonderbreking hebben succes.

Frustrerend voor inwoners van Vlaanderen is wel dat zij hierop geen recht hebben indien zij in Brussel zijn tewerkgesteld. Vooral in regio's waar de werkloosheid nog hoog is, pendelen veel personen dagelijks naar Brussel : de administratie zowel van de Vlaamse als de federale instellingen werd immers gecentraliseerd in onze hoofdstad.

Hetzelfde kan zich blijkbaar voordoen in grensregio's waar Vlamingen in Wallonië gaan werken.

1. Krijgen de inwoners van Brussel of Wallonië die in Vlaanderen werken wél een Vlaamse aanmoedigingspremie ? Zo ja, om hoeveel personen gaat het ?

2. Heeft de minister terzake reeds contacten gehad met de verantwoordelijke minister(s) van

het Brussels/Waals Gewest om deze problematiek eventueel via een samenwerkingsakkoord op te lossen ?

Antwoord

Krachtens artikel 3, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998, wordt in het stelsel van de privé-sector de aanmoedigingspremie enkel uitgekeerd aan die werknemer die in het Vlaamse gewest is tewerkgesteld en zijn arbeidsduur vermindert of loopbaanonderbreking neemt.

Dit betekent dat werknemers die wonen in het Brusselse of Waalse gewest, maar tewerkgesteld zijn in het Vlaamse gewest, een premie kunnen ontvangen indien zij ook aan de andere toekenningsvoorwaarden voldoen.

Hoeveel personen in dit geval zouden verkeren, kan ik evenwel niet medelen, aangezien de begunstigden enkel op de plaats van tewerkstelling kunnen worden geselecteerd.

Uit contacten is gebleken dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet geneigd is vanuit de gewestbevoegdheid een analoog stelsel uit te werken waarop in Brussel werkende Vlamingen een beroep zouden kunnen doen.

Een specifieke vraag in dit verband werd recentelijk nog voorgelegd aan de minister-voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke regering. Meer bepaald werd aan het Brussels Gewest gevraagd akkoord te gaan met een besluiswijziging waardoor het mogelijk zou worden dat de werknemer voorheen tewerkgesteld in het Vlaamse gewest, zijn premie zou behouden indien hij verplicht wordt te gaan werken in het Brusselse gewest.

Tot op heden werd op dit voorstel nog geen reactie ontvangen.

Vraag nr. 193
van 23 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Uitvoeringsplan organisch-biologisch afval – GFT-en groenafval

Momenteel loopt het openbaar onderzoek rond het ontwerp van "Uitvoeringsplan organisch-biologisch afval". In het ontwerpplan worden een aantal problemen opgeworpen, waarop ik in aanvulling

op de lopende procedure graag het antwoord van de minister verneem.

1. Zo stelt men bijvoorbeeld vast dat het Mestdecreet en het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) een zware hypotheek leggen op de afzet van compost bij land- en tuinbouw.

"In de reglementering is er onvoldoende aandacht voor de integrale bodemkwaliteit op lange termijn en het belang van de organische stof daarin", lees ik op blz. 87. "Gezien de zeer lage beschikbaarheid van stikstof in GFT- en vooral in groencompost, is het onverantwoord alle stikstof in het jaar van toepassing in rekening te brengen".

Men vreest dat deze wettelijke bepalingen voornamelijk de afzet van GFT-compost (GFT : groente-, fruit- en tuinafval) zullen bemoeilijken en dat daardoor een echt overschot aan GFT-compost zal ontstaan. Ook de organische bedrijfsafvalstoffen worden geconfronteerd met de wettelijke beperkingen van het mestbeleid en Vlarea, zo meent men (blz. 145).

Wat is de reactie van de minister hierop ? Wordt er met deze bezwaren rekening gehouden en zo ja, op welke wijze ?

2. In de vergunningen voor de verwerkingseenheden voor GFT-en groenafval, zo stelt men op blz. 77, is zelden sprake van de effectieve hoeveelheid GFT- of groenafval die op jaarbasis mag worden verwerkt. Nochtans is het voor de beheersing van de verwerking van groot belang dat de hoeveelheden GFT- en groenafval die in een verwerkingseenheid worden aanvaard, beperkt blijven tot wat praktisch haalbaar is. Gezien de acute stankhinder die periodisch optreedt, is dit een terechte zorg.

Op welke wijze wordt aan deze zorg tegemoetgekomen ?

3. De uitbouw van de compostering in Vlaanderen is van cruciaal belang. In het uitvoeringsplan wordt geschetst (blz. 90) in welke mate het takenpakket van de Vlaamse Organisatie ter Bevordering van de Afzet van Compost van GFT-en Groenafval (Vlaco) in dit verband is toegenomen. Maar de middelen van Vlaco zijn niet evenredig meegegroeid.

Erkent de minister dit probleem ?

Worden bijkomende middelen gezocht ter ondersteuning van de scharnierfunctie van Vlaco ?

4. Wat de organische bedrijfsafvalstoffen betreft, signaleert men onder meer als knelpunten dat keukenafval van internationale transportmiddelen moet worden verwerkt in een destructiebedrijf of moet worden verbrand en dat er een leemte is op het vlak van de wetgeving rond de vervoeding van organische bedrijfsafvalstoffen met dierlijk materiaal.

Erkent de minister deze problematiek en welke oplossingen stelt hij terzake voor ?

5. Uit sorteeraanlyseonderzoek blijkt dat het compostpaviljoen (zoals uitgetest in Dilbeek) zeer succesvol is voor de reductie van de hoeveelheid organisch materiaal in de huisvuilzak en dat het een goed systeem is om inwoners van een hoogbouwwijk ook de kans te geven om afval te composteren : de helft van de inwoners van de onderzochte hoogbouwwijk maakt gebruik van het compostpaviljoen (blz. 39).

Toch stelt men dat het niet de bedoeling kan zijn om dergelijke paviljoenen te veralgemenen (blz. 49), dit ook wegens het afzetprobleem. In het deel "programmering" stelt men zelfs uitdrukkelijk dat men niet in stimulansen of projecten rond wijkcompostering wenst te voorzien (blz. 180).

Terecht stelt men dat wijkcomposteren géén alternatief kan zijn voor thuiscomposteren. Maar het is mijns inziens duidelijk wel te verkiezen boven niet composteren, voor die mensen die niet over een eigen tuin beschikken.

Is de minister het eens met de keuze om geen rekening te houden met de mogelijkheid van wijkcompostering of compostpaviljoens, terwijl het wellicht een interessante optie is voor gemeenten of delen van gemeenten, die in het kader van een gemeentelijk milieuconvenant kan worden ondersteund.

Antwoord

De vragen passen in de procedure van openbaar onderzoek rond het ontwerp van "Uitvoeringsplan organisch-biologisch afval 1999-2003" waarbij, zoals bepaald in artikel 36, § 2 van het afvalstoffen-decreet, iedereen bezwaren of opmerkingen schrif-

telijk ter kennis kan brengen van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM).

De termijn van twee maanden, namelijk tot en met 30 mei 1999, wordt dan ook gerespecteerd om alle reacties in te wachten. Pas daarna kunnen de schriftelijke inspraakreacties en de uitgebrachte adviezen worden beoordeeld.

Het resultaat daarvan wordt opgenomen in een "verslag inspraak- en adviesreacties", dat openbaar zal worden gemaakt.

Ik vraag dus alle reacties, overeenkomstig de procedure, rechtstreeks aan de OVAM, dienst Biologische Afvalstoffen toe te sturen, en dit vóór 30 mei 1999. De reacties en adviezen zullen daarna met de nodige aandacht worden behandeld.

Vraag nr. 194 van 23 april 1999 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaanderen Proper – Organisatie (2)

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 118 van 9 februari 1999 werd meegedeeld dat voor de actie "Vlaanderen Proper" op initiatief van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) de technische coördinatie werd toevertrouwd aan de firma Statt Communications. Dit gebeurde na algemene offerteaanvraag (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 2 april 1999, blz. 1376 – red.*).

In dit verband vernam ik nog graag het volgende.

1. Op welke wijze werden belangstellende firma's op de hoogte gebracht van de offerteaanvraag ?
2. Hoeveel firma's hebben op deze offerteaanvraag gereageerd, met andere woorden zich kandidaat gesteld voor de genoemde coördinatie ?
3. Voor welk bedrag werd de opdracht toevertrouwd aan Statt Communications ?
4. Wordt deze opdracht gefinancierd door OVAM of door het departement Leefmilieu en Infrastructuur ?

Antwoord

1. De belangstellende firma's werden op de hoogte gebracht van de algemene offerteaanvraag via een aankondiging in het Bulletin der Aanbestedingen van 30 oktober 1998.
2. Twee firma's hebben zich kandidaat gesteld voor de genoemde coördinatie.
3. De opdracht werd aan Statt Communications toevertrouwd voor een bedrag van 8.100.000 frank (exclusief BTW).
4. Deze opdracht wordt gefinancierd via het OVAM-budget.

**Vraag nr. 197
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Bostoegankelijkheidsreglement – Speelzones

Bij beslissing van 9 maart 1999 heeft de Vlaamse regering het besluit gewijzigd dat de toegankelijkheid en het occasionele gebruik van bossen regelt.

1. De procedure voor de aanduiding van speelzones in bossen is vereenvoudigd.

Wat zijn de basiskennmerken van de huidige procedure ?

Hoe verloopt de nieuwe procedure ?

2. Welke aanpassingen zijn er doorgevoerd aan de huidige regelgeving die de procedure tot regeling van de bostoegankelijkheid verder vereenvoudigen ?
3. De afdeling Bos en Groen van Aminoal (afdeling Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) zal in de toekomst de taak op zich nemen om kaarten te verspreiden waarop de speelzones in een bepaalde regio zijn afgebakend.

Op welke wijze gebeurt deze afbakening ?

Wat is de omvang van een regio waarover een afzonderlijke kaart wordt opgesteld ?

In hoeveel regio's wordt Vlaanderen opgedeeld ?

4. Welke publiciteit en bekendheid zal aan de nieuwe regeling worden gegeven ?

Welk budget is hiervoor gepland ?

Antwoord

1. Voor de aanduiding van vaste speelzones in bossen blijft de procedure dezelfde : deze moeten in het bosbeheerplan of in het toegankelijkheidsreglement van het bos opgenomen zijn.

Wel nieuw is dat de gemeentelijke jeugdraad gehoord wordt in deze materie.

Voor het spelen in bossen die niet als vaste speelzone zijn aangeduid, is de procedure versoepeld. Nu hoeft men enkel toestemming van de eigenaar te hebben ; vroeger was ook een machtiging van de afdeling Bos en Groen van Aminoal nodig.

2. Naast de vereenvoudigde procedure wordt vooral een betere informatieverstrekking naar de jeugdgroepen beoogd. Door deze groepen tijdig een overzichtskaart met daarop aangeduid de vaste speelzones te bezorgen, kunnen zij makkelijker op voorhand hun speelterreinen selecteren.

Ten slotte worden de vaste speelzones in bos nu ook met een nieuw toegankelijkheidsbord aangeduid.

3. De wijze van afbakening van speelzones gebeurt conform de bepalingen van het besluit van 9 maart 1999 van de Vlaamse regering. De kaarten met aanduiding van de speelzones worden gemaakt op basis van de klassieke stafkaarten op schaal 1/25.000, of de recentere kaarten op schaal 1/20.000.

Rekening houdende met de beperkte bosaanwezigheid op een deel van deze kaarten zullen een kleine 100 regio's voor het Vlaamse gewest volstaan.

4. De informatieverstrekking zal gebeuren via de jaarlijkse briefing van de afdeling Jeugdwerk van de administratie Cultuur aan alle jeugdorganisaties. Daarin zal de nieuwe procedure worden vermeld en tevens waar de kaarten te verkrijgen zijn. De afdeling Bos en Groen zal voor de verspreiding van de kaarten zorgen. Er zal worden gepoogd de kaarten ook via andere kanalen (kamphuizen, gemeentebesturen, ...) te verspreiden.

Voor de opmaak en de verspreiding van de kaarten wordt geen extra budget gepland. De administratie verwacht dat het aantal speelbossen per regio snel zal toenemen en daarom opsteert zij voor een duidelijke maar eenvoudige basiskaart die met de gewone middelen van de afdeling Bos en Groen kan worden opgemaakt.

Vraag nr. 200
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Raamcontract OVAM-VITO – Onderzoeksoopdrachten

Tussen de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest OVAM en de Vlaamse instelling voor Technologisch Onderzoek VITO bestaat een raamcontract voor de uitvoering van eenmalige contractuele onderzoeksoopdrachten.

1. Hoeveel eenmalige contractuele onderzoeksoopdrachten zijn in het kader van dit contract reeds uitgevoerd ?

Over welke onderzoeken gaat het ? Wat is het resultaat ?

2. Hoeveel onderzoeksoopdrachten zijn lopende ? Welke ?

3. Wordt de samenwerking ook voor 1999 verlengd ?

4. Hoe gebeurt de financiering van deze onderzoeksoopdrachten ? Welk budget wordt op jaarbasis uitgetrokken op de begroting voor de uitvoering van deze onderzoeksoopdrachten ?

Antwoord

1. Het raamcontract tussen de OVAM en de VITO liep over een periode van vijf jaar, namelijk van 1993 tot en met 1997. Het bestaande raamcontract werd in 1998 verlengd. Het raamcontract wordt jaarlijks specifiek ingevuld en wordt uitgewerkt tot een jaarcontract. Het jaarcontract bestaat enerzijds uit doorlopende opdrachten en anderzijds uit eenmalige specifieke onderzoekstaken.

De doorlopende opdrachten hebben betrekking op :

- informaticatoepassingen (ondersteuning van de lopende informaticatoepassingen van de OVAM) ;
- wetenschappelijk advies inzake de erkenning van laboratoria in het kader van het afvalstoffendecreet ;
- kwaliteitscontrole van erkende laboratoria (organisatie van ringtesten en interlaboratoriumvergelijkingen) en validatie van nieuwe analysemethoden ;
- normering van secundaire grondstoffen (voorbereiding en opvolging Vlarea) ;
- controleanalyses op afvalstoffen ;
- onderbouwing Vlarea (vooral wetenschappelijke onderbouwing van de normering van de bodemkwaliteit) ;
- steekproefsgewijze controles van oriënterende en beschrijvende bodemonderzoeken ;
- ondersteunende onderzoeken inzake bodemverontreiniging en ambtshalve bodemsanering.

De volgende eenmalige onderzoeken werden in de afgelopen jaren binnen het raamcontract uitgevoerd :

- immissieonderzoek verbrandingsoven Menen (vooral dioxines) ;
- milieubalans van kortcyclische pvc-verpakkingen ;
- geïntegreerde opwerking van reststoffen van de huisvuilverbranding ;
- verbrandingstesten van afvalstoffen in de bestaande wervelbedinstallatie van KS ;
- voorbereiding protocol voor beschrijvend bodemonderzoek ;
- evaluatie van de regenwormkomeetttest als screeningstest voor bodemverontreiniging ;
- inventarisatie van de sector huisvuilverbranding (gecumuleerde emissies en energierecuperatie) ;
- experimentele beoordeling van de reinigbaarheid van gronden ;

- saneringsmethoden gasfabrieken (demonstratieproject) ;
- evaluatie risicoanalysemodellen voor erkende bodemsaneringsdeskundigen ;
- sanering via bio-extractie van verontreinigde bodems (project met gedeeltelijke EFRO-steun) ;
- voorbereiding regelgeving met betrekking tot de nuttige toepassing en de gecontroleerde berging van baggerspecie ;
- experimentele opvolging van de calorische waarde van de restfractie van huisvuil (i.e. input in de huisvuilverbrandingsinstallaties) ;
- afvalstoffen- en emissiepreventie door milieugerichte productontwikkeling (demonstratieproject) ;
- methodologie voor prioriteitsbepaling van ambtshalve bodemsanering ;
- milieugerichte productontwikkeling ;
- vergelijkende studie van technieken voor de omzetting van gemengd kunststofafval naar grondstoffen ;
- ondersteuning bij de ontwikkeling van een draagbaar IR-meettoestel voor identificatie van plastics bij selectieve autodemontage (slechts zeer gedeeltelijk uitgevoerd) ;
- BBT-studie naar de optimale scheidingstechnieken voor plastics afkomstig van de selectieve autodemontage ;
- bodemverontreiniging met dioxines in de omgeving van de Isvag-verbrandingsinstallatie in Wilrijk.

Voor de voornoemde onderzoeken werden eindrapporten of werkteksten opgesteld die de wetenschappelijke bevindingen samenvatten.

2. De lopende onderzoeksopdrachten in het kader van het jaarcontract 1999 behoren vrijwel allemaal tot de doorlopende opdrachten (zie boven). Behalve deze is er momenteel slechts één eenmalige onderzoekstaak in uitvoering : "Voorbereiding, stortcriteria voor asbest".
3. De inspecteur-generaal van Financiën heeft een gunstig advies gegeven voor de verlenging met

één jaar van het raamcontract OVAM-VITO, onder voorbehoud dat de afgelopen beheersovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en de VITO wordt verlengd en niet meer wordt vervangen door een nieuwe beheersovereenkomst door de huidige Vlaamse regering. Voor het jaarcontract 1999 OVAM-VITO heeft de inspecteur-generaal van Financiën geen bezwaar. Na het begrotingsakkoord van de minister bevoegd voor de Begroting, zal de verlenging van het raamcontract worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

4. De financiering van de doorlopende en eenmalige onderzoeksopdrachten gebeurt bij de OVAM op verschillende begrotingsartikels. Voor de uitvoering van het jaarcontract 1999 zijn volgende vastleggingen gebeurd :

1,8 miljoen op artikel "onderhoud informatica" ;

8,2 miljoen op artikel "specifieke aankopen met onder andere referentieactiviteiten" ;

9,2 miljoen op artikel "studies en onderzoeken" en

8,1 miljoen op artikel "werkingskosten saneringen, verwijderingen en attesteringen".

Het totaal onderzoeksbudget voor de jaarcontracten 1993 en later bedroeg tussen de 25 en 30 miljoen.

**Vraag nr. 201
van 7 mei 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Afvalwaterheffing – Vermindering voor gehandicapten

De vigerende wetgeving voorziet in een vrijstelling van de milieuheffing op drinkwater voor gehandicapten. Voorwaarde is evenwel dat de watermeter op naam van de gehandicapte staat. Voor vele gehandicapten is dat niet het geval omdat zij inwonen bij hun ouders.

Nu in de welzijnssector in het algemeen, maar in het bijzonder bij de opvang van gehandicapten en gehandicapte kinderen, de thuiszorg en formules van semi-residentiële zorg meer ingang vinden, lijkt een dergelijk onderscheid nog moeilijker te rechtvaardigen. Wie een gehandicapt familielid thuis verzorgt, lijkt wel bestraft te worden.

Bovendien bestaat voor gezinnen met volwassen gehandicapten de oplossing in een juridische constructie waarbij alle nutsvoorzieningen op naam van de gehandicapte worden gezet. Dit kan niet echt de bedoeling zijn. Bovendien dient er op te worden gewezen dat eenzelfde evolutie zich voordoeft met betrekking tot de voordelen voor bejaarden.

Een bijzonder probleem rijst met betrekking tot de verlengd minderjarigen omdat zij juridisch nooit meerderjarig worden.

1. Is het – gelet op het steeds toenemend belang van de thuiszorg – niet aangewezen om de vrijstelling van de milieutaks op drinkwater uit te breiden naar gezinnen waar een gehandicapte inwoont ?
2. De problematiek van de verlengd minderjarigen is nog schrijnender omdat zij nooit aan de wetgeving kunnen voldoen om het voordeel te genieten.

Welke oplossing heeft de minister reeds overwogen voor dit probleem ?

Antwoord

1. Bij het invoeren van de sociale vrijstelling was het de bedoeling om gezinnen die moeten leven van een inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten, vrij te stellen van de afvalwaterheffing.

Daarom werd in het decreet een band gelegd tussen degene die de factuur ontvangt van de drinkwatermaatschappij, die normaal gezien de persoon is die het gezinsinkomen verdient, en de persoon die de tegemoetkoming geniet. Het uitbreiden van de vrijstellingsregeling naar gezinnen waar een persoon inwoont die een inkomensvervangende tegemoetkoming geniet, zou een oneigenlijk gebruik van de bij het programmadecreet 1997 ingevoerde regeling betekenen.

2. Ik verwijs naar het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger John Taylor en Leonard Quintelier ingediende amendement dat werd aangenomen in de zitting van de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud van 1 april 1999 (*Stuk 1299 (1998-1999) – Nr. 6 (II) – Red.*).

Vraag nr. 203 van 7 mei 1999 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 204 van 12 mei 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Militaire domeinen – Milieucontroles

Toen enige tijd geleden in Leuven stemmen opgingen voor de aanleg van bekkens die het regenwater, afkomstig van grote verharde oppervlakten, zouden opvangen, werd gesteld dat dit voor de kazerne van Heverlee onmogelijk was. De reden hiervan was dat dit water al te zeer verontreinigd was door het verlies van bepaalde stoffen afkomstig van de verouderde vrachtwagens. Daarom kon dit regenwater alleen maar afgeleid worden naar waterzuiveringsstations.

Hieruit kan redelijkerwijze geconcludeerd worden dat het militaire vrachtwagenpark een bron van vervuiling is. Dit kan gevolgen hebben op gebied van lucht- en bodemverontreiniging.

1. Zijn er gegevens bekend over de verontreiniging van (voormalige) militaire domeinen en, specifiek in dit geval, van de kazerne van Heverlee of van haar omgeving ?

2. Nopen voormelde uitspraken niet tot minstens een gesprek met de militaire overheden om een beeld te krijgen van mogelijke verontreiniging van militaire domeinen en de aanpak hiervan, aangezien deze verontreiniging ook gevolgen kan hebben voor zowel de bodem van het terrein zelf, als voor de omgeving ?
3. Wordt regenwater dat verontreinigd is door stoffen afkomstig van militaire voertuigen in riolen geloosd en afgevoerd naar waterzuiveringsstations van Aquafin, of op welke andere wijze wordt dat verwerkt ?
4. Op welke wijze worden er eventueel milieucontroles uitgevoerd op militaire domeinen (bv. controle op brandstoftanks, op de emissies van voertuigen, verlies van olie, ...) ?

Antwoord

1. Bij de afdeling Milieu-inspectie van Aminal is slechts één dossier bekend over de verontreiniging van de huidige of de voormalige militaire domeinen door het militaire vrachtwagenpark. Bij de exploitatie van een brandstofverdeelinstallatie in Nazareth (provincie Oost-Vlaanderen) werd door de afdeling Milieu-inspectie verontreiniging van de aanpalende grachten vastgesteld.

Van de vastgestelde inbreuken werd proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal werd gestuurd naar de procureur des konings te Gent, bij wie de eventuele strafrechtelijke vervolging berust. Deze zaak is momenteel in onderzoek. Ingevolge dit proces-verbaal werden inmiddels reeds saneringswerken uitgevoerd die door de afdeling Milieu-inspectie verder worden opgevolgd.

Noch de afdeling Milieu-inspectie, noch de OVAM beschikken over gegevens inzake bodemverontreiniging in de domeinen van de kazerne in Heverlee.

2. Naar aanleiding van de voormelde vaststellingen hadden mondelinge en schriftelijke contacten plaats tussen de afdeling Milieu-inspectie en de militaire overheid, met als doel enerzijds de strafrechtelijke verantwoordelijkheid te bepalen en anderzijds te vernemen welke maatregelen zullen worden genomen teneinde de vastgestelde problemen te verhelpen.

De OVAM heeft reeds contacten gehad met de militaire overheid over diverse andere dossiers en de aanpak van de bodemverontreinigingsproblematiek. Gelet op de gesignaleerde feiten zal de OVAM de nodige gesprekken voeren om aldus eventuele verdere acties te kunnen ondernemen in dit dossier.

3. In het bovengenoemde geval werd het verontreinigde regenwater niet afgevoerd naar een waterzuiveringsstation van de NV Aquafin. Het water werd rechtstreeks in de aanpalende grachten geloosd.
4. Betreffende de toezichtbevoegdheid van de afdeling Milieu-inspectie op militaire domeinen werd door de afdeling Juridische Dienstverlening van de Vlaamse Gemeenschap het volgende standpunt meegedeeld.

Het toepassingsgebied van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 is zeer ruim omschreven.

Militaire domeinen werden nergens expliciet van dit toepassingsgebied uitgesloten, zodat inrichtingen geplaatst op deze domeinen onderworpen lijken aan de bepalingen van het Milieuvergunningsdecreet en haar uitvoeringsbesluiten. Dit zou meteen ook betekenen dat de afdeling Milieu-inspectie toezichtbevoegdheden heeft op de militaire domeinen.

Er dient echter te worden gewezen op het decreet van 8-10 juli 1791 betreffende de bewaring en de indeling van de versterkte plaatsen en militaire posten. Dit decreet is nog steeds van kracht en stipuleert onder meer dat "de minister van Landsverdediging de enige beheerder is van militaire domeinen en dat de administratieve lichamen in geen geval er mogen over beschikken of zich mengen in hun beheer, anders dan aangeduid in huidig decreet."

Artikel 14 van titel III van het decreet van 1791 bepaalt dat "voor alle aangelegenheden die uitsluitend op de eigenlijke militaire dienst betrekking hebben, zoals het verdedigen van de plaats, het bewaken en het bewaren van alle militaire inrichtingen en goederen is de militaire overheid volstrekt onafhankelijk van de burgerlijke macht".

Dit betekent dan ook dat de afdeling Milieu-inspectie geen toezichtbevoegdheid heeft op de inrichtingen die betrekking hebben op de eigenlijke militaire dienst".

In het licht van deze beschouwingen oefent de afdeling Milieu-inspectie geen systematische milieucontroles uit op militaire domeinen.

Het probleem is echter anders wanneer een militair domein (of een deel ervan) verhuurd wordt aan particulieren. In dit geval heeft de afdeling Milieu-inspectie wel toezichtbevoegdheid op dat gedeelte van het terrein en wordt het toezicht ook uitgevoerd.

Vraag nr. 205
van 12 mei 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Luchthaven Zaventem – Geluidshinder

De geluidshinder rond de luchthaven van Zaventem is een onderwerp dat de gemeenten in de omgeving sterk beroert.

In antwoord op eerdere parlementaire vragen, stelde de minister dat het bestrijden van de geluidshinder in de omgeving van Zaventem een onderwerp is dat sinds 1995 wordt behandeld op overlegvergaderingen waaraan wordt deelgenomen door de Regie der Luchtwezen, de gewesten, de gemeenten in de omgeving en de maatschappijen die van de luchthaven gebruikmaken.

In dit verband verneem ik graag de stand van zaken in dit overleg, en meer bepaald het volgende.

1. Wat is de evolutie van de geluidsmetingen, en dit zowel in absolute als in procentuele cijfers en opgedeeld naar de periodes van de dag (werkuren, avonduren, nacht) ?
2. Werden er als gevolg van deze "rondetafelgesprekken" aan de federale minister bevoegd voor Verkeer voorstellen gedaan voor het nemen van wettelijke maatregelen, en waaruit bestonden deze ?
3. Was het innemen van de militaire luchthaven van Melsbroek in de luchthaven van Zaventem tijdens deze "rondetafels" onderwerp van gesprek, en wat was het resultaat van de gesprekken rond deze specifieke thematiek ?

Zo deze inneming nog niet aan bod kwam, zal dit voornog gebeuren, aangezien dit een bijdrage kan leveren tot het verminderen van de geluidsoverlast ? Het ministerie van Defensie zal hier geen ernstige hinder van ondervinden, aan-

gezien de luchtmacht meer en meer met humanitaire en vredesopdrachten wordt belast.

Antwoord

1. Het geluidsmetnet rond de luchthaven Zaventem is eigendom van en wordt uitgebaat door BIAC (Brussels International Airport Company). In principe worden de geluidsgegevens maandelijks, in de vorm van statistische verdelingen, bekendgemaakt. De evolutie, zowel procentueel als volgens periodes van de dag, heeft mijn administratie niet ter beschikking.

Uit het Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen 1999 (MIRA-T 1999) blijkt dat de totale geluidsemisatie (dag en nacht samen) van de luchthaven Zaventem tussen 1996 en 1997 is gedaald. Het aantal vliegtuigbewegingen is in deze periode echter wel toegenomen. De daling van de geluidsemisatie wordt toegeschreven aan het gebruik van stillere vliegtuigen.

2. De "rondetafelgesprekken" waarover sprake zijn reeds geruime tijd gestopt.

De situatie is ondertussen grondig gewijzigd : vliegvelden in het Vlaamse gewest zijn als hinderlijke inrichtingen opgenomen in Vlaamse dienovereenkomsten en ze dienen een milieuvergunning aan te vragen. Bovendien is de uitbating van de luchthaven van Zaventem intussen in handen van BIAC, dat een autonoom overheidsbedrijf is.

3. Het "innemen van de luchthaven van Melsbroek" was, voorzover mijn administratie weet, geen onderwerp van gesprek op deze rondetafelgesprekken.

Vraag nr. 206
van 12 mei 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Kesseldal (Kessel-Lo) – Bodemkwaliteit

Kesseldal is een wijk in Kessel-Lo die gebouwd is op vroegere moeras- en vijvergebieden die na de Tweede Wereldoorlog werden gevuld met huishoudelijk afval. Momenteel wordt de verkaveling die op dit voormalig stort is vergund, verder uitgevoerd en wonen hier reeds vele honderden gezinnen.

Bij de inwoners van de gemeente leeft het hardnekkige gerucht dat er naast huishoudelijk (en

veeleer onschuldig ?), ook ander afval zou gestort zijn.

Op enkele tientallen meters van deze verkaveling liggen NMBS-terreinen en spoorlijnen, waar de aard van de activiteiten ook aanleiding kan geven hebben tot bodemverontreiniging.

Intussen levert de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) bij verkoop van percelen uit deze verkaveling een attest af met de vermelding dat er geen gegevens beschikbaar zijn.

Zijn er voor deze verkaveling inderdaad geen gegevens beschikbaar en zo ja, is een bodemonderzoek niet dringend nodig gezien de zeer grote bouwdichtheid in deze verkaveling ?

Antwoord

Volgens de gegevens die momenteel bij de OVAM beschikbaar zijn in de inventaris van potentieel verontreinigde sites, waren of zijn er inrichtingen of activiteiten die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken (cfr. artikel 3, § 1 van het bodemsaneringsdecreet en bijlage 1 van het Vlaams Reglement op de Bodemsanering – Vlarebo), op een aantal percelen in het Kesseldal. Het betreft hier meer bepaald de Vlarebo-rubriek 2.3.6.b.1 – Stortplaatsen van categorie 2 voor niet-gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen.

Dergelijke gronden kunnen dus niet worden overgedragen zonder dat er een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd.

Zolang er echter geen oriënterend bodemonderzoek is uitgevoerd waaruit blijkt dat een perceel dient te worden opgenomen in het register van verontreinigde gronden, dienen conform het bodemsaneringsdecreet en Vlarebo "blanco-bodemattesten" te worden afgeleverd, namelijk bodemattesten met als tekst : "Voor dit kadastraal perceel zijn geen gegevens beschikbaar in het register van verontreinigde gronden omdat er geen gegevens beschikbaar zijn bij de OVAM". Hier is echter ook steeds de opmerking bijgevoegd dat indien er een risicoactiviteit plaats had of plaats heeft, of indien er zich een inrichting bevond of bevindt opgenomen in de lijst bedoeld in artikel 3, § 1 van het bodemsaneringsdecreet, deze grond niet kan worden overgedragen vooraleer een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd.

Bovendien voegt de OVAM sinds april 1999 bij de aflevering van "blanco-bodemattesten" van percelen die zijn opgenomen in de inventaris van potentieel verontreinigde sites, een begeleidend schrijven waarin volgende tekst is opgenomen :

" Als bijlage vindt u een blanco bodemattest voor het volgende kadastrale perceelnummer Momenteel zijn er geen gegevens beschikbaar in het register van verontreinigde gronden. Volgens onze gegevens echter worden of werden er mogelijk "risico-activiteiten" (cfr. artikel 3 § 1 van het bodemsaneringsdecreet en bijlage 1 van het Vlarebo) uitgevoerd op dit perceel grond, namelijk de Vlarebo-rubriek 2.3.6.b.1. Deze grond kan dan ook niet overgedragen worden vooraleer een oriënterend bodemonderzoek is uitgevoerd, zoals vermeld in de opmerking op het bodemattest. "

In ieder geval vraagt de notaris meestal inlichtingen bij de gemeente in verband met al of niet uitgevoerde risicoactiviteiten, daar de gemeente in principe steeds over de meest volledige gegevens beschikt per kadastraal perceelnummer.

Voor een aantal van de percelen gelegen in deze woonwijk is het reeds gebeurd dat de stad Leuven meedeelt dat volgens haar gegevens het betrokken perceel niet gelegen was binnen de zone van de oude stortplaats Kesseldal. Op basis hiervan dient dan geen oriënterend bodemonderzoek plaats te vinden, aangezien er geen risicoactiviteit plaats had.

Telkens wanneer een overdracht plaatsvindt in dit gebied waarop wel gestort is, dient dus een oriënterend bodemonderzoek te gebeuren. Op die manier zal dit gebied gefaseerd worden onderzocht.

Vraag nr. 207 van 12 mei 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Centrale Werkplaatsen NMBS Kessel-Lo – Bodemonderzoek

De vroegere "Centrale Werkplaatsen" van de NMBS in Kessel-Lo zijn gelegen in het midden van de gemeente en zijn momenteel buiten gebruik. Onlangs werd er onder meer een grote pendelaarsparking aangelegd, terwijl verscheidene gebouwen in gebruik zijn voor onder meer sociale doeleinden.

Om de terreinen verder te kunnen herwaarderen, is een bodemonderzoek nodig. Gezien de aard van de activiteiten die jarenlang op dit terrein plaats-

vonden en gezien de ligging van het terrein in het midden van een bijna volledig bebouwde stedelijke kern, zijn de resultaten van een bodemonderzoek niet alleen van belang voor de site zelf, maar ook voor de brede omgeving.

1. Wat waren de resultaten van de tot nu toe uitgevoerde metingen ?
2. Heeft de vastgestelde vervuiling ook een impact buiten het NMBS-terrein ?
3. Werd er een timing vooropgesteld om deze site te saneren ?

Antwoord

In de omgeving van de vroegere "Centrale Werkplaatsen" van de NMBS in Kessel-Lo, meer bepaald aan de percelen nummer 283/2, 283/3 en 284/2 en op een deel zonder kadastrale nummering (gelegen ten zuidoosten van de Tiensevest), werd in 1997 een oriënterend bodemonderzoek en in 1998 een beschrijvend bodemonderzoek uitgevoerd.

1. Ter hoogte van de laadkade werd een verontreiniging met minerale olie in de bodem aangetroffen (tussen 3-3,5 m onder het maaiveld). In het grondwater werd slechts een lichte aanrijking met minerale olie teruggevonden.

Gelet op de kenmerken van de bodem en de functies die deze vervult zoals weergegeven in de vermelde rapporten, is er geen sprake van een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt. Op basis hiervan dient conform het bodemsaneringsdecreet niet te worden overgegaan tot verdere maatregelen.

2. Uit het beschrijvend bodemonderzoek blijkt dat de verontreiniging met minerale olie zeer beperkt is. Bijgevolg wordt aangenomen dat er geen impact is van de vastgestelde verontreiniging buiten het onderzoeksterrein.
3. Er dient geen sanering te gebeuren.

Vraag nr. 209
van 12 mei 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Luchthavens – Geluidsmetingen

Midden 1997 werd door toenmalig Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening Eddy Baldewijns aangekondigd dat er een geluidsmetwagen door het departement Leefmilieu en Infrastructuur zou worden aangekocht voor metingen rond de regionale luchthavens van Oostende en Antwerpen.

1. Werd deze geluidswagen intussen reeds aangekocht en zo niet, wat is de stand van zaken ?
2. Wat zijn de resultaten van deze of andere metingen voor beide luchthavens ?
3. Werden er rond beide luchthavens, op basis van geluidsmetingen, zones afgebakend die kampen met overdreven geluidshinder en welke normen werden hiervoor gehanteerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
 VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
 GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 57
van 1 april 1999
van de heer STEFAAN PLATTEAU

Campagne wijkgezondheidscentra – Medische plichtenleer

Enkele wijkgezondheidscentra adverteren niet alleen in lokale reclamebladen, maar ook op regionale tv-zenders.

Dit is niet geoorloofd volgens de medische plichtenleer.

Heeft de minister hiertegen opgetreden ?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag werd contact opgenomen met de Vereniging van Wijkgezondheidscentra. Deze vereniging overkoepelt alle Vlaamse wijkgezondheidscentra.

Zij deelde mee dat, uitgezonderd de campagne waarbij het Leuvens wijkgezondheidscentrum betrokken was, geen enkel wijkgezondheidscentrum adverteerde in lokale reclamebladen of op regionale tv-zenders.

Rond de campagne waarbij het Leuvens wijkgezondheidscentrum betrokken was, werd op 9 december 1998 reeds vraag nr. 35 van mevrouw Patricia Ceysens, Vlaams volksvertegenwoordiger, gesteld. Aangezien de voorliggende vraag op geen enkele manier vermelde vraag overstijgt, verwijs ik naar het antwoord dat toen werd gegeven (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 19 maart 1999, blz. 1291 – red.*).

**Vraag nr. 59
van 13 april 1999
van mevrouw YOLANDE AVONTROODT**

Centra voor regionale perinatale zorg – Erkenning

Op nationaal vlak vragen gynaecologen dringend overleg tussen de Vlaamse en Waalse centra voor Perinatal Intensive Care (PIC) en Maternal Intensive Care (MIC). Dit overleg met betrekking tot de structurering van de kwaliteitscriteria en de evaluatie van de financiering van deze centra kan niet plaatsvinden omdat er geen erkende Vlaamse centra zijn.

Aan Waalse zijde kunnen de centra die een officiële notificatie van hun gewestminister hebben ontvangen, als gesprekspartner worden aanvaard. Aan Vlaamse zijde moet echter worden vastgesteld dat geen enkel centrum een officiële notificatie van erkenning heeft verkregen. Nochtans zouden de nodige inspecties voor het verkrijgen van deze erkenningen verricht zijn.

1. Kan de minister bevestigen dat totnogtoe geen enkel centrum werd erkend als PIC/MIC-dienst ?

Zo ja, wat is daarvan de oorzaak ?

2. Tegen welke datum zullen de nodige erkenningen vooralsnog gebeuren ?

Antwoord

Met centra voor PIC en MIC, zoals gesteld in de vraag, wordt vermoedelijk de P*-functie bedoeld zoals bepaald in het koninklijk besluit (KB) van 20 augustus 1996 waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de functie van regionale perinatale zorg.

Deze functie omvat :

1. het volgen en behandelen van voorspelbare hoogrisicozwangerschappen in medische en verpleegkundige omstandigheden die de perinatale en maternale mortaliteit en morbiditeit zoveel mogelijk beperken ;
2. het volgen en behandelen van pasgeborenen die in levensbedreigende of bijzondere ziektecondities verkeren, in medische en verpleegkundige omstandigheden die de risico's op neonatale sterfte en permanente schade zoveel mogelijk beperken.

In het KB van 20 augustus 1996 worden de normen bepaald waaraan een functie van regionale perinatale zorg (P*-functie) moet voldoen om erkend te worden (Belgisch Staatsblad van 1 oktober 1996).

De P*-functie bestaat uit :

- een MIC-afdeling (= een afdeling voor hoogrisicozwangerschappen). De MIC-afdeling is een afdeling van een erkende kraaminrichting (M-dienst) ;
- een erkende dienst voor intensieve neonatologie (NIC-dienst).

Binnen de Vlaamse Gemeenschap is er tot op heden één ziekenhuis met een erkende functie van regionale perinatale zorg. Deze erkenning werd verleend bij besluit van 20 april 1998.

Voor vier andere instellingen werd het dossier onderzocht en werden de bevindingen van het onderzoek betekend aan de voorzieningen. Deze erkenningen worden eerstdaags verleend.

**Vraag nr. 65
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Adviescommissie VOI-boekhouding – Opzet

De Vlaamse regering heeft beslist tot de oprichting van een permanente adviescommissie voor de toepassing van het besluit van 21 mei 1997 betreffende de geïntegreerde economische boekhouding en budgettaire rapportering voor de Vlaamse openbare instellingen (VOI).

1. Wat zijn de taken en bevoegdheden van deze permanente adviescommissie ?
2. Wat zijn de criteria voor de samenstelling van deze adviescommissie ?
3. Door wie gebeurt de selectie en wanneer zal deze adviescommissie daadwerkelijk operationeel zijn ?

Antwoord

De adviescommissie heeft als hoofdplicht door middel van adviezen bij te dragen tot de verdere uitdieping van de boekhoudprincipes die aan de grondslag liggen van het besluit van 21 mei 1997 betreffende een geïntegreerde economische boekhouding en budgettaire rapportering voor de Vlaamse openbare instellingen, om de beginselen te bepalen waaraan een regelmatige boekhouding dient te beantwoorden.

Volgende taken worden bepaald in artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1999 tot oprichting van deze adviescommissie (zie Belgisch Staatsblad van 7 mei 1999 blz. 15.886).

1. Het verstrekken van adviezen en aanbevelingen aan de Vlaamse regering over de toepassing van het besluit van 21 mei 1997, hetzij op verzoek van de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën en Begroting, hetzij op eigen initiatief.

Dit betekent dat de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën en Begroting het aanspreekpunt vormt voor de Vlaamse regering om vragen voor te leggen aan de commissie. Anderzijds beschikt de commissie over een eigen initiatiefrecht om adviezen en aanbevelingen aan de Vlaamse regering over de toepassing van het besluit van 21 mei 1997 te verstrekken.

Overeenkomstig artikel 3 van voormeld besluit van 16 maart 1999 wordt het secretariaat van de commissie ondergebracht in de afdeling Budgettering, die vanwege haar coördinerende opdracht met betrekking tot de rekeningen van de VOI's goed geplaatst is om eventuele interpretatieproblemen die een openbare instelling on-

dervindt bij de toepassing, te capteren. Zoals in het verleden het geval was, kunnen de Vlaamse openbare instellingen of de controleorganen van de Vlaamse regering interpretatievragen voorleggen aan de afdeling Budgettering, die, indien daartoe de noodzaak bestaat, via de leden van de commissie aangewezen onder de ambtenaren van Abafim (administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management), aan bod kunnen worden gebracht.

2. Het verstrekken van adviezen aan de Vlaamse regering, op verzoek van de minister van Financiën en Begroting of op eigen initiatief, over aanpassingen van het besluit van 21 mei 1997 aan internationale, federale of Vlaamse regelgeving.
3. Het verstrekken van het verplicht door de Vlaamse regering in te winnen advies bij wijzigingen van het besluit van de Vlaamse regering van 21 mei 1997.

Dit houdt in dat de Vlaamse regering verplicht is vooraf het advies in te winnen van deze adviescommissie, indien zij overgaat tot een wijziging van het besluit van 21 mei 1997.

Antwoord op vragen 2 en 3

Op basis van de ervaringen uit het verleden met de toepassing van het besluit van 21 mei 1997, werd geopteerd voor een beperkte flexibele commissie van acht specialisten, evenwichtig samengesteld uit gerenommeerde experts van hoog niveau en actief in de domeinen bedrijfseconomische en/of budgettaire boekhouding. Tevens kan deze commissie het advies vragen van externe experts op ad hoc basis naargelang de problematiek (bijvoorbeeld de Nationale Bank van België inzake de toepassing van het Europees stelsel van Economische Rekeningen – ESR '95).

Zoals blijkt uit artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1999 werden de leden en hun plaatsvervangers van deze commissie benoemd door de minister van Financiën en Begroting (zie artikel 8 van voormeld besluit) op het respectieve voorstel van het Interfederaal Korps van de Inspectie Financiën toegewezen aan de Vlaamse regering, van de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management, van het Instituut der Accountants, van het Instituut der Bedrijfsrevisoren en van het Netwerk voor Management in de Openbare Vlaamse Instellingen (MOVI).

Twee onafhankelijke experts (en plaatsvervangers) werden rechtstreeks door mij aangewezen op grond van hun bijzondere ervaring op voormelde domeinen. In dit laatste geval vormde het curriculum vitae het basiscriterium. Ten slotte werd erop toegezien dat voldaan werd aan artikel 3 (= ten hoogste twee derde van de leden van een adviesorgaan is van hetzelfde geslacht) van het decreet van de Vlaamse regering van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Deze adviescommissie werd op 16 maart 1999 – datum van beslissing van de Vlaamse regering in deze materie – operationeel.

Vraag nr. 66
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaams Fonds Lastendelging – Lasten Gebouwenfonds Rijksscholen

De Vlaamse regering heeft op 9 februari 1999 een besluit goedgekeurd waarbij het mogelijk wordt om de verplichtingen ontstaan voor 1 januari 1989 als gevolg van juridische geschillen met betrekking tot het voormalig Gebouwenfonds voor de Rijksscholen, a rato van 100 % ten laste te nemen van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging (VFLD).

1. Kan de minister mij meedelen over hoeveel dossiers het hier gaat en wat de totale omvang is van deze lasten ten gevolge van juridische geschillen ?
2. In hoeveel dossiers is er reeds een definitieve juridische uitspraak en in hoeveel dossiers is de procedure nog steeds hangende ?
3. Welke procedure is er bepaald voor de schuldeisers om in aanmerking te komen voor overname door de overheid ten laste van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging, of gebeurt de overname automatisch ?

Antwoord

1. en 2. Het gaat hier in totaal over circa 125 geschillendossiers die aanhangig zijn bij de diverse rechtbanken. Vier dossiers werden reeds aangekend op het Vlaams Fonds voor de Lastendelging, waarvan drie met een definitief karakter.

Wat de aan te rekenen last op het VFLD betreft, moet ik tot mijn spijt meedelen dat hierop moeilijk een antwoord kan worden geformuleerd, aangezien in voormelde dossiers nog een juridische uitspraak moet volgen. Zuiver hypothetisch redenerend evenwel en indien enkel rekening wordt gehouden met hoofdsommen (dus onder andere geen verwijlintersten) werd de totale betwiste som door de bevoegde administratie geraamd op circa 2,1 miljard, gespreid in de tijd.

Ik vestig evenwel nogmaals de aandacht op het feit dat er eerst een juridische uitspraak moet volgen vooraleer een correcte inschatting kan worden gemaakt van de totale lasten voor de Vlaamse overheid.

3. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermeldt, gebeurt de tenlasteneming door het Vlaams Fonds voor de Lastendelging na een gerechtelijke uitspraak in se automatisch ingevolge de beslissing van de Vlaamse regering van 9 februari 1999.

Wel is het zo dat elk "tot uitbetaling" ingeleid dossier door de bevoegde administratie dient te worden voorgelegd voor advies aan de Inspectie van Financiën, alsook vervolgens aan de minister van Financiën en Begroting, en dit met het oog op het verkrijgen van het begrotingsakkoord. Na verlening van het begrotingsakkoord kan dan snel worden overgegaan tot uitbetaling.

Vraag nr. 68
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Drugspreventie – Leerlingenbevraging

In december 1998 heeft de Vlaamse regering op voorstel van de minister ingestemd met de organisatie van een bevraging van leerlingen in het kader van het Vlaams drugspreventiebeleid.

1. De scholen kregen de mogelijkheid op vrijwillige basis deel te nemen en een aanvraag voor de organisatie van deze bevraging diende te worden gericht tot de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD).

Hoeveel scholen hebben een aanvraag ingediend bij de VAD ? Hoeveel leerlingen waren hierbij betrokken ? Kan de minister telkenmale een overzicht geven per provincie ?

2. De bedoeling bestond erin een aanzet te geven om het drugbeleid van een school te evalueren, dit met de actieve inbreng van de leerlingen.

Kan de minister mij de resultaten van deze evaluatie meedelen? Hoe is de actieve inbreng van de leerlingen verlopen? Hoe kan de medewerking van de scholen worden omschreven?

3. De vragenlijst die aan de leerlingen werd gegeven, omvatte een vijftiwintigtal vragen.

Kan de minister per vraag een globaal resultaat geven?

4. In het rapport met de resultaten was het de bedoeling aan de school tips en suggesties te geven rond hoe en waarom ze met de leerlingen kan praten.

Kan de minister een overzicht van deze tips en resultaten geven?

Antwoord

1. Stand van zaken (aantal scholen, aantal leerlingen, verdeling per provincie)

De bevraging van de leerlingen is gestart in het voorjaar 1998 met een proefproject waarin eerst de vragenlijst werd uitgetest in 2 scholen, en waarin nadien de bevraging met participatieve risicoanalyse werd uitgetest in 7 scholen. Deze gegevens werden verwerkt in een rapport voor de 9 participerende scholen en in een globaal syntheserapport.

Het eigenlijke project is gestart in oktober 1998 met een bekendmaking van de bevraging en de technische voorbereidingen van de verwerking. De eerste vragenlijsten werden afgenomen in januari 1999. Tot op heden hebben 249 scholen een aanvraag ingediend, waarvan 124 de bevraging nog dit schooljaar organiseren en de rest ervoor koos om dit vanaf september te doen. Het gaat in totaal over 124.715 leerlingen. Ook volgend schooljaar kunnen scholen zich in dit project inschrijven. Dit cijfer betekent dat nu al 1/4 van alle secundaire scholen de bevraging heeft aangevraagd.

Overzicht van de spreiding per provincie

Provincie	Aantal scholen
Antwerpen	86
Limburg	40
Oost-Vlaanderen	46
Vlaams-Brabant	42
West-Vlaanderen	35
Totaal	249

2. Resultaten

De verwerking van de gegevens resulteert in een rapport per school waarin de resultaten worden weergegeven en besproken en waar mogelijk vergeleken met cijfergegevens uit bestaand Vlaams wetenschappelijk onderzoek.

De bespreking van de resultaten gebeurt in verschillende rubrieken.

- Risicogedrag : over gebruik van tabak, alcohol, medicatie, illegale drugs en over gokken. Deze gegevens geven een globaal zicht op niet-gebruik, experimenteel gebruik en regelmatig gebruik bij leerlingen.
- Externe en interne risicofactoren : over het schoolreglement, de opvang en begeleiding van leerlingen en het schoolklimaat. Deze gegevens geven feedback van de leerlingen over het gevoerde drugbeleid door de school.
- Externe en interne controlefactoren : over motieven voor druggebruik, de rol van de vriendengroep, de houding van ouders. Deze gegevens brengen heel wat elementen aan om preventief te werken met de leerlingen.

Naast de bespreking van de resultaten krijgen de scholen concrete aanzetten en tips om met deze resultaten verder te werken (participatieve risicoanalyse). Deze aanzetten worden geformuleerd op drie niveaus : de leerlingen, de ouders en het ganse schoolteam (of de werkgroep Drugbeleid op school).

Voor de verwerking van de gegevens is minimaal drie maanden nodig. De eerste rapporten werden eind april aan de scholen bezorgd. Zij konden vanaf mei 1999 met de follow up beginnen. Alle scholen die aan de bevraging participeren, engageren zich om nadien met de resultaten verder te werken. Zij worden aangemoedigd om dit te doen samen met de medewerkers van het psycho-medisch-sociaal centrum (PMS) en het medisch schooltoezicht (MST) en kunnen een beroep doen op een preventiewerker. Na zes maanden bezorgen zowel de scholen als de PMS en MST-centra een evaluatieformulier terug aan VAD. Op die manier zal een zich gekregen worden op de manier waarop de evaluatie in de scholen concreet is verlopen.

Op dit ogenblik is de medewerking van de scholen aan deze bevraging zeer positief. De scholen engageren zich tot afname van de bevraging bij al hun leerlingen en binnen een kort tijdsbestek. Vrijwel alle scholen houden zich strikt aan deze afspraken. Verwacht wordt dat dit evenzeer zal gebeuren voor de opvolging, verwerking en evaluatie van de resultaten.

3. Globaal resultaat

In de overeenkomst met VAD werd vastgesteld dat tweemaal per jaar een globaal rapport werd gemaakt met de resultaten van de scholen die in de voorbije zes maanden aan de bevraging participeerden. Een eerste rapport wordt gepland voor oktober, waarin de resultaten zullen worden verwerkt van 124 scholen (62.661 leerlingen) die van januari tot juni aan de bevraging deelnamen.

Op dit ogenblik is de aflevering van kwalitatieve en geïndividualiseerde rapporten per school prioritair.

4. Tips en resultaten

In elk rapport per school worden tips en suggesties gegeven om op basis van de resultaten verder te werken, niet alleen met de leerlingen, maar ook met de ouders en met het ganse schoolteam. Deze tips zijn afhankelijk van de resultaten van elke school en kunnen – omdat ze concreet zijn – moeilijk worden veralgemeend.

We geven hieronder toch enkele algemene aanwijzingen.

- De leerlingen krijgen suggesties hoe men de resultaten van de bevraging naar de leerlingen kan terugspelen, hoe men de bespreking van die resultaten kan organiseren, waar men moet op letten, enzovoort. Aangezien alcohol-, medicatie- en tabaksgebruik zeer hoog scoren bij de leerlingen, wordt in elke school gepleit voor een globale aanpak van middelengebruik, waarbij de aandacht niet eenzijdig wordt gefocust op illegale drugs.
- Ten aanzien van de ouders blijkt dat de jongeren hun ouders en broers en zussen als belangrijke referentiepersonen inschatten om over druggebruik en problemen te praten. Om ouders verder te ondersteunen om met jongeren te praten wordt de suggestie gegeven om ouderavonden te organiseren (onder andere "Lindestraat 14"). In september wordt een training opgezet voor leerkrachten, medewerkers van PMS en MST om dit programma zelf in de school te organiseren.
- Aan de school en het leerkrachtenteam worden tips gegeven op basis van de concrete resultaten. Leerlingen willen vaak andere en meer activiteiten tijdens de middag, ze vragen dat drugs meer bespreekbaar worden op school en wensen ook dat leerkrachten meer met hen praten. De scholen kunnen op deze vragen van de jongeren inspelen om een positief schoolklimaat te bevorderen.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 103
van 22 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beroepstitels verpleegkundigen – Opleidingen

Op 12 februari 1999 nam de federale ministerraad een aantal beslissingen in verband met de beroepstitels voor verpleegkundigen.

Het ontwerp bepaalt dat gediplomeerde verpleegkundigen de bijzondere beroepstitels "geriatrie" en "intensieve zorg en spoedgevallenzorg" kunnen krijgen.

1. Werd hierover overleg gepleegd met de gemeenschappen ? Met het onderwijs ?

2. Waar kunnen deze bijzondere beroepstitels worden behaald in Vlaanderen ? Kan dit aansluitend bij de studies en/of in het kader van onderwijs sociale promotie ?
3. Welke timing is vooropgesteld om dit te verwezenlijken ?

Antwoord

1. Op 12 februari 1999 keurde de ministerraad een ontwerp van koninklijk besluit goed tot wijziging van het koninklijk besluit van 18 januari 1994 houdende de lijst van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwamingen voor de beoefenaars van de verpleegkunde.

Door deze wijziging zouden ook de gebrevetteerde verplegers (verpleegsters) of de gediplomeerden in de verpleegkunde de bijzondere beroepstitel van verpleegkundige in de geriatrie alsmede in de intensieve zorg en spoedgevallenzorg kunnen behalen. Momenteel kunnen alleen de houders van het diploma of de titel van gegradueerde verpleger of verpleegster deze titels verwerven.

Betreffende dit ontwerp had geen overleg plaats met het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Onderwijs.

- 2 en 3. De criteria voor erkenning van beoefenaars van de verpleegkunde als houders van een bijzondere beroepstitel worden bij ministerieel besluit vastgesteld door de federale minister bevoegd voor Volksgezondheid. Voor de bijzondere beroepstitel van gegradueerde verpleger of verpleegster in de intensieve zorg en spoedgevallenzorg werden deze criteria vastgelegd in het ministerieel besluit van 16 april 1996. Voor de bijzondere beroepstitel in de geriatrie werden deze criteria nog niet vastgelegd.

Deze ministeriële besluiten stellen in de regel dat een bijkomende opleiding of specialisatie moet worden gevolgd die zowel een theoretisch gedeelte als een gedeelte professionele ervaring van een bepaald aantal effectieve uren moet omvatten. Het besluit bepaalt ook welke domeinen het theoretisch gedeelte moet behandelen.

Momenteel bestaan er in Vlaanderen in dat verband volgende opleidingen :

- in het hoger onderwijs voor sociale promotie wordt in vier instellingen een leergang "gespecialiseerde verpleegkunde voor intensieve zorg en dringende hulpverlening" georganiseerd ;
- negen hogescholen organiseren een voortgezette opleiding "met bijzondere specialisatie in de intensieve zorg en spoedgevallenzorg" ;
- vier hogescholen organiseren een voortgezette opleiding "met bijzondere specialisatie in de geriatrie".

Vraag nr. 104 van 22 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beroepstitels verpleegkundigen – Titels en brugfuncties

Op 12 februari 1999 nam de federale ministerraad een aantal beslissingen in verband met de beroepstitels voor verpleegkundigen.

Het voorontwerp van wet voert drie titels in : algemeen verpleegkundige, gebrevetteerde verpleegkundige en ziekenhuisassistent. Er wordt in brugfuncties voorzien om een andere titel te behalen. Bovendien zal een formele werkgroep werken aan een "uniek statuut voor de verpleegkundigen".

1. Werd overleg gepleegd met de gemeenschappen bij het bepalen van deze titels ? Met het onderwijs ?
2. Welke opleidingen in Vlaanderen voldoen om de vermelde titels te behalen ?
3. Welke titel krijgen de gediplomeerde verpleegkundigen (vierdegraadsonderwijs) ?
4. Welke brugfuncties zijn er in het Vlaamse onderwijs (beroepssecundair onderwijs, hoger onderwijs, onderwijs voor sociale promotie) vorhanden om de titel algemeen verpleegkundige te verwerven na het vierdegraadsonderwijs ? Na vroedvrouw ?
5. Zijn de gemeenschappen betrokken bij de werkgroep "uniek statuut" ? Is het onderwijs erbij betrokken ?

Antwoord

1. Betreffende het bedoelde voorontwerp van wet had geen officieel overleg plaats met het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Onderwijs. Wel waren er informele contacten met mijn kabinet.

Mijn kabinet en de administratie van het departement Onderwijs zijn ook vertegenwoordigd in een werkgroep ad hoc betreffende de in het voorontwerp opgenomen uitvoeringsbesluit(en) waarin de voorwaarden en de regels zouden worden bepaald tot het verkrijgen van de erkenning als drager van de beroepstitel van algemeen verpleegkundige voor de dragers van de beroepstitel van gebrevetteerd verpleegkundige, alsmede voor de vroedvrouwen (= de zogenaamde brugfuncties).

Deze werkgroep bestaat uit vertegenwoordigers van de (federale) minister van Volksgezondheid en Pensioenen, het federale ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu en van de Onderwijsdepartementen van de verschillende gemeenschappen.

2. Volgens het bedoelde voorontwerp van wet zouden de houders van :
 - a) het diploma of de titel van gegradueerde verpleger of verpleegster of van het diploma van vroedvrouw behaald vóór 1 januari 1998,
 - b) het brevet of de titel van verpleger of verpleegster of van het diploma in de ziekenhuisverpleegkunde of in de psychiatrische verpleegkunde,
 - c) het brevet of de titel van ziekenhuisassistente,

van rechtswege worden erkend als drager van de beroepstitel respectievelijk van :

- algemeen verpleegkundige,
- gebrevetteerd verpleegkundige,
- ziekenhuisassistent.

De opleidingen die in Vlaanderen de voor genoemde diploma's of brevetten uitreiken (uitreikten) voldoen derhalve om de bedoelde beroepstitels te verwerven. Te noteren valt dat het brevet van ziekenhuisassistent momenteel niet meer wordt uitgereikt in de Vlaamse Gemeenschap.

3. De gediplomeerde verpleegkundigen krijgen de beroepstitel van gebrevetteerd verpleegkundige (cfr. punt 2, b hiervoor).

4. Momenteel omvat de onderwijsreglementering geen "brugfuncties" om na de vierdegraadsopleiding het diploma van gegradueerde verpleger of verpleegster te verkrijgen.

Bij de bespreking in het Vlaams Parlement van het ontwerp van onderwijsdecreet X werd een amendement ingediend om aan artikel 41, § 1 van het hogescholendecreet volgende bepaling toe te voegen : "De Vlaamse regering bepaalt daarenboven de voorwaarden waaronder aan de houders van het diploma in de ziekenhuisverpleegkunde of psychiatrische verpleegkunde of van het brevet van verpleger of verpleegster, vrijstellingen en studieduurverkorting kan verleend worden" (*Stuk 1348 (1998-1999) – Nr. 3 – red.*). Hierdoor zal het dus mogelijk worden in zekere brugfuncties te voorzien.

Voor de houders van het diploma van vroedvrouw gelden de gewone regels inzake vrijstellingen en studieduurverkorting op basis van geslaagde studies in het hoger onderwijs.

5. De ministerraad ging op 12 februari 1998 akkoord met de oprichting van een formele werkgroep met betrekking tot de discussie over het al of niet overgaan tot een unieke beroepstitel en een unieke opleiding voor verpleegkundigen.

Deze werkgroep zou einde 1999 tot conclusies moeten komen. Deze werkgroep is op dezelfde wijze samengesteld als de werkgroep ad hoc bedoeld onder punt 1 hiervoor.

Vraag nr. 109
van 1 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Onderwijspersoneel – Outplacement (2)

Sinds 1 september 1993 kunnen personeelsleden uit de onderwijssector worden tewerkgesteld in de gezondheids- en welzijnssector en bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Zij behouden hun recht op reëffectatie en hun wedde blijft ten laste van de onderwijsbegroting. De betrokken sectoren reageerden enthousiast op dit initiatief omdat ze op die manier een beroep kunnen doen op "gratis" arbeidskrachten om de werkdruk te verlagen.

Vorig jaar werd de tewerkstelling bij de VDAB als mogelijkheid voor outplacement vervangen door een tewerkstelling bij het departement Leefmilieu en Infrastructuur. Vanaf 1 januari 1999 verandert de outplacementregeling ingrijpender. Milieu- en natuureducatieve centra, jeugdinitiatieven in de sportsector en educatieve projecten in de culturele sector komen dan eveneens in aanmerking voor tewerkstelling van personeelsleden uit de onderwijssector.

Met de nieuwe outplacementregeling valt echter ook het financiële voordeel weg voor de instellingen die personeelsleden uit de onderwijssector aan een baan helpen. In een aantal gevallen moeten de instellingen een gedeelte van de wedde terugbetalen aan het departement Onderwijs. Er is dus geen sprake meer van "gratis" arbeidskrachten. Het bedrag van de terugbetaling is het verschil tussen de wedde die het personeelslid ontvangt en het wachtgeld dat hij zou ontvangen indien hij niet was tewerkgesteld in outplacement.

Concreet betekent dit voor de volledige TBS/OB-personeelsleden (terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking) met alleen wedertewerkstelling in outplacement (categorie 3) het volgende :

- a) de instelling betaalt de eerste twee jaar niets terug aan het departement Onderwijs omdat het wachtgeld en de wedde hetzelfde zijn,
- b) de instelling betaalt het derde jaar 20 procent terug aan het departement Onderwijs omdat het wachtgeld 80 procent bedraagt van de wedde,
- c) de instelling betaalt het vierde jaar 40 procent terug aan het departement Onderwijs omdat het wachtgeld 60 procent bedraagt van de wedde,
- d) de instelling betaalt het vijfde jaar 60 procent terug aan het departement Onderwijs omdat het wachtgeld 40 procent bedraagt van de wedde,
- e) de instelling betaalt het zesde jaar 80 procent terug aan het departement Onderwijs omdat het wachtgeld 20 procent bedraagt van de wedde.

Personeelsleden die op 1 januari 1999 twee jaar of langer werkzaam zijn in outplacement, vallen onder maatregel a). Voor personeelsleden die op 1

januari 1999 nog geen twee jaar in outplacement werkzaam zijn, wordt geteld vanaf het ogenblik dat ze in outplacement zijn gestapt.

De Vlaamse regering heeft de Raad van State om advies gevraagd over deze grondige en eenzijdige wijziging van het outplacementsysteem. In antwoord op mijn interpellatie dienaangaande stelde de minister dat dit advies nog niet bekend was (*Handelingen C79 van 4 maart 1999, blz. 20-21 – red.*). Naar aanleiding hiervan had ik graag volgende vragen gesteld.

1. Heeft de Raad van State advies uitgebracht over het ontwerpbesluit met betrekking tot de outplacementregeling ?

Zo ja, wat houdt dit advies in en op welke wijze geeft de Vlaamse regering hieraan gevolg ?

Zo neen, wanneer wordt dit advies verwacht ?

2. Heeft de minister reeds enig zicht op het aantal instellingen dat bereid is om een deel van de bezoldiging terug te betalen (zie het antwoord van de minister op mijn schriftelijke vraag nr. 48 van 9 december 1998) (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 986 – red.*) ?

Zo ja, hoeveel bedraagt het globale terug te betalen bedrag en hoeveel personeelsleden zullen verder in outplacement tewerkgesteld blijven ?

Indien blijkt dat er niet voldoende instellingen bereid zijn een gedeelte van de financiële lasten te dragen, in welke oplossing voorziet de minister dan om de mogelijkheid van outplacement voor leerkrachten te verzekeren ?

Wordt de huidige regeling daartoe eventueel aangepast ?

Antwoord

1. Het advies van de Raad van State over het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering betreffende de tewerkstelling buiten het onderwijs of de psycho-medisch-sociale centra, werd gevraagd op 3 december 1998 met toepassing van artikel 84, eerste lid, 1° van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (advies te verstrekken binnen de maand).

Op 25 maart 1999 bracht de Raad van State, afdeling Wetgeving, volgend advies uit : "Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken."

De tekst van het advies werd mij bezorgd op 2 april 1999. Het ontwerp van besluit zal nu voor definitieve goedkeuring worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

2. Het antwoord dat ik tijdens de commissievergadering van het Vlaams Parlement van 4 maart 1999 op de interpellatie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger over dezelfde kwestie heb verstrekt, blijft ook thans nog geldig.

Ten slotte wil ik wijzen op het feit dat de instelling die een personeelslid dat volledig is terbeschikkinggesteld in het onderwijs en via het systeem van de zogenaamde outplacement werd tewerkgesteld, niet automatisch elk jaar vanaf het derde jaar van deze tewerkstelling 2 % meer van de wedde van het betrokken personeelslid aan het departement onderwijs zal moeten terugbetalen zoals in de inleiding bij de vraag wordt vooropgesteld.

De regelgeving bepaalt dat een personeelslid dat TBS/OB is en niet kan worden gereaffecteerd of wedertewerkgesteld, een wachtgeld of wachtgeldtoelage ontvangt die niet lager mag zijn dan zoveel maal 1/30 van de activiteitsweddetoelage als het personeelslid op datum van de terbeschikkingstelling dienstjaren telt. Dit wachtgeld of deze wachtgeldtoelage blijft steeds ten laste van het departement Onderwijs.

**Vraag nr. 110
van 1 april 1999
van de heer JOACHIM COENS**

Studietoelagen – Inkomensgrenzen

Bij de aanvraag voor een studietoelage voor het academiejaar 1998-1999 stak een begeleidend informatieformulier met daarbij een tabel waarin de inkomensgrenzen, zowel voor het hoger als het secundair onderwijs, werden vermeld. Aangezien de aanvragers van een studiebeurs ervan uitgaan dat de informatie hierop correct is, dachten wellicht heel wat mensen, onterecht zo blijkt, in aanmerking te komen voor een studietoelage.

Op 14 juli 1998 heeft de Vlaamse regering echter een besluit goedgekeurd tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 augustus 1972 tot vaststelling van de minvermogensgrenzen van de kandidaten

voor een studietoelage voor het secundair onderwijs en van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor het hoger onderwijs.

Dit besluit wijzigde de indexformule waarmee de maximum inkomensgrenzen worden aangepast, waardoor de maximumgrenzen lager kwamen te liggen dan bij de toepassing van de regelgeving die vóór het besluit van 14 juli 1998 van toepassing was. De vermelde bedragen op het informatieblad, verschenen in juni, waren dan ook niet meer geldig vanaf 14 juli.

De aanvragers van een studietoelage hebben zich echter gebaseerd op de bedragen die op dit informatieblad werden vermeld. Bijgevolg hebben heel wat mensen, op basis van deze inkomensgrenzen, gedacht op een studietoelage te kunnen rekenen, terwijl dat niet zo was.

Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?

Hoeveel reacties kreeg hij reeds op dergelijke oorzaak van weigering van een studietoelage ?

Welke tegemoetkomende maatregelen reikt het beleid aan voor de betrokken personen ?

Antwoord

De maximum inkomensgrenzen, zowel voor het hoger als voor het secundair onderwijs, werden inderdaad gewijzigd door het besluit van 14 juli 1998.

Op dat ogenblik waren de brochures evenals de aanvraagformulieren met bijgevoegde informatiebladen reeds gedrukt en voor het merendeel verstuurd, zodat het materieel onmogelijk was de wijzigingen er nog in op te nemen.

Het besluit van 14 juli 1998 is echter op 11 september 1998 verschenen in het Belgisch Staatsblad, zodat iedereen kennis heeft kunnen nemen. Het is in werking getreden voor het school- en academiejaar 1998-1999 ; de uiterste indieningsdatum van de aanvragen was 31 oktober 1998. De onderwijsinstellingen waren hiervan op de hoogte.

Bovendien kan ik meedelen dat de afdeling Studietoelagen in dit verband slechts enkele verspreide reacties ontving op een totaal aantal aanvragen van 169.342 (hoger onderwijs 47.980 en secundair onderwijs 121.362).

De wijzigingen zullen uiteraard worden opgenomen in de nieuwe brochures en informatiebladen.

Vraag nr. 111
van 1 april 1999
van de heer JOS DE MEYER

Uitstapregeling hogescholen – Stand van zaken

In de onderwijs-CAO III (CAO : collectieve arbeidsovereenkomst) van 10 december 1996 werd voor de personeelsleden van de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap in nieuwe uitstapmogelijkheden voorzien.

Volgende uitstapformules werden uitgewerkt voor de personeelsleden die zijn benoemd en ten minste 55 jaar oud zijn (TBS 55+).

1. De volledige terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen. Het personeelslid dat hiervan wenst gebruik te maken, moet minimum twintig dienstjaren tellen. Het wachtgeld is ten laste van de centrale voorafname en wordt bepaald a rato van de dienstjaren van betrokkene.
2. Het overgangsregime inzake de volledige terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen. De gegadigde personeelsleden dienen uiterlijk op 30 juni 1996 een vaste benoeming te bezitten bij een hogeschool en moeten ten minste dertig dienstjaren hebben gepresteerd die in aanmerking komen voor het rustpensioen. Het wachtgeld bedraagt 75 % van de laatste bruto activiteitswedge : 62,2 % is ten laste van de centrale voorafname, de overige 12,5 % moet de betrokken hogeschool uit haar eigen enveloppe bijpassen.
3. De deeltijdse terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen. De personeelsleden moeten minimum dertig voor het rustpensioen in aanmerking komende dienstjaren hebben gepresteerd en een halftijdse betrekking verder blijven uitoefenen. Het wachtgeld wordt bepaald a rato van de dienstjaren van betrokkene.

Dit aspect van de CAO III werd vervat in het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering (BVR) dat principieel door de regering werd goedgekeurd op 17 maart 1998, doch inmiddels nog steeds niet definitief is goedgekeurd.

Ter gelegenheid van de onderhandelingen in het Sectorcomité X stelden de vakbonden een aantal pertinente vragen, waarop tot op vandaag nog geen antwoord is geformuleerd.

- Kan een personeelslid met TBS 55+ als gastprofessor worden tewerkgesteld ?
 - Waarom is het wachtgeld beperkt tot het wachtgeld voor 1 voltijds equivalent (VTE) ? Een personeelslid kan immers volgens het hogeschooldecreet perfect 2 x 70 % (dus 1,4 VTE) presteren.
 - Wat is het gevolg voor de pensioenrechten van betrokkene ?
 - In de CAO III is geen sprake van 30 juni 1996 als peildatum : noch voor de opdracht waarop het wachtgeld wordt berekend, noch waarop de aanvrager van de TBS 55+ over een vaste benoeming moet beschikken. De vakbonden vragen uiteraard de schrapping van deze datum in het ontwerp van besluit.
1. Wanneer wordt dit besluit gefinaliseerd ? Hoe heeft de minister gereageerd op de vragen van de vakorganisaties ?
 2. Hoeveel personeelsleden hebben tot op 1 januari 1999 van de respectieve stelsels gebruikgemaakt ?
 3. Hoeveel personeelsleden komen tot einde 2001 potentieel nog in aanmerking voor de vervroegde uitstapmogelijkheden ?
 4. Welke som aan wachtgeld kwam op 1 januari 1999 ten laste van de respectieve hogescholen ?
 5. Welke som aan wachtgeld viel op 1 januari 1999 ten laste van de centrale voorafname, zoals bepaald in artikel 179 van het hogescholendecreet ?
 6. Welke fondsen zijn door de toepassing van deze maatregel vrijgekomen ? Hoeveel tijdelijke personeelsleden werden op grond van deze fondsen aangeworven ?

Antwoord

De Vlaamse regering keurde inderdaad op 17 maart 1998 een ontwerp van besluit principieel goed waarin de bedoelde uitstapregeling voor de

personeelsleden van de hogescholen reglementair zou worden vastgesteld.

Deze mogelijkheden van terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (TBS 55+) werden reeds aan de hogescholen meegedeeld bij omzendbrieven van 23 juli 1996 en 2 oktober 1996. In de op 10 december 1996 afgesloten CAO wordt ten andere naar deze omzendbrieven verwezen, die tevens als bijlage bij deze CAO zijn gevoegd.

Dit ontwerp van besluit werd op 23 maart 1998 met onder andere de syndicale organisatie besproken in een gemeenschappelijke vergadering van het Sectorcomité X – Onderwijs en het Comité voor de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten – afdeling 2. Deze vergadering leidde echter niet tot conclusies omdat de syndicale organisaties onder meer vragen hadden in verband met de samenhang met de gelijkaardige reglementering voor de overige onderwijsniveaus.

Op de geciteerde vragen van de vakbonden kan ik het volgende antwoorden.

- Volgens de omzendbrieven van 23 juli 1996 en 2 oktober 1996 blijven de toepassingsmodaliteiten van het koninklijk besluit nr. 297 van 31 maart 1984 (voor de volledige TBS 55+) en van het BVR van 20 april 1994 (voor de deeltijdse TBS 55+) van toepassing.

In deze besluiten is bepaald dat de personeelsleden gedurende de terbeschikkingstelling geen winstgevende activiteiten mogen uitoefenen in het onderwijs met volledig leerplan (behalve de opdracht die bij een gedeeltelijke TBS 55+ nog moet uitgeoefend blijven). Hieruit volgt dat een personeelslid dat een TBS 55+ geniet, niet als gastdocent aan een hogeschool kan worden aangesteld.

- Voor de andere onderwijsniveaus geldt als principe dat een TBS 55+ slechts kan worden toegekend voorzover de personeelsleden hun ambt uitoefenen als hoofdamt.

Vermits in het hoger onderwijs het onderscheid hoofdamt – bijambt niet meer bestaat, is het naar mijn mening logisch dat de TBS 55+ wordt beperkt tot een volledige opdracht.

- Het is mij niet duidelijk wat juist wordt bedoeld met "gevolgen voor de pensioenrechten". In ieder geval is alleen de federale Administratie

der Pensioenen bevoegd om terzake een antwoord te verstrekken.

- In de omzendbrief van 23 juli 1996 is onder meer voor de volledige TBS 55+ (overgangsstelsel) als voorwaarde gesteld dat de personeelsleden op 30 juni 1996 benoemd moesten zijn.

Deze datum is derhalve doorslaggevend.

Op de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan ik het volgende antwoorden.

1. In de op 1 april 1999 afgesloten onderwijs-CAO zijn ook wijzigingen opgenomen aan de uitstapregelingen (TBS 55+) in de andere onderwijsniveaus die eveneens een aanpassing van de reglementaire teksten noodzakelijk maken.

Ik neem mij voor, na de voorgeschreven adviezen en onderhandelingen, de nodige regelgeving voor alle onderwijssectoren zo vlug mogelijk uit te vaardigen.

2. – Volledige terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (mogelijkheid 1)

Eind 1996 genoten 150,38 VTE (voltijdse equivalenten) dit stelsel.

Eind 1997 waren dit 154,10 VTE.

Eind 1998 waren dit 118,60 VTE (= het aantal op 1 januari 1999).

- Overgangsregime volledige terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (mogelijkheid 2)

Eind 1996 genoten 7,93 VTE dit stelsel.

Eind 1997 waren dit 124,76 VTE.

Eind 1998 waren dit 307,61 VTE (= het aantal op 1 januari 1999).

- Deeltijdse terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (mogelijkheid 3)

Eind 1996 genoten 3,15 VTE dit stelsel.

Eind 1997 waren dit 5,05 VTE.

Eind 1998 waren dit 6,05 VTE.

De cijfers reflecteren dus steeds het aantal personeelsleden (uitgedrukt in voltijdse equivalenten) dat bij het einde van het jaar in het desbetreffende stelsel stond. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat ter beschikking gestelde personeelsleden die de leeftijd van 60 jaar bereiken, verplicht met pensioen dienen te gaan en dus stelselmatig uit het stelsel verdwijnen.

De terugval van mogelijkheid 1 en de opmars van mogelijkheid 2 in 1998 kan hoofdzakelijk worden verklaard door het hogere wachtgeld in het overgangsstelsel.

3. In 1999 zullen dat, enkel rekening houdend met de leeftijd, 1.301 VTE zijn, met het jaar 2000 erbij 1.331 en eind 2001 zullen er 1.458 VTE potentieel in aanmerking komen voor de diverse uitstapmogelijkheden.
4. De som aan wachtgeld die op 1 januari 1999 ten laste kwam van de hogescholen is de 12,5 % uit de wachtgeld van het overgangsregime (mogelijkheid 2) m.b.t. het academiejaar 1997-1998.

Dit zijn op 1 januari 1999 de resultaten per hogeschool (in frank) :

– Hogeschool Antwerpen	2.216.503
– Hogeschool van de Provincie Antwerpen	nihil
– Karel de Grote Hogeschool	83.383
– Katholieke Hogeschool Kempen	1.625.756
– Katholieke Hogeschool Mechelen	nihil
– Erasmushogeschool Brussel	861.315
– Hogeschool Sint-Lukas Brussel	238.640
– Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	nihil
– Katholieke Hogeschool Brussel	173.520
– Katholieke Hogeschool Leuven	547.087
– Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool voor Brussel & Parnas Dilbeek	nihil
– Hogeschool Gent	1.175.697
– Mercator Hogeschool	597.969

– Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	nihil
– Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	187.518
– Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement	325.175
– Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	939.697
– Hogeschool Limburg	848.691
– Katholieke Hogeschool Limburg	394.630
– Provinciale Hogeschool Limburg	496.301
– Hogeschool West-Vlaanderen	151.252
– Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	nihil
– Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	537.251
– Economische Hogeschool Sint-Aloysius	nihil
– Groep T – Hogeschool Leuven	192.941
– Sociaal Hoger Katholiek Vormingscentrum en Maatschappelijk Werk	nihil
– Katholieke Vlaamse Hogeschool	25.721
– Handelshogeschool	nihil

5. Voor 1996	201.814.040 fr.
Voor 1997	202.922.283 fr.
Voor 1998	164.094.034 fr.
Totaal op 1 januari 1999	568.830.357 fr.

6. Het is vrijwel onmogelijk om hierop concrete cijfers te plakken. Er mag nochtans worden aangenomen dat, gelet op het percentage aan wachtgeld in het overgangsstelsel (75 % van de laatste bruto activiteitswedde), per vier terbeschikkinggestelden de fondsen van ongeveer één voltijdse eenheid worden vrijgemaakt.

Het is evenmin duidelijk hoeveel tijdelijken er op grond van deze fondsen werden aangeworven. De werving van een tijdelijke kan immers een andere grond hebben.

Vraag nr. 112
van 13 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

Didactische uitstap atheneum Ninove – Politieke neutraliteit

Op 25 maart jongstleden organiseerde het Koninklijk Atheneum (KA) van Ninove een "didactische uitstap" naar het Geuzenhuis in Gent, met als doel: "sensibilisering rond Holocaust – racisme – discriminatie – onverdraagzaamheid, met actiegerichte component naar aanleiding van verkiezingen 13/6/99". Deze uitstap werd georganiseerd voor de klassen 6 ASO (algemeen secundair onderwijs) en 6 TSO (technisch secundair onderwijs).

Een ouder van een van de deelnemende leerlingen beklagt zich over het eenzijdige en partijpolitieke karakter van de tentoonstelling. Er wordt een misleidend amalgaam gemaakt, waarbij de jodenvervolgving in verband wordt gebracht met het Vlaams Blok.

Dit soort praktijken is flagrant in strijd met de politieke neutraliteitsplicht die in de onderwijsinstellingen wordt geacht te bestaan.

Heeft de minister maatregelen genomen tegen dergelijke activiteiten met een partijpolitiek karakter onder het mom van "actiegerichte component naar aanleiding van de verkiezingen" ?

Antwoord

Artikel 41, § 1, lid 1 van de wet van 29 mei 1959 (Schoolpactwet) bepaalt dat elke politieke activiteit en propaganda verboden zijn in de onderwijsinstellingen. Over de uitstap van de leerlingen van het KA Ninove naar het Geuzenhuis in Gent werd geen klacht ingediend bij de bevoegde commissie.

Dit betekent evenwel niet dat politiek geen onderwerp kan zijn in de leerplannen. De scholen hebben integendeel een opdracht op het terrein van de politieke vorming van de leerlingen. Dit houdt in dat men eenzijdigheid moet vermijden en dat het niet kan dat steeds dezelfde strekking aan bod wordt gelaten. Een bezoek aan een tentoonstelling rond een geschiedkundig thema als de Holocaust vormt een activiteit die perfect past in de vorming van leerlingen van de hoogste graad van het secundair onderwijs. Wanneer dit thema bovendien in de actualiteit wordt verbonden met hedendaagse uitingen van racisme en onverdraagzaamheid, is het

niet meer dan normaal dat dit in het onderwijs ook gebeurt.

Anderzijds streeft het pedagogisch project van het gemeenschapsonderwijs een open en dynamisch mens- en maatschappijbeeld na. Daarbij hoort het geëngageerd en constructief opkomen voor de eerbiediging van de rechten van de mens en zijn fundamentele vrijheden en een houding van actieve verdraagzaamheid.

De neutraliteit waartoe het gemeenschapsonderwijs grondwettelijk gehouden is, hoeft niet op een passieve wijze te worden uitgelegd. De neutraliteitsverklaring van het gemeenschapsonderwijs stelt integendeel dat "indien de opvoedings- of onderwijssituatie daartoe aanleiding geeft, de personeelsleden vrij hun persoonlijk engagement kunnen doen kennen, maar op bedachtzame wijze, wat betekent dat zij zich zeker onthouden van elke vorm van indoctrinatie of proselitisme.". Zoals hierboven gesteld, bereikte de Commissie Laakbare Praktijken, die terzake bevoegd is, geen enkele klacht.

In die omstandigheden zie ik geen aanleiding om op te treden.

Vraag nr. 116
van 20 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rondetafelconferentie verpleegkunde – Opvolgingsstudiedag

Onlangs werd door de federale minister van Volksgezondheid een opvolgingsstudiedag van de rondetafelconferentie verpleegkunde (oktober 1997) gehouden. Deze rondetafelconferentie zette heel wat kwaad bloed, onder andere in het Vlaams onderwijs, met name de vierdegraadsverpleegkunde.

Allicht werd ook nu de Vlaamse minister van Onderwijs of een afgevaardigde namens het Vlaams onderwijs hierbij betrokken.

1. Werd de minister of een afgevaardigde van het Vlaams onderwijs uitgenodigd op deze studiedag ?
2. Welk standpunt verdedigde de minister of de afgevaardigde op deze studiedag in verband met de vierdegraadsopleiding verpleegkunde ?

3. Welke standpunt verdedigen de ministers bevoegd voor Onderwijs in de Franse en Duitse Gemeenschap betreffende de vroeger A2 ?

Antwoord

Het Vlaams Onderwijsdepartement heeft geen uitnodiging ontvangen voor de studiedag waarnaar in de vraag wordt verwezen.

Het standpunt dat ik inneem ten aanzien van het onderwijs in de verpleegkunde, niveau vierde graad voltijds beroepssecundair onderwijs, werd reeds toegelicht naar aanleiding van eerdere parlementaire vragen en is niet gewijzigd.

**Vraag nr. 120
van 23 april 1999
van de heer LUDO SANNEN**

Wijziging BIN-normen – Gevolgen

Sinds enkele jaren is het onderwijs verplicht zich naar de zogenaamde BIN-normen (Belgisch Instituut voor Normalisatie) te richten. Het enthousiasme daarover is niet overal even groot. Nu blijkt dat de BIN-commissie haar normen al wil aanpassen.

Zo worden onder andere de volgende twee wijzigingen voorgesteld : enerzijds is de commissie van oordeel dat er na de punt op het einde van een zin nog maar één spatie mag voorkomen in plaats van twee. Anderzijds zou er na het zonegetal bij een telefoonnummer nu wel een spatie moeten volgen, terwijl dat vroeger verboden was. In beide gevallen zijn de gevolgen voor een handboek dat zich precies met deze materie bezighoudt, zeer verregaand. Alle vorige uitgaven worden waardeloos als men deze wijzigingen goedkeurt.

1. De economische gevolgen van deze op het eerste gezicht kleine wijzigingen zijn ingrijpend.

Vindt de minister dat te verantwoorden ?

2. Pas nu begint de norm bij de leerlingen een gewoonte te worden. In het bedrijfsleven is daarvan nog lang geen sprake.

Is het evident om een norm al zo snel te veranderen ?

3. Waarom wordt het onderwijs verplicht een norm te volgen die noch door de administratie van de overheid, noch door de bedrijven wordt

gevolgd en die op bepaalde punten veeleer wereldvreemd is (bv. de datum 1999-04-07) ?

Antwoord

Net zoals het toepassen van de nieuwe spelling vereist het vlot werken met BIN-normen een continu gebruik.

Zonder twijfel heeft het veranderen – op korte termijn – van deze normen een minder gunstige invloed op het "naadloos" toepassen ervan.

Wanneer echter grondige argumenten aanwezig zijn om enkele beperkte wijzigingen aan te brengen, dan zou dit eventueel wel mogelijk zijn en zullen de economische gevolgen dan niet zo dramatisch zijn dat ze in de praktijk niet eenvoudig en pragmatisch kunnen worden opgevangen.

**Vraag nr. 127
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Overname IMALSO – Personeelsintegratie

Bij beslissing van 29 september 1998 heeft de Vlaamse regering de CV Intercommunale Maatschappij voor de Linker Scheldeoever Imalso overgenomen.

De secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur kreeg de opdracht een plan uit te werken om de functionele integratie van het Imalso-personeel op een geordende wijze te laten verlopen.

Is het plan reeds volledig uitgevoerd ?

Zo ja, hoe is deze integratie verlopen ?

Hoeveel personeelsleden zijn hierbij betrokken en in welke geledingen zijn ze geïntegreerd ?

Zo neen, tegen wanneer is de volledige uitvoering gepland ?

Antwoord

Op 1 januari 1999 nam het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de 118 personeelsleden van de CV Imalso over.

Deze personeelsleden werden onmiddellijk ingeschakeld in volgende afdelingen van het departement Leefmilieu en Infrastructuur :

- de afdeling Wegen Antwerpen (administratie Wegen en Verkeer) ;
- de afdeling Natuur (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) ;
- de afdeling Zeeschelde (administratie Waterwegen en Zeewezen) ;
- de afdeling Elektriciteit en Mechanica Antwerpen (administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten).

Deze afdelingen namen vanaf deze datum de activiteiten van de CV Imalso over.

Twee vroegere personeelsleden van de CV Imalso werden in de afdeling ROHM Antwerpen (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen) ingeschakeld.

Het plan voor de integratie van het vroeger personeel van de CV Imalso is hiermee volledig uitgevoerd.

Vraag nr. 128
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 129
van 10 mei 1999
van de heer ANDRE KENZELER

Personeelsleden gemeenschapsonderwijs – Rechtspositie

De vraag rijst of het koninklijk besluit (KB) van 18 januari 1974 houdende de uitvoering van artikel 164 van het KB van 22 maart 1969 nog van toepassing is, nu het KB van 22 maart 1969 werd opgeheven bij artikel 101, § 2, 2° van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs.

Indien voornoemd KB van 18 januari 1974 nog steeds zou gelden, waarom worden dan niet alle betrekkingen vacant verklaard – bepaalde categorieën buiten beschouwing gelaten zoals personeelsleden die ter beschikking zijn gesteld wegens ontstentenis van betrekking, ziekte, hospitalisatie of bijzondere opdracht binnen een Europese school gedurende negen jaar – Hoewel de tekst van artikel 18 duidelijk een verplichting tot vacantverklaring inhoudt ? Is het feit dat van sommige terbeschikkinggestelde personeelsleden het ambt niet vacant wordt verklaard en van andere wel, geen schending van de grondwettelijke gelijkheidsregels ?

Primeren de decretale bepalingen van latere datum (artikel 8 van het decreet van 15 juli 1997) inzake de bijzondere regeling voor de personeelsleden die ter beschikking zijn gesteld bij een Europese school op de loutere uitvoeringsbepalingen van het KB van 18 januari 1974 ? Kan een personeelslid dat ter beschikking is gesteld aan een Europese school gedurende negen jaar conform artikel 82 fine van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs, zijn rechten laten gelden op zijn bevorderings- of selectieambt ? Wat na de negen jaar ?

Antwoord

De bepalingen van het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger bedoelde koninklijk besluit van 18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 die niet werden opgeheven bij een latere reglementaire bepaling, zijn nog steeds van toepassing. Dit

blijkt uit het tweede lid van artikel 82 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs. Luidens deze bepaling blijven immers, in afwachting dat de Vlaamse regering de voorwaarden vastlegt waaronder een personeelslid kan ter beschikking worden gesteld, de wettelijke of reglementaire bepalingen van toepassing die golden op het ogenblik van het van kracht worden van het decreet.

Het tweede lid van de vraag geeft aanleiding tot enige twijfel. Moet uit dit lid worden begrepen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger vraagt waarom betrekkingen van personeelsleden die om bepaalde redenen ter beschikking gesteld zijn, niet vacant worden verklaard (cf. artikel 18 – KB 18 januari 1974) ? In dit geval kan ik het volgende meedelen :

- bij een terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking is er geen betrekking meer, vandaar dat het personeelslid ook niet langer in dienstactiviteit kan blijven en er uiteraard geen vacantverklaring kan gebeuren ;
- bij een terbeschikkingstelling wegens ziekte of gebrekkigheid wordt het personeelslid onverwijld opgeroepen om te verschijnen voor de pensioencommissie van de Administratieve Gezondheidsdienst. Een dergelijke terbeschikkingstelling is heel beperkt in tijd en bereikt bijna nooit twee jaar ;
- een personeelslid dat ter beschikking is gesteld van een jeugdorganisatie bevindt zich niet in de stand terbeschikkingstelling, maar in de stand dienstactiviteit. Dit personeelslid is namelijk met verlof wegens opdracht, zoals bepaald is in artikel 15 van het koninklijk besluit van 27 oktober 1967 houdende vaststelling van de modaliteiten tot toepassing van de wet van 29 maart 1965 betreffende de terbeschikkingstelling van leden van het onderwijzend personeel ten behoeve van jeugdorganisaties.

Terloops vestig ik er de aandacht op dat de vacantverklaring van betrekkingen in het gemeenschapsonderwijs tot de bevoegdheid behoort van de Centrale Raad van het Gemeenschapsonderwijs. Uit het tweede lid van de vraag zou kunnen worden afgeleid dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger kennis heeft van gevallen waarin de bestaande reglementaire bepalingen niet correct werden toegepast. Indien dit het geval is, kan het nuttig zijn de geviseerde toestanden mee te delen.

De wijziging aan artikel 82, derde lid, bij artikel 8 van het decreet van 15 juli 1997 betreffende het onderwijs VIII, heeft geen weerslag op voormeld artikel 18 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974. Deze wijziging houdt in dat een personeelslid ter beschikking gesteld om een opdracht te vervullen in een Europese school gedurende negen jaar, zijn aanspraken kan doen gelden op bevordering tot een hogere wedde en op een selectie- of bevorderingsambt, niet op zijn bevorderings- of selectieambt. Het personeelslid kan zich dus kandidaat stellen voor een selectie- of bevorderingsambt en krijgt weddeverhogingen. Na deze negen jaar komen de betrokkenen niet meer in aanmerking voor een selectie- of bevorderingsambt en worden hun geen weddeverhogingen meer toegekend.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 69 van 1 april 1999 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlamivorm – Criteria en controle

Vlaamse bedrijven die in 1998 hun personeelsbestand ten minste op het peil van dit van 1997 gehouden hebben, kunnen aanspraak maken op een tegemoetkoming van de Vlaamse regering. Genoemd "Vlamivorm", wordt deze tegemoetkoming slechts toegekend op voorwaarde dat de onderneming dit bedrag besteedt aan bijkomende vorming en opleiding voor de bij de betrokken onderneming actieve personeelsleden.

1. Op welke wijze moet deze bijkomende vorming en opleiding worden verstrekt om in aanmerking te komen voor een "Vlamivorm"-toelage ?

Geldt deze opleiding en vorming voor het geheel van het personeel ?

2. Wie beslist over de manier waarop deze vorming en opleiding zullen worden gegeven ?

Wordt hierop door de Vlaamse overheid toezicht uitgeoefend, of gebeurt deze controle enkel op basis van de aanvraagformulieren die door de bedrijven dienen te worden opgestuurd ?

3. Wat gebeurt er wanneer een bedrijf dat een dergelijke tegemoetkoming heeft aangevraagd en verkregen, plots met economische en/of financiële problemen wordt geconfronteerd en zich genoodzaakt ziet tot personeelsafbouw? Zal de tegemoetkoming in dit geval worden teruggevorderd?

Antwoord

1. De investeringen die met de verkregen Vlamivorm-steun zullen worden uitgevoerd, moeten bestemd zijn voor vorming die erop gericht is kennis, inzichten, vaardigheden of attitudes te ontwikkelen die noodzakelijk of gewenst zijn in de huidige of toekomstige functie van de werkende.

Zowel opleidingen georganiseerd door en in de onderneming (interne opleidingen), als opleidingen in of door een vormingsinstituut (externe opleidingen) zijn toegelaten. Eenvoudig gezegd komen praktisch alle soorten vorming voor Vlamivorm in aanmerking.

Enkele voorbeelden om deze opleidingsvormen te verduidelijken :

een bediende die een informatica- of boekhoudcursus volgt, een arbeider die met een machine leert werken, een verkoper die een cursus Verkoopstechnieken volgt, een informaticus die een nieuwe programmeertaal aanleert, een zaakvoerder die een managementcursus volgt, een marketeer die een marketingseminarie bijwoont, een personeelsverantwoordelijke die een cursus Human Resources Management volgt, enzovoort.

Het decreet legt niet op voor wie de vorming juist bedoeld is. Elke werkende in de onderneming komt daarvoor in aanmerking. Wel wordt aanbevolen alle geledingen van de onderneming te betrekken, met een specifieke aandacht voor de laaggeschoolden. Bij de evaluatie van de Vlamivorm-maatregel zal een goede spreiding van de vorming alleszins als een belangrijk punt worden opgenomen.

2. Op het aanvraagformulier moet de onderneming al een aanwijzing geven hoe zij de Vlamivorm-tegemoetkoming zal besteden. Deze vormingsintenties omschrijven de inhoud van de beoogde vorming en de beoogde doelgroepen en geven een indicatie van het aantal betrokken werknemers en van de tijdsplanning voor de

vorming. De onderneming gaat bijvoorbeeld een vervolmakingsopleiding in lastechnieken laten volgen door een vijftal lassers over een periode van één maand.

Om de inhoud van de beoogde vorming te omschrijven, kan de onderneming uit verschillende mogelijkheden kiezen. Indien de (sub)sector waartoe de onderneming behoort, reeds een vormingsluik in een collectieve arbeidsovereenkomst (CAO) heeft opgenomen en een concreet vormingsaanbod heeft, kan de onderneming eenvoudig naar dit vormingsaanbod verwijzen. Indien de onderneming beschikt over een uitgewerkt opleidingsplan dat eventueel over meerdere jaren probeert tegemoet te komen aan de vormingsbehoeften in de onderneming, kan zij voor Vlamivorm verwijzen naar dit plan.

In beide gevallen wordt er dan van uitgegaan dat de extra middelen van Vlamivorm worden geïnvesteerd in een versterking van de inspanningen van de CAO of van het opleidingsplan. Indien de onderneming hierop geen beroep kan doen of andere prioriteiten naar voor wil schuiven, kan ze ook zelf een omschrijving geven van de vorming waarvoor ze in het komende jaar kiest.

Indien de onderneming beschikt over een ondernemingsraad, dan moeten de vormingsintenties door deze ondernemingsraad worden goedgekeurd. Indien de onderneming niet over een ondernemingsraad, maar wel over een syndicale afvaardiging beschikt, dan moet de syndicale afvaardiging de vormingsintenties goedkeuren. De "akte van goedkeuring" (bijvoorbeeld een uittreksel van het verslag van die vergadering) wordt bij de aanvraag gevoegd.

Indien de aanvraag positief wordt beoordeeld, krijgt de onderneming hiervan een bevestiging. Vanaf dat ogenblik heeft zij uiterlijk één jaar de tijd om binnen de vormingsintenties die werden opgegeven, het vormingsniveau van 1998 minstens te verhogen met de Vlamivorm-tegemoetkoming. Bij de bevestiging van de goedkeuring zal zij reeds een document vinden dat maximaal vijftien maanden later moet worden teruggestuurd. In dit document geeft de onderneming aan hoeveel en welke vorming zij gegeven heeft en aan wie die was gericht. Met dat document zal zij ook moeten bewijzen dat zij de vormingsinspanning met minstens de hoogte van de Vlamivorm-tegemoetkoming heeft opgetrokken.

Ter controle hierop zal de administratie Economie steekproefsgewijze controles uitoefenen in de onderneming zelf, bijvoorbeeld in samenhang met de controle op een lopend expansiedossier.

3. De onderneming komt voor Vlamivorm in aanmerking wanneer ze haar tewerkstelling in 1998 ten opzichte van 1997 minstens heeft behouden.

Het niveau van de tewerkstelling in 1998 bepaalt ook de hoogte van de tegemoetkoming. De evolutie van de tewerkstelling na 1998 heeft geen invloed op de toegekende steun en zal geen aanleiding geven tot enige terugvordering.

Het is alleszins wel zo dat, zoals ook werd opgenomen in andere ondersteunende maatregelen, steeds de steun kan worden teruggevorderd in geval bij collectief ontslag de geëigende procedures niet zouden worden nageleefd (cfr. Renault Vilvoorde).

Vraag nr. 72
van 20 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VTM De dag van 100.000 frank – Moraliteit

Het productiehuis van Paul Jambers is begonnen met de voorbereiding van een nieuw televisieprogramma met als werktitel "De dag van 100.000 frank". Als principe geldt dat deelnemers 100.000 frank krijgen om dit in één dag over de balk te gooien, zonder duurzame goederen mee naar huis te nemen.

De inspiratie tot een dergelijke programma getuigt noch van veel creativiteit, noch van fijnzinnigheid en maatschappelijk bewustzijn. Het lijkt duidelijk gericht te zijn op het scoren van kijkcijfers.

Als men bedenkt dat er nog tienduizenden in Vlaanderen met nauwelijks een minimum aan levensmogelijkheden trachten rond te komen en met veel inspanningen moeten trachten de touwtjes aan elkaar te knopen, dan is een dergelijk programma ronduit walgelijk. Daarenboven druist het in tegen de gangbare visie, ook door de regering onderschreven, om te pleiten voor duurzame ontwikkeling van onze economie.

Is de minister op de hoogte van dit plan? Past dit in de visie over mediabeleid van de Vlaamse regering?

Kan de minister bevoegd voor de media hier ingrijpen of signalen geven? Op welke manier? Is dit reeds gebeurd?

Antwoord

Via de pers heb ik vernomen dat het productiehuis van Paul Jambers de voorbereidingen heeft opgestart van een nieuw televisieprogramma met als werktitel "De dag van 100.000 frank". Tegen dit programma is een briefschrijfactie gestart die grotendeels door de Katholieke Arbeidersvrouwen (KAV) wordt gecoördineerd. Het is mij niet bekend of deze actie reeds tot resultaat heeft geleid.

Als Vlaams minister van Media is het mijn bevoegdheid om in samenwerking met het Vlaams Parlement een decretaal kader te creëren waarbinnen de omroepen kunnen werken.

Het is de omroepen verboden programma's uit te zenden die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, inzonderheid programma's met pornografische scènes of met nodeloos geweld. De programma's mogen ook niet aansporen tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit.

Verder moeten omroepen het grootste deel van hun zendtijd besteden aan Europese producties. Zij moeten er ook naar streven om ten minste 10 procent van hun zendtijd te besteden aan Europese producties die door onafhankelijke producenten zijn gemaakt.

Ten aanzien van de commerciële omroepen die zich richten tot de hele Vlaamse gemeenschap, worden in de gecoördineerde mediadecreten een aantal bijkomende bepalingen opgelegd. Zo moeten deze omroepen een gevarieerd programma aanbieden en moeten zij twee journaals per dag uitzenden.

De gecoördineerde decreten voorzien in diverse instanties die toezicht houden op de naleving van de gecoördineerde decreten en optreden in geval van overtreding, met name het Vlaams Commissariaat voor de Media, de Vlaamse Geschillenraad en de Kijk- en Luisterraad. De Vlaamse minister voor Media heeft terzake geen bevoegdheid.

Ten aanzien van het gehalte aan creativiteit, de fijnzinnigheid, het maatschappelijk bewustzijn of de kostprijs van programma's bestaan er geen regels.

Het is ook zeer moeilijk om dit alles in regels vast te leggen.

Wel tracht de Vlaamse overheid via de openbare omroep kwalitatieve programma's te brengen. Dit is ook uitdrukkelijk in de gecoördineerde decreten en de beheersovereenkomst opgenomen. Uit de eerste evaluatie van de uitvoering van de beheersovereenkomst blijkt dat de VRT deze doelstellingen ook verwezenlijkt.

Het is duidelijk dat dergelijke stringente voorwaarden niet aan een commerciële omroep kunnen worden opgelegd. Dit verklaart ook waarom de Vlaamse regering voorstander blijft van een openbare omroep. Die heeft immers een andere finaliteit dan een commerciële omroep.

Vraag nr. 73
van 20 april 1999
van de heer KAREL DE GUCHT

Levensbeschouwelijke uitzendingen VRT – Evenwicht

Welke eigen middelen besteedt de VRT aan het capteren en uitzenden van de eucharistievieringen ?

Waarom werden nooit middelen vrijgemaakt om in een compensatie te voorzien voor de vrijzinnige gemeenschap, die eveneens een erkende levensbeschouwing is ?

Heeft de VRT reeds maatregelen genomen om tot een zeker evenwicht te komen in de behandeling van de levensbeschouwingen binnen de zendtijd van de openbare omroep ?

Is de VRT bereid dit onevenwicht te compenseren door bijkomende uitzendingen van de vrijzinnige gemeenschap en/of vervroeging van het uitzenduur ?

Antwoord

1. De VRT zendt om de veertien dagen een eucharistieviering uit. Naast de rooms-katholieke eredienst worden ook enkele protestantse, orthodoxe en joodse erediensten in beeld gebracht.

Het gaat hier over eigen VRT-programma's.

2. De uitgaven van de VRT voor het capteren en uitzenden van de eucharistieviering via radio en televisie bedragen 5,5 miljoen rechtstreekse

kosten (lijnen, losse medewerkers, verplaatsingskosten) en 17,5 miljoen kosten door inzet van eigen personeel en technische middelen.

3. Er zijn geen vergelijkbare vieringen van de vrijzinnige gemeenschap. Zodoende kan daar ook geen verslag over worden uitgebracht.

4. De decreetgever bepaalt dat levensbeschouwelijke verenigingen zendtijd kunnen verkrijgen op de VRT, zowel op radio als op televisie.

De Vlaamse regering erkent daartoe twee levensbeschouwelijke verenigingen, die overeenstemmen met de meest representatieve levensbeschouwelijke stromingen. Dit zijn de rooms-katholieke en de vrijzinnige. Voor televisie kunnen beide beschikken over 23 uur. Daarnaast kunnen ook andere levensbeschouwelijke verenigingen worden erkend. Voor televisie gaat het om de Protestantse Omroep, de Israëlitische Godsdienstige Uitzendingen en de Evangelische Radio- en Televisiestichting. Voor de radio gaat het om de Protestantse Omroep, de Israëlitische Godsdienstige Uitzendingen en de Orthodoxe Kerk van België. De betrokken verenigingen krijgen van de Vlaamse overheid een dotatie ter financiering van de uitzendingen.

5. Recentelijk was er een conflict met de levensbeschouwelijke derden over het uitzenduur. De VRT heeft daarop beslist het uitzenduur voor deze programma's te vervroegen.

Vraag nr. 74
van 20 april 1999
van de heer JAN CAUBERGS

VRT De Nieuwe Wereld – Volksliedpersiflage

Op 11 januari jongstleden werd in een uitzending van "De Nieuwe Wereld" een bespottelijke parodie uitgezonden op het Vlaams Volkslied. De parodie werd door de gedelegeerd bestuurder van de VRT, de heer Bert De Graeve, afgedaan als een onschuldige satire. De heer De Graeve liet zich in zijn schrijven ontvallen dat de tekst van De Vlaamse Leeuw oubollig is, wat dergelijke satire zou rechtvaardigen. Niettegenstaande de persoonlijke opinie van laatstgenoemde, nemen er heel wat mensen wel aanstoot aan de genoemde uitzending.

1. Welke vrijheid geniet de VRT om in het openbaar dergelijke kwetsende satires te brengen ?

2. Kunnen de VRT of zijn medewerkers zonder meer een publiek oordeel vellen over de ouboligheid van ons Vlaams Volkslied ? Wie geeft hun het recht om ermee op een kwetsende manier de draak te steken ?
3. Welke grenzen worden er gesteld aan het uitzenden van zogenaamde "Vlaamse humor" op onze openbare omroep ? Wie stelt die grenzen ?
4. Past de genoemde uitzending in de taak die de Vlaamse omroep werd opgedragen ? Zo neen, wat werd er ondernomen om de verantwoordelijken van de uitzending tot de orde te roepen ?
5. Wat heeft de minister ondernomen om dergelijke uitlatingen op onze openbare omroep in de toekomst te voorkomen ?

Antwoord

In het kader van de decreten inzake radio en televisieomroep en de beheersovereenkomst die de Vlaamse regering met de VRT heeft afgesloten, beschikt de openbare omroep over een volledige autonomie voor de concrete invulling van de programmatie.

De decreetgever heeft een kader gecreëerd, maar laat zich niet in met de beoordeling van concrete programma's. Wel heeft de decreetgever gezorgd voor een controle via geëigende instellingen zoals het Vlaams Commissariaat voor de Media en de Vlaamse Geschillenraad. Recentelijk werd nog beslist om een Kijk- en Luisterraad op te richten. Daarnaast blijven de gewone juridische procedures, bijvoorbeeld recht op antwoord, van toepassing.

De VRT heeft de opdracht gekregen om kwalitatieve programma's te brengen over een veelheid van domeinen : informatie, cultuur, sport, ontspanning, jeugd, educatie, ... Het is duidelijk dat in dit aanbod humoristische en/of satirische programma's kunnen worden opgenomen.

Dit is een zeer moeilijke opdracht. De meningen over wat kan en niet kan, zullen afhankelijk van de persoonlijke voorkeuren verschillend zijn. Toch is het duidelijk dat een openbare omroep dit moet kunnen brengen. Met programma's zoals "Alles kan beter" en "De commissie-Wynendaele" heeft de VRT trouwens in het algemeen succes geogst, zelfs indien op sommige gebrachte thema's kritiek werd geuit. Ook ik ben in deze programma's reeds op de korrel genomen. Toch waardeer ik deze pro-

gramma's. De kijker weet trouwens dat de inhoud niet au sérieux moet worden genomen.

Een en ander betekent niet dat op de VRT zo maar alles kan. In de omroepdecreten zijn trouwens een aantal bepalingen opgenomen ten aanzien van de inhoud van de programma's van alle omroepen.

Het is in de eerste plaats de taak van de program-maverantwoordelijken en van de directie van de VRT om over de inhoud van de programma's te waken. Daarnaast zijn er – zoals reeds gezegd – externe controlemechanismen waarbij ook de kijker/luisteraar een klacht kan indienen.

In verband met het schrijven van de heer Bert De Graeve zou ik er toch op willen wijzen dat hij in zijn brief uitdrukkelijk stelt dat het nooit de bedoeling is geweest om de spot te drijven met de Vlaamse symbolen.

Persoonlijk wil ik hier nog aan toevoegen dat de waarde van de Vlaamse Leeuw juist ligt in het plechtstatig en symbolisch karakter. De oudheid van het lied en de tekst betekenen immers dat de Vlaamse Gemeenschap over diepe historische wortels beschikt. Ook voor een modern Vlaanderen blijft de waarde van de Vlaamse Leeuw dan ook behouden. Een volk zonder geschiedenis is geen volk.

Vraag nr. 75 van 7 mei 1999 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds – Infrastructuurprojecten

In het kader van de toewijzing van de middelen uit het Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds (SLOF) werd in 1996 uit het saldo van de sociale reconversie-enveloppe een bedrag van 550 miljoen frank gereserveerd voor de medefinanciering van toeristische en economische infrastructuurprojecten.

Er werd voor 68 projecten een tegemoetkoming aangevraagd, voor een totaalbedrag van 402 miljoen frank.

1. Kan de minister een overzicht geven van deze projecten, graag met opgave van de tegemoetkoming per project ?

2. Wat is de verhouding tussen de tegemoetkoming van het SLOF tegenover de eigen inbreng van de gemeenten en/of de provincie Limburg ?
3. De Limburgse gemeenten en provincie kunnen uit dit fonds renteloze leningen opnemen voor de financiering van infrastructuurinvesteringen met belangrijke duurzame werkgelegenheidseffecten.

In hoeveel dossiers werd hierop een beroep gedaan ?

Wat is de omvang van deze duurzame werkgelegenheidseffecten ?

4. De thans nog resterende middelen zullen worden voorbehouden voor grote toeristische projecten.

Werd de oproep reeds gelanceerd om projecten in te dienen ?

Zo ja, wat is het resultaat ?

Zo neen, wanneer zal dit gebeuren en binnen welke termijnen dienen de projecten te worden ingediend ?

5. De regering heeft beslist dat er voor de nieuwe projecten een inbreng van meer expertise noodzakelijk is bij de beoordeling.

Hoe zal deze beoordeling in de toekomst gebeuren en door wie ?

Moet uit deze beslissing worden afgeleid dat in het verleden de nodige expertise bij de beoordeling niet aanwezig was en zo ja, waaruit kan dit worden afgeleid en wat waren de gevolgen van een eventueel gebrek aan expertise ?

Antwoord

1. Een overzicht van de goedgekeurde projecten met opgave van de tegemoetkoming per project gaat als **bijlage**.

Blijkens de laatste trimestriële rapportering van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij (GOM) Limburg van 31 maart 1999, werden 66 overeenkomsten voor een bedrag van 396.398.799 frank goedgekeurd.

2. Bij de omvangrijke tussentijdse evaluatie, afgesloten op 30 juni 1998, werd een totaal investe-

ringsbedrag van 1,1 miljard frank genoteerd, voor 265 miljoen frank gefinancierd door middel van eigen inbreng van de ontleners, voor 357 miljoen frank via renteloze leningen vanuit het Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds en voor 495 miljoen frank via overheidssubsidies.

Dit betekent dat de promotoren bijna 60 % van de investeringen zelf dragen, waarvan de helft via een renteloze lening.

3. Inzake het tewerkstellingseffect dient onderscheid te worden gemaakt tussen de directe en de indirecte tewerkstelling.

Van de op 30 juni 1998 60 actieve projecten werd bij 20 projecten een directe tewerkstelling vooropgesteld van 35 medewerk(st)ers, en daarnaast :

- 13 occasionele medewerk(st)ers,
- zesmaal een niet bepaald aantal onderhoudsmedewerk(st)ers,
- éénmaal een niet bepaald aantal gidsen,
- éénmaal een niet bepaald aantal seizoensmedewerk(st)ers,
- éénmaal een niet bepaald aantal baliemedewerk(st)ers.

De overige 35 promotoren, waaronder 24 fietsrouteprojecten, geven geen enkele aanwijzing, op 3 na die een gunstige invloed verwachten op termijn.

Voor de indirecte tewerkstelling werd door 5 promotoren samen een tewerkstellingsgroei van 237 personen voorspeld. De promotoren van de 24 fietsrouteprojecten geven geen enkele indicatie over indirecte tewerkstelling. Bijna alle andere promotoren voorspellen een toename van vooral de indirecte tewerkstelling, zonder concrete aantallen te kunnen opgeven.

De fietsrouteprojecten genereren zonder twijfel aanzienlijke indirecte tewerkstelling. In 1997 telde men in Limburg in totaal circa 3,6 miljoen overnachtingen en bedroeg de omzet in de gehele toeristische sector 21,6 miljard frank, met een tewerkstelling van 13.000 personen. Indien vanuit de hypothese wordt vertrokken dat Limburg door de fietsrouteprojecten 1 miljoen fietsovernachtingen per jaar zou realiseren, dan zouden hierdoor 308 nieuwe jobs in Limburg ont-

staan. Het tewerkstellingseffect van investeringen in de toeristische sector ligt in Vlaanderen op 430 banen per miljard frank investeringen. Vertrekkende van de 1,1 miljard investeringen op 30 juni 1998, impliceert dit een toename aan werkgelegenheid van 480 banen.

4. Voor de thans resterende middelen besliste de Vlaamse regering tot een reservatie voor uitsluitend toeristische projecten met een relevante omvang. De oproep om projecten te lanceren, startte op 1 april en werd afgesloten op 31 mei 1999.

De vooropgestelde timing zal volgens de inschatting van de GOM-Limburg te kort zijn om een voldoende aantal projectvoorstellen in overeenstemming met het opzet van de nieuwe oriëntatie van het fonds te finaliseren.

Gevraagd werd een verlenging van de termijn van één maand toe te staan, zodat een meer actieve aanpak vanuit het secretariaat van het fonds mogelijk is om promotoren die een valabel projectvoorstel hebben, te benaderen en te begeleiden bij de afwerking van hun aanvraagdossier. Ik heb hieraan mijn goedkeuring gehecht op voorwaarde dat de beleidsgroepen voor het Limburgplan hiermee hun akkoord betuigen.

5. Bij de evaluatie van de eerste projecten werd geen gebrek aan expertise bij de beoordeling van de dossiers vastgesteld. De Vlaamse regering trof bijgevolg geen beslissing in voorgestelde zin.

Waar voorheen de projecten werden beoordeeld door het directiecomité van de GOM-Limburg, zullen zij voor de nieuwe projecten worden beoordeeld door de adviesgroep Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds, waarvan de samenstelling in principe dezelfde is als van de EFRO-adviesgroep Toerisme (EFRO : Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling). Door de heroriëntatie van het Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds van economische en toeristische projecten naar louter toeristische projecten, moest ook het adviesorgaan in deze richting worden geheroriënteerd.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 76
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 104
van 7 mei 1999
van mevrouw Marijke Dillen
Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 63
van 19 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeentelijk onderwijs Kraainem – Werkingskosten

Onlangs bracht de nieuwe Vlaamse schepen van de faciliteitengemeente Kraainem aan het licht dat het gemeentebestuur per leerling van het Franstalig gemeentelijk onderwijs 1.000 frank meer aan werkingskosten investeert dan voor het Nederlandstalig onderwijs.

Aangezien het mij voorkomt dat het besluit van de gemeente dat aan de basis ligt van deze discriminatie reeds meer dan veertig dagen verstreken is, valt dit mijns inziens onder het administratief toezicht van de minister.

Is de minister op de hoogte van de aangehaalde discriminatie ?

Acht hij ze aanvaardbaar ?

Indien niet, welke stappen heeft hij dan al ondernomen om de discriminatie ongedaan te maken ?

Aanvullend antwoord

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant deelt mij mee dat bij het provinciebestuur geen enkele beslissing is ingekomen die erop zou kunnen wijzen dat er in het gemeentelijk onderwijs van Kraainem meer wordt geïnvesteerd ten behoeve van de leerlingen van het Franstalig onderwijs dan ten behoeve van de leerlingen van het Nederlandstalig onderwijs.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 2 april 1999, blz. 1350 – red.)

Vraag nr. 69 van 4 maart 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Controle gemeentelijke subsidies

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 193 van 16 juni 1998 verzekert de minister mij dat hij opdracht heeft gegeven aan de gouverneur van Limburg om, in uitvoering van haar ambt, de nodige waakzaamheid aan de dag te leggen als het gemeentebestuur van Voeren de nodige besluiten zou nemen tot aanwending van de begrotingsmiddelen met het oog op de individuele toekenning van subsidies voor sociaal-culturele activiteitsdomeinen, teneinde elke vorm van discriminatie ad hoc in de kiem te smoren *(Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 418-419 – red.)*.

Kan de minister meedelen of er sedertdien schrapingen werden uitgevoerd van gemeentelijke subsidies aan bepaalde verenigingen ?

Aanvullend antwoord

De gouverneur deelt mij mee dat het begrotingsdossier 1999 nog in behandeling is.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1440 – red.)

Vraag nr. 79 van 1 april 1999 van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

OCMW's – Vlaams-Brussels samenwerkingsverband

Het tijdschrift CPAS+ is, ten gevolge van een samenwerkingsverband, een gezamenlijke uitgave van de verenigingen van de Brusselse en de Waalse OCMW's.

Naar verluidt bestond een gelijkaardige samenwerking tussen de Vlaamse en de Brusselse OCMW's, die resulteerde in de uitgave van het blad OCMW-focus. Deze samenwerking werd echter enige tijd geleden stopgezet.

1. Wanneer en waarom werd het samenwerkingsverband tussen de verenigingen van de Brusselse en Vlaamse OCMW's stopgezet ?
2. Is het vanuit communautair standpunt bekeken verantwoord en is het wettelijk mogelijk (gezien het fundamenteel bicommunautair karakter in Brussel van deze gemeenschapsbevoegdheid) dat er een eenzijdig samenwerkingsverband bestaat tussen de Brusselse en de Waalse OCMW-vereniging, zonder een gelijkaardige tegenhanger tussen de Brusselse en de Vlaamse OCMW-vereniging ?
3. Heeft de minister eventueel maatregelen getroffen ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 81 van 1 april 1999 van de heer JOS GEYSELS

Intercommunale IKA – Financieringsopdracht

Op dit moment wordt in een aantal Kempische gemeenten die aangesloten zijn bij IKA (Investeringsintercommunale voor de Gemeenten van de Kempen en het Antwerpse) een statutenwijziging voorgesteld, waardoor het werkteerrein van de betrokken intercommunale wordt uitgebreid tot de financiering van alle investeringen die de gemeenten plannen op de buitengewone dienst van hun begroting.

1. Zijn er terzake contacten geweest met de toezichhoudende overheid ?

2. Is deze uitbreiding conform de decretale bepalingen inzake de doelstellingen en taken van een intercommunale ?
3. Wordt deze uitbreiding, gezien de specifieke samenstelling van deze intercommunale, opportuun geacht ?

Antwoord

Er is ruim overleg gepleegd tussen de diensten van de intercommunale IKA en de administratie over de voorstellen van de intercommunale om haar doelstellingen uit te breiden tot de financiering ten behoeve van de aangesloten gemeenten van andere investeringen dan uitsluitend in de energiesector. Bij dit overleg werd ik niet betrokken.

Het onderzoek ten gronde over de beslissing die zal worden genomen door de algemene vergadering van de intercommunale, zal uitwijzen welke antwoorden kunnen worden gegeven op de overige gestelde vragen.

**Vraag nr. 82
van 23 april 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Gemeente- en provinciebelastingen – Benelux-invorderingsregeling

Het Benelux-invorderingsverdrag betreffende personenbelasting, dat invordering over de grenzen van de lidstaten heen mogelijk maakt, heeft zoals algemeen wordt aangenomen zijn nut bewezen.

In de Interparlementaire Beneluxraad, waar dit verdrag aan de orde was, werd betreurd dat het niet toepasselijk is op gemeente- en provinciebelastingen.

Vermits het toezicht op gemeenten en provincies bij de gewestregeringen berust, lijkt het mij voor de hand te liggen dat zij, zo nodig, initiatieven nemen om ook voor die belastingen tot een dergelijke regeling te komen.

Is er reeds onderzocht of dergelijke stap nuttig is en zijn er terzake eventueel reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

Artikel 2, § 2 van het Beneluxverdrag nopens de wederkerige bijstand inzake de invordering van belastingschulden, bepaalt dat de regeringen van de verdragsluitende partijen, door middel van langs diplomatieke weg uit te wisselen nota's, de toepasbaarheid van het verdrag kunnen uitbreiden tot belastingen en rechten welke rechtstreeks door de gemeenten en de provincies worden geheven.

Er zou principieel wel een akkoord zijn tussen de drie betrokken staten over een dergelijke uitbreiding. Momenteel werken de bevoegde instanties de praktische modaliteiten uit. De invorderingsregels betreffende de gemeente- en provinciebelastingen behoren immers nog steeds tot de bevoegdheid van de federale overheid, meer bepaald van het ministerie van Binnenlandse Zaken.

**Vraag nr. 86
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 131
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rust- en verzorgingstehuizen – Werkdruk

In het voorjaar van 1998 werden we overstelpt met berichten over de "witte woede". Door middel van acties, stakingen en betogingen eiste het personeel van de gezondheidssector meer arbeidsplaatsen omdat de werkdruk te hoog ligt.

Uit verschillende onderzoeken blijkt dat de hoge werkdruk, vooral in combinatie met beperkte regelmogelijkheden, kan leiden tot jobontevredenheid, stressklachten en verhoogd ziekteverzuim.

Omdat werkdruk en stress – met alle gevolgen van dien voor de gezondheid van de werknemers – steeds belangrijker worden, en vooral in de verzorgingssector scherp aan de orde zijn, zette Idewe – met de steun van de Federale Diensten voor Wetenschappelijke, Technische en Culturele Aangelegenheden (DWTC) – in oktober 1997 een studie op om een preciezer beeld van deze problematiek te krijgen. Naast aspecten van werkstress werden ook andere relevante problemen in rust- en verzorgingstehuizen (RVT) in kaart gebracht: rugklachten, ziekteverzuim en gezondheidsklachten zoals burn-out (*Idewe : een interbedrijfsgeneeskundige dienst, VZW – red.*).

Deze resultaten zijn belangrijk omdat niet zozeer de werkdruk op zich – vaak bepaald door externe, moeilijk beïnvloedbare factoren – maar vooral de onevenwichtige balans tussen vereisten en regelmogelijkheden, stress veroorzaken. Opvallend is dat de balans tussen de gestelde eisen in werk en de ervaren regelmogelijkheden vooral uit evenwicht blijkt te zijn bij het verplegend en verzorgend personeel in Vlaamse RVT's. Er werd bovendien een duidelijk verband vastgesteld tussen enerzijds bepaalde jobkarakteristieken en anderzijds gezondheidsklachten, jobontevredenheid en psychisch welzijn.

De aanwerving van meer personeel biedt niet per definitie een oplossing voor de gerapporteerde problemen. Niet de werkdruk op zich is immers bepalend, maar de combinatie met geringe regel- en controlemogelijkheden.

1. Wordt aan dit aspect aandacht besteed in het kader van het kwaliteitsdecreet in de sector RVT-RO (rustoord) ?
2. Welke maatregelen werden reeds genomen of zijn nog in voorbereiding om de kwaliteit van de werkomstandigheden van het zorgpersoneel in RO's en RVT's te verbeteren ?

Antwoord

In het decreet inzake de kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen, waaronder onder andere de rusthuizen en rust- en verzorgingstehuizen met basiserkenning van een rusthuis ressorteren, wordt bepaald dat elke welzijnsvoorziening een verantwoorde hulp- en dienstverlening moet aanbieden. Dit is een hulp- en dienstverlening die gebruikersgericht en maatschappelijk aanvaardbaar is en die doeltreffend, doelmatig en continu wordt aangeboden. Deze begrippen worden per sector verder geoperationaliseerd in een aantal minimale kwaliteitseisen. Dit zijn eisen die specifiek zijn voor een bepaalde sector en waaraan de hulp- en dienstverlening die een voorziening aanbiedt, minimaal moet voldoen. Bedoeling is deze minimale eisen op te nemen in de sectorale regelgevingen, zodat ze op termijn erkenningsvoorwaarden worden.

Voor de sector ouderenvoorzieningen is reeds werk gemaakt van het opstellen van een lijst van minimale kwaliteitseisen. De meeste van deze eisen zijn zo geformuleerd dat ze een garantie bieden voor het naleven van de rechten van de gebruikers. Een aantal van deze eisen hebben betrekking op de medewerkers van een voorziening. Als medewerkers in degelijke omstandigheden kunnen werken, zal dit finaal aan de gebruikers ten goede komen.

In de lijst van opgestelde eisen wordt onder andere bepaald dat elke medewerker de mogelijkheid moet hebben om een klacht te uiten. De voorziening werkt daartoe een klachtenprocedure uit. Op basis van analyse van de ingediende klachten treft de voorziening correctieve en preventieve maatregelen. Er moet dus met de ingediende klachten ook iets worden gedaan. Deze eis wil aan de medewerkers de mogelijkheid bieden om zaken die volgens hem of haar fout lopen in de voorziening, te signaleren en wil ook de garantie bieden dat er iets aan zal worden gedaan.

De voorziening moet ervoor zorgen dat zij voldoende en deskundige medewerkers inzet om haar doelstellingen te bereiken. Daartoe moeten de me-

dewerkers over de nodige kwalificaties beschikken en dient er voor hen een vormingsbeleid te worden uitgewerkt. Goed opgeleide en permanent gevormde medewerkers komen de kwaliteit van de werk-omstandigheden ten goede.

De voorziening bespreekt systematisch en op geregelde tijdstippen het functioneren van de medewerkers en stuurt het bij. Externe krachten die in de voorziening worden ingeschakeld, zoals bijvoorbeeld stagiaires, krijgen ondersteuning. Er worden functiebeschrijvingen opgesteld voor de verantwoordelijkheden en er is een organogram.

De voorziening organiseert onder andere met de medewerkers periodiek overleg over de hulp- en dienstverlening. Op deze wijze wordt aan de medewerkers mogelijkheid tot inspraak geboden.

Via bovenvermelde eisen wordt aan de medewerkers de gelegenheid geboden om zelf meer invloed te hebben op hun werk-omstandigheden, en dit via diverse wegen. Op deze wijze heeft het kwaliteitsdecreet aandacht voor de bovenvermelde problematiek. Als **bijlage** voeg ik het overzicht van de huidige stand van zaken in het sectoraal overleg van de sector ouderenvoorzieningen met betrekking tot de minimale kwaliteitseisen, de minimale elementen van het kwaliteitssysteem, de kwaliteitsplanning en het kwaliteitsjaarverslag.

In aansluiting op het protocolakkoord met de federale overheid van 9 juni 1997 worden door de Vlaamse minister bevoegd voor het Gezondheidsbeleid, verspreid over vijf jaar en dit sinds 1998, 14.116 rusthuiswoongelegenheden voorzien van een bijkomende erkenning als rust- en verzorgings-tehuis. Dit houdt een hoger forfait in en bijgevolg extra financiële middelen. Deze middelen kunnen onder andere worden ingezet voor het uitbouwen van een kwantitatief en kwalitatief betere zorgverlening.

De inspectie van de Vlaamse administratie Gezondheidszorg heeft bij de betrokken rusthuizen een bevraging georganiseerd om na te gaan waaraan deze extra middelen worden besteed. Uit hun vaststellingen blijkt dat deze middelen worden aangewend voor het verbeteren van de werk-omstandigheden in de rusthuizen. Zo worden er bijvoorbeeld hoog-laagbedden en tilliften mee gefinancierd. In eerste instantie heeft men deze middelen dus niet gebruikt voor het aanwerven van extra personeel, maar wel voor het verbeteren van de materiële uitrusting. Wat op zijn beurt ten goede komt aan de kwaliteit van de werk-omstandigheden van het verpleegkundig en verzorgend personeel.

De Vlaamse rusthuizen die huisvesting en zorg bieden aan zwaar zorgbehoevende oudere personen die beantwoorden aan het RVT-profiel, beschikken veelal over het noodzakelijke personeel nog vóór zij de bijkomende erkenning verkrijgen als RVT.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 134
van 26 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Jeugdverenigingen – Kampeermateriaal

Sinds jaren wordt vastgesteld dat er een tekort is aan tenten en ander materiaal voor jeugdkampen. Het is de verdienste van voormalig minister van Cultuur Hugo Weckx en van de minister dat jaarlijks een substantiële verhoging van het aankoopbudget wordt geforceerd. Ook andere beslissingen, namelijk een huurprijs voor de materialen, het doorverkopen van materialen tegen gunstvoorwaarden aan jeugdverenigingen en een aanbod voor samenaankoop van tenten via de VZW Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme (ADJ), leidden tot een betere invulling van de behoeften.

Toch blijft het probleem van materiaaltekort aanwezig op piekmomenten.

1. Welk materiaal werd er sedert het aantreden van deze regering aangekocht door de VZW ADJ ?
2. Hoe zijn de aanvragen geëvolueerd in 1998-1999 ?

Gaat de daling van de aanvragen, die in 1997 begon, verder ?

Zijn er nog aanvragen die moeten worden geweigerd en zo ja, voor welk materiaal en welke periode ?

3. Welke eigen inkomsten zal de uitleendienst in 1999 verwerven als de gemaakte afspraken inzake het huren van de tenten worden nagekomen ?

Wordt dit geld voor specifieke doeleinden gebruikt ? Welke ?

4. Heeft de minister recentelijk nog nagegaan of er een samenwerkingsakkoord mogelijk is met

het ministerie van Landsverdediging en/of het Rode Kruis en/of de Franse Gemeenschap wat kampen in Wallonië betreft, om hun tenten in de moeilijke periode van 20 juli tot 5 augustus ter beschikking te stellen van groepen die niet kunnen worden bediend door de VZW ADJ ?

Antwoord

1. Overzicht aankopen kampeermateriaal sedert het aantreden van de huidige Vlaamse regering.

Het kampeermateriaal wordt door de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks aangekocht via de basisallocatie 74.04 van het programma 45.10 – afdeling Jeugdwerk. Een aanvullend gedeelte wordt aangekocht door de VZW ADJ met de inkomsten van de huurgelden uit de ontlening van materiaal voor de kampeerinitiatieven.

Jaartal	Afdeling Jeugdwerk	VZW ADJ
1996	160 tentzeilen senior 300 spanten en 900 gordingen seniortent 70 geraamten patrouilletent	
1997	170 tentzeilen senior 270 geraamten patrouilletent	20 tentzeilen senior
1998	210 tentzeilen senior	18 tentzeilen senior
1999	190 tentzeilen senior 192 spanten senior	

2. Aanvragen, toezeggingen en weigeringen wegens uitputting van de voorraad van materiaal

Jaartal	Aanvragen kampen	Toegestaan	Geweigerd voorraad uitgeput	Opmerking
1997	1.009	792	198	volledig
1998	930	763	167	volledig
1999	835	712	123	stand op 31.03.99

De weigeringen wegens uitputting van de voorraad slaan op de drie modellen van de tenten, de tafels en de stoelen.

3. De inkomsten van huurgeld voor de ontlening van tenten voor kampeerinitiatieven voor 1999 zullen ongeveer 2.300.000 frank bedragen en zullen in 1997 en 1998 worden geïnvesteerd in de aankoop van tentzeilen.

De huurinkomsten voor ontleningen van kampeermateriaal voor niet-kampeeriniciatieven voor 1999 zijn nog niet bekend. Deze inkomsten worden door de VZW ADJ gebruikt voor de werking van de uitleendienst (exclusief de personeelskosten).

4. In 1994 werd door het Belgisch leger tentmateriaal verkocht aan Belgische jeugdverenigingen. In 1995 konden geen tenten meer ter beschikking worden gesteld door het Belgisch leger, daar het materiaal diende voor de verschillende missies in VN-verband (Verenigde Naties).

Bij contacten in het verleden met het Rode Kruis werd ons gemeld dat het materiaal verspreid is over de plaatselijke afdelingen en in de zomerperiode wordt ingezet bij allerlei manifestaties.

Bij vroegere contacten met de uitleendienst van de Franse Gemeenschap bleek ook daar de voorraad beperkt te zijn in de periode van 20 juli tot begin augustus. Zoals in 1998 werd ook

in 1999 geen contact gezocht met voornoemde instanties.

In 1998 werd bij het Belgisch leger navraag gedaan omtrent het drogen van nat ingeleverd materiaal. Hieruit bleek dat in de nabije toekomst in Destelbergen een droogloods zou worden geïnstalleerd. De VZW ADJ volgt dit verder op.

Vraag nr. 135
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Horebeke

Het blijkt dat de gemeente Horebeke nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

De gemeente Horebeke is een kleine gemeente met ongeveer 2.000 inwoners, verspreid over twee kernen.

De gemeente heeft geen intentie om een erkenning aan te vragen en verlangt eigenlijk dat zij, net zoals de gemeente Herstappe, zou worden vrijgesteld van de verplichting om een plaatselijke openbare bibliotheek (POB) op te richten.

Het bestuur hanteert hiervoor volgende argumenten :

- uitvoering geven aan het bibliotheekdecreet betekent een te grote investering in verhouding tot het beperkte aantal inwoners ;
- de jeugd volgt onderwijs in Zottegem en Oudenaarde en beschikt daar over goed uitgebouwde bibliotheken, waarmee Horebeke nooit zou kunnen concurreren. Ook de meeste volwassenen zijn voor diverse activiteiten naar deze steden gericht ;
- de aanpalende gemeenten hebben geen interesse voor een eventueel samenwerkingsverband met Horebeke.

Vraag nr. 136
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Voeren

Het blijkt dat de gemeente Voeren nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

In de gemeente Voeren bestaan er momenteel geen concrete plannen voor de oprichting van een Nederlandstalige plaatselijke openbare bibliotheek (POB). Het bestaan van een Franstalige meerderheid binnen deze gemeente is daar uiteraard niet vreemd aan.

In het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 dat momenteel binnen het Vlaams Parlement wordt behandeld, werd dan ook een bepaling ingeschreven om onwillige gemeenten te dwingen de wettelijke verplichting tot oprichting van een POB uit te voeren.

Artikel 5 van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, zou als volgt worden aangepast :

"Artikel 5. § 1.1. Overeenkomstig de voorschriften van dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan worden de gemeenten verplicht tot het oprichten, organiseren en bekostigen van erkende openbare bibliotheken. De gemeente Herstappe wordt hiervan vrijgesteld.

2. Uiterlijk op 1 januari 2001 moet elke gemeente beschikken over een krachtens dit decreet erkende gemeentelijke openbare bibliotheek.

3. De Vlaamse regering kan tevens een gemeente van minder dan 8.000 inwoners toestaan zich te verenigen met een aangrenzende gemeente voor het oprichten en organiseren van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek, als er geen erkende openbare bibliotheek op haar grondgebied bestaat.

§ 2. Indien een gemeente haar verplichting tot het oprichten van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek niet is nagekomen tegen de bij paragraaf 1, punt 2, bedoelde datum, dan kan de Vlaamse regering, na de in gebreke blijvende gemeente te hebben gehoord, op het grondgebied van deze gemeente bij maatregel van ambtswege een plaatselijke openbare bibliotheek oprichten. De uitgaven voor het oprichten en in stand houden door de Vlaamse regering van een plaatselijke openbare bibliotheek worden ten laste van de in gebreke blijvende gemeente gelegd overeenkomstig de in de nieuwe gemeentewet bepaalde procedure wat betreft de gemeenten opgesomd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 en de gemeente Voeren, en de in het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, bepaalde procedure wat betreft de overige gemeenten.

De Vlaamse regering kan, na het verstrijken van de termijn bepaald in een uit briefwisseling blijkende uitdrukkelijke waarschuwing, één of meer commissarissen gelasten zich ter plaatse te begeven teneinde de maatregelen ten uitvoer te brengen die inzake het organiseren en bekostigen van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek zijn voorgeschreven door dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan".

Wat betekent dit concreet ?

Artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen laat de decreetgever toe om een specifiek toezicht in het bibliotheekdecreet in te schrijven, teneinde het bibliotheekdecreet volledig te kunnen realiseren.

Met betrekking tot het in gebreke blijven van sommige gemeenten om een erkende openbare bibliotheek op te richten, bestaat de enige realistische oplossing in een beslissing van ambtswege van de Vlaamse regering tot oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek op het grondgebied van de in gebreke blijvende gemeente, waarbij alle uitgaven die de toezichthoudende overheid maakt voor het oprichten en in stand houden van die bibliotheek, ten laste van de onwillige gemeente wordt gelegd.

Ten gevolge van het inschrijven van de maatregel van ambtswege bij het in gebreke blijven van een gemeente om een openbare bibliotheek op te richten, moet aan de thans nog in gebreke zijnde ge-

meenten de kans worden geboden om alsnog aan hun verplichting te voldoen.

Om die reden wordt in artikel 5, § 1.2. van het decreet de uiterste datum van 1 januari 1998 verschoven naar 1 januari 2001.

De aldus vooropgestelde uiterste termijn laat de nog in gebreke zijnde gemeenten toe alle nodige stappen te doen om, op vrijwillige basis, tegen de vooropgestelde datum over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek te beschikken.

**Vraag nr. 137
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Halen

Het blijkt dat de gemeente Halen nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

Binnen de gemeente Halen zijn er drie gemeentelijke bibliotheken werkzaam (Halen, Loksbergen en Zelem), voorheen erkend op basis van de wet van 1921.

Reeds vanaf 1990 werden door de administratie een aantal informatieve bezoeken aan de gemeente gebracht. Sedertdien is de situatie grotendeels ongewijzigd gebleven.

Er is nog steeds geen initiatief genomen om de bibliotheken ingevolge het bibliotheekdecreet van 1978 aan te passen. De voornaamste hinderpaal blijft de onmogelijkheid om de toekomstige hoofdbibliotheek (de gemeentelijke bibliotheek van Halen) in een aangepaste accommodatie onder te brengen.

Ondertussen heeft de gemeente een project ontwikkeld voor de realisatie van een complex naast de sporthal met een gebouw voor de politie en het OCMW (= eerste fase, in aanbouw) en een feestzaal met bibliotheek (= tweede fase, zodra de financiële middelen het toelaten). Deze tweede fase

zal waarschijnlijk pas na het jaar 2000 kunnen worden uitgevoerd.

Ondertussen heeft de inrichtende macht nog geen blijk gegeven van een intentie om een erkenning ingevolge het bibliotheekdecreet van 1978 aan te vragen.

Vraag nr. 138
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Wichelen

Het blijkt dat de gemeente Wichelen nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

Per 1 januari 1995 werden de voormalige vrije bibliotheken van Wichelen, Serskamp en Schellebelle (wet van 1921) door de gemeente overgenomen ; het bestuur stelt de nodige middelen ter beschikking om de bibliotheekwerking te kunnen voortzetten.

Door het gemeentebestuur werd in 1998 een aanvraag ingediend om per 1 januari 1999 een erkenning als plaatselijke openbare bibliotheek te verkrijgen.

In december 1998 kwam de bevoegde inspectiedienst echter tot de vaststelling dat een erkenning niet mogelijk was, voornamelijk door het niet voldoen aan twee erkenningsvoorwaarden :

- er was geen bibliothecaris aangesteld die voldoet aan de vereisten om een plaatselijke openbare bibliotheek te leiden ;
- de infrastructuur is te klein in verhouding tot de grootte van de gemeente.

Het bestuur is zich van deze problematiek bewust en heeft reeds initiatieven genomen om hieraan tegemoet te komen :

- de aanstelling van een nieuwe bibliothecaris is gepland voor april 1999. Tegelijk zullen ook reeds een aantal uren op het niveau van bibliotheekassistent worden ingevuld ;
- het grootste probleem blijft de nieuwe huisvesting. Binnen de gemeente blijkt het moeilijk om een geschikte locatie te vinden. Momenteel wordt gedacht aan een geïntegreerd project waarbij een voormalig klooster zou worden omgebouwd tot een nieuw complex met sociale woningen, annex bibliotheek.

Op dit ogenblik worden de adviezen ingewacht van verschillende instanties (Stedenbouw, Monumenten en Landschappen), zodat er nog geen uitsluitsel kan worden gegeven over de definitieve beslissing.

Vraag nr. 139
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Bever

Het blijkt dat de gemeente Bever nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

De gemeente Bever is een kleine gemeente, met slechts 1.900 inwoners. Het bestuur is van oordeel dat de financiële lasten die de oprichting van een volwaardige plaatselijke openbare bibliotheek (POB) met zich meebrengt, niet in verhouding staan tot de financiële draagkracht van de gemeente.

Het bestuur is dan ook veeleer voorstander van het afsluiten van een samenwerkingsverband met een aangrenzende gemeente ; een gemeente van minder dan 8.000 inwoners kan zich op deze manier immers ook in regel stellen met het bibliotheekdecreet.

Hierbij is het de bedoeling om de vroegere bibliotheek (wet van 1921) die door de gemeente nog verder wordt ondersteund, als uitleenpost in stand te houden.

Momenteel zijn er reeds concrete gesprekken gestart om met de gemeente Herne tot een samenwerkingsverband te komen.

Vraag nr. 140
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Boortmeerbeek

Het blijkt dat de gemeente Boortmeerbeek nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

Door de gemeente Boortmeerbeek werd tot op heden nog geen aanvraag ingediend voor een erkenning van een plaatselijke openbare bibliotheek (POB).

In Boortmeerbeek zijn wel nog drie voormalige wet-'21-bibliotheken actief, die ondertussen door de gemeente werden overgenomen. Het bestuur stelt de nodige middelen ter beschikking om de bibliotheekwerking minimaal te kunnen voortzetten.

Het bestuur heeft wel de intentie om een nieuwe bibliotheek te bouwen. De onteigeningsprocedure voor een welbepaald perceel sleept echter reeds vier jaar aan, zodat er voorlopig nog geen concrete realisatie in het vooruitzicht kan worden gesteld.

Door de bevoegde administratie wordt het dossier wel verder opgevolgd.

Vraag nr. 141
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Drogenbos

Het blijkt dat de gemeente Drogenbos nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

In de gemeente Drogenbos zijn er momenteel geen concrete plannen voor de oprichting van een Nederlandstalige plaatselijke openbare bibliotheek (POB). Het bestaan van een Franstalige meerderheid binnen deze gemeente is daar uiteraard niet vreemd aan.

In het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 dat momenteel binnen het Vlaams Parlement wordt behandeld, werd dan ook een bepaling ingeschreven om onwillige gemeenten te dwingen de wettelijke verplichting tot oprichting van een POB uit te voeren.

Artikel 5 van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, zou als volgt worden aangepast :

" Artikel 5, § 1. 1. Overeenkomstig de voorschriften van dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan worden de gemeenten verplicht tot het oprichten, organiseren en bekostigen van erkende openbare bibliotheken. De gemeente Herstappe wordt hiervan vrijgesteld.

2. Uiterlijk op 1 januari 2001 moet elke gemeente beschikken over een krachtens dit decreet erkende gemeentelijke openbare bibliotheek.

3. De Vlaamse regering kan tevens een gemeente van minder dan 8.000 inwoners toestaan zich te verenigen met een aangrenzende gemeente voor het oprichten en organiseren van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek, als er geen erkende openbare bibliotheek op haar grondgebied bestaat.

§ 2. Indien een gemeente haar verplichting tot het oprichten van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek niet is nagekomen tegen de bij paragraaf 1, punt 2, bedoelde datum, dan kan de Vlaamse regering, na de in gebreke blijvende gemeente te hebben gehoord, op het grondgebied van deze gemeente bij maatregel van ambtswege een plaatselijke openbare bibliotheek oprichten. De uitgaven voor het oprichten en in stand houden door de Vlaamse regering van een plaatselijke

openbare bibliotheek worden ten laste van de in gebreke blijvende gemeente gelegd overeenkomstig de in de nieuwe gemeentewet bepaalde procedure wat betreft de gemeenten opgesomd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 en de gemeente Voeren, en de in het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, bepaalde procedure wat betreft de overige gemeenten.

De Vlaamse regering kan, na het verstrijken van de termijn bepaald in een uit briefwisseling blijvende uitdrukkelijke waarschuwing, één of meer commissarissen gelasten zich ter plaatse te begeven teneinde de maatregelen ten uitvoer te brengen die inzake het organiseren en bekostigen van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek zijn voorgeschreven door dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan".

Wat betekent dit concreet ?

Artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen laat de decreetgever toe om een specifiek toezicht in het bibliotheekdecreet in te schrijven, teneinde het bibliotheekdecreet volledig te kunnen realiseren.

Met betrekking tot het in gebreke blijven van sommige gemeenten om een erkende openbare bibliotheek op te richten, bestaat de enige realistische oplossing in een beslissing van ambtswege van de Vlaamse regering tot oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek op het grondgebied van de in gebreke blijvende gemeenten, waarbij alle uitgaven die de toezichthoudende overheid maakt voor het oprichten en in stand houden van die bibliotheek ten laste van de onwillige gemeenten worden gelegd.

Ten gevolge van het inschrijven van de maatregel van ambtswege bij het in gebreke blijven van een gemeente om een openbare bibliotheek op te richten, moet aan de thans nog in gebreke zijnde gemeenten de kans worden geboden om alsnog aan hun verplichting te voldoen.

Om die reden wordt in artikel 5, § 1.2. van het decreet, de uiterste datum van 1 januari 1998 verschoven naar 1 januari 2001.

De aldus vooropgestelde uiterste termijn laat de nog in gebreke zijnde gemeenten toe alle nodige stappen te doen om, op vrijwillige basis, tegen de

vooropgestelde datum over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek te beschikken.

**Vraag nr. 142
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Kraainem

Het blijkt dat de gemeente Kraainem nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

In de gemeente Kraainem zijn er momenteel geen concrete plannen voor de oprichting van een Nederlandstalige plaatselijke openbare bibliotheek (POB). Het bestaan van een Franstalige meerderheid binnen deze gemeente is daar uiteraard niet vreemd aan.

In het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 dat momenteel binnen het Vlaams Parlement wordt behandeld, werd dan ook een bepaling ingeschreven om onwillige gemeenten te dwingen de wettelijke verplichting tot oprichting van een POB uit te voeren.

Artikel 5 van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, zou als volgt worden aangepast :

"Artikel 5, § 1.1. Overeenkomstig de voorschriften van dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan worden de gemeenten verplicht tot het oprichten, organiseren en bekostigen van erkende openbare bibliotheken. De gemeente Herstappe wordt hiervan vrijgesteld.

2. Uiterlijk op 1 januari 2001 moet elke gemeente beschikken over een krachtens dit decreet erkende gemeentelijke openbare bibliotheek.

3. De Vlaamse regering kan tevens een gemeente van minder dan 8.000 inwoners toestaan zich te verenigen met een aangrenzende gemeente voor

het oprichten en organiseren van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek, als er geen erkende openbare bibliotheek op haar grondgebied bestaat.

§ 2. Indien een gemeente haar verplichting tot het oprichten van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek niet is nagekomen tegen de bij paragraaf 1, punt 2, bedoelde datum, dan kan de Vlaamse regering, na de in gebreke blijvende gemeente te hebben gehoord, op het grondgebied van deze gemeente bij maatregel van ambtswege een plaatselijke openbare bibliotheek oprichten. De uitgaven voor het oprichten en in stand houden door de Vlaamse regering van een plaatselijke openbare bibliotheek worden ten laste van de in gebreke blijvende gemeente gelegd overeenkomstig de in de nieuwe gemeentewet bepaalde procedure wat betreft de gemeenten opgesomd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 en de gemeente Voeren, en de in het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, bepaalde procedure wat betreft de overige gemeenten.

De Vlaamse regering kan, na het verstrijken van de termijn bepaald in een uit briefwisseling blijkende uitdrukkelijke waarschuwing, één of meer commissarissen gelasten zich ter plaatse te begeven teneinde de maatregelen ten uitvoer te brengen die inzake het organiseren en bekostigen van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek zijn voorgeschreven door dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan".

Wat betekent dit concreet ?

Artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen laat de decreetgever toe om een specifiek toezicht in het bibliotheekdecreet in te schrijven, teneinde het bibliotheekdecreet volledig te kunnen realiseren.

Met betrekking tot het in gebreke blijven van sommige gemeenten om een erkende openbare bibliotheek op te richten, bestaat de enige realistische oplossing in een beslissing van ambtswege van de Vlaamse regering tot oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek op het grondgebied van de in gebreke blijvende gemeenten, waarbij alle uitgaven die de toezichthoudende overheid maakt voor het oprichten en in stand houden van die bibliotheek ten laste van de onwillige gemeenten worden gelegd.

Ten gevolge van het inschrijven van de maatregel van ambtswege bij het in gebreke blijven van een gemeente om een openbare bibliotheek op te richten, moet aan de thans nog in gebreke zijnde gemeenten de kans worden geboden om alsnog aan hun verplichting te voldoen.

Om die reden wordt in artikel 5, § 1.2. van het decreet, de uiterste datum van 1 januari 1998 verschoven naar 1 januari 2001.

De aldus vooropgestelde uiterste termijn laat de nog in gebreke zijnde gemeenten toe alle nodige stappen te doen om, op vrijwillige basis, tegen de vooropgestelde datum over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek te beschikken.

**Vraag nr. 143
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Linkebeek

Het blijkt dat de gemeente Linkebeek nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

In de gemeente Linkebeek zijn er momenteel geen concrete plannen voor de oprichting van een Nederlandstalige plaatselijke openbare bibliotheek (POB). Het bestaan van een Franstalige meerderheid binnen deze gemeente is daar uiteraard niet vreemd aan.

In het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 dat momenteel binnen het Vlaams Parlement wordt behandeld, werd dan ook een bepaling ingeschreven om onwillige gemeenten te dwingen de wettelijke verplichting tot oprichting van een POB uit te voeren.

Artikel 5 van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk zou als volgt worden aangepast :

"Artikel 5. § 1.1. Overeenkomstig de voorschriften van dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan worden de gemeenten verplicht tot het oprichten, organiseren en bekostigen van erkende openbare bibliotheken. De gemeente Herstappe wordt hiervan vrijgesteld.

2. Uiterlijk op 1 januari 2001 moet elke gemeente beschikken over een krachtens dit decreet erkende gemeentelijke openbare bibliotheek.

3. De Vlaamse regering kan tevens een gemeente van minder dan 8.000 inwoners toestaan zich te verenigen met een aangrenzende gemeente voor het oprichten en organiseren van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek, als er geen erkende openbare bibliotheek op haar grondgebied bestaat.

§ 2. Indien een gemeente haar verplichting tot het oprichten van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek niet is nagekomen tegen de bij paragraaf 1, punt 2, bedoelde datum, dan kan de Vlaamse regering, na de in gebreke blijvende gemeente te hebben gehoord, op het grondgebied van deze gemeente bij maatregel van ambtswege een plaatselijke openbare bibliotheek oprichten. De uitgaven voor het oprichten en in stand houden door de Vlaamse regering van een plaatselijke openbare bibliotheek worden ten laste van de in gebreke blijvende gemeente gelegd overeenkomstig de in de nieuwe gemeentewet bepaalde procedure wat betreft de gemeenten opgesomd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 en de gemeente Voeren, en de in het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, bepaalde procedure wat betreft de overige gemeenten.

De Vlaamse regering kan, na het verstrijken van de termijn bepaald in een uit briefwisseling blijkende uitdrukkelijke waarschuwing, één of meer commissarissen gelasten zich ter plaatse te begeven teneinde de maatregelen ten uitvoer te brengen die inzake het organiseren en bekostigen van een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek zijn voorgescreven door dit decreet en de besluiten tot uitvoering ervan".

Wat betekent dit concreet ?

Artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen laat de de-

creetgever toe om een specifiek toezicht in het bibliotheekdecreet volledig te kunnen realiseren.

Met betrekking tot het in gebreke blijven van sommige gemeenten om een erkende openbare bibliotheek op te richten, bestaat de enige realistische oplossing in een beslissing van ambtswege van de Vlaamse regering tot oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek op het grondgebied van de in gebreke blijvende gemeenten, waarbij alle uitgaven die de toezichthoudende overheid maakt voor het oprichten en in stand houden van die bibliotheek ten laste van de onwillige gemeenten worden gelegd.

Ten gevolge van het inschrijven van de maatregel van ambtswege bij het in gebreke blijven van een gemeente om een openbare bibliotheek op te richten, moet aan de thans nog in gebreke zijnde gemeenten de kans worden geboden om alsnog aan hun verplichting te voldoen.

Om die reden wordt in artikel 5, § 1.2. van het decreet, de uiterste datum van 1 januari 1998 verschoven naar 1 januari 2001.

De aldus vooropgestelde uiterste termijn laat de nog in gebreke zijnde gemeenten toe alle nodige stappen te doen om, op vrijwillige basis, tegen de vooropgestelde datum over een erkende gemeentelijke openbare bibliotheek te beschikken.

**Vraag nr. 144
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Steenokkerzeel

Het blijkt dat de gemeente Steenokkerzeel nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

Door de gemeente Steenokkerzeel werd in 1998 een aanvraag ingediend om per 1 januari 1999 een erkenning te verkrijgen.

In december 1998 kwam de bevoegde inspectiedienst echter tot de vaststelling dat een erkenning niet mogelijk was, voornamelijk door het niet voldoen aan drie fundamentele erkenningsvoorwaarden :

- er was geen bibliothecaris aangesteld die voldoet aan de vereisten om een plaatselijke openbare bibliotheek te leiden ;
- de bestaande infrastructuur is absoluut te klein en onaangepast om een moderne bibliotheek te kunnen huisvesten ;
- de aanwezige collectie is onvoldoende in aantal en voor een stuk verouderd.

Het bestuur is zich van deze problematiek bewust en heeft reeds initiatieven genomen om hieraan tegemoet te komen :

- een nieuwe bibliothecaris werd begin 1999 aangeworven, waardoor het ook mogelijk moet zijn de collecties verder te actualiseren ;
- het grootste probleem blijft de nieuwe huisvesting. Tot voor kort was gepland om een nieuwe bibliotheek te integreren in een door de gemeente te bouwen complex van serviceflats. Zeer onlangs werd echter beslist om dit project niet voort te zetten.

Het bestuur opteert nu opnieuw voor de bouw van een aparte bibliotheek, maar het ganse proces moet uiteraard volledig worden herbegonnen, wat ongetwijfeld de nodige tijd zal vragen.

Vraag nr. 145
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Lo-Reninge

Het blijkt dat de gemeente Lo-Reninge nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

De gemeente Lo-Reninge telt ongeveer 3.200 inwoners. Het bestuur is van oordeel dat de financiële lasten die de oprichting van een volwaardige plaatselijke openbare bibliotheek (POB) met zich meebrengt, niet in verhouding staan tot de financiële draagkracht van de gemeente.

Het bestuur is dan ook veeleer voorstander van het afsluiten van een samenwerkingsverband met een aangrenzende gemeente, waarbij in Lo-Reninge twee uitleenposten zouden worden ingericht.

Een gemeente van minder dan 8.000 inwoners kan zich op deze manier immers ook in regel stellen met het bibliotheekdecreet.

Momenteel zijn er besprekingen opgestart met de aangrenzende gemeenten Diksmuide en Houthulst.

Vraag nr. 146
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Meulebeke

Het blijkt dat de gemeente Meulebeke nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

In Meulebeke doet zich de eigenaardige situatie voor dat een nieuwe bibliotheek werd gerealiseerd, maar momenteel nog niet functioneert naar het publiek toe : er is een afgewerkt gebouw, de bibliothecaris werd aangesteld en alle lastenboeken inzake collectie, meubilair en automatisering werden eind 1998 afgerond. Ook de procedure tot aanwerving van bijkomend personeel werd ondertussen opgestart.

Het bestuur heeft hiervoor zeer aanzienlijke financiële inspanningen gedaan en stelt voor medio 1999 de officiële opening in het vooruitzicht.

Dit alles laat veronderstellen dat een erkenning snel kan gebeuren.

Vraag nr. 147
van 26 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Vleteren

Het blijkt dat de gemeente Vleteren nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

De gemeente Vleteren telt ongeveer 36.000 inwoners. Net zoals dit het geval is bij de gemeente Loperinge, is het bestuur van oordeel dat de financiële lasten die de oprichting van een volwaardige plaatselijke openbare bibliotheek (POB) met zich meebrengt, niet in verhouding staan tot de financiële draagkracht van de gemeente.

Het bestuur is dan ook veeleer voorstander van het afsluiten van een samenwerkingsverband met een aangrenzende gemeente. Een gemeente van minder dan 8.000 inwoners kan zich op deze manier immers ook in regel stellen met het bibliotheekdecreet.

Hierbij is het de bedoeling om drie uitleenposten in te richten in de deelgemeenten Oostvleteren, Westvleteren en Woesten, waar momenteel nog bibliotheken (wet van 1921) door de gemeente worden ondersteund.

De gemeente zelf heeft terzake reeds verkennende gesprekken gevoerd met Poperinge, tot dusver zonder concreet resultaat.

Vraag nr. 153
van 1 april 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bibliotheek Wezembeek-Oppem – Erkenning

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 304 van 13 juli 1998 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 9 oktober 1998, blz. 198), deelde de minister mee dat de schorsing van de erkenning van de openbare bibliotheek van Wezembeek-

Oppem tot gevolg had dat de Vlaamse overheid, noch het provinciebestuur van Vlaams-Brabant vanaf 1 januari 1999 nog subsidies aan Wezembeek-Oppem zouden uitkeren.

Kan de minister bevestigen dat hieraan uitvoering werd gegeven ?

Tevens stelde de minister dat in toepassing van het bibliotheekdecreet het beheersorgaan van de openbare bibliotheek van Wezembeek-Oppem tegen 1 maart van dit jaar een gedocumenteerde aanvraag om wedererkenning (per 1 januari 2000) moest indienen bij de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Werd een dergelijke vraag ontvangen en werden de tekortkomingen die het verlies van de erkenning hebben veroorzaakt, verholpen ?

Antwoord

Eind 1998 heb ik besloten om voorlopig niet over te gaan tot een intrekking van de erkenning van de bibliotheek van Wezembeek-Oppem.

Ingevolge van artikel 83 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 november 1991 houdende uitvoering van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, werden met ingang van 1 december 1998 wel de weddesubsidies voor het leidinggevend en technisch personeel opgeschort.

Ik heb deze maatregel genomen omdat in artikel 3 van het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 (dat eerstdaags aan het Vlaams Parlement zal worden voorgelegd) in een specifiek dwangtoezicht wordt voorzien voor gemeenten die nog geen openbare bibliotheek hebben opgericht, of die in gebreke blijven inzake het organiseren en financieren van een erkende openbare bibliotheek overeenkomstig de voorschriften van het bibliotheekdecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Deze bepaling moet toelaten om in de toekomst effectiever te kunnen optreden tegen onwillige gemeenten.

Vraag nr. 155
van 13 april 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Bibliotheek Hove – Website-talen

De faciliteiten aan Frans- en Engelstaligen verleend door de plaatselijke openbare bibliotheek in Hove deden de afgelopen maanden al heel wat stof opwaaien.

Op de Internetsite van de plaatselijke openbare bibliotheek van Hove staan alle technische gegevens van de gemeentelijke openbare bibliotheek van Hove ook in het Engels en het Frans vermeld.

De vraag rijst of deze handelwijze van het gemeentebestuur van Hove een inbreuk op de taalwetgeving is.

1. Is de minister ervan op de hoogte dat de plaatselijke openbare bibliotheek van Hove een Internetsite bezit die naast het Nederlands ook andere talen gebruikt ?
2. Zijn mededelingen van de plaatselijke openbare bibliotheek langs Internet onderworpen aan de taalwetgeving in bestuurszaken ?
3. Momenteel zou er een klacht lopen bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht tegen deze handelwijze van het gemeentebestuur van Hove.

Heeft de Vaste Commissie voor Taaltoezicht zich reeds uitgesproken over deze klacht ? Zo ja, wat is het resultaat hiervan ?

4. Heeft de minister zo nodig reeds maatregelen genomen om het gemeentebestuur aan te manen de taalwetgeving te respecteren ?

Antwoord

Ik heb aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht een standpunt gevraagd inzake vraag 2 en een stand van zaken inzake vraag 3.

Tot op heden heb ik echter geen antwoord van de Vaste Commissie ontvangen, zodat ik momenteel nog geen definitief antwoord kan verstrekken.

Op het eerste gezicht zie ik echter niet direct een aanleiding om op te treden tegen de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangeklaagde feiten.

De Internetsite van de plaatselijke openbare bibliotheek van Hove is blijkbaar raadpleegbaar in drie verschillende talen (Nederlands, Frans en Engels). Deze manier van werken is voor een bij uitstek internationaal medium als het Internet niet onge-

woon ; heel wat Vlaamse organisaties en bedrijven hebben meertalige sites ontwikkeld.

Vraag nr. 156 van 13 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse lectoren in Oost-Europa – Verloning

Reeds verschillende keren stelde ik de problematiek van lectoren Nederlands in Oost-Europa aan de orde. De Nederlandse Taalunie (NTU) is, zowel in Vlaanderen als in Nederland, de partner die de ondersteuning coördineert namens de beide overheden.

De Vlaamse lectoren in sommige Oost-Europese landen ervaren specifieke problemen door hun niet al te hoge vergoeding, die bijna volledig opgaat aan sociale zekerheidsbijdragen.

Bij de begrotingsbesprekingen 1999 vroeg ik om een overzicht van de concrete stappen die werden gedaan om dit probleem op te lossen ; de minister engageerde zich om dit na te vragen.

Welke stappen werden reeds gedaan om de feitelijke verloning van lectoren in Oost-Europese te verhogen ?

Antwoord

Het Comité van Ministers van de Nederlandse Taalunie heeft de problematiek van de sociale zekerheid van de docenten Nederlands onderzocht. Dit gebeurde naar aanleiding van een eerdere interpellatie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in het Vlaams Parlement. De minister-president van de Vlaamse regering, de heer Luc Van den Brande, heeft toen geantwoord dat de Vlaamse Gemeenschap terzake niets kan doen, maar dat de vraag voor verder onderzoek aan de Nederlandse Taalunie zou worden bezorgd.

Het Comité van Ministers van de Nederlandse Taalunie is tot volgende besluitvorming gekomen.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de Nederlandse Taalunie ernaar streeft om de buitenlandse lectoraten Nederlands te verzelfstandigen en te bemannen met docenten van de eigen universiteiten. De Vlaamse en Nederlandse docenten zijn aanvullend op deze lectoraten aanwezig. Ze zijn – in Oost- en Midden-Europa zoals in de andere landen – in principe personeel van deze buitenlandse

universiteiten en zijn als zodanig aan de wetgeving van deze landen onderworpen. Dit betekent ook dat noch de Vlaamse, noch de Nederlandse overheid, en dus ook niet de NTU, in hun loonregeling kan tegemoetkomen.

De Nederlandse Taalunie betaalt, in casu in de regio Oost- en Midden-Europa, een aanvullende vergoeding aan de Vlaamse en Nederlandse lectoren, die desgewenst zelf voor een aanvullende sociale zekerheid kunnen zorgen.

Teneinde aan het gestelde probleem enigszins tegemoet te komen, heeft het Comité van Ministers beslist de aanvullende vergoeding of de suppletie van de NTU van 183.000 frank tot 275.000 frank per jaar te verhogen. Dit wordt met ingang van 1998 reeds toegepast.

**Vraag nr. 157
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Opvanggezin – Minimumleeftijd

Artikel 1 van de bijlage bij het ministerieel besluit van 27 december 1988 inzake de meldingsplicht voor de opvang van jonge kinderen bepaalt : "De opvangpersoon die in het opvanggezin de voornaamste verantwoordelijkheid draagt, heeft de leeftijd van 21 jaar bereikt en is in staat kinderen op te voeden".

Tegenover deze strikte leeftijdsgrens staat dat studenten Verzorging nu afgestudeerd zijn op 19 jaar als zij het bijkomend specialisatiejaar doen. Wanneer zij dan het beroep van onthaalouder of opvangpersoon willen uitoefenen, moeten ze wachten tot 21 jaar ... ondanks hun kwalificatie.

Vermits men enerzijds meerderjarig is op 18 jaar en anderzijds na het beëindigen van de studies een diploma krijgt waardoor wordt bevestigd dat men in staat is een bepaald beroep uit te oefenen, zie ik geen reden om de minimumleeftijd van 21 jaar te blijven eisen voor deze groep gekwalificeerde verzorgenden.

Reeds herhaaldelijk wees ik de minister op het arbitraire van de leeftijdsgrens van 21 jaar. Zeker nu de richting Verzorging hervormd is en een bijkomend jaar kan worden gevolgd, lijkt het me zinvol studenten die dit zevende jaar specialisatie volgden, onmiddellijk toegang te verlenen tot de arbeidsmarkt wanneer zij aansluiten bij een erkende

dienst ; dit garandeert mijns inziens een blijvende kwaliteitsopvolging.

1. Hoe werd de normering "in staat zijn kinderen op te voeden" in het verleden opgevolgd ? Is het niet zinvol deze beoordeling te concretiseren in een bepaald getuigschrift, een jaarlijkse bijscholing, een gesprek, een aansluiting en kwaliteitscontrole bij een erkende dienst ?
2. Waarom worden leerlingen die het zevende jaar Verzorging volgden, niet rechtstreeks toegelaten tot het beroep van onthaalouder ?

Antwoord

Het is inderdaad zo dat een opvanggezin, of het nu op particuliere basis werkt dan wel is aangesloten bij een dienst, de leeftijd van 21 jaar moet bereikt hebben vooraleer het zijn activiteit kan uitoefenen. De Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt daartegenover dat studenten Verzorging afgestudeerd zijn op 19 jaar als zij het bijkomende specialisatiejaar volgen en dat zij dan, ondanks hun kwalificatie, niet worden toegelaten tot het beroep van onthaalouder. Aangezien ook de meerderjarigheid op 18 jaar ligt, ziet zij geen reden om de leeftijdsgrens van 21 jaar aan te houden voor de groep van de gekwalificeerde verzorgenden. Daarom stelt ze voor studenten die het zevende jaar verzorging hebben gevolgd, toegang te verlenen tot het aansluiten bij een erkende dienst voor opvanggezinnen.

Vooraleer ik inga op de twee concrete vragen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger verbindt aan de bovenstaande situatieschets, wil ik aangeven dat zij in haar situering de leeftijdsproblematiek verruimt tot de kwalificatieproblematiek. Dit is niet evident in een sector die momenteel geen enkele kwalificatievoorwaarde kent. Het lijkt mij moeilijk om dan enkel en alleen voor verzorgenden een specifieke aanpak uit te werken. Op die manier stelt men immers kwalificatiedrempels in voor het opnemen van de taak van opvanggezin, eigenlijk om een leeftijdsgrens te omzeilen. Het is vanuit een zekere behoedzaamheid ten opzichte van de impact dat het voorstel van de vraagsteller op het stelsel van het werken als opvanggezin bij een dienst heeft, dat ik een voorzichtige invalshoek verkies bij het beantwoorden van de concrete vragen.

1. Het aansluiten van een opvanggezin bij een dienst is het resultaat van een grondig onderzoek door de dienstverantwoordelijke. Het is de appreciatie van de dienstverantwoordelijke die

leidt tot de beslissing of een kandidaat-opvanggezin al dan niet kan aansluiten bij de dienst.

Een particulier opvanggezin wordt, wanneer het een attest van toezicht aanvraagt, bezocht door een inspectieambtenaar van Kind en Gezin, die een advies formuleert met betrekking tot het toekennen van een attest van toezicht.

Zeker in de sector van de diensten voor opvanggezinnen is er bijscholing, zijn er begeleidingsgesprekken en is er kwaliteitscontrole. In de particuliere sector past het in de ondersteuningsplannen die ik heb en uitvoer om te investeren in de vormingsmogelijkheden voor opvanggezinnen. Ik denk dat zowel de ondersteuning van de particuliere sector, als de kwalitatieve begeleiding via een dienst moeten worden voortgezet. Ik denk dat dit kwaliteitsbevorderend werkt, net zoals het behoud van de leeftijdsgrens op 21 jaar dat doet.

2. De leeftijdsgrens van 21 jaar is niet louter arbitrair.

Ze komt voort uit de overtuiging dat, naast een opleiding of het bereiken van de meerderjarigheid, een minimum aan levenservaring noodzakelijk is om de verantwoordelijkheid voor de opvang van andermans kinderen te kunnen dragen. Dit is ook de visie die op het moment dat de meerderjarigheid van 21 op 18 jaar werd gebracht, is geformuleerd om de leeftijdsdrempel voor opvanggezinnen aan te houden.

Ik denk dat deze argumentatie ook vandaag haar legitimiteit bewaart. Zelfs wanneer een vrij specifieke opleiding werd gevolgd, blijft het belangrijk dat de theoretische kennis wordt gedragen door levenservaring. De situatie van het werken als opvanggezin verschilt in dit verband ten gronde met deze van bijvoorbeeld een kinderverzorgster in een kinderdagverblijf, waar de leeftijdsgrens niet geldt. In dit laatste geval worden personeelsleden immers opgenomen in een vaste structuur, die door de onmiddellijke nabijheid van collega's en leidinggevenden garant staat voor een permanente begeleiding en ondersteuning. Het opvanggezin daarentegen wordt gekenmerkt door een onvermijdelijk geïndividualiseerd werken. Elk opvanggezin staat er, ondanks vorming en begeleiding, uiteindelijk alleen voor.

Besluitend wil ik stellen dat ik de leeftijdsdrempel van 21 jaar voor opvanggezinnen zinvol blijf vinden. Ik aarzel ook om een kwalificatiegeven in te

brengen in een sector die het heel specifieke stelsel van de onkostenvergoeding kent en die nu algemeen toegankelijk is voor kandidaat-opvanggezinnen.

**Vraag nr. 160
van 20 april 1999
van mevrouw SONJA BECQ**

Rusthuizen – Kameroppervlakte

Uit recent onderzoek met betrekking tot de rusthuisinfrastructuur blijkt dat potentiële bewoners vooral problemen hebben met te kleine kamers, waardoor het onder meer onmogelijk is een koelkast te installeren op hun kamer of eigen meubilair mee te brengen. De bewoners zijn voorstander van een afzonderlijk toilet en een eigen douche en zien liever geen wastafel in hun kamer. Hun vertrek moet meer zijn dan een slaapkamer.

Vooraf de decretaal voorgeschreven norm van 55 m² per kamer ligt aan de grondslag van het ongenoegen.

1. In welke mate wordt met voormelde elementen rekening gehouden met het oog op toekomstige wijzigingen van het VIPA-decreet (VIPA : Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) ?
2. Werd reeds overwogen de maximumoppervlakte uit te breiden tot 80 m², waarvan minstens 55 m² door de Vlaamse overheid wordt gesubsidieerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

Antwoord

Vooreerst wil ik meedelen dat ik het volledig eens ben met de stellingen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger poneert in de inleiding van haar schriftelijke vraag. Ik wil mijn mening omtrent dit thema verduidelijken.

De decretaal voorgeschreven norm die de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermeldt, ligt niet vervat in de regelgeving op de rusthuizen in het decreet van 1985, maar wel in de VIPA-normering die stelt : "De maximum m² bruto bebouwde oppervlakte bedraagt voor rusthuizen 55 m²". Dit betekent dus

dat een rusthuis dat bij (ver)nieuwbouw een gemiddelde bereikt van bijvoorbeeld 60 m² per kamer, geen kans maakt op enige vorm van bouwsubsidie. De initiatiefnemers die een plan voorleggen voor een (ver)nieuwbouw met een gemiddelde van meer dan 55 m², worden voor de keuze gesteld : ofwel hun (ver)nieuwbouw aanpassen binnen de grenzen van 55 m² per woonegelegenheid, ofwel geen toelage.

Het is dus niet zo dat de norm van 55 m² een erkenningsnorm is, maar wel dat de Vlaamse overheid via VIPA-normering enkel rusthuizen wil subsidiëren met een bebouwde oppervlakte per woonegelegenheid die lager is dan 55 m². Op zich vertrekt deze norm van een ongewoon principe : initiatiefnemers die zich beperken tot een – moeilijk realiseerbaar – maximaal aantal vierkante meter, komen in aanmerking voor subsidiëring. In andere gelijkaardige regelgevingen binnen andere domeinen wordt er vertrokken van minimale oppervlakten.

Met betrekking tot de rusthuizen ben ik van mening dat de initiatiefnemers het steeds moeilijker hebben om hun (ver)nieuwbouw te beperken binnen de grens van 55 m² per woonegelegenheid. Ik zie daartoe twee belangrijke oorzaken.

1. Enerzijds worden aan de rusthuizen steeds hogere eisen gesteld op het vlak van dienstverlening, onder andere door het feit dat er in de rusthuizen steeds meer zorgbehoevenden verblijven. Dit heeft zijn effect wat de benodigde accommodatie en ruimte betreft. Om enkele voorbeelden te geven : ruimte voor kinesithérapie, voldoende ruime kamers voor bijvoorbeeld een personenlift, verpleegposten per afdeling, rolstoeltoegankelijke sanitaire ruimtes, bredere doorgangen voor bewoners in rolstoel of in verplaatsbare geriatrie zetels, noodzakelijkheid van de toegang tot het bed langs beide zijden voor verzorging en hulp bij transfers, specifieke ruimtes voor animatie, snoezeltherapie, relaxatie en dergelijke.
2. Anderzijds is er de verhoogde levensstandaard en de maatschappelijke perceptie dat de huidige kamers zelfs in nieuwe rusthuizen te klein zijn.

De ouderen van vandaag en de ouderen die zich aandienen als potentiële toekomstige bewoners van rusthuizen uiten mijns inziens terecht steeds meer kritiek op de beperkte grootte van de rusthuiskamers.

Ook uit contacten met directies van meerdere nieuwe rusthuizen die met subsidies van de Vlaamse overheid gebouwd zijn, verneem ik steeds weer dat het enerzijds zeer wenselijk is een toch ruimere rusthuiskamer te kunnen aanbieden om te kunnen voldoen aan een maatschappelijk aanvaarde verwachting, maar dat anderzijds de subsidiënormering dit niet toelaat.

Ook de kritiek dat rusthuizen zich te veel spiegelen aan het ziekenhuisconcept, klinkt steeds luider en zal ongetwijfeld in de nabije toekomst toenemen.

Ik onderschrijf ten volle de stelling van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat de private kamer van een rusthuisbewoner meer moet zijn dan een slaapkamer. Rusthuizen moeten zich in de toekomst ontwikkelen tot leef-, woon- en zorgcentra, en niet tot een soort ziekenhuizen voor ouderen.

De kritiek op de VIPA-55 m²-norm wordt uiteraard niet geleverd vanuit de commerciële of vennootschapsrusthuizen, omdat deze rusthuizen geen mogelijkheid hebben om een beroep te doen op bouwsubsidies. We zien dan ook dat sommige nieuwe commerciële rusthuizen in vergelijking met de VZW- en de openbare rusthuizen meer aantrekkingskracht hebben, ten minste toch vanwege hun dikwijls ruimere en meer hedendaagse accommodatie.

Ik heb koepels en groeperingen die rusthuizen en zorgbehoevende ouderen vertegenwoordigen, geraadpleegd over de VIPA-m²-norm. Hun opvatting is eenduidig en houdt in dat de 55 m²-norm leidt tot rusthuizen die een onvoldoende ruime accommodatie kunnen uitbouwen. Ik herinner mij ook dat in het kader van een studie – die vorig jaar werd uitgevoerd in samenwerking met heel wat spilfiguren uit de sector – werd gesteld dat rusthuizen voldoende ruime kamers zouden moeten aanbieden en dat dit op heden meestal niet het geval is.

Het is mijns inziens pijnlijk dat tot op vandaag nog rusthuizen – en dit dikwijls indruisend tegen de eigen wensen van de initiatiefnemer – door de overheid worden beperkt tot een gebouw dat reeds op het moment van het bouwen in de perceptie van veel mensen te kleine kamers heeft. Als die perceptie er nu reeds is, kan men zich de vraag stellen met welke ogen de ouderen die nu 60 of 70 jaar zijn over 10 tot 20 jaar zullen aankijken tegen het kleine kamertje dat hun zal worden aangeboden.

Samengevat meen ik dan ook dat de norm waardoor gesubsidieerde rusthuizen zich noodgedwongen moeten beperken tot de 55 m², achterhaald is en dringend moet worden aangepast.

Vanuit bovenstaande meningen heb ik dan ook mijn collega mevrouw Wivina Demeester, minister voor Begroting, gevraagd om in een "besluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 juli 1994 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwtechnische normen voor bejaardenvoorzieningen", de norm van 55 m² op te trekken, zodat in de toekomst een initiatiefnemer niet wordt beperkt tot de "maximum bruto bebouwde oppervlakte" van 55 m², maar dat deze norm enkel slaat op de subsidiabele oppervlakte. Wel heb ik voorgesteld om de bebouwde oppervlakte toch te limiteren, om zo met de beperkte VIPA-middelen eerst en vooral die initiatiefnemers te subsidiëren die werkelijk nood hebben aan subsidiëring. Het zou mijns inziens niet opgaan dat de Vlaamse overheid de bouw van een rusthuis (of een centrum voor kortverblijf) subsidieert dat in een werkelijk buitenissig groot aantal m² voorziet. Alleen moet de maximum m²-norm meer flexibiliteit toelaten.

Deze benadering strookt ook volledig met het kwaliteitsbeleid en met de principes van deregulering en van een overheid die stuurt op hoofdlijnen.

Het wijzigen van de norm van "maximum bruto bebouwde oppervlakte" naar "maximum subsidiabele oppervlakte" voor de rusthuizen kan voorlopig gebeuren zonder enige invloed op de beschikbare kredieten, via een besluit van de Vlaamse regering. Ik heb er dan ook op aangedrongen bij minister Demeester dat deze wijziging van regelgeving op zeer korte termijn – dit wil zeggen nog binnen deze legislatuur – zou worden gerealiseerd.

Ook de voorzieningen in de thuiszorg wachten op aanpassing van de VIPA-regelgeving. Na goedkeuring van het decreet van 18 juli 1998 houdende de erkenning en de subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg, is het mijns inziens dringend noodzakelijk dat de dagverzorgingscentra, de centra voor kortverblijf en de lokale en regionale dienstencentra (verder) een beroep kunnen doen op VIPA-subsidies.

Beide zaken – de m²-norm voor rusthuizen (en centra voor kortverblijf) enerzijds, en de opname van thuiszorgvoorzieningen in de VIPA-regelgeving – kunnen in één besluit van de Vlaamse regering worden geregeld.

Op langere termijn ben ik echter van mening dat ook de beschikbare middelen voor de investeringssubsidies van rusthuizen en voor thuiszorgvoorzieningen zullen moeten worden opgetrokken.

Enerzijds zijn er heel wat rusthuizen dringend aan vernieuwing toe, en anderzijds zal zich in bepaalde regio's binnenkort een tekort manifesteren van rusthuiswoongelegenheden. De spectaculaire vergrijzing en verzilvering van de Vlaamse bevolking mag op dit punt niet worden genegeerd.

Anderzijds is er nood aan een uitbreiding van de voorzieningen in de thuiszorg, waarbij de centra voor kortverblijf, de dagverzorgingscentra en de dienstencentra moeten kunnen rekenen op VIPA-subsidiëring.

Vraag nr. 161
van 23 april 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Stichting Frankfurter Buchmesse – Subsidiëring en evaluatie

De Stichting Frankfurter Buchmesse is een Vlaams-Nederlands initiatief om de Nederlandstalige literatuur in het buitenland meer bekendheid te geven.

1. Door welke financiële bijdragen van Vlaanderen en van Nederland werd deze stichting de laatste vijf jaar ondersteund ?

Welke begroting nam – zowel in Nederland als in Vlaanderen – deze steun ten laste ?

2. Welke initiatieven werden de laatste vijf jaar door deze stichting genomen ?

3. Werd er reeds een evaluatie gemaakt ? Zijn er aanwijsbare gegevens over een verbeterde verspreiding van de Nederlandstalige literatuur in het buitenland ?

4. Wat is de specifieke rol van de uitgevers in deze stichting ?

Antwoord

1. De Stichting Frankfurter Buchmesse werd in 1993 opgericht op initiatief van de Vlaamse en de Nederlandse regering. Zoals de benaming het reeds aangeeft, werd deze stichting opgericht naar aanleiding van de Frankfurter Buchmesse van dat jaar, waar de Nederlandstalige literatuur als "Schwerpunkt" in de belangstelling zou worden geplaatst.

De Vlaamse gemeenschapsregering heeft hiervoor in 1993 45 miljoen frank uitgetrokken. Van Vlaamse zijde heeft de administratie Cultuur, afdeling Muziek, Letteren en Podiumkunsten, in 1993 een subsidie van 30 miljoen frank toegekend. Door de administratie Buitenlands Beleid werd 15 miljoen frank ter beschikking gesteld. De Stichting Frankfurter Buchmesse kreeg in 1993 ook nog de titel van Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen en kreeg aldus een bijzondere toelage van 5 miljoen frank. Van Nederlandse zijde werd een totale subsidie van 2,7 miljoen gulden of 54 miljoen frank toegekend. Hiervan werd de helft gedragen door het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen en de andere helft door het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Op de internationale boekenbeurs van Frankfurt kende onze literatuur een ware doorbraak. Er kwam een grote belangstelling voor onze literatuur op gang, die tot op heden voortduurt en zelfs nog toeneemt. Steeds meer Duitse uitgevers zijn bereid Vlaamse boeken in vertaling te publiceren. Door de Stichting was het plan opgevat om Nederland en Vlaanderen naar buiten als een geïntegreerd geheel te laten voorkomen, omdat slechts dan alle verwevenheden en verschillen tussen de twee gebieden aan bod komen.

De aanwezigheid van de Nederlandstalige literatuur op de boekenbeurs van Frankfurt in 1993 was een dermate groot succes dat de Stichting Frankfurter Buchmesse 1993 niet werd opgeheven, maar een nieuwe opdracht kreeg. Om de twee jaar zou op een internationale boekenbeurs de Nederlandse literatuur als blikvanger worden voorgesteld. Dit gebeurt telkens wat het Vlaamse aandeel betreft op basis van een besluit van de Vlaamse regering.

Voor de boekenbeurs Liber, die in 1995 in Barcelona werd gehouden, werd in 1995 door de Vlaamse Gemeenschap een totale subsidie van 5.520.000 frank toegekend aan de Stichting

Frankfurter Buchmesse. Op de begroting van de administratie Buitenlands Beleid was in 1995 in een subsidie van 2.760.000 frank uitgetrokken. De administratie Cultuur heeft in 1995 ook een subsidie van 2.760.000 frank verleend. In Nederland had het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen een subsidie van 350.000 gulden toegekend.

Voor de presentatie en activiteiten in 1997 tijdens de internationale boekenbeurs in Göteborg, Zweden, werd een subsidie toegekend van 15.250.000 frank. Deze werd als volgt verdeeld: de administratie Buitenlands Beleid heeft in 1996 een subsidie van 8 miljoen frank toegekend en in 1997 een subsidie van 2.250.000 frank, de administratie Cultuur heeft in 1997 een subsidie van 5 miljoen toegekend.

Voor de internationale boekenbeurs van Londen in maart 1999 werd een subsidie van 7 miljoen frank toegekend. Deze werd voor de helft ingeschreven op de begroting van de administratie Buitenlands Beleid en voor de andere helft op de begroting van de administratie Cultuur.

Van Nederlandse zijde werd telkens een gelijkwaardige subsidie verleend.

2. Zie punt 1.
3. Uit een evaluatie bleek dat vooral in Duitsland de Nederlandstalige literatuur een groot succes kent. Sedert 1993 is het aantal vertalingen van Vlaamse boeken verdrievoudigd. Duitsland staat aan de top van alle landen waar onze literatuur wordt vertaald.

Ook in Spanje blijkt er thans een doorbraak te komen. Diverse Spaanse en Catalaanse uitgevers blijken geïnteresseerd te zijn en hebben contracten voor vertalingen afgesloten. De Engelse boekenmarkt is altijd zeer moeilijk en zeer beschermend voor de eigen productie geweest. Er moet nu worden afgewacht wat de resultaten van de recente manifestatie zullen zijn.

Het is overduidelijk dat de Nederlandstalige literatuur in al deze landen aan bekendheid en aan prestige wint, maar de inspanning moet onafgebroken worden voortgezet om de gunstige effecten te bestendigen en verder uit te bouwen.

4. De raad van beheer van de Stichting Frankfurter Buchmesse bestaat uit drie Nederlandse en drie Vlaamse leden. De Stichting Frankfurter

Buchmesse heeft tot doel de Vlaamse en Nederlandse literatuur in het buitenland een grotere bekendheid te verlenen. De georganiseerde initiatieven hebben gunstige effecten voor de uitgevers.

Vraag nr. 167
van 30 april 1999
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

OCMW's – Vlaams-Brussels samenwerkingsverband

Het tijdschrift CPAS+ is, ten gevolge van een samenwerkingsverband, een gezamenlijke uitgave van de verenigingen van de Brusselse en de Waalse OCMW's.

Naar verluidt bestond er een gelijkaardige samenwerking tussen de Vlaamse en de Brusselse OCMW's, die resulteerde in de uitgave van het blad OCMW-focus. Deze samenwerking werd echter enige tijd geleden stopgezet.

1. Wanneer en waarom werd het samenwerkingsverband tussen de verenigingen van de Brusselse en Vlaamse OCMW's stopgezet ?
2. Is het vanuit communautair standpunt bekeken verantwoord en is het wettelijk mogelijk (gezien het fundamenteel bicommunautair karakter in Brussel van deze gemeenschapsbevoegdheid) dat er een eenzijdig samenwerkingsverband bestaat tussen de Brusselse en de Waalse OCMW-vereniging, zonder een gelijkaardige tegenhanger tussen de Brusselse en de Vlaamse OCMW-vereniging ?
3. Heeft de minister eventueel maatregelen getroffen ?

Antwoord

In tegenstelling tot wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger beweert, bestaat het Nederlandstalig tijdschrift "OCMW-focus" wel degelijk nog altijd. Het is aan zijn tiende jaargang toe, verschijnt, buiten juli en augustus, twee keer per maand en wordt uitgegeven door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, Aarlenstraat 53 te 1040 Brussel.

Vraag nr. 168
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Stichting Frankfurter Buchmesse – Subsidies boekenbeurs Londen

Naar aanleiding van de internationale boekenbeurs in Londen in maart jongstleden heeft de Vlaamse regering een subsidie van 7 miljoen frank toegekend aan de Stichting Frankfurter Buchmesse voor de organisatie van de Vlaams-Nederlandse presentatie.

1. Heeft de minister naar aanleiding van de toekenning van deze subsidie waarborgen gevraagd voor een voldoende vertegenwoordiging van de Vlaamse presentatie ? Zo ja, zijn die nageleefd ?
2. Wie was verantwoordelijk voor de Vlaams-Nederlandse presentatie ? Wat was de inbreng hierbij vanuit Vlaanderen ?
3. Werden er in het verleden subsidies verleend voor dergelijke initiatieven ? Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Het bestuur van de stichting bestaat uit drie Vlaamse en drie Nederlandse leden.

Omdat er meer vertalingen naar het Engels verschenen zijn van Nederlandse dan van Vlaamse auteurs, kon een strikt paritaire vertegenwoordiging van auteurs niet worden gerealiseerd. Er waren inderdaad acht Vlaamse auteurs aanwezig, tegenover twaalf Nederlandse. Dit onevenwicht werd weggewerkt door het feit dat de Vlaamse auteurs meer optredens kregen dan de Nederlandse auteurs.

2. De Stichting Frankfurter Buchmesse was verantwoordelijk voor de presentatie. Zoals reeds vermeld, is het bestuur paritair samengesteld met een voorzitter en een covoorzitter die om beurten het voorzitterschap waarnemen.

De drie Vlaamse leden zijn aangesteld door de Vlaamse regering. Het Vlaamse secretariaat voor de manifestatie in Londen werd waargenomen door Het Beschrijf VZW.

3. In het verleden hadden gelijkaardige initiatieven plaats op de boekenbeurzen in Frankfurt (1993), Barcelona (1995) en Göteborg (1997).

Vraag nr. 169
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Personeel Kind en Gezin – Uitbetaling kinderbijslag door RKW

Voor de uitbetaling van de gezinsbijslagen wenst Kind en Gezin gebruik te maken van de mogelijkheid om dit te laten doen door de Rijksdienst voor Kinderbijslag. Na deze keuze door Kind en Gezin heeft de Vlaamse regering een besluit goedgekeurd dat dit mogelijk maakt.

1. Wat zijn de motieven voor Kind en Gezin om voor deze mogelijkheid te kiezen en wat zijn de voordelen voor Kind en Gezin ?
2. Welke alternatieven zijn er ?
3. Heeft de Vlaamse regering in het verleden nog dergelijke besluiten genomen en zo ja, voor welke instanties ?

Antwoord

1. De kinderbijslag van de contractuele personeelsleden van Kind en Gezin werd reeds uitbetaald door de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers (RKW). Door de overdracht van de kinderbijslagdossiers van de statutaire personeelsleden wordt de kinderbijslag van alle personeelsleden uitbetaald door RKW, zodat dit de conformiteit ten goede zal komen. Bovendien betreft het slechts een klein aantal dossiers, met name 186 op een totaal personeelsbestand van ongeveer 1.150 personeelsleden. De uitbetaling van de kinderbijslag door RKW waarborgt een betere dienstverlening aan de personeelsleden van Kind en Gezin, aangezien RKW een gespecialiseerde instelling is, terwijl dit voor de personeelsadministratie van Kind en Gezin slechts een onderdeel vormt van de behandeling van de personeelsdossiers.

Aangezien de opvolging van de wetgeving inzake gezinsbijslag en de behandeling van de kinderbijslagdossiers een zware belasting vormt voor de personeelsadministratie van Kind en Gezin, betekent de overdracht vooral tijdswinst en het vermijden van de opvolging van een

complexe wetgeving. Voor RKW vormt deze opvolging de hoofdopdracht, zodat een correcte uitbetaling op basis van de juiste wetgeving gewaarborgd is.

2. Het alternatief bestaat erin dat Kind en Gezin de kinderbijslag voor de statutaire personeelsleden zelf blijft uitbetalen.

Op basis van artikel 101 van de samengevoerde wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders (gewijzigd door de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen) wordt het mogelijk om RKW als enige instelling bij koninklijk besluit te machtigen de gezinsbijslag uit te betalen voor het rechthebbende statutaire personeel van de openbare sector.

3. De Vlaamse regering heeft dit reeds toegestaan voor :

- het departement Onderwijs van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap : bevoegdheid voor de tijdelijke personeelsleden vanaf 1 april 1990 ; bevoegdheid voor de statutaire personeelsleden vanaf 1 september 1993 (besluit Vlaamse Executieve van 20 januari 1993) ;
- Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling : bevoegdheid vanaf 1 januari 1997 (besluit Vlaamse regering van 3 juni 1997) ;
- Vlaamse Landmaatschappij (ontwerpbesluit).

Vraag nr. 170
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Bibnet – Stand van zaken

De Vlaamse regering werkt samen met het Centrum voor Overheidsinformatie COI aan de uitwerking en voortzetting van het project Bibnet, het Internetproject van de Vlaamse openbare bibliotheken.

1. Kan de minister de huidige stand van zaken met betrekking tot dit project meedelen, meer bepaald op het gebied van de concrete verwezenlijking van dit Internetproject ?

Werkt dit project reeds in alle Vlaamse openbare bibliotheken ?

Zo neen, in hoeveel procent van de Vlaamse openbare bibliotheken is Bibnet aanwezig, opgesplitst per provincie ?

2. Hoe is de respons van de bibliotheekbezoeker ?

Zijn er cijfers of gegevens waaruit blijkt in welke mate Bibnet wordt geconsulteerd ?

Kan eveneens worden meegedeeld of er in alle Vlaamse openbare bibliotheken opleidingen worden gegeven aan de geïnteresseerde bibliotheekbezoeker ?

3. Bestaat er op lokaal vlak samenwerking met de scholen en wordt deze samenwerking gestimuleerd vanwege de overheid ? Zo ja op welke wijze ?

Antwoord

1. Bibnet is geïnstalleerd in alle erkende openbare bibliotheken, met uitzondering van volgende bibliotheken :

Bekkevoort en Bredene : zijn pas erkend met ingang van 1 januari 1999 ;

Wortegem-Petegem, Zelzate, Lede en Pittem : hebben een nieuwbouw voltooid of zijn in de eindfase van een nieuwbouw.

Al deze bibliotheken kregen onlangs bericht dat zij in de loop van 1999 zullen worden aangesloten op Bibnet, volgens dezelfde modaliteiten als de andere openbare bibliotheken.

2. Het gebruik van Bibnet gaat in stijgende lijn : van maart 1998 tot januari 1999 is het toegenomen met 78 % (1.200.916 hits naar 2.147.222 hits). Het aantal geraadpleegde pagina's bedroeg in de eerste maanden van 1999 gemiddeld 85.888 per maand.

Het gebruik van Bibnet blijkt ook uit het aantal links dat vanuit andere websites wordt gelegd naar Bibnet :

- 238 Vlaamse webpagina's leggen een link naar Bibnet ;
- 52 webpagina's leggen een link naar Webwijzer (zijnde het onderdeel van Bibnet waar-

mee de bibliotheken het Internet inhoudelijk ontsluiten door een selectie van kwalitatieve sites) ;

- wereldwijd leggen daarnaast nog 252 webpagina's een link naar Bibnet.

3. Niettegenstaande het gebruik van Bibnet in de bibliotheken voortdurend stijgt, blijft de drempel voor heel wat mensen nog te hoog. Het vormingswerk kan hier een belangrijke bijdrage leveren. Mensen moeten op deskundige wijze worden geïnformeerd en kunnen daarna bijvoorbeeld via de bibliotheek zelf verder en op eigen ritme het Internet verkennen.

Om het vormingswerk hierbij te stimuleren, heb ik dan ook vanaf 15 april 1999 voor een periode van één jaar een bijzonder circuit van lesgevers in nieuwe media ingesteld. Hun diensten kunnen worden aangevraagd door erkende verenigingen, instellingen, diensten en culturele centra. Een reglement betreffende de modaliteiten voor de aanvraag van lesgevers kan op eenvoudige vraag worden verkregen bij mijn bevoegde administratie.

Vraag nr. 171 van 7 mei 1999 van mevrouw **MARIJKE DILLEN**

Internettest nieuwe spelling – Evaluatie

Ter bevordering van de nieuwe spelling heeft de Vlaamse regering op 16 december 1999 de mogelijkheid geboden om de nieuwe spellingregels te testen op de website van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1. Kan thans reeds een evaluatie worden gegeven van dit project ? Is er voldoende belangstelling ?
2. Op welke wijze werd dit initiatief bekendgemaakt ?
3. Er kan door de geïnteresseerden worden deelgenomen aan een test om een plaats te bemachtigen in de Top-100-lijst.

Wat is het resultaat hiervan ?

4. Welk budget wordt aan dit initiatief besteed ?

Antwoord

1. Naar aanleiding van de invoering van de nieuwe spellingregels werd de spellingbrochure van de cel Taaladvies, afdeling Kanselarij, ontsloten voor het Internet. Die brochure kan sedert 30 september 1996 vrij worden geraadpleegd via de website van de Vlaamse overheid.

Op 16 december 1998 werd die site uitgebreid met een interactieve oefeningenreeks en een testmodule op alle nieuwe spellingregels die ook in de brochure aan bod komen. Deelnemers aan de testmodule kunnen tevens dingen naar een plaats in de Top-100-lijst.

2. Evaluatie van het project

Uit statistieken, opgemaakt in samenwerking met de firma die de oefeningen on-line heeft gezet, blijkt dat de spellingoefeningen succes hebben. Van januari tot mei 1999 hebben ruim 3.100 personen de spellingsite bezocht. Vooral woensdagmiddag is een piekmoment. Tussen 10 en 17 uur wordt de site het drukst bezocht. Bij de cel Taaladvies zijn, vooral in de beginperiode, zeer veel telefonische reacties binnengekomen. Daaruit blijkt onder meer dat veel leerkrachten de site gebruiken als ondersteunend medium voor het vak Nederlands.

Ondanks het feit dat de nieuwe spellingregels niet meer als brandend actueel kunnen worden beschouwd, blijkt dat nog steeds mensen gemotiveerd zijn om de oefeningen te maken.

3. Bekendmaking van het project

Het project werd bekendgemaakt via een persmededeling. In een aantal kranten en tijdschriften, onder meer in het vaktijdschrift Clickx, werd erover gepubliceerd.

Het Internet is een medium dat bij uitstek zichzelf bekendmaakt : via registratie in de zoekmachines en via de hyperlinks in andere sites komt de geïnteresseerde vrij snel vanzelf bij de gezochte site. De bekendmaking van deze deelsite over de nieuwe spellingregels is bovendien een onderdeel van de algemene communicatiestrategie van de koepsite www.vlaanderen.be.

4. Resultaat van deelname aan Top-100-lijst

De Top-100-lijst kan worden geconsulteerd op de volgende webpagina : <http://www.vlaanderen.be/spelling/>.

Uit een analyse van de deelnemers aan die Top-100-lijst kan worden afgeleid dat de spellingtest bij de burger een zeker succes heeft. Dat blijkt onder meer uit het feit dat de Top-100-lijst zeer regelmatig wordt aangepast. Bij een ex aequo staat de persoon die zijn resultaten het laatst heeft doorgestuurd, immers op de lijst vóór alle andere gegadigden met hetzelfde resultaat. De bedoeling van de Top-100-lijst bestaat erin een spelelement aan de site toe te voegen, wat geïnteresseerden ertoe moet aanzetten de oefeningen te maken.

5. Budget dat aan het project is gespendeerd

De conversiekosten voor de spellingbrochure, die in 1996 op het Internet werd gepubliceerd, bedroegen 37.000 frank. De ontwikkelingskosten voor de interactieve spellingoefeningen, de testmodule en de Top-100-lijst bedragen 425.400 frank.

In die prijzen zijn de kosten voor het onderhoud van de website en de personeelskosten niet inbegrepen. Onder personeelskosten wordt hier verstaan : de kosten voor de mandagen die personeelsleden van de cel Taaladvies, afdeling Kanselarij, en van de afdeling Communicatie en Ontvangst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap hebben besteed aan de inhoudelijke ontwikkeling en de coördinatie van het project.

**Vraag nr. 172
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 104
van 7 mei 1999
van mevrouw Marijke Dillen
Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 173
van 12 mei 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Restauratie Limburgs mijnpatrimonium – Stand van zaken

Over de restauratie van het Limburgs mijnpatrimonium is al heel wat te doen geweest. Het Witte Donderdagakkoord reserveerde middelen om de gebouwen wind- en waterdicht te maken. De herbestemming van sommige gebouwen veroorzaakte wel een vrij lange uitvoeringsperiode van de geplande werken. De LRM (Limburgse Reconvertie-maatschappij), NV Mijnen en de Stichting Vlaams Erfgoed zijn in deze dossiers betrokken partij.

Het lijkt zinvol – ook aan het einde van deze regeerperiode – dat de minister een overzicht geeft van de inspanningen die hij deed voor deze dossiers, en vooral ze toetst aan de aanvankelijke programmatie (cfr. schriftelijke vraag nr. 188 van 14 mei 1997, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 27 juni 1997, blz. 1746 ; schriftelijke vraag nr. 151 van 12 februari 1998, BVA nr. 12 van 27 april 1998, blz. 1629). Voor Limburg is dit mijnpatrimonium immers een wissel op de toekomst.

1. In welke dossiers in verband met de sites van het mijnpatrimonium en opgenomen in de programmatie, werden sedert het aantreden van deze regering vorderingen gemaakt ? Welk bedrag werd aan elk van deze projecten besteed ?
2. Worden er voor deze projecten nog andere stappen gezet door de Vlaamse minister bevoegd voor het monumentenbeleid die van belang zijn voor de opwaardering van het mijnpatrimonium ?
3. Is de optie om dit unieke mijnpatrimonium als werelderfgoed te laten voordragen reeds onderzocht ? Zo ja, met welk resultaat ?

Welk ander waardevol patrimonium zal door de minister in 1999 worden voorgedragen in het kader van een volgende Unesco-erkenning ?

Antwoord

1. Overzicht van de dossiers en de bedragen besteed aan het mijnpatrimonium sedert het aantreden van deze regering

De voornaamste werken in deze periode waren (bedragen in miljoen frank) :

Badzalen Beringen	52,8
Ophaalmachinegebouwen Beringen	19,8
Schachtbok II Beringen	16,9
Losvloer II Beringen	28,7
Personneelspasserelle Beringen	7,6
Elektriciteitscentrale Beringen	25,0
Ventilatiegebouw Beringen	4,4
Kolenhaven Beringen	19,1
Museum Beringen	3,4
Schachtbok II Eisden	43,6
Hoofdgebouw Waterschei	165,1
Ophaalmachinegebouw II Waterschei	3,6
Schachtbok II Waterschei	24,6
Hoofdgebouw Winterslag	5,1
Elektriciteitscentrale Winterslag	6,0
Hoofdgebouw Zolder	10,8
Elektriciteitscentra Zolder	9,1

Het saldo werd besteed aan studies en onderzoeken in voorbereiding van toekomstige restauratiewerken of aan kleine onderhoudswerken van de overige beschermde gebouwen.

2. In opdracht van de Vlaamse regering is een ontwerp-masterplan opgesteld. Hierin worden de beleidslijnen uitgezet die voor de toekomst van het mijnpatrimonium van groot belang zijn. Dit masterplan werd op 31 mei aan de pers voorgesteld.
3. Er is geen initiatief genomen voor een eventuele aanvraag tot erkenning van het mijnpatrimonium als werelderfgoed. Eerst dient het renovatieprogramma verder te zijn uitgewerkt.

Momenteel is het dossier "De binnenstad van Brugge" in voorbereiding.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
 VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
 EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 27
van 20 april 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Parlando – Publiciteitscampagne op VRT

Parlando is een initiatief dat erop gericht is de belangstelling van anderstaligen voor de Nederlandse cultuur in Brussel op te wekken. Het lijkt me dan ook weinig zinvol dat gedurende weken voor dit

initiatief reclame werd gemaakt door middel van spots op de VRT-radio.

Wat kan de bedoeling zijn geweest van een publiciteitscampagne die zijn doelpubliek mist ?

Wat waren de kosten van de hele publiciteitscampagne rond Parlando ?

Antwoord

In het kader van Parlando nodigde Nederlandstalig Brussel gedurende een week de anderstalige Brusselselaars uit om kennis te maken met de Nederlandse cultuur.

Parlando staat evenwel niet alleen voor kennismaking, maar tevens voor ontmoeting en dialoog. Brusselse Vlamingen moeten complexloos met hun cultuur naar de anderstaligen kunnen toestappen. Bijgevolg behelsde het programma producties en evenementen die uitnodigden tot gesprek, dialoog en contacten tussen Nederlandstaligen en andersstaligen.

In die optiek is het dan ook evident dat naast de primaire doelgroep, namelijk de Franstaligen en de Europese en niet-Europese anderstaligen, het project zich tevens richtte tot de Nederlandstaligen. Zij vormden immers een deel van het publiek dat tijdens de manifestaties contacten kon leggen met anderstaligen. Het project moest ook hun zelfbewustzijn versterken.

De kostprijs van de hele publiciteitscampagne rond Parlando bedroeg 2.906.627 frank voor :

- de plaatsing van telkens drie advertenties in *Le Soir*, *La Libre Belgique* en *Le Matin* ;
- één advertentie in *Der Kontakt*, *What's On* en *El Sol de Bélgica* ;
- radiospots van dertig seconden op *Bruxelles Capitale*, *Radio 21*, *La Première* en *VRT Radio 1* en *2*.

De uitzendtijd liep gedurende tien dagen – van 20 februari 1999 tot en met 2 maart 1999 – en nam dus geen weken in beslag.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 74 van 10 maart 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

Actieplan Milieu en Gezondheid – Betrokkenheid

In juni 1999 vindt in Londen de derde Europese Ministerconferentie over Milieu en Gezondheid plaats. Het accent wordt gelegd op de relatie tussen milieu, gezondheid en kinderen, maar ook op problemen inzake water, transport en wetenschappelijk onderzoek. Op de vorige conferentie in Helsinki (1994) heeft men zich ertoe verbonden om uiterlijk tegen 1997 een actieplan op te stellen rond milieu en gezondheid (een *Nehap* : National Environmental Action Plan).

Pas in 1998 startte het overleg tussen de verschillende administraties (federaal en gewestelijk) binnen het Coördinatiecomité Internationaal Milieu-beleid en werd een akkoord bereikt over de werkmethode. Blijkbaar zouden er de nodige moeilijkheden rijzen door de verschillende accenten die men vanuit de gewesten wil leggen. De grote lijnen van dit actieplan zouden nu voorliggen in de lente van 1999. Pas eind 1999 (dus een half jaar na de conferentie in Londen) zou het Belgische actieplan af zijn.

1. Kan de minister-president mij meedelen welke rol het Vlaams Gewest heeft gespeeld bij de voorbereiding van dit actieplan ?
2. Is het Vlaams Gewest mee verantwoordelijk voor de opgelopen vertraging ?
3. Kan de minister-president een overzicht geven van de belangrijkste actiepunten die vanuit het Vlaams Gewest voorgedragen worden ?

4. Wie vertegenwoordigt Vlaanderen op de ministerconferentie in Londen ? Welke engagementen kunnen daar namens Vlaanderen worden aangegaan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 79
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Cultuursubsidies Nationale Loterij – Stand van zaken

De Nationale Loterij subsidieert reeds lang activiteiten in de verschillende gemeenschappen.

In 1995 heeft het Vlaams Parlement eenparig een resolutie goedgekeurd waarin het de Vlaamse regering vraagt initiatieven te nemen om inspraak te krijgen over het geld van de Nationale Loterij dat wordt toegekend aan organisaties, instellingen en initiatieven in beleidsdomeinen die exclusief tot de Vlaamse bevoegdheid behoren, en dit tegen 1 januari 1998. Reden hiertoe was dat de Nationale Loterij in haar beslissingen het Vlaams beleid in verschillende beleidsdomeinen doorkruist.

Ook in de Commissie voor Cultuur en Sport, de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin en de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud werd gevraagd om meer duidelijkheid over de normen en de verdeling van dit geld.

Zelfs de Cultuurpactcommissie (CPC) wees herhaaldelijk en unaniem op de onwettelijkheid van deze toestand. In haar zitting van 28 april 1997 verklaarde de algemene vergadering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie de klacht 880, uitgaande van de VZW Ecov, met algemeenheid van stemmen ontvankelijk en gegrond. De CPC concludeerde dat de gemeenschapsministers de nodige ontwerpen van decreet moeten indienen om in

deze sector, door het opstellen van objectieve normen en criteria, regelgevend op te treden.

In haar unanieme conclusies van 12 januari 1998 bij een nieuwe klacht (nr. 905) herhaalt de CPC haar vorige besluiten, namelijk dat de voorzitters van de federale, de gemeenschaps- en de gewestregeringen, alsook de voorzitters van de parlementaire instellingen, de problematiek van de subsidiëring en van de bevoegdheid van de subsidiërende overheidsinstanties op de agenda moeten plaatsen van het Overlegcomité tussen de federale overheid en de gemeenschappen en gewesten.

Wat is de stand van zaken in de uitvoering van deze resolutie en de aanbevelingen van de CPC ? Welke stappen zette de Vlaamse regering reeds concreet ?

Is er een timing vooropgesteld om een definitieve oplossing te bereiken ?

Antwoord

Ik verwijs naar mijn antwoord op de vraag nr. 2 van 22 september 1997 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 1 december 1997, blz. 614 – red.*).

Het spreekt voor zich dat de overheveling van geld dat door de Nationale Loterij wordt toegekend aan organisaties, instellingen en initiatieven in Vlaanderen in beleidsdomeinen die tot de exclusieve bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap behoren, het voorwerp dient uit te maken van besprekingen in het kader van de verdere staatshervorming.

De overheveling van dat geld sluit perfect aan bij de resolutie van het Vlaams Parlement betreffende de algemene uitgangspunten en doelstellingen van Vlaanderen inzake de volgende staatshervorming, met name het tot stand brengen van een meer kwaliteitsvol en efficiënt bestuur en een meer democratische besluitvorming, alsmede meer coherente bevoegdheidspakketten.

Vraag nr. 80
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vereenvoudiging administratieve documenten – Doelgroepwerking

Na de Interministeriële Conferentie voor Maatschappelijke Integratie van 9 oktober 1996 werden

alle ministers, ook van de gewesten, aangeschreven met de vraag of hun administratie wilde meewerken aan het vereenvoudigen van de documenten. Nu mislopen mensen bepaalde rechten omdat ze op documenten meegedeelde of gevraagde informatie niet begrijpen, verkeerd invullen, laattijdig versturen, enzovoort.

Duidelijke communicatie, zowel schriftelijk als mondeling, is altijd al een belangrijk aandachtspunt geweest voor de Vlaamse overheid. Reeds op 29 september 1993 stelde het college van secretarissen-generaal in het charter van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap als visie onder meer: "Wij communiceren duidelijk over wat we doen en geven op tijd alle nuttige informatie. Wij spreken en schrijven hierbij een verstaanbare taal".

De Vlaamse overheid deed dus reeds heel wat stappen om documenten te vereenvoudigen, zoals blijkt uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 191 van 17 juni 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 378 – red.*).

Uit deze maatregelen blijkt echter dat de verenigingen van armen totaal niet betrokken zijn bij dit veranderingsproces. Toch zijn zij het die het meest problemen ondervinden en vaak concrete tips kunnen geven om teksten begrijpbaar en eenvoudig te maken (cfr. verlagen van armoede).

1. Werden/worden er gebruikersverenigingen betrokken bij het kritisch bekijken van administratieve documenten? Welke verenigingen?
2. Werden/worden verenigingen van armen betrokken bij het kritisch bekijken van administratieve documenten? Welke?
3. Doet de Vlaamse overheid inspanningen naar doelgroepen om specifieke informatie die voor hen bestemd is, over te brengen?

Worden hiervoor het gemeentelijk beleid, organisaties, verenigingen, ... ingeschakeld? Welke andere kanalen worden gebruikt?

Antwoord

1. Omdat de directe doelgroep van de dienstverlening van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vaak niet de individuele burger, maar intermediaire instanties allerhande, bedrijven of andere overheden zijn, wordt er minder vaak een beroep gedaan op gebruikersvereni-

gingen in de enge betekenis van het woord voor de kritische doorlichting van administratieve documenten. De documenten en formulieren voor de intermediaire instanties, bedrijven en overheden worden aangepast aan deze "gebruikersgroepen" en ze worden steeds vaker bij de opstelling of de voorbereiding ervan betrokken.

Hierna volgen enkele voorbeelden van betrokkenheid of participatie van gebruikersverenigingen in de enge en brede betekenis van het woord.

- Binnen de *administratie Gezondheidszorg* stelt men zich tot doel de actieve participatie van de cliënt/patiënt in de gezondheidszorg te verbeteren. In dit kader werd een doelstelling uitgewerkt om een stem te geven aan zorggebruikers/patiënten en/of hun familie bij de formele advisering en evaluatie op het vlak van gezondheidszorgbeleid en het betrekken van zorggebruikers/patiënten en/of hun familie bij de conceptopbouw binnen de administratie (bv. leescomités).
- De documenten en formulieren van de *administraties Cultuur en Gezondheidsbeleid* zijn afgestemd op de geprofessionaliseerde overheden, organisaties en voorzieningen.
- De *afdeling Logistiek Management* verbeterde en vereenvoudigde de bestekken voor overheidsopdrachten na een onderzoek in 1996 naar de oorzaken voor de "manke" inschrijvingen door potentiële leveranciers, KMO's en grote bedrijven.
- De *administratie Economie* maakte het aanvraagformulier voor expansiesteun voor kleine ondernemingen op in samenspraak met de financiële instellingen die als tussenpersoon in de dossierstroom optreden.
- De *administraties van het basis- en secundair onderwijs* werken in de mate van het mogelijke met "consumentengroepen". Dit zijn groepen van schooldirecties en schoolsecretariaten die de ontwerpen van omzendbrieven kritisch lezen en bespreken. Bedoeling is dat een representatief staal van de doelgroep nagaat of de voor hen bedoelde informatie eenvoudig en verstaanbaar is.
- De *administratie Wetenschap en Innovatie* draagt er zorg voor dat de procedures zo eenvoudig mogelijk worden gehouden en eventueel worden hertekend, waarbij in de

meeste gevallen voorafgaand overlegd wordt met de universiteiten, hogescholen en organisaties/instellingen die met wetenschap en technologie bezig zijn.

- Via de *Vlaamse Mediaraad* krijgen de vertegenwoordigers van de gebruikers in een vroeg stadium kennis van de informatie die specifiek is voor de doelgroep, met name de producenten van audiovisuele producties, de particuliere radio's, enzovoort.

Voor de betrokkenheid van gebruikersverenigingen inzake het armoedebeleid wordt verwezen naar het antwoord op de tweede vraag.

2. Ook verenigingen van armen worden soms betrokken bij het kritisch bekijken van administratieve documenten. Maar zelfs wanneer deze verenigingen er niet bij worden betrokken, is er een permanente aandacht voor de verstaanbaarheid en gebruiksvriendelijkheid van administratieve documenten en formulieren voor deze doelgroepen. Steeds vaker wordt er ook een beroep gedaan op gespecialiseerde copywriters en gemengde leescomités voor publicaties die voor het grote publiek bestemd zijn.

- De *administratie Werkgelegenheid* draagt er zorg voor de aanvraagformulieren voor aanmoedigingspremies voor deeltijds werk of loopbaanonderbreking, en vooral ook de aanvragen voor arbeidskaarten en arbeidsvergunningen, zo beperkt mogelijk te houden (maximaal één recto verso), omdat de kansarmen mogelijk tot de doelgroep behoren. De individuele aanvrager wordt doorgaans bijgestaan door een derde, zoals de personeelsdienst van een bedrijf of een gemeentebestuur.
- In 1998 werd het *Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding*, cel Kansarmoede, betrokken bij de vereenvoudiging van het formulier voor de aanvraag van een studietoelage. Bij het formulier zit een inlegvel met bijkomende informatie die het invullen ervan vergemakkelijkt.
- In de themagroep "Kansarmoede en Gezondheid" van de *Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding* werden vertegenwoordigers van de vereniging Albatros (thuislozenzorg) en ATD (Vierde Wereldbeweging) opgenomen. Deze themagroep koos als thema onder meer de specificering van de handleiding ter oprichting en werking van de

loco-regionale netwerken voor gezondheids-overleg en -organisatie inzake de problematiek van kansarmoede en gezondheid.

In de themawerkgroep "Welzijn en Kansarmoede" van de Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding werd in 1996 (n.a.v. de Interministeriële Conferenties Maatschappelijke Integratie van 26 maart 1996 en 9 oktober 1996) kort rond het thema "vereenvoudiging van documenten" gewerkt.

Momenteel zijn er geen concrete plannen rond dit thema in de werkgroepen, hoewel de leesbaarheid van documenten een permanent aandachtspunt is, zeker waar mensen deelnemen uit de organisaties waar armen het woord nemen. De inhoud van de werkgroep Welzijn en de werkgroep Huisvesting moet nog worden bepaald.

Op de Interministeriële Conferentie Maatschappelijke Integratie werd afgesproken het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding met de coördinatie te belasten (niet enkel federaal).

De laatste evaluatie van hun werking is terug te vinden in het Vooruitgangsverslag "Uitvoering van het Algemeen Verslag over de Armoede" van de staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie.

Sommige gebruikersverenigingen in de brede zin van het woord (werkgroep VICA, Gezins- en Welzijnsraad) worden op diverse wijzen reeds bij het kansarmoedebeleid betrokken : onder andere Bond van Grote en Jonge Gezinnen, Vlaams Overleg Bewonersbelangen, enzovoort. Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding werkt in het project ook rechtstreeks met de doelgroep in leesgroepen en doet dit meestal met medewerking van de organisaties waar armen het woord nemen.

3. De verhoging van de leesbaarheid en gebruiksvriendelijkheid van administratieve documenten en/of formulieren, is al langer een aandachtspunt van de Vlaamse administratie. Intern werd daarvoor een speciale methode, het zogenaamde *tiestappenplan*, ontwikkeld. De administratie werd daarin bijgestaan door een externe specialist formulieren en een lay-out specialist (cf. antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 191 van 17 juni 1998) (*Bulle-*

tin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 378 – red.). Sedert kort worden via het Intranet gebruiksvriendelijke formuliersjablonen aangereikt aan de ambtenaren.

In haar communicatie met de bevolking houdt de Vlaamse overheid rekening met de verstaanbaarheid van de administratieve teksten en informatie voor het grote publiek en/of voor specifieke doelgroepen. Het nieuwe *protocol* dat de Vlaamse regering afsloot *met de pers* biedt de mogelijkheid om die media in te schakelen welke het best beantwoorden aan het mediagebruik van een beoogde doelgroep of de beoogde doelgroepen. Het nieuwe protocol laat een gedifferentieerde aanpak toe : algemene of specifieke media kunnen worden ingeschakeld afhankelijk van de doelgroep. Steeds vaker wordt bijvoorbeeld gebruikgemaakt van het medium van de regionale televisie, de huis-aan-huisbladen, enzovoort, om de sociale groepen 5 tot 8, de zogenaamde lagere sociale klassen, te bereiken. Folders en brochures worden methodisch verspreid naar bibliotheken en gemeentehuizen, en afhankelijk van de doelgroep worden intermediaire instanties ingeschakeld voor de distributie van publicaties.

Met de *Vlaamse Infolijn* wordt de drempel voor de informatieverstrekking aan de individuele burger drastisch verlaagd.

Organisaties van volksontwikkeling worden ingeschakeld in het vormingsprogramma *Actief Burgerschap*, dat als bedoeling heeft de drempel voor actieve participatie aan de democratie te verlagen door zoveel mogelijk Vlamingen wijgs te maken in instellingen en procedures en door hun vaardigheden en attitudes bij te brengen die bijdragen tot een reële participatie.

In het kader van het *pact met de gemeenten en de OCMW's* engageren de gemeenten en de OCMW's zich om zich burgergericht en klantvriendelijk te organiseren en de bevolking maximaal te informeren, onder meer door een maximale actieve en passieve openbaarheid van bestuur te ontwikkelen.

Verscheidende administraties organiseren *informatiedagen* waarop toelichting wordt gegeven bij nieuwe/gewijzigde regelgeving, procedures en formulieren, met mogelijkheid tot het stellen van vragen. Dit gebeurt onder meer voor schooldirecties en -secretariaten, sociale huisvestingsmaatschappijen, huisvestingsambtenaren, enzovoort.

Naast de informatieverbreiding via audiovisuele en printmedia volgens de doelgroep, de organisatie van infosessies, de telefonische beantwoording van informatievragen en de inschakeling van intermediaire instanties, wordt in sommige gevallen bewust gekozen voor de *persoonlijke communicatie* of briefwisseling, onder meer bij geschillenmateries met beheer en betaling van salarissen met loonbeslag of ontvangstmachtiging, al dan niet met tussenkomst van of in samenwerking met OCMW's of sociale diensten. In deze gevallen wordt de directe en persoonlijke communicatie verkozen boven de onpersoonlijke administratieve documenten en kennisgevingen.

Het *departement Leefmilieu en Infrastructuur* neemt diverse initiatieven om specifieke informatie over te brengen naar doelgroepen, om deze beter te bereiken en de regelgeving in "mentaal" toe te lichten.

De initiatieven worden genomen op diverse niveaus. Zo zijn er de initiatieven die eenzijdig door de administratie worden genomen, er zijn initiatieven in samenwerking met de lokale besturen en met de diverse gebruikersorganisaties en initiatieven met medewerking van de media.

Ter illustratie worden hierna een aantal initiatieven opgesomd m.b.t. *Huisvesting* :

- In de cellen Huisvesting in de vijf provinciehoofdplaatsen zijn regelingen getroffen voor het ontvangen van bezoekers.
- In sommige gemeenten kan op vooraf aangekondigde tijdstippen een afgevaardigde van de voornoemde cellen persoonlijk worden geraadpleegd.
- De administratie verzorgt reeds sedert een aantal jaren de opleiding van gemeentelijke huisvestingsambtenaren en staat steeds tot hun beschikking.
- De administratie onderzoekt rechtstreeks klachten van huurders, evalueert desnoods ter plaatse de gebreken van hun huurwoning, stelt de burgemeester – in voorkomend geval – hiervan op de hoogte met het oog op een eventuele ongeschiktverklaring en geeft een advies aan de briefschrijver zelf.
- Er zijn folders verspreid onder andere over de permanente campingbewoning, waarin men tracht de betrokken doelgroep in een

gemakkelijk verstaanbare taal wegwijs te maken en de particulieren te helpen bij de oplossing van de eigen problematiek door aan te geven wat hun rechten zijn, op welke hulpverlening ze een beroep ze kunnen doen en op welke adressen ze hiervoor terecht kunnen.

- In de media worden advertenties geplaatst en er worden reclamespots uitgezonden om de aandacht te trekken van de beoogde doelgroep.
- Er wordt ook actief samengewerkt met bijvoorbeeld de OCMW's, het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, het Vlaams Overleg Bewonersbelangen, het Platform Wonen waarin het Ouderen Overlegcomité is vertegenwoordigd, de Regionale Instituten Samenlevingsopbouw, enzovoort.

Ook binnen de *andere domeinen* van het departement worden initiatieven genomen om de bevolking te informeren over genomen of geplande overheidsinitiatieven. Zo werd recentelijk voor de jongeren een informatiefolder over het organiseren van fuiven uitgegeven en werd een handleiding ontworpen om gemeenten wegwijs te maken bij het opstellen van een gemeentelijk milieubeleidsplan.

In het MINA-plan 2 is bovendien een actie gewijd aan de ontwikkeling en organisatie van een doelgroepenbeleid. Het doel is eenduidige communicatie van de overheid naar de doelgroep realiseren, doelstellingen en acties formuleren in overleg met de doelgroep, de doelgroep steeds meer te betrekken bij het beleid.

Bij grote infrastructuurwerken worden belangengroepen betrokken bij het project. Zo is het gebruikelijk dat bij grote projecten, waarbij een startnota wordt opgemaakt, de doelgroepen zoals gemeenten, klantenverenigingen, ... worden betrokken.

Vraag nr. 81
van 26 maart 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

KMO's op Internet – BDBH en Export Vlaanderen

De Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel (BDBH) biedt aan Belgische en Luxemburgse be-

drijven de mogelijkheid om zich – tegen betaling van 5.000 frank – voor te stellen via een uitgebreide en geïllustreerde presentatie op de webpagina's van de BDBH.

Behoort dit volgens de minister-president niet veeleer tot de opdracht van Export Vlaanderen ?

Is er in dat verband enig overleg geweest met Export Vlaanderen ?

Heeft Export Vlaanderen ook een dergelijk project lopen ?

Antwoord

Er werd door de BDBH geen overleg gepleegd over het initiatief om aan Belgische en Luxemburgse bedrijven de mogelijkheid te bieden zich via een uitgebreide en geïllustreerde presentatie op de webpagina's van de BDBH voor te stellen.

Sinds begin 1999 is Export Vlaanderen echter in volle voorbereiding voor de aanmaak van een website. Deze werd definitief goedgekeurd door de raad van bestuur op 20 april 1999. Men hoopt van deze website de nodige links te kunnen leggen naar de website van de BDBH en de websites van de bedrijven. Dit neemt niet weg dat Export Vlaanderen de nodige creativiteit aan de dag zal leggen om de Vlaamse bedrijven via haar eigen website optimaal te promoten.

Vraag nr. 82
van 13 april 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Vlaams-Nederlandse Code Goed Nabuurschap – Evaluatie

Het jaarlijks bestuurlijk overleg tussen Vlaanderen en de drie Zuid-Nederlandse provincies had op 25 maart laatstleden plaats.

Kan de minister-president, in opvolging overigens van zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag terzake van 15 april 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 26 juni 1998, blz. 2223 – red.*), meedelen in hoeveel individuele gevallen toepassing werd gemaakt van de Code van Goed Nabuurschap, die in juni 1997 werd ondertekend ?

Kan hij bovendien preciseren op welke beleidssector zij betrekking hebben, op welke wijze de Code werd geschonden en wat telkens de gegeven oplos-

sing was als de toepassing van de Code werd ingeroepen ?

Antwoord

Op het bestuurlijk overleg Vlaanderen/Zuid-Nederlandse provincies van 24 oktober 1995 is beslist dat een zogenaamde "Code Goed Nabuurschap" zou worden opgesteld waarin zou "worden geregeld dat door tijdige en wederzijdse informatie-uitwisseling vermeden kan worden dat bestaande bedrijven in de grensstreek overheden tegen elkaar uitspelen om de beste investeringsfaciliteiten te verkrijgen".

In de schoot van de toenmalige Vlaams/Zuid-Nederlandse Werkgroep 5 "Economie" is een werkgroep "Code Goed Nabuurschap" geïnstalleerd die een tekstvoorstel voor de Code en de bijbehorende toelichting heeft opgesteld. De "Code" werd ondertekend bij gelegenheid van het bestuurlijk overleg van 8 mei 1998. Overeenkomstig artikel 13 is daardoor de "Code Goed Nabuurschap" op die datum in werking getreden.

De werkgroep "Code Goed Nabuurschap" heeft zich sinds de ondertekening van de "Code" in eerste instantie beziggehouden met de uitvoering van artikel 7, met name het opstellen van de inventarisering van de vigerende investeringsstimuleringsystemen. Een eerste versie van die inventarisering werd aan het bestuurlijk overleg van 25 maart 1999 aangeboden.

Daarmee heeft de werkgroep "Code Goed Nabuurschap" de werkzaamheden aangevat die samenhangen met de uit de Code voortvloeiende werkzaamheden.

Met betrekking tot de verdere toepassing van hoofdstuk III "Informatie-uitwisseling en consultatie-procedures – algemeen" van de Code, bracht de werkgroep "Code Goed Nabuurschap" de volgende punten onder de aandacht van het bestuurlijk overleg van 25 maart 1999.

- Artikel 7 bepaalt dat elke partij binnen de eigen administratie de afdeling of dienst aanwijst die fungeert als aanspreekpunt met betrekking tot de permanente schriftelijke informatie-uitwisseling over de vigerende investeringsstimuleringsystemen.
- Artikel 8 bepaalt dat wanneer een betrokken partij het voornemen heeft een bestaand investeringsstimuleringsstelsel ingrijpend te wijzi-

gen en/of een nieuw investeringsstimuleringsstelsel in te voeren, dan wel kennis heeft van een dergelijk voornemen vanwege een niet betrokken partij, de overige partijen daarvan in kennis worden gesteld.

- Artikel 9 bepaalt dat minstens éénmaal per jaar ambtelijk overleg plaatsheeft over de toepassing van de investeringsstimuleringsystemen en dat de resultaten van dit overleg ter kennis worden gebracht van het bestuurlijk overleg, dat zich eventueel op niet bindende wijze uitspreekt over het al dan niet in strijd zijn van het hantieren van een stimulus met de beginselen vervat in de Code.
- Er is voorts nog geen beroep gedaan op de consultatieprocedure voor individuele investeringsdossiers die in artikel 11 van de Code is geregeld.

Het bestuurlijk overleg van 25 maart 1999 verzocht de werkgroep "Code Goed Nabuurschap" in te staan voor de verdere opvolging en uitvoering van de Code, met prioritaire aandacht voor de opvolging van de artikels 7, 8 en 9 ervan.

Vraag nr. 83 van 13 april 1999 van de heer JACKY MAES

Campingaccommodatie – Subsidieregeling

Het weer aan de kust zit niet altijd mee. Om ervoor te zorgen dat de residenten ondanks het mindere weer toch op de camping zouden blijven, moeten er meer activiteiten en animatie in een overdekte ruimte worden georganiseerd. Een groot aantal kampeerbedrijven beschikt echter niet over een aangepaste alleweeraaccommodatie. Het beschikken over een multifunctionele ruimte zou ongetwijfeld een belangrijke rol kunnen spelen in het creëren van een vakantiesfeer die het verblijf op de camping aantrekkelijker moet maken, ongeacht het weer.

Binnen de perken van de begroting kan Toerisme Vlaanderen een premie toekennen om gebouwen en installaties op te richten en te moderniseren voor de exploitatie van een kampeerterrein of verblijfpark, met uitzondering van private gedeelten, restaurant en drankgelegenheden. De bedoelde subsidiabele uitgaven moeten betrekking hebben op brandbeveiligingswerkzaamheden, sanitaire installaties, elektriciteits- en verlichtingsvoorzieningen, rioleringen, draineringen, wegenaanleg en af-

sluitingen. De exploitant kan om de vier jaar een premie aanvragen van maximum 2 miljoen frank, of 30 % van het investeringsbedrag.

Het besluit van de Vlaamse regering van 8 maart 1995 stelt de voorwaarden vast waaronder premies kunnen worden toegekend aan kampeerterreinen of kampeerverblijfparken.

Waarom komt "alleweeraaccommodatie" niet in aanmerking voor die subsidiëring door Toerisme Vlaanderen ?

Wordt dit alsnog overwogen ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger opmerkt, is het juist dat "alleweeraaccommodatie" niet is opgenomen in de lijst van de subsidiabele uitgaven van de premiereregeling voor het oprichten en moderniseren van terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

Ik heb de administratie van Toerisme Vlaanderen opdracht gegeven een mogelijke uitbreiding van deze lijst te onderzoeken.

Vraag nr. 85 van 20 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaanderen 2002 – VZW Promotie Tongeren

Het koepelcomité van Vlaanderen-Europa 2002 coördineert vieringen die door een gemeente of een 11-juli-comité worden georganiseerd. De samenwerking met de gemeenten in dit kader verloopt meestal erg vlot.

In Tongeren werd – zo blijkt uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 26 van 12 november 1999 – een akkoord afgesloten met de VVV Promotie Tongeren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 januari 1999, blz. 886 – red.*). Allicht bedoelde de minister-president de "VZW Promotie" van Tongeren, daar het deze VZW was die de viering organiseerde en de tegemoetkoming van Vlaanderen 2002 had opgenomen in haar begroting.

Deze VZW heeft nu alle activiteiten moeten opschorten, wegens juridisch betwiste financiële handelingen. Blijkbaar werden er echter contracten af-

gesloten voor volgende jaren tussen Vlaanderen 2002 en deze VZW Promotie.

1. Werd het akkoord tussen Vlaanderen 2002 inderdaad afgesloten met de vereniging bekend als VZW Promotie ?
2. Werden alle afspraken tussen deze VZW en Vlaanderen 2002 voor 1998 wederzijds nagekomen ? Welke niet ?
3. Werden er met deze VZW afspraken gemaakt voor 1999 of later ? Wat houden ze in ? Hoe moeten de aangegane engagementen verder worden uitgevoerd ? Wat zijn de gevolgen voor de VZW Promotie en voor het koepelcomité ?
4. Welke ondersteuning kreeg de gemeente Tongeren sinds de acties van Vlaanderen 2002 in het verleden in dit kader voor activiteiten ? Voor welke activiteiten ? Aan wie werd dit uitbetaald ?

Antwoord

1. Het akkoord voor de organisatie van het gratis dubbelfestival Vlaanderen-Europa 2002 op 11 en 12 juli 1998 werd afgesloten tussen enerzijds Sonolux-evenementen en anderzijds de VZW Promotie Tongeren.

De opdracht voor de programmatie en organisatie van de gratis dubbelfestivals Vlaanderen-Europa 2002 werd door het Festival van Vlaanderen in overleg met de stuurgroep van de 11-daagse Vlaanderen-Europa 2002 toevertrouwd aan het professioneel organisatiebureau Sonolux-evenementen.

2. Het organisatiebureau Sonolux-evenementen deelde mee dat in 1998 de financiële afspraken volledig werden nagekomen, weliswaar met de nodige vertraging.

Wat de andere contractueel bepaalde punten betreft, onder meer met betrekking tot de promotiecampagne en de lokale organisatie (onder meer opvang artiesten), deelde Sonolux mee dat heel veel zaken niet in orde waren ; zo werden de ter beschikking gestelde affiches en folders niet verspreid en werd ook de opvang van de artiesten niet verzorgd zoals contractueel bepaald.

3. Op verzoek van de VZW Promotie Tongeren werd op 12 maart 1998 aan de VZW Promotie Tongeren de exclusiviteit van het dubbelfestival

Vlaanderen-Europa 2002 toegekend voor de provincie Limburg tot en met het jaar 2002.

In dit schrijven staat vermeld dat er jaarlijks een opzeggmogelijkheid bestaat, en wel vóór 15 oktober van het jaar voorafgaand aan de datum van het festival. Niettegenstaande het op 30 juli 1998 (weliswaar mondeling) aangegane engagement om het gratis dubbelfestival Vlaanderen-Europa 2002 in 1999 op 10 juli en 11 juli opnieuw in Tongeren te organiseren, werd dit engagement niet nagekomen.

Daardoor werd Sonolux-evenementen verplicht de aangegane contracten met de geprogrammeerde artiesten te verbreken, met uiteraard financieel nadelige gevolgen. Het college van burgemeester en schepenen heeft immers inmiddels informeel laten weten het engagement van de VZW Promotie Tongeren niet te kunnen honoreren.

4. Sinds het ontstaan van de beweging Vlaanderen-Europa 2002 (vanaf 1994) werd door de VZW 11-daagse Vlaanderen-Europa 2002 enkel in het jaar 1997 een subsidie toegekend aan de stad Tongeren van 25.000 frank voor de totaal-programmatie die de stad tijdens de periode van 28 juni-12 juli 1997 heeft opgezet. Deze subsidie werd overgemaakt aan de VVV Tongeren.

De andere jaren werd er geen subsidie toegekend, wel werd er promotiemateriaal (vlaggen, T-shirts) ter beschikking gesteld.

Vraag nr. 88
van 27 april 1999
van mevrouw ANNE VAN ASBROECK

Bestemming Kosovo-hulp – Volk in Nood

Onlangs maakte de Vlaamse regering 50 miljoen vrij voor noodhulp aan de vluchtelingen van Kosovo. 10 miljoen daarvan gaat naar de organisatie Volk in Nood.

1. Werd er reeds vroeger hulp toegekend aan deze organisatie of aan haar voorganger : Vlaanderen helpt Kroatië ?
2. Kan de minister-president meedelen wat deze organisatie exact doet, welke selectiecriteria werden gehanteerd om dit bedrag toe te kennen en of hij een beeld heeft van de wijze waarop

deze 10 miljoen door deze organisatie wordt aangewend ?

3. In de beginselverklaring van Volk in Nood (1997) lezen we dat "de bewapening van het Kroatische leger de beslissende stap vormde naar een oplossing voor de Joegoslavische crisis". En op 15 februari 1999 laat een medewerster op de website www.volkinnood.be optekenen : "De enige duidelijke boodschap die Rambouillet geeft is, dat je als minderheid eerst een oorlog moet voeren voor je ernstig genomen wordt". In die zin juichten zij vroegere wapenleveringen aan Kroatië toe, terwijl dezelfde organisatie noodhulp vroeg voor problemen in Kroatië die door deze wapens mee werden veroorzaakt.

Ziet de minister-president hierin geen gevaar dat het toegekend bedrag, nu voor Kosovo, zou afgewend worden van zijn humanitaire bestemmingen ?

4. Daarenboven konden we in de pers recentelijk lezen dat de organisatie Volk in Nood bindingen zou hebben met extreemrechts.

Kan de minister-president dit bericht bevestigen ?

5. Als we dit alles in overweging nemen, is het dan vanuit democratisch oogpunt verantwoord dat de Vlaamse overheid aan een dergelijke organisatie haar vertrouwen schenkt en 10 miljoen ter beschikking stelt ?

Antwoord

Zoals ik in het Vlaams Parlement meedeelde op 31 maart 1991 (Handelingen, zitting 1998-1999, nr. 47 blz. 18), naar aanleiding van de bespreking van een voorstel van resolutie betreffende een humanitair hulpprogramma voor Kosovo, heeft de Vlaamse regering diezelfde dag een bedrag van 50 miljoen frank uitgetrokken voor deze problematiek. Ik deelde toen eveneens mee dat dit bedrag zou gaan naar onder meer het Rode Kruis en Volk in Nood, omdat deze organisaties terzake veel ervaring mee hebben.

1. De organisatie Volk in Nood en haar voorganger Vlaanderen helpt Kroatië kregen van de Vlaamse Gemeenschap volgende financiële steun toegekend.

- Vlaanderen helpt Kroatië : 787.035 frank voor een transport van 208 ton dakbedekingsmateriaal naar Pakrac, Slavonië, 1995.

De distributie van deze materialen had plaats onder toezicht van het lokale Rode Kruis. Met de bouwmaterialen werden noodherstellingen aan woningen, landbouwbedrijven en het plaatselijk medisch centrum uitgevoerd. De toelevering van deze vracht bespoedigde de terugkeer van honderden oorlogsvredenen.

- Volk in Nood : 2.525.000 frank voor uitbreiding van het ouderlingentehuis in Marino Selo, Slavonië, project uitgevoerd in 1996-1997.

Het gebied ten zuiden van Pakrac werd kort voordien veroverd door Kroatische troepen. De Servische bevolking van het gebied was grotendeels gevlucht, vooral hoogbejaarden werden daarbij achtergelaten. De uitbreiding van het ouderlingentehuis was deels op opvang van deze personen gericht, maar ook op opvang en verzorging van andere niet-zelfredzame ouderen, waaronder nogal wat moslimvluchtelingen uit het nabije Bosnië.

Eenmaal Volk in Nood de uitbreiding van het ouderlingentehuis voltooid had, werd het project in beheer overgedragen aan het Rode Kruis. De bouwwerken maakten een uitbreiding van het aantal opgenomen bejaarden mogelijk van 20 naar 60.

Het ouderlingentehuis werd door deze uitbreiding ook financieel zelfstandig, omdat de Kroatische staat een maandvergoeding uitkeert per bejaarde die gratis wordt verzorgd. Bovendien zorgde de uitbreiding van het ouderlingentehuis voor bijkomende werkgelegenheid in de streek, niet alleen door aanwerving van verpleegsters en onderhoudspersoneel, maar ook door aanmoediging van de plaatselijke landbouw. Voeding voor de bewoners van het Marino Selo ouderlingentehuis wordt immers aangekocht bij plaatselijke kleinschalige landbouwbedrijven.

De huidige etnische samenstelling van de bewoners in het Marino Selo ouderlingentehuis is nog steeds een weerspiegeling van de (vroegere) etnische samenstelling van het gebied. Acht Bosnische moslims en acht Servische Kroaten leven er samen met Kroa-

tisch-, Tsjechisch-, Italiaans- en Duitstalige Kroaten.

- Volks in Nood : 3.816.500 frank voor voedseltoelevering aan Kosovaarse vluchtelingen in Albanië. Dit project werd reeds in augustus vorig jaar gestart en loopt op dit ogenblik ten einde. Het betrof maandelijks toelevering van voeding aan 2.000 oorlogsvluchtelingen in de regio ten zuiden van Tirana.
- Volk in Nood : 10.000.000 frank voor voedseltoelevering aan Kosovaarse vluchtelingen in Albanië. Dit project is, gezien de dramatische toestand van een groot aantal vluchtelingen, reeds volop in uitvoering. Volk in Nood staat op dit ogenblik in voor de voedselvoorziening van meer dan 5.000 personen.

2. De statuten van de organisatie Volk in Nood, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 25 april 1996, vermelden dat de vereniging tot doel heeft : het verlenen van noodhulp, ontwikkelingshulp of hulp in algemene zin aan personen, groepen of volkeren die slachtoffer werden van rampen, of die wegens hun godsdienst, taal, cultuur, maatschappelijke overtuiging of volks-toebehoren voorwerp zijn of waren van geweld of enige vorm van willekeur ; het tot stand brengen van culturele, handels- en vriendschapsbanden tussen Vlamingen en personen, groepen of volkeren met een andere cultuur.

Sinds 1991, verzorgt Volk in Nood (en haar voorganger Vlaanderen helpt Kroatië) humanitaire hulp in het Balkangebied. Volk in Nood is gespecialiseerd in het leveren van basisvoedselpakketten aan vluchtelingen. Vanaf 1993 helpt de organisatie ook mee aan noodherstellingen aan hospitals, flatgebouwen en landbouwbedrijven.

De gehanteerde selectiecriteria waren :

- aanwezigheid van een duidelijke geografisch geconcentreerde doelgroep ;
- de mate waarin de voorgestelde activiteiten goed worden gepland ;
- de ervaring van de organisatie met het verstrekken van noodhulp in het gebied ;
- de "prijs-kwaliteitverhouding" van het project : de kostprijs van een basispakket per vluchteling per dag bedraagt minder dan 20 frank.

De 10 miljoen zal door Volk in Nood worden aangewend voor de voortzetting en de uitbreiding van een vroeger project, waarbij voedsel (en hygiënisch materiaal) wordt uitgedeeld aan vluchtelingen in Albanië. Het aantal vluchtelingen dat op die manier wordt geholpen, stijgt hierdoor van 2000 tot meer dan 5000.

3. Het citaat dat "de bewapening van het Kroatische leger de beslissende stap vormde naar een oplossing voor de Joegoslavische crisis" moet in de juiste context worden geplaatst.

Volledig luidt de bewuste passage als volgt :

"De bewapening van het Kroatische leger vormde de beslissende stap naar een oplossing voor de Joegoslavische crisis. Daardoor werd het militaire evenwicht hersteld, en kwamen de Serviërs aan de onderhandelingstafel. Het was het Amerikaanse antwoord op de hopeloze Europese verdeeldheid. Het wapenembargo had de oorlog nodeloos gerekt, en Kroaten en Bosnjaken (Bosnische moslims) te lang uitgeleverd aan een genadeloze vijand. Het wapenembargo kostte tienduizenden mensenlevens."

Het citaat komt niet uit een beginselverklaring, maar uit een informatief artikel waarin een historisch overzicht wordt gegeven van de Balkan-crisis van 1991 tot 1997. Onderwerp van deze passage was het wapenembargo tegen Kroatië en de moslim-Kroatische coalitie in Bosnië-Herzegovina. Een gelijkaardige mening vindt men terug in het boek "De Sloop van Joegoslavië" van R. Detrez : "In het begin van het conflict beschikten Kroaten en Bosnjaken nauwelijks over wapens. Dat verklaart de snelle opmars van de Bosnische Serven tijdens de eerste maanden van de oorlog." (p. 312). En verder : "Het einde van de oorlog in Bosnië is uiteindelijk onmiskenbaar door de inzet van militaire middelen bespoedigd. De VS hebben het licht op groen gezet voor operaties van het Bosnjaks en Kroatische leger, die ze beide eerst stevig bewapend hadden" (p. 310).

Na de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geciteerde passage "De enige duidelijke boodschap die Rambouillet geeft is, dat je als minderheid eerst een oorlog moet voeren voor je ernstig genomen wordt" staat in de oorspronkelijke tekst (De Standaard, van 10 februari 1999, opiniestuk "De Schone Slaapster van Rambouillet") nog volgende zin : "Die pot is al gebroken dus". Die gebroken pot wijst er wel de-

gelijk op dat Volk in Nood de gang van zaken in Kosovo betreurt.

Uit deze gedeeltelijke citaten afleiden dat Volk in Nood er voorstander zou van zijn dat minderheidsgroepen naar de wapens grijpen, is niet correct.

Ik zie geen gevaar dat het toegekende bedrag zou worden afgewend van zijn humanitaire bestemming. Uit het dossier blijkt onder meer dat Volk in Nood geen activiteiten heeft noch had in gebieden waar het geen volledige handelingsvrijheid heeft en geen toezicht kan uitoefenen op de noodhulpdistributies. Zo heeft Volk in Nood geen activiteiten in Kosovo zelf ontwikkeld.

4. Over de recente berichten die aangeven dat de organisatie Volk in Nood bindingen zou hebben met extreemrechts, kan ik enkel verwijzen naar het opiniestuk verschenen in De Morgen van 26 april laatstleden, blz. 23. In dit artikel ontkent Volk in Nood extreemrechtse bindingen te hebben.
5. Dit alles in overweging genomen, acht ik het vanuit democratisch oogpunt verantwoord dat de Vlaamse overheid aan de organisatie Volk in Nood haar vertrouwen schenkt en 10 miljoen ter beschikking stelt voor noodhulp aan Kosovaarse vluchtelingen in Albanië.

**Vraag nr. 90
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

BLEU-overeenkomst met Macedonië – Betrokkenheid

De Vlaamse regering heeft op 9 februari 1999 de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en Macedonië inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen goedgekeurd.

1. Wat is het aandeel van Vlaanderen in deze overeenkomst ?
2. Op welke wijze gebeurt de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen in het kader van deze overeenkomst ?

Welke voordelen zijn er hierbij voor Vlaanderen ?

Antwoord

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) en de Macedonische regering inzake de wederzijdse bevordering van investeringen is een gemengd verdrag. Aan Belgische zijde zijn de drie gewesten en de federale overheid betrokken partij. Het Vlaams Gewest is bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid. De federale overheid is onder andere bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer en investeringsrisico's en inzake de regelgeving voor de vestiging van bedrijven, met uitzondering van die in de toeristische sector. Ik verwijs in verband met de bevoegdheidsverdeling tussen de deelstaten en de federatie, alsook voor andere aspecten van soortgelijke verdragen, naar de instemmingen van het Vlaams Parlement met de overeenkomsten inzake investeringen tussen de BLEU en respectievelijk Chili, Cyprus, Estland, Georgië, Letland, Litouwen, Mongolië, Uruguay en Vietnam.

Op herhaaldelijk verzoek van de Macedonische regering werd dit verdrag door ambtelijke delegaties van haar en van de BLEU onderhandeld in de loop van 1998 en in januari 1999. Vermits de voormalige Joegoslavische republiek Macedonië (Eng., FYROM) geen prioritaire partner voor de Vlaamse regering is, traden de federale delegatieleden op voor Vlaanderen. De FYROM komt inderdaad niet voor op de lijst van de geografische prioriteiten voor zulke investeringsakkoorden die de Vlaamse regering op 9 juli 1996 heeft goedgekeurd (*FYROM : Former Yugoslav Republic of Macedonia – red.*).

De Vlaamse regering wil echter solidair zijn met al de landen van ex-Joegoslavië die overschakelen naar een democratische vorm van bestuur en naar een markteconomie. Deze overeenkomst past bovendien in het buitenlands beleid van de Europese Unie (EU). De EU heeft ook met de Macedonische regering een handels- en samenwerkingsakkoord gesloten, dat in werking is getreden op 1 januari 1998.

Investeringsakkoorden gesloten in het kader van de BLEU beogen, naast het aanmoedigen van investeringen door de liberalisering van het financiële verkeer tussen de verdragspartijen, zoals de overmaking van inkomsten uit investeringen, een meer effectieve bescherming van de investeerders uit mekaars territorium. Internationale verbintenissen kunnen immers niet eenzijdig door de interne regelgeving van de partijen worden gewijzigd.

Onder "bescherming van investeerders" wordt verstaan : een billijke en rechtvaardige behandeling van de investeringen, de clause van de meestbegunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht voor eigendomsberovende bestuursmaatregelen en het aanbod van procedures volgens dewelke investeringsgeschillen kunnen worden beslecht tussen de betrokken verdragspartijen en waarbij de investeerder eventueel een beroep kan doen op internationale arbitrage.

De BLEU-overeenkomst met de Macedonische regering voldoet volledig aan die criteria. De overeenkomst wijkt inhoudelijk slechts op een paar belangrijke punten af van de standaardtekst die de BLEU bij het begin van de onderhandelingen aan de FYROM heeft voorgelegd en die effectief als basistekst heeft gediend. Deze overeenkomst legt namelijk een wederzijdse informatieplicht op in verband met de gevolgen voor de investeringen van de interne regelgeving en de toepassing ervan. De clause van de "meest begunstigde natie" geldt niet voor verdragen gesloten met andere landen betreffende het vermijden van dubbele belastingen, zoals ze evenmin geldt voor verbintenissen in het kader van een economische integratie.

Of er specifieke, concrete voordelen voor Vlaanderen uit deze overeenkomst zullen voortvloeien, kan nu nog niet worden beoordeeld. De economische toestand in Macedonië (FYROM) is momenteel gedestabiliseerd door het conflict rond Kosovo en een investeringsvriendelijk klimaat op korte termijn lijkt niet mogelijk. Bovendien is de overeenkomst nog niet in werking getreden. Ze werd weliswaar op 17 februari 1999 in Brussel ondertekend, maar treedt slechts in werking een maand na de datum waarop de internationale ratificatieakten worden uitgewisseld. Vooraleer de federale overheid hiertoe kan overgaan, moet de overeenkomst eerst de instemming van het Vlaams Parlement en van de andere drie betrokken parlementen hebben verkregen, overeenkomstig het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1993 over de nadere regelen voor het sluiten van gemengde verdragen.

**Vraag nr. 95
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Vlaamse Infolijn – Organisatie

De Vlaamse Infolijn is officieel van start gegaan en wordt voorgesteld als het meest ambitieuze initiatief van de Vlaamse regering om het brede publiek beter te informeren over de Vlaamse overheid.

1. De Vlaamse Infolijn heeft een zeer uiteenlopende bevoegdheid en informeert de burger over de totaliteit van de materies waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is en waar hij terecht kan voor alle wegwijsvragen en informatie.

Wie is verantwoordelijk voor deze Vlaamse Infolijn?

Hoeveel medewerkers werken eraan mee?
2. Op welke wijze zijn de bevoegdheden van de Vlaamse Infolijn gedefinieerd?
3. Wat is het jaarlijks budget voor deze Vlaamse Infolijn?

Op welke begroting is dit ingeschreven?
4. Wanneer gebeurt een evaluatie van de Vlaamse Infolijn en op welke wijze?
5. Aan de voorbereiding en realisatie van de Vlaamse Infolijn is meegewerkt door externe partners.

Wat is hiervan de kostprijs?

Is deze medewerking thans beëindigd, of zijn er contracten van blijvende duur?
6. De Vlaamse Infolijn heeft enkel kans op slagen indien er een ruime bekendheid aan wordt gegeven.

Op welke wijze zal dit gebeuren en gedurende welke tijdsperiode?
3. a) Het jaarlijks personeels- en werkingsbudget van de Vlaamse Infolijn bedraagt 60 miljoen frank.

b) Het budget van de Vlaamse Infolijn werd ingeschreven op :
 - programma 11.2, ba 12.17 "Allerhande uitgaven in verband met infotelefoon van de Vlaamse Overheid" ;
 - programma 99.1, allocatie 11 "Personeelsuitgaven voor de Vlaamse Infolijn".
4. Aan de diensten van de Vlaamse overheid worden op geregelde tijdstippen detailrapporten bezorgd met betrekking tot de gestelde vragen (inhoud, aantal, type vraag, type kanaal, ...) en met betrekking tot de kwaliteit van de telefonische dienstverlening.

Jaarlijks zal een jaarrapport worden voorgelegd over de werking van de Vlaamse Infolijn. Gegevens in verband met prestaties en dienstverlening van de verschillende afdelingen en instellingen hebben tot doel deze dienstverlening te optimaliseren en maken het voorwerp uit van directe interne rapportering.

De projecttermijn van de Vlaamse Infolijn ging in op 1 juli 1998 en loopt tot 30 juni 2001. Op basis van de jaarrapporten zal de volgende Vlaamse regering over voldoende betrouwbare gegevens beschikken om vóór het einde van de projecttermijn te kunnen beslissen tot definitieve verankering van de Vlaamse Infolijn binnen de Vlaamse overheidsdiensten.

Antwoord

1. De Vlaamse Infolijn is door de Vlaamse regering opgezet als project voor een periode van drie jaar. Het project wordt operationeel geleid door een projectleider, die personeelslid is van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Het intern projectteam bestaat uit zeven personen.
2. De bevoegdheden van de Vlaamse Infolijn werden gedefinieerd door de Vlaamse regering op 26 mei 1998 op voorstel van de Stuurgroep Vlaamse Infolijn, na voorlegging van de resultaten van de studiefase.
5. a) De Vlaamse regering heeft de opdracht voor de ontwikkeling van een strategisch, business- en actieplan voor een infolijn van de Vlaamse overheid op basis van een onderhandelingsprocedure met voorafgaande Europese bekendmaking gegund aan een gespecialiseerd consultancybedrijf voor een bedrag van 11.434.500 frank (excl. BTW).

Deze opdracht is ondertussen volledig afgelopen.
- b) Op basis van een uitgebreide vergelijking van de diverse scenario's heeft de Vlaamse regering op 26 mei 1999 beslist over te gaan tot de gedeeltelijke uitbesteding van de Vlaamse Infolijn. Dit houdt in :

- tijdelijke uitbesteding van de front office (d.w.z. call-center-infrastructuur en telefoonoperatoren) voor drie jaar, jaarlijks opzegbaar ;
- na een periode van drie jaar kan de Vlaamse regering alsnog beslissen tot uitbating in eigen beheer van de front office ;
- voor de bemanning van de back office stelt het MVG eigen personeel aan, in een eerste fase bij wijze van project.

De kostprijs voor het uitbestede deel (front-office) bedraagt :

- implementatie : 8.076.398 frank (excl. BTW),
- exploitatie : 35.685.228 frank (excl. BTW).

De overeenkomst loopt tot 30 juli 2001 en is jaarlijks opzegbaar.

6. Enerzijds is er een grote bekendmakingscampagne bij de opstart en in de loop van het eerste werkingsjaar.

De multimediale bekendmakingscampagne die de lancering van de Vlaamse Infolijn ondersteunde, omvatte advertenties in dag- en weekbladen, tv-spots op zowel openbare als commerciële omroep, 20-m²-affiches en kleine affiches. Verder zijn 500.000 folders verspreid, met daarbij telkens een sticker met het telefoonnummer van de Infolijn op, een sticker die men gemakkelijk op of bij zijn telefoon kan kleven. De folder is verspreid via zo'n 5.000 besturen, organisaties en andere intermediairen. In de verschillende versies van printadvertentie en spot werd telkens gewerkt met concrete voorbeelden van wegwijsvragen waarmee men bij de Vlaamse Infolijn terecht kan.

Anderzijds wordt in een tweede fase aan een meer "structurele" bekendmaking van de Vlaamse Infolijn gewerkt, via vermelding van het nummer in telefoonboeken. Zo worden bijvoorbeeld met de inlichtingendienst van Belgacom afspraken gemaakt voor de systematische verwijzing naar de Vlaamse Infolijn van mensen met vragen voor Vlaamse overheidsdiensten.

**Vraag nr. 97
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Steunregeling innovatieopleidingen – Projecten

In het kader van het Vlaams Werkgelegenheids-overleg bestaat de steunregeling aan innovatieopleidingen. De eerste ronde voor het indienen van projectvoorstellen werd reeds in 1998 afgesloten.

De tweede indieningsronde is thans ook reeds geruime tijd afgesloten.

1. Hoeveel projectvoorstellen zijn er ingediend in het kader van deze tweede indieningsronde ?

2. Is de beoordeling van de ingediende projecten reeds afgesloten ?

Zo ja, in hoeveel dossiers zijn de aanvragen ontvankelijk verklaard en voor welk bedrag aan steun ?

Zo neen, voor wanneer wordt dit gepland ?

3. Op welke wijze is de oproep bekendgemaakt ?

4. Komt er in 1999 een nieuwe derde indieningsronde ?

Zo ja, voor wanneer wordt deze gepland en welk budget is hiervoor ter beschikking ?

Antwoord

Dit antwoord is afgestemd op het antwoord op schriftelijke vraag nr. 102, die dezelfde materie behandelt en een aantal deelvragen herhaalt (*blz. 1747 – red.*).

1. In de tweede indieningsronde, die afliep op 11 januari 1999, werden 83 projectvoorstellen ingediend.

2. De selectieprocedure is nog niet afgerond. Zowel de administratie Werkgelegenheid, afdeling Europa Werkgelegenheid, als de Opvolgingscommissie hebben een gemotiveerd advies geformuleerd. 8 projectaanvragen zijn niet ontvankelijk. 63 projectaanvragen hebben een gelijklopend positief advies gekregen. 3 projectaanvragen hebben een gelijklopend gedeeltelijk

positief advies gekregen. 8 projectaanvragen hebben een gelijklopend negatief advies gekregen. Eén projectaanvraag werd ingetrokken.

In totaal werd een bedrag aan steun van 285.169.653 frank aangevraagd. Het totale bedrag dat wordt toegewezen, is nog niet bekend, aangezien de procedure nog niet is afgerond.

De dossiers liggen nu voor advies bij de Inspectie van Financiën. Aangezien voor alle projectaanvragen de adviezen gelijklopend zijn, worden ze me als minister bevoegd voor het economisch-industrieel vernieuwingsbeleid volgens de geplande procedure voorgelegd. Indien ik akkoord ga met de voorgestelde beslissing, neem ik de eindbeslissing. Indien ik ermee niet akkoord kan gaan, zal de Vlaamse regering de eindbeslissing nemen.

3. De oproep werd bekendgemaakt door middel van een advertentie in de Financieel Economische Tijd (3x) in het weekblad Trends (3x) en in de tijdschriften Zelfstandig Ondernemen (2x), KMO (1x) en BBI (1x). De afdeling Europa Werkgelegenheid heeft naar alle kandidaat-indieners die hun interesse kenbaar hebben gemaakt, het aanvraagformulier en de handleiding opgestuurd.
4. Als de Vlaamse regering het voorstel van de administratie volgt, komt er nog dit jaar een indieningsronde. Het budget voor deze ronde moet nog worden bepaald binnen de beschikbare begrotingskredieten.

**Vraag nr. 100
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken

Naar aanleiding van het jaarlijks politiek overleg tussen Vlaanderen en de Zuid-Nederlandse provincies, waarbij beslist werd de samenwerking verder uit te diepen, werd ook dit jaar een stand van zaken opgemaakt.

1. Er is afgesproken de proefperiode voor de uitwisseling van milieueffectrapportages (MER) en vergunningsaanvragen van belangwekkende projecten in het grensgebied te verlengen met twee jaar.

In welke belangwekkende projecten in het grensgebied is er een dergelijke uitwisseling geweest ?

2. Op welke wijze wordt het systematisch bestuurlijk overleg inzake milieuaangelegenheden thans georganiseerd ?
3. De knelpunten in het grensoverschrijdende fietsverkeer zullen worden weggewerkt.

Welke grensovergangen die nu gevaarlijk of onbestaande zijn, krijgen een infrastructurale oplossing ?

Zijn deze werken reeds in uitvoering ?

Voor wanneer wordt de volledige uitvoering gepland ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

1. Inzake de uitwisseling van milieueffectrapportages werd vanuit het Vlaams Gewest informatie verstrekt aan Zuid-Nederlandse instanties betreffende infrastructuurwerken, pe-trochemische bedrijven, ruilverkavelingen, pluimveebedrijven en ontginningen.

Lijst uitwisseling van milieueffectrapportages en milieuvergunningsaanvragen van belangrijke projecten.

Grensoverschrijdend volgens MER : Pluimveebedrijf Bakkers in Kinrooi ; TV Rekin, groeve in Kinrooi ; NV Fabricom, milieupark in Gent ; BASF in Antwerpen ; Belgian Refining Corporation in Antwerpen.

Grensoverschrijdend volgens overleg overeenkomst (belangrijke projecten) : Withofs Vervoerbedrijf NV in Lanaken ; MBU NV + Maalbed.Uikhoven NV in Maasmechelen ; Nijs Marcel in Riemst (schrootopslagplaats) ; Celene NV in Lanaken (kunststoffenbedrijf) ; Lanaken – gemeentebestuur (containerpark) ; Rofix Rubber Recycling NV in Dilsen-Stokkem (rubber- en kunststoffenbedrijf) ; Groezarec NV in

Bocholt (afvalverwerkend bedrijf) ; Truyen Leonardus in Kinrooi (varkensbedrijf) ; Recycling Mij. Limburg NV in Maasmechelen (afvalverwerkingsbedrijf) ; Edelchemie België BVBA in Dilsen-Stokkem (grafische sector) ; TV Rekin, groeve in Kinrooi ; Vasco NV in Dilsen-Stokkem (convectorenfabriek) ; Steenfabrieken A. Nelissen-Haesen in Lanaken (leemontgrinding) ; Siersteenfabriek Heylen NV in Lanaken (productie gevelstenen) ; Kusters Transport BVBA in Lanaken (containersoverslagbedrijf) ; Brichterweerd in Dilsen-Stokkem (verwerkingsinstallatie grind) ; Recitec NV in Dilsen-Stokkem (industriële zuivering afvalwaters) ; Nijls Marcel in Riemst (uitbreiding afvalstoffen – schroot) ; Profiel Service NV Maasmechelen ; NV Marvano in Maldegem.

2. Op 17 februari 1999 vond een overleg plaats tussen minister Kelchtermans en de gedeputeerden bevoegd voor Leefmilieu van de drie Zuid-Nederlandse provincies (Limburg, Noord-Brabant en Zeeland). Aangezien dit milieuoverleg uiteraard past binnen het algehele Vlaams-Zuid-Nederlandse politieke overleg, werd over de resultaten van het milieuoverleg gerapporteerd door de vertegenwoordiger van minister Kelchtermans op het jaarlijks politiek overleg tussen Vlaanderen en de Zuid-Nederlandse provincies van 25 maart 1999.

Het Vlaams-Zuid-Nederlands overleg over milieuaangelegenheden is op ambtelijk niveau ingebed in een structurele werkgroep Milieubeheer, die de afgelopen jaren reeds 19 keer vergaderde. In deze werkgroep zetelen ambtenaren van de Vlaamse overheid, de Vlaamse provincies en de drie Zuid-Nederlandse provincies en hij levert de onderwerpen aan die op het bestuurlijke niveau worden behandeld. Omgekeerd wordt de werkgroep Milieubeheer ook vanuit het politieke niveau aangestuurd, met name op het vlak van de prioritering van de door de werkgroep ontwikkelde projecten en acties.

Een belangrijk gegeven is evenwel het asymmetrische karakter van de samenwerking tussen Vlaanderen en de Zuid-Nederlandse provincies : de staatkundige positie van Vlaanderen en de Zuid-Nederlandse provincies verschilt immers grondig. De deelstaat Vlaanderen heeft de volheid van bevoegdheden op de haar toegewezen domeinen. Hij kan dus zelf de verdeling van bevoegdheden regelen en is verantwoordelijk voor de regelstelsels. De Nederlandse provinciebesturen zijn gedecentraliseerde besturen die wel

een eigen decentrale beleidsruimte hebben, maar niet over hun eigen bevoegdheden beslissen. Zij bevinden zich op heel wat terreinen in een uitvoerende positie binnen regelstelsels die door het Rijk worden vastgelegd.

Om die reden blijft de Nederlandse Rijksoverheid voor heel wat beleidsterreinen onze prioritaire gesprekspartner. Zo vond op het vlak van milieu op 14 april jongstleden een ontmoeting plaats tussen Theo Kelchtermans en zijn Nederlandse ambtsgenoot Jan Pronk. Tijdens deze ontmoeting werden de resultaten van het Vlaams-Zuid-Nederlandse milieuoverleg teruggekoppeld en werd over verdere samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland op het gebied van afvalverwerking gesproken.

3. De subwerkgroep Fietsvoorzieningen van de Vlaams-Zuid-Nederlandse werkgroep Mobiliteit en Infrastructuur, heeft in september 1998 een eindrapport "Fietsen zonder grenzen" afgeleverd.

In dit rapport is een lijst opgesteld van knelpunten voor het fietsverkeer op belangrijke grensovergangen tussen Nederland en Vlaanderen. Uit deze lijst zijn de meest dringende knelpunten geselecteerd, waar op korte termijn projecten moeten worden opgestart. Hierbij is ook aangegeven wie het voortouw moet nemen bij de start van het project. De administratie Wegen en Verkeer zal, in overleg met de betrokken Nederlandse overheden en voorzover gewestwegen deel uitmaken van het knelpunt, deze projecten opnemen in het volgende driejaarprogramma.

Het bestuurlijk overleg van 25 maart 1999 verzocht de subwerkgroep Fietsvoorzieningen de knelpunten Zelzate-Westdorp, Lommel-Valkenswaard en Lozen-Weert aan een nader onderzoek te onderwerpen en over de resultaten van dit onderzoek te rapporteren aan het bestuurlijk overleg. Het bestuurlijk overleg vraagt de subwerkgroep Fietsvoorzieningen na te gaan hoe het fietsgebruik in de grensstreek kan worden gestimuleerd.

Inzake waterwegeninfrastructuur zijn er geen knelpunten bekend.

Door de uitvoering van het Maasdijkenplan komt er langs de ganse Vlaamse zijde van de Grensmaas een aaneengesloten geheel van dienstwegen op deze winterdijken, die zo goed als volledig autovrij zijn. "Kempen en Maas-

land" maakt gretig gebruik van deze dienstwegen om ze over een grote lengte in te passen in haar grensoverschrijdend fietspadennetwerk.

Naarmate het Maasdijkenplan vordert, zal nog meer van deze opportuniteit gebruikgemaakt kunnen worden.

**Vraag nr. 102
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Steunregeling innovatieopleidingen – Stand van zaken

Bij besluit van 24 maart 1998 heeft de Vlaamse regering de principiële beslissing genomen tot het uitwerken van het "hefboomkrediet voor de stimulering van innovatie-opleidingen".

1. Wat is de totaliteit van de aanvragen en hoeveel initiatieven zijn in het kader van dit project geselecteerd? Welke projecten betreft dit?
2. Welk budget is reeds besteed aan de totaliteit van dit initiatief?
3. Op welke wijze wordt dit initiatief bekendgemaakt?

Antwoord

1. In totaal (eerste en tweede ronde) werden 197 projectaanvragen voor subsidie vanuit het hefboomkrediet ingediend.

In de eerste ronde (indieningsdatum 30 april 1998) hebben 80 projectaanvragen een positieve eindbeslissing gekregen.

In de tweede ronde (indieningsdatum 11 januari 1999) hebben 66 projectaanvragen een gelijklopend positief advies gekregen. De eindbeslissing moet hier echter nog worden genomen.

Ongeveer de helft van de aanvragers zijn grote ondernemingen (> 250) voornamelijk uit de industrie, meer bepaald de chemische nijverheid, de metaal- en de voedingssector. Verder zijn de sectoren van de gemeenschapsvoorzieningen en de gezondheidszorg ongeveer evenredig vertegenwoordigd.

Technisch-professionele en informaticaopleidingen komen op de eerste plaats, gevolgd door

kwaliteits- en HRM-opleidingen (Human Resources Management).

2. In de eerste ronde werd 300.514.427 frank besteed. In de tweede ronde is een totaal bedrag aangevraagd van 285.169.653 frank.

Het toegewezen subsidiebedrag voor de tweede ronde is nog niet bekend, aangezien de procedure nog niet is afgerond.

3. Bij de lancering van het hefboomkrediet werd een voorlichtingsronde door Vlaanderen georganiseerd, bestaande uit infosessies met een tachtigtal aanwezigen uit het bedrijfsleven. Bij de lancering van de eerste ronde werden 240 kandidaat-aanvragers gecontacteerd.

Op basis van telefonische contacten werd voor de tweede ronde een gelijkaardig databestand van kandidaat-aanvragers opgemaakt, die bij de lancering het nieuwe aanvraagformulier en de handleiding toegestuurd kregen.

Verder wordt bij de lancering van elke nieuwe ronde een advertentie geplaatst die meermaals verschijnt in de Vlaamse kranten zoals de Financieel Economische Tijd en tijdschriften zoals Trends en Zelfstandig Ondernemen.

Er wordt ook publiciteit gemaakt via de onlangs ingeschakelde projectconsulenten, die ten dele worden gefinancierd door de Europese doelstelling 4-middelen en ten dele door de sectorfondsen.

De afdeling Europa Werkgelegenheid wordt ook meermaals spontaan uitgenodigd om op infosessies het hefboomkrediet te komen toelichten.

**Vraag nr. 103
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

KMO-innovatie Vlaanderen – Stand van zaken

KMO's kunnen financiële steun krijgen van de Vlaamse Gemeenschap indien ze een beroep doen op gespecialiseerd personeel om een innovatieproject op te starten.

1. Dit project is opgestart in 1997.

Hoeveel aanvragen zijn er ingediend sinds de aanvang van dit project, opgesplitst per jaar?

In hoeveel dossiers is de aanvraag ook goedgekeurd en de financiële steun toegekend ?

1997	16.917.594
1998	37.052.571
1999	7.074.838

Over welk bedrag gaat het voor de jaren 1997 en 1998 ?

2. Sinds oktober 1998 zijn de voorwaarden versoepeld.

Heeft dit een gunstige weerslag op het aantal aanvragen ?

Daarnaast zijn er dus nog een aantal projecten die weliswaar een positief advies meekregen, maar waarvoor de contractprocedure nog loopt.

2. Uit onderstaande grafiek met het aantal aanvragen per kwartaal sinds de start van het programma, blijkt dat het aantal aanvragen na de versoepeling verdubbeld is. Vóór 20 oktober 1998 waren er 26 aanvragen in een periode van ongeveer 16 maanden, of gemiddeld 1,5 per maand ; na 20 oktober 1998 waren er 22 aanvragen in een periode van ongeveer 7 maanden, of gemiddeld 3 per maand.

Antwoord

In de aanhef van de vraag wordt gesproken over KMO-innovatieprojecten. Uit de context blijkt echter dat het gaat over de specifieke actie KMO-innovatie Vlaanderen (KIV). De verder verstrekt informatie heeft dan ook daarop betrekking.

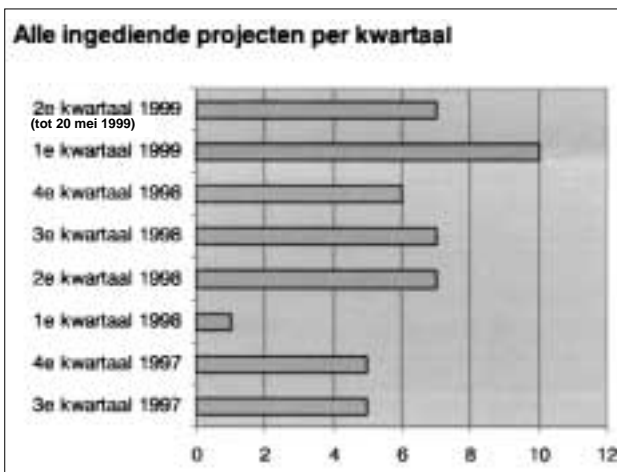
1. Het programma KMO-innovatie Vlaanderen werd opgestart op 1 juli 1997. Het aantal aanvragen bedraagt :

1997	10
1998	21
1999	17 (tot 17 mei 1999)

Op 17 mei 1999 waren volgende aantallen aanvragen goedgekeurd, en werd volgende financiële steun toegekend :

1997	8 projecten 1 project	in uitvoering nog geen definitief contract bij gebrek aan aanwerving
	1 aanvraag	onontvankelijk
1998	13 projecten 5 projecten	in uitvoering nog geen definitief contract bij gebrek aan aanwerving
	2 aanvragen 1 aanvraag	negatief beoordeeld onontvankelijk
1999	3 projecten 5 projecten 6 aanvragen 1 aanvraag 2 aanvragen	in uitvoering in contractfase in evaluatie negatief beoordeeld onontvankelijk en teruggetrokken door de aanvrager

De bedragen waarvoor momenteel contracten zijn afgesloten, zijn respectievelijk (fr.) :

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 144
van 2 maart 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Geluidsnormen Vlarem II – Antwerps havengebied

Volgens bijlage 2.2.1. en bijlage 4.5.4. van de herwerkte Vlarem II worden een aantal wateren ingedeeld in de categorie "andere gebieden". Hieronder vallen ook de meeste Antwerpse dokken, waaronder het Kanaaldok. Als geluidsnorm voor deze gebieden worden 45 dB (overdag), 40 dB (avond) en 35 dB (nacht) gehanteerd.

Gelet op de breedte van het Kanaaldok voor de aanpalende bedrijven, dienen op 200 m van de

rand van de industriezone de hierboven vermelde normen te worden gerespecteerd, wat dus impliceert : in het midden van het Kanaaldok.

Dit betekent dat volgens artikel 4.5.3.1. van het huidige Vlarem II de exploitant verplicht is een saneringsplan op te stellen en uit te voeren wanneer de inrichting de richtwaarde met 10 dB overschrijdt. Enkel de minister kan afwijkingen toestaan.

Deze norm is op deze plaats echter volledig onhaalbaar en daarenboven geenszins volgens de geest van de wet.

Indien deze Vlarem-bepaling niet wordt aangepast, zal het voor de havenbedrijven die voor de uitbreiding van hun vergunning een MER (milieueffectrapport) dienen op te maken, problemen, rechtsonzekerheid, tijdverlies en vertragingen met zich meebrengen.

1. Is deze geluidsnormering ook van toepassing in het Antwerpse havengebied ?
2. Zo ja, wat is de zin van deze norm in het midden van een industriegebied, ofwel in het midden van het Kanaaldok of de Schelde ?
3. Welke werkwijze hanteert de minister terzake in de praktijk voor bedrijven gelegen in het Antwerpse havengebied ? Worden er afwijkingen toegestaan en zo ja, in welke zin ?
4. Is er, in het licht van bovenvermelde problematiek, aan gedacht Vlarem II aan te passen teneinde deze onlogische situatie te wijzigen en zo ja, wanneer gebeurt dit ?

Antwoord

1. Hoofdstuk 4.5 van titel II van het Vlarem beoogt de bestrijding van geluidshinder veroorzaakt door als hinderlijk ingedeelde inrichtingen (onder andere industrieën).

Voorzover de industrieën in het Antwerpse havengebied als hinderlijk zijn ingedeeld, is dus dit hoofdstuk van toepassing.

2. Hoofdstuk 4.5 van titel II van het Vlarem stelt aan een als hinderlijk ingedeelde inrichting gelegen in een industriegebied twee voorwaarden : voldoen zowel aan de geluidsnorm op hoog-

stens 200 m afstand van de perceelsgrenzen, als aan de geluidsnorm op hoogstens 200 m afstand van de grens van het industriegebied. Deze voorwaarden werden in de periode 1988-1990 uitgewerkt en goedgekeurd door een werkgroep waarin ook de industrie vertegenwoordigd was, onder andere een bedrijf uit het Antwerpse havengebied.

Indien de tweede voorwaarde aanleiding geeft tot een beoordeling "in het water", zijn volgens de administratie de richtwaarden voor "alle andere gebieden" in bijlage 2.2.1 van titel II van het Vlarem van toepassing.

Deze interpretatie van de administratie steunt op de volgende gegevens :

"Artikel 1.1.2 van titel II van het Vlarem definieert de term "gebied" als volgt :

"gebied" : tenzij anders gepreciseerd in de desbetreffende hoofdstukken, afdelingen of subafdelingen, gebied bepaald in de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en/of andere plannen van aanleg vastgesteld in uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw met bestemmingsvoorschriften zoals bepaald in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Een waterweg (of een verkeersweg) wordt echter niet als gebied beschouwd volgens dit koninklijk besluit. De categorie "andere gebieden" van bijlage 2.2.1. van titel II van het Vlarem heeft hier dan ook geen betrekking op".

De aangehaalde geluidsnormen voor "andere gebieden" zijn dan ook niet van toepassing voor de Kanaaldokken in Antwerpen.

3. Elk bedrijf kan steeds individuele afwijkingen vragen op de in titel II van het Vlarem opgenomen milieuvorwaarden.

Deze afwijkingsaanvragen worden individueel behandeld, conform de bepalingen van afdeling 1.2.2. van titel II van het Vlarem.

4. Zoals blijkt uit het antwoord op vragen 1 en 2, is een aanpassing van titel II van het Vlarem niet dringend.

Vraag nr. 148
van 4 maart 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Waterkwaliteit – Nitraten en fosfaten

Tussen 1993 en 1998 werden steeds grotere hoeveelheden water gekanaliseerd naar rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's). Deze voeren heel wat residu's (nitraten, fosfaten, detergenten) af naar rivieren.

Door de toegenomen aansluiting van collectoren op RWZI's en ondanks de zuivering kennen onze rivieren een grotere belasting dan vroeger.

Gezien de grote oplosbaarheid van nitraten mag men aannemen dat hiervan een behoorlijk deel terecht komt in diepere grond- en waterlagen. Het zelfreinigend vermogen van deze lagen is beperkt, in tegenstelling tot oppervlaktewater, en moet worden beschermd ten gunste van de volgende generaties.

1. Welke concentraties van nitraten en fosfaten werden in de rivieren/beken gemeten voorbij een RWZI in 1993 en welke in 1998 ?
2. Welke nitraatconcentraties werden op verschillende diepten in de bodem gemeten in 1993 en welke in 1998 ?

Antwoord

1. a) Algemeen

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) baat meetnetten uit voor het monitoren van de kwaliteit van het oppervlaktewater in het Vlaamse gewest en van de kwantiteit en de kwaliteit van de influenten en de effluenten van de rioolwaterzuiveringsinstallaties geëxploiteerd door de NV Aquafin in het Vlaamse gewest. De resultaten van de metingen in 1998 worden gevalideerd om ter beschikking te worden gesteld in de meetdatabank en om te worden verwerkt in het jaarrapport tegen eind juni 1999. Om deze reden is het beter als referentiejaar het jaar 1997 te nemen.

In 1997 werden 142 RWZI's gemonitord ; waar mogelijk wordt de waterkwaliteit van het oppervlaktewater dat het effluent ontvangt zowel stroomop- als stroomafwaarts van het lozingspunt van de RWZI opgevolgd.

Door de VMM werden aldus duizenden meetgegevens (emissie- en immissiegegevens) onderzocht.

- b) Nitraat

Van de 142 bemonsterde RWZI's werd in 1997 bij 51 RWZI's een nitraatstikstofconcentratie in het effluent gemiddeld hoger dan 10 mg/l vastgesteld. Voor deze RWZI's werd de impact op de ontvangende waterloop onderzocht met de volgende resultaten :

- de lozing veroorzaakt een gevoelige verhoging van de nitraatconcentratie in de ontvangende waterloop :

Houthalen-centrum, Lichtaart (1996 boven norm), Nijlen ;

- de lozing veroorzaakt een gevoelige verhoging van de nitraatconcentratie en in de ontvangende waterloop wordt de nitraatnorm overschreden :

Aalbeke-Tolpenshoek, Boechout, Borgloon-Tivoli, Brecht, Bree¹, Edegem, Hove, Kalmt-hout¹, Poppel¹, Ravels¹, Staden¹, Vaalbeek, Vosselaar, Waregem¹, Westouter, Zandhoven-Pulderbos, Zwijndrecht ;

- de impact is niet meetbaar gelet op de specifieke ligging van de RWZI (bv. lozing in getijrivier) :

Berlare, Duffel, Hamme, Harelbeke, Sint-Amands, Walem, Zele

- er is geen noemenswaardige impact :

Bokrijk, Brasschaat, Grobbendonk, Hoogstraten¹, Itegem, Lede, Merksplas¹, Niel, Oud-Turnhout, Overpelt, Roeselare¹, Schoten, Westerlo, Windmoleken, Woumen, Zoersel, Zwalm.

De situatie in 1993 is vergelijkbaar voorzover de genoemde RWZI's reeds operationeel waren in dat jaar.

(¹ De ontvangende waterloop heeft stroomopwaarts reeds een (te) hoge concentratie als gevolg van diffuse verontreiniging)

- c) Fosfaat

De meetgegevens werden voornamelijk getoetst aan de drempel van 1 mg/l (grenswaarde voor individuele metingen) en 0,3 mg/l (grenswaarde voor gemiddelde) totaal fosfaat, zijnde de basis-kwaliteitsnormen voor oppervlaktewater.

Op de overgrote meerderheid van de meetplaatsen in het Vlaamse gewest wordt de fosfaatnorm overschreden. Voor de meeste RWZI's geldt dan ook dat de fosfaatnorm reeds werd overschreden stroomopwaarts van de effluentlozing. Meestal neemt de fosfaatconcentratie na de lozing wel meetbaar toe.

Stroomopwaarts van de RWZI Brecht, Poppel, Peer, Hamont, Neeroeteren, Lanaken, Malle, Oud-Turnhout, Lichtaart, Ravels, Retie, Mol, Balen, Koersel, Genk en Neerijse wordt de fos-

faatnorm gerespecteerd. Als gevolg van de effluentlozing is dit stroomafwaarts van de RWZI niet meer het geval.

Bij 8 RWZI's voldoet de kwaliteit van de ontvangende waterloop na de effluentlozing aan de normen voor totaal fosfaat. Dit zijn de RWZI's van Achel, Arendonk, Bokrijk, Dessel, Herentals, Meer, Zoersel en Zondereigen.

2. De Vlaamse Landmaatschappij beschikt niet over gegevens in verband met de nitraatconcentratie op verschillende diepten in de bodem.

Uit verschillende bronnen (Aminal, afdeling Water, ANRE, VMW, PIH)* zijn de volgende gegevens gedestilleerd.

Aantal putten waarin nitraat werd gemeten in het jaar 1993

Diepte t.o.v. maaiveld (m)	mg nitraat (NO ₃ /liter)					Totaal
	< 0,2	0,2-10	10-25	25-50	>50	
0-20	40	3	10	15	14	82
20-40	16	11	1	2	1	31
> 40	20	101	9	3	0	133
Totaal	76	115	20	20	15	246

Aantal putten waarin nitraat werd gemeten in het jaar 1998

Diepte t.o.v. maaiveld (m)	mg nitraat (NO ₃ /liter)					Totaal
	< 0,2	0,2-10	10-25	25-50	>50	
0-20	38	7	2	4	7	58
20-40	25	5	3	3	2	38
> 40	41	10	1	1	1	54
Totaal	104	22	6	8	10	150

* N.v.d.r.

Aminal : administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer

ANRE : afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie

VMW : Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening

PIH : Provinciaal Instituut voor Hygiëne

De gegevens van 1993 zijn zoals gezegd afkomstig van verschillende bronnen (Aminal afdeling Water, ANRE, VMW, PIH). De gegevens van 1998 zijn afkomstig van een meetcampagne die begin 1998 werd uitgevoerd in opdracht van de afdeling Water van Aminal.

De meetresultaten voor beide jaren zijn niet afkomstig uit dezelfde putten en dus niet geschikt om een evolutie in de gemeten nitraatconcentraties uit af te leiden.

Volgende besluiten kunnen wel uit de gegevens worden getrokken (en deze zijn ook in overeenstemming met andere meetcampagnes) :

- in een vrij groot aantal putten worden licht verhoogde nitraatconcentraties in het grondwater aangetroffen ;
- in een beperkt aantal putten worden sterk verhoogde nitraatconcentraties gemeten ;
- verhoogde nitraatconcentraties in het grondwater worden vooral aangetroffen binnen de eerste 20 meter onder maaiveld ;
- soms worden ook op grotere diepte verhoogde concentraties aangetroffen (al dan niet het gevolg van de aanwezigheid van grondwaterwinningen, waardoor de nitraten naar grotere dieptes kunnen getrokken worden).

Volgende opmerking dient echter te worden gemaakt.

De meetresultaten geven geen representatief beeld voor de nitraattoestand van het grondwater in het Vlaamse gewest. De bemonsterde putten zijn peilputten, die al dan niet onder invloed van een vervuiliingsbron kunnen liggen. Een representatief beeld is ook moeilijk te verkrijgen, omdat uit metingen in het verleden gebleken is dat in zeer nabijgelegen putten grote verschillen in nitraatconcentraties kunnen worden gemeten, wat te wijten is aan het feit dat grondwater zich in de bodem weinig of niet mengt. De aanwezigheid van een nitraatbron kan grote invloed hebben op het grondwater in de nabije omgeving ; ook de richting van de grondwaterstroming is hierbij belangrijk.

Vraag nr. 154
van 9 maart 1999
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Vlarem II – Bluswater

In het door de Vlaamse regering op 19 januari 1999 goedgekeurde besluit tot wijziging van Vlarem II worden voor een aantal sectoren (biociden, chemicaliën, farmaceutische stoffen en opslag van gevaarlijke stoffen) specifieke verplichtingen ingevoerd inzake brandbestrijding en voorzieningen voor de opvang van met gevaarlijke producten verontreinigd bluswater.

Alhoewel ik deze maatregelen vanuit veiligheids- en milieubelang uiteraard toejuich, heb ik vragen bij enerzijds de zeer algemene omschrijving van deze bepaling en anderzijds de beperking tot voormelde sectoren.

1. Werden deze bepalingen voorgesteld door de Commissie voor de Evaluatie van de Milieu-uitvoeringsreglementering (CEM), zoals aangegeven in de persmededeling van de Vlaamse regering ?

Zo neen, op basis van welke voorstellen of internationale verplichtingen werden deze bepalingen voor deze sectoren opgenomen ?

2. Waarom worden deze bepalingen niet opgenomen voor andere sectoren waar gevaarlijke stoffen in bluswater kunnen terechtkomen ?

Nu is voor deze sectoren enkel artikel 4.17.4. "opvang van bluswater" van toepassing inzake de opslag van gevaarlijke stoffen.

Mag uit dit onderscheid worden afgeleid dat in de nieuwe bepalingen de maatregel van toepassing is op het geheel van de inrichting, en niet enkel op het deel voor de opslag van gevaarlijke stoffen ?

3. Waarom wordt de problematiek van het bluswater niet in zijn algemeenheid gereguleerd, gelet op de gevaarlijke stoffen en organische vervuiling die algemeen bij brand in het bluswater terechtkomen en meestal ofwel rechtstreeks in het oppervlaktewater terechtkomen, ofwel via de riolering de werking van de ont-

vangende RWZI (rioolwaterzuiveringsinstallatie) drastisch verstoren ?

4. De Vlarem-bepalingen inzake brandbestrijding verwijzen grosso modo voor de maatregelen en noodzakelijke opvangcapaciteit naar overleg met de brandweer.

Waarom werd geen poging gedaan om een aantal eenduidige bepalingen op te stellen in overleg met de algemene brandweerdiensten ?

Waarom wordt niet expliciet voorzien in de verplichting – zoals in een aantal regio's reeds gebeurt – dat "relevante" bedrijven waterbekkens moeten installeren om steeds voldoende bluswater ter beschikking te hebben ? Dergelijke bekkens kunnen tegelijk als opvangbekkens worden gebruikt.

5. Wat is de zin van de bepaling dat "het bepalen en het aanbrengen van bestrijdingsmiddelen gebeurt onafhankelijk van de milieuvergunning" ?

Waarom wordt niet bepaald dat uit het vergunningsdossier dient te blijken dat op basis van overleg met de brandweer in de nodige brandbestrijdingsmiddelen wordt voorzien, evenals in de noodzakelijke opvangcapaciteit voor bluswater ?

6. Beletten deze bepalingen op het niveau van de inrichting dat gemeenschappelijke maatregelen worden getroffen, zoals calamiteitenbekkens of waterbekkens op industrieterreinen ?
7. Waarom wordt de idee van noodaansluitingen op collectoren niet geregeld in het kader van dit calamiteitenbeheer ?

Welke invulling werd aan deze regeling tot op heden gegeven ?

Antwoord

1. Binnen de CEM werden door de subcommissie Gevaarlijke Stoffen voorstellen geformuleerd om de bepalingen in verband met de voorzieningen voor de opvang van verontreinigd bluswater aan te passen of op te nemen in de sectorale voorwaarden betreffende de sectoren die de voornoemde subcommissie diende te evalueren.

2. Voor alle sectoren gelden steeds de algemene milieuvorwaarden, zodat voor de opslagplaatsen van gevaarlijke stoffen zoals bepaald in de afdeling 4.1.7, de voorzieningen voor opvang van verontreinigd bluswater van toepassing zijn.

3. Het Vlarem bevat algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, die van toepassing zijn op meldings- en vergunningplichtige inrichtingen.

Een algemene reglementering aangaande de problematiek van het bluswater werd derhalve niet opgenomen in het Vlarem.

4. In het kader van een gericht crisisbeheer inzake bescherming van de oppervlaktewateren tegen calamiteitverontreinigingen pleit de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) voor de aanleg van bufferbekkens als algemene aanpak.

Momenteel dienen deze maatregelen per dossier te worden ingeschat.

5. De aangehaalde tekst moet aldus worden geïnterpreteerd dat de milieuvergunningsaanvraag alleen de gegevens moet vermelden die betrekking hebben op de beschikbaarheid van de nodige brandbestrijdingsmiddelen. De bepaling en de plaatsing ervan moet, los van de milieuvergunning, gebeuren in samenspraak met de bevoegde brandweer.

Het lijkt me trouwens niet wenselijk om dergelijke maatregelen te koppelen aan het vergunningsdossier.

6. Deze bepalingen beletten niet dat, als op het niveau van het betrokken industrieterrein calamiteitenvoorzieningen werden getroffen, het aangewezen is om de wisselwerking met het betrokken bedrijf goed aan te geven, zodat duidelijk is wie voor wat verantwoordelijk is.

Bij ontstentenis van een dergelijke algemene aanpak ligt de verantwoordelijkheid uiteraard bij het bedrijf zelf.

7. Indien door een adviesverlenende overheid wordt geadviseerd om een noodaansluiting te plaatsen op een collector, kan worden onderzocht in welke mate dit een alternatief vormt voor de uitbouw van bedrijfseigen calamiteitenbekkens.

Vraag nr. 155
van 9 maart 1999
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Vlarem II – Drainerings- en bronbemalingswater

In het door de Vlaamse regering op 19 januari 1999 goedgekeurde besluit tot wijziging van Vlarem II wordt een hoofdstuk "winning van grondwater" ingevoegd, waarbij onder de specifieke voorschriften voor bronbemalingen en drainagewater wordt bepaald dat "volumes hoger dan 10 m³ per uur niet mogen worden geloosd in de openbare rioleringen aangesloten op een RWZI behoudens uitdrukkelijke schriftelijke toelating van de exploitant van deze installatie".

Deze bepaling laat met andere woorden wel toe om lagere debieten te lozen op riolering: omgerekend op basis van 150 liter per inwoner is dit het hydraulisch equivalent van 1.600 inwoners.

Deze bepaling gaat regelrecht in tegen het bestaande artikel 6.2.1.2., waarin expliciet wordt bepaald dat het lozen in de openbare riolering van niet-verontreinigd bemalingswater slechts is toegelaten wanneer het technisch onmogelijk is er zich op een andere manier van te ontdoen.

Eenzelfde algemeen verbod is ingeschreven inzake het lozen van hemelwater, en dit in hoofdstuk 4.2. "beheersing van oppervlaktewaterverontreiniging" voor ingedeelde inrichtingen en in hoofdstuk 6.2. voor de niet-ingedeelde inrichtingen.

Dit afkoppelingsbeleid van parasitaire waters uit de openbare riolering is ook een centraal actiepoint in het gewestelijk rioleringsbeleid, zoals verwoord in de code van goede praktijk inzake aanleg van rioleringen.

1. Door de integratie van de grondwaterwinningen in Vlarem I (cfr. besluit Vlaamse regering van 12 januari 1999) worden zowel de draineringen als de bronbemalingen vergunningplichtige handelingen volgens het milieuvergunningendeccret.

Houdt dit in dat alle bestaande vergunningen dienen te worden gemeld dan wel vergund volgens voormeld decreet? Zo ja, binnen welke termijn dienen deze meldingen te gebeuren?

Dienen deze meldingen binnen de milieutechnische eenheid van het betrokken landbouwbedrijf of eventueel andere inrichting te geschied-

den, dan wel per draineringsblok of per lozingspunt van het draineerstelsel?

2. Voorzover mij bekend, is geen definitie van "draineerwater" opgenomen in Vlarem I of in Vlarem II.

Moet hieruit worden afgeleid dat het nu ingedeeld bemalingswater en draineringswater (water waarvan men zich moet ontdoen) als bedrijfsafvalwater moet worden benaderd? Houdt dit in dat het lozen van dergelijk afvalwater valt onder de rubriek 3.1. met de bijbehorende klasse-indelingen op debietsbasis? Hoe wordt in voorkomend geval het debiet vastgesteld? Wordt de afvalwaterheffing van toepassing op deze lozingen en zo neen, waarom niet?

3. Waarom werd artikel 6.2.1.2. par. 3 inzake het lozen van niet vervuild bemalingswater gehandhaafd, aangezien bronbemalingen tot de ingedeelde inrichtingen behoren, terwijl artikel 6.1.0.1. uitdrukkelijk bepaalt dat "deze voorwaarden niet van toepassing zijn op de ingedeelde inrichtingen"?

4. Waarom werd het lozen van draineringswater/bemalingswater in oppervlaktewater of in een kunstmatige afvoerweg voor hemelwater – wat conform het afkoppelingsbeleid van parasitaire wateren uit de riolering een dwingende doelstelling zou moeten blijven – niet vermeld bij de niet-ingedeelde inrichtingen in de opmerking bij rubriek 3?

Op basis van welke bepalingen kan eventueel worden afgeleid dat deze lozingen volgens de gewijzigde bepalingen niet onder rubriek 3 vallen?

5. Moeten de bijzondere voorschriften inzake drainering en bronbemaling begrepen worden als een toelating om tot 10 m³ per uur te lozen op riolering?

Zo ja, hoe is dergelijke aanpak te verzoenen met het afkoppelingsbeleid zoals het tot op heden werd geformuleerd?

Wordt hiermee niet flagrant ingegaan tegen het afkoppelingsbeleid van hemelwater zoals geformuleerd in de wet van 26 maart 1971 en het rioleringsbesluit?

Welke ecologische of andere redenering vormt hiertoe de aanleiding?

6. Hoe dient de bepaling "behoudens de uitdrukkelijke schriftelijke toelating van de exploitant van de zuiveringsinstallatie" te worden begrepen ?

Hoe is dergelijke bepaling in overeenstemming te brengen met het milieuvergunningendecreet dat de toelating tot lozen uitdrukkelijk regelt via de milieuvergunning ?

Op welke juridische basis wordt deze bevoegdheid aan betrokken privaatrechtelijke persoon toegekend ?

Welke bevoegdheid heeft deze exploitant inzake het toelaten van vergunningen op gemeentelijke rioleringen ?

Blijft het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) van toepassing indien deze lozingen onder rubriek 3 vallen ? Zo neen, waarom niet ?

7. Moet uit de bijzondere voorschriften worden afgeleid dat enkel lozingen op A-riolen worden geconditioneerd, terwijl lozingen op andere riolen geen probleem opleveren ?

Wat wordt bedoeld met het "private hydrografische net" ?

Waarom wordt het lozen op het openbaar hydrografisch net enkel vermeld voor lozing van bronbemalingen voor bouwwerken, en niet voor andere bronbemalingen en drainering ?

Antwoord

1. Volgens het decreet van 24 januari 1984, houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer en zijn uitvoeringsbesluiten waren de bronbemalingen en draineerinrichtingen van meer dan 96 m³ per dag vergunningplichtig. Met het besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999 werden diverse wijzigingen aangebracht aan Titel I van het Vlarem.

Overeenkomstig de rubrieken 53.2, 53.3, 53.4 en 53.5 van de gewijzigde indelingslijst van Titel I van het Vlarem, zijn de bronbemalingen en draineringen naargelang het geval vergunning- of meldingsplichtige activiteiten of inrichtingen. De meldingen en vergunningsaanvragen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit (dit is 1 mei 1999) waren ingediend, moeten worden afgehandeld volgens de procedure

die van toepassing was op het ogenblik van hun indiening. Voor inrichtingen die na 1 mei 1999 in bedrijf zijn gekomen, of die in het kader van een regularisatie na die datum een vergunningsaanvraag hebben ingediend of een melding hebben gedaan, moet de vergunnings- of meldingsprocedure gebeuren op basis van de nieuwe regeling.

De bronbemalingen en draineringen van minder dan 96 m³ per dag, die niet vergunningplichtig waren in de vorige reglementering, zullen zich nu moeten regulariseren volgens de bepalingen van Vlarem I en II, en dit uiterlijk tegen 1 november 1999.

Het begrip "milieutechnische eenheid" werd geïntroduceerd in Vlarem om de verschillende ingedeelde inrichtingen die op het eerste gezicht apart geen nadeel kunnen berokkenen aan mens of milieu doch samen beschouwd dit wel doen, als een geheel te beoordelen.

Wat draineringen of bemalingen betreft, zal deze opportuniteit bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de milieuvergunningsaanvraag of melding worden geëvalueerd.

2. In rubriek 53.3 wordt "drainering die noodzakelijk is om het gebruik en/of de exploitatie van cultuurgrond mogelijk te maken of te houden" ingedeeld als klasse-3-inrichting.

De bronbemalingen worden voortaan opgesplitst in :

- rubriek 53.2 : bronbemalingen die technisch noodzakelijk zijn voor ofwel de verwezenlijking van bouwkundige werken, ofwel de aanleg van openbare nutsvoorzieningen (in principe klasse-3-inrichting, tenzij gelegen in gevoelige gebieden) ;
- rubriek 53.4 : bronbemalingen die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van tunnels voor openbare werken en/of openbaar vervoer (klasse 3) of voor de waterbeheersing van mijnverzakkingsgebieden (afhankelijk van het debiet) ;
- rubriek 53.5 : bronbemaling die noodzakelijk is om het gebruik en/of de exploitatie van gebouwen of bedrijfsterreinen mogelijk te maken of te houden (klasse 3).

Bronbemalingen met een permanent karakter vallen onder de term "drainering", daar zij tot

doel hebben de watertafel permanent te verlagen.

Volgens de bepalingen van artikel 5.5.3.6.1.1. § 2 is "het lozen in de openbare riolering slechts toegestaan wanneer het technisch onmogelijk is zich op een andere manier van dit water te ontdoen". In principe is hier een soort laddersysteem ingebouwd, namelijk eerst opnieuw in de grond brengen, dan pas in het openbare of private hydrografische net.

Het principe dat volumes boven de 10 m³ per uur slechts in de openbare riool mogen worden geloosd mits toestemming van de exploitant van de installatie, is zelfs een verstrenging ten opzichte van de bepaling in artikel 6.2.1.2. § 3.

De bepaling in artikel 5.5.3.6.1.2. § 1, (van toepassing op subrubriek 53.3 § 3.4. en 53.5 van de indelingslijst) dat het grondwater dat wordt onttrokken zoveel als mogelijk nuttig moet gebruikt worden, is in feite ook de verwoording van het bovenvermelde laddersysteem. Het in de bodem brengen van niet verontreinigd water voor aanvulling of in een waterloop brengen van het water, is ook een nuttige toepassing, daar dit het milieu ten goede komt.

Ook hier werd dezelfde verstrenging inzake volumes boven 10 m³ per uur in de openbare riool ingevoerd.

Bronbemalingen en draineringen behoren tot de ingedeelde inrichtingen volgens de nieuwe bepalingen van Vlarem II. Daar artikel 6.2.1.2. § 3 niet werd gewijzigd, dient het lozen van het bemalings- en draineringswater nog steeds als niet-ingedeeld te worden beschouwd. De regeling inzake afvalwaterheffing is evenmin gewijzigd.

3 en 4. Zie het antwoord op de vorige subvraag.

5. Luidens de artikelen 5.5.3.6.1.1, § 2 en 5.5.3.6.1.2, § 1 van het door de Vlaamse regering op 19 januari 1999 goedgekeurde besluit tot wijziging van Titel II van het Vlarem, mag bemalings- of draineringswater met een volume van meer dan 10 m³ per uur niet worden geloosd in de openbare riolering die is aangesloten op een rioolwaterzuiveringsinstallatie, behoudens de uitdrukkelijke schriftelijke toelating van de exploitant van deze RWZI (zijnde de NV Aquafin).

Zoals reeds gesteld, blijft het hierboven genoemde laddersysteem onverkort van toepassing.

6. De toelating van de exploitant van de RWZI waarvan sprake in de hierboven aangehaalde artikelen uit het Vlarem II, mag niet worden gelijkgesteld aan de melding of de milieuvergunning.

Aangezien het hier om een niet-ingedeelde inrichting gaat, is dit de enige administratieve verplichting die noodzakelijk is.

7. Overeenkomstig artikelen 5.5.3.6.1.1, § 2, tweede lid en 5.5.3.6.1.2, § 1, tweede lid van het gewijzigde Vlarem II, zijn deze voorschriften enkel van toepassing op de riolen die gesitueerd zijn in een zuiveringszone A (dit is het geheel bestaande uit een operationele RWZI, het stelsel van de openbare rioleringen en collectoren die ermee verbonden zijn, alsook de zone van 50 meter gelegen rond dit stelsel).

Tot het "private hydrografische net" behoren alle wateren die vallen buiten de categorie van de wateren van het openbaar hydrografisch net, zoals gedefinieerd in artikel 1, tweede lid van de wet Oppervlaktewateren van 26 maart 1971. Concreet zou het dus kunnen gaan om vijvers, plassen en dergelijke die eigendom zijn van of toebehoren aan private personen en die niet tot het openbaar domein behoren.

**Vraag nr. 156
van 9 maart 1999
van de heer JACQUES TIMMERMANS**

Vlarem II – Nutriëntverwijdering RWZI's

In het door de Vlaamse regering op 19 januari 1999 goedgekeurde besluit tot wijziging van Vlarem II wordt een bevreemdend uitstel ingevoerd inzake normering van de nutriëntverwijdering – die tegen uiterlijk 31 december 1998 diende nageleefd te worden – voor de Aquafin-RWZI's (rioolwaterzuiveringsinstallaties) van meer dan 10.000 IE (inwonersequivalent).

Alhoewel de wettelijke Vlarem-verplichting inzake nutriëntverwijdering reeds dateert van 1 juni 1995, wordt plots een uitstel ingevoerd, alhoewel de overeenkomst met Aquafin stipuleert – zie onder andere artikel 29.1. – dat Aquafin dient in te staan voor de goede werking van de RWZI's zodat de in

de milieuvergunningen opgelegde lozingsvoorwaarden worden nageleefd.

Ondanks deze contractuele verbintenis en de dwingende naleving van de uitvoeringstermijnen van de Europese richtlijn inzake stedelijk afvalwater, heeft de minister aan de Vlaamse regering een eenzijdige afwijking ter goedkeuring voorgelegd.

Deze afwijking verontrust mij, omdat hiermee eens te meer een uitholling wordt doorgevoerd van het zo noodzakelijke nutriëntbeleid. En dit terwijl in het milieubeleidsplan juist wordt gesteld – zie initiatief 58 – dat de exploitant moet worden aangezet tot maximale zuivering van zowel zuurstofbindende stoffen als nutriënten.

1. Waarom is Aquafin niet in staat gebleken om de wettelijk bepaalde nutriëntverwijdering correct uit te voeren ?

Sedert wanneer werd deze nutriëntproblematiek overlegd met Aquafin voor de nieuwe en bestaande RWZI's ?

Heeft Aquafin de noodzakelijke investeringswerken en/of andere aanpassingswerken tijdig voorgesteld aan het Vlaams Gewest ? Zo ja, werden deze goedgekeurd ? Zo neen, waarom niet ?

Werden deze aanpassingswerken tijdig uitgevoerd ? Zo neen, waarom niet en werden in voorkomend geval de boetebepalingen van de overeenkomst toegepast ?

2. Op welke RWZI's wordt per 1 januari 1999 de wettelijke verplichting inzake stikstof en/of fosforverwijdering niet gerealiseerd ?

Voldoen alle RWZI's waarvan het effluentwater wordt geloosd in een kanaal of in een oppervlaktewater dat een bijzondere bestemming heeft gekregen, wel aan de effluentnorm voor nutriënten ?

Was de Milieu-inspectie op de hoogte van de Aquafin-nutriëntproblematiek en werd tegen de overtredingen reeds proces-verbaal opge maakt door de Milieu-inspectie ? Zo ja, voor welke RWZI's ? Zo neen, waarom niet ?

3. Werd voor de RWZI's die op 1 januari 1999 in overtreding waren met de in de milieuvergunningen opgelegde nutriëntverwijdering, de in artikel 41 van de overeenkomst bepaalde ingebrekestelling gedaan teneinde de forfaitaire schadevergoeding van 50.000 frank per inbreuk te vorderen ?

Zo ja, wordt de forfaitaire schadevergoeding per RWZI en per vaststelling (wat is in voorkomend geval de frequentie van vaststelling ?) bepaald ? Zo neen, waarom niet ?

Zo ja, wordt de forfaitaire schadevergoeding per RWZI en per vaststelling (wat is in voorkomend geval de frequentie van vaststelling ?) bepaald ? Zo neen, waarom niet ?

4. Waarom wordt de datum van 1 augustus 2002 gehanteerd als einddatum ?

Is deze datum – gelet op de uitvoeringsbesluiten van 1992 en 1995 – nog conform de EU-richtlijn inzake stedelijk afvalwater ? Zo ja, op basis van welk artikel van de richtlijn ?

Werd hierover overleg gepleegd met de Europese Commissie ?

Kan de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) een datum vaststellen later dan 1 augustus 2002 ? Zo ja, op welke basis en binnen welke afwijking ?

Wat is de motivatie om RWZI's die wel voldoen aan de vigerende milieuvergunning, toch een uitstel tot 1 augustus 2002 toe te staan ?

Waarom blijft voor deze RWZI's de milieuvergunning niet onverkort van toepassing ?

Moet de beslissing van de VMM vergunningtechnisch niet worden bevestigd door de vergunningverlenende overheid ?

Binnen welke periode moet de VMM een beslissing nemen en is hiertegen beroep mogelijk ?

5. Waarom wordt Aquafin nog uitstel verleend tot 1 januari 2000 om een saneringsprogramma voor te stellen voor RWZI's die vóór 1 augustus 1995 in gebruik werden genomen, terwijl Aquafin reeds contractueel verplicht was om voor deze RWZI's alle investeringen voor te stellen die nodig waren om te voldoen aan de wettelijke verplichtingen van de vigerende milieuvergunning ?

Heeft Aquafin dit tot op heden niet uitgevoerd ?

Werden de noodzakelijke investeringen dan niet ingeschreven in het onderhandelde renovatie-investeringsbudget ?

Zo ja, wat is dan de zin van dit saneringsprogramma ?

Waarop is het juridisch onderscheid tussen "vergund" en "in gebruik genomen" gebaseerd, rekening houdende met de contractuele bepalingen van de overeenkomst ?

6. Zijn de RWZI's waarvoor een saneringsprogramma moet worden opgesteld, bekend ? Zo ja, welke RWZI's vallen hieronder ?

Blijven de effluentnormen voor de andere RWZI's gehandhaafd ? Zo neen, waarom niet ?

7. Is het niet aangeraden om in het kader van de resultaatsverbintenis van Aquafin in de overgangperiode toch een verwijderingspercentage op te leggen, rekening houdende met de resultaten die kunnen worden behaald ?

Werd deze aangelegenheid door de CEM (Commissie voor de Evaluatie van de Milieu-uitvoeringsreglementering) behandeld ? Zo ja, wat was het advies ?

Antwoord

1. Op 1 januari 1994 werden de bestaande (en de in opbouw zijnde) RWZI's door de NV Aquafin overgenomen van de VMM. Bij deze overname werden een aantal gebreken die de naleving van de milieuvergunning beletten, als zogenaamde exoneraties vastgesteld op deze RWZI's. In overleg met de NV Aquafin werd een budget van 10 miljard vastgelegd, te spreiden over 10 jaar, om deze RWZI's aan te passen om te kunnen voldoen aan de geldende wetgeving.

Aangezien deze renovatieprogramma's slechts lopen vanaf 1994, daar de gemiddelde duur van goedkeuring investeringsprogramma tot ingebruikname RWZI meer dan vier jaar is en gelet op het grote aantal RWZI's, kon niet tegen 31 december 1998 worden voldaan aan de nutriëntnormen zoals zij in het op 1 augustus 1995 van kracht geworden Vlarem stonden. Enerzijds omdat het renovatieprogramma budgettair diende te worden gespreid over 10 jaar, en anderzijds omdat het Vlaams Gewest ervoor opteerde om voorrang te geven aan alle projecten die zuurstofbindende (BZV en CZV) en zware stoffen verwijderen, veeleer dan aan een beperkt aantal projecten die een vergaande zuivering met nutriëntverwijdering beoogden (*BZV : biologische zuurstofvraag, CZV : chemische zuurstofvraag – red.*).

Reeds bij de goedkeuring van de wijzigingen van titel II van het Vlarem heeft de NV Aquafin het probleem voorgelegd aan de toen bevoegde minister en op het overleg van 19 december 1995. Dit overleg is contractueel ingesteld tussen het Vlaams Gewest en de NV Aquafin en het is bevoegd voor de opvolging van de overeenkomst. Initieel stelde de NV Aquafin voor om aanpassingen aan de nieuwe vereisten (nutriëntverwijdering voor alle RWZI's groter dan 10.000 IE) uit te stellen tot 2001.

Inmiddels stelde de NV Aquafin ook dat het resterende renovatiebudget onvoldoende is om de noodzakelijke aanpassingen uit te voeren voor de nutriëntverwijdering. Hiervoor zijn er verschillende redenen. Een eerste reden is de goedkeuring van het Vlarea, samen met een totaal gewijzigde situatie voor de slibafzet, wat tot gevolg had dat heel wat nieuwe en onvoorziene investeringen dienden te gebeuren voor de slibverwerking en -verwijdering. Een tweede reden voor de stijging van het budget is de medeverwerking van septisch materiaal zoals bepaald in titel II van het Vlarem en het spreidingsplan "medeverwerking septisch materiaal". Dit leidde tot de bouw van ontvangstenheden voor septisch materiaal. Om deze redenen werd gedeeltelijk tegemoetgekomen aan deze bijkomende kosten door grotere renovatiewerken toe te voegen aan de lopende investeringsprojecten.

Op het overleg van 19 december 1995 werd beslist dat de NV Aquafin een nota diende op te maken waarin de bijkomende kosten – samen met een aantal andere elementen – moesten worden gespecificeerd. Deze nota werd op 11 april 1996 aan mij voorgelegd en op het overleg.

Gedurende de jaren 1996 en 1997 werd het probleem omtrent de timing voor nutriëntverwijdering meermaals besproken en heeft de NV Aquafin verschillende voorstellen gedaan om het probleem aan te pakken. In 1998 hadden er op mijn kabinet en bij de VMM verschillende besprekingen plaats waarbij men in overleg met de betrokken actoren (VMM, NV Aquafin, Aminal) tot een gezamenlijk voorstel kwam, dat voor eind 1998 volledig zou worden uitgewerkt. Dit voorstel was om in toepassing van artikel 5.3.1.3 § 4 en bijlage 5.3.1. van titel II van het Vlarem een overgangsbepaling in elke milieuvergunning toe te voegen waarin gemotiveerd een progressieve uitvoering van de nutriëntverwijdering zou worden opgenomen.

Op 1 december 1998 werd op voorstel van mijn kabinet beslist om een structurele algemene regeling uit te werken door het Vlarem aan te passen. Deze aanpassingen zijn enkel van toepassing op stikstof, en niet op fosfor. In 1998 werd immers door de VMM in overleg met de NV Aquafin afgesproken dat er op alle RWZI's waar fosfor moet worden verwijderd, een chemische defosfatatie zal worden geplaatst.

Voor een aantal RWZI's werden de aanpassingen dus inderdaad tijdig uitgevoerd, voor andere moeten de noodzakelijke investeringen voor stikstofverwijdering nog gebeuren. De boetebepalingen zoals vermeld in de overeenkomst werden niet toegepast, omdat de NV Aquafin in het verleden het probleem heeft gesignaleerd en overeenkomstig de bepaling van de overeenkomst voorstellen heeft gedaan om de problematiek aan te pakken.

2. Volgens bijlage 4.2.5.4. van titel II van het Vlarem moet het jaargemiddelde van de monsters voor elke parameter voldoen aan de voor de betrokken parameter voorgeschreven emissiegrenswaarde. Hieruit volgt dat op dit moment niet kan worden beoordeeld of vanaf 1 januari 1999 de wettelijke verplichting inzake het jaargemiddelde gehaald werd of niet.

Voor de toetsing of de RWZI's die in kanaalwater of in een oppervlaktewater met een bijzondere bestemming lozen, voldeden, werd nagegaan welke van deze RWZI's reeds in 1998 een norm voor stikstof of fosfor hadden.

Van de 28 RWZI's zijn er 7 die niet voldeden aan de norm voor stikstof en/of fosfor. Voor de RWZI's waar in de **tabel** vermeld staat "geen norm" betekent dit dat volgens de vergunning van deze RWZI's op dat moment geen norm voor deze parameter van toepassing is. Dit betekent niet dat er volgens deze vergunning voor deze parameter geen normen van kracht kunnen worden op een latere datum.

Naam	Voldaan in 1998 aan de stikstofnorm	Voldaan in 1998 aan de fosfornorm
Wulpen	Ja	Geen norm
Ieper	Nee	Nee
Langemark	Geen norm	Nee
Gent	Nee	Geen norm
Zwalm	Ja	Ja
Hoogstraten	Nee	Geen norm
Tienen	Nee	Nee
Lot	Ja	Ja
Galmaarden	Ja	Ja
Oudenaarde	Nee	Nee
Maldegem	Nee	Ja
Nevele	Ja	Ja
Eeklo	Ja	Ja
Blaasveld	Ja	Geen norm
Moerbeke	Ja	Geen norm
Stekene	Ja	Geen norm
Riemst	Ja	Geen norm
Peer	Ja	Geen norm
Landen	Ja	Geen norm
Achel	Ja	Geen norm
Evergem	Ja	Geen norm
Neerijse	Ja	Ja
Ertvelde	Ja	Geen norm
Waregem	Ja	Geen norm
Diest	Ja	Geen norm
Lier	Ja	Geen norm
Brakel	Ja	Ja
Heist-op-den-Berg	Ja	Ja

De afdeling Milieu-inspectie van Aminor was op de hoogte van deze nutriëntproblematiek, aangezien deze afdeling systematisch betrokken was bij de besprekingen die hieromtrent op mijn kabinet werden gevoerd.

Aangezien de effluentnorm voor nutriënten bij de RWZI's met meer dan 10.000 IE zoals boven vermeld volgens de Vlarem II-wetgeving slechts ingaat vanaf 31 december 1998, kunnen eventuele overtredingen vanaf 1 januari 2000 door

de afdeling Milieu-inspectie worden geverbali-seerd.

3. Er werd geen ingebrekestelling gedaan voor de RWZI's die op 1 januari 1999 in overtreding waren met de in de milieuvergunningen opgelegde nutriëntverwijdering, gelet op de hierboven aangegeven aanpak.
4. De datum "1 augustus 2002" kan worden afgeleid uit de bepalingen van de richtlijn van de Europese Commissie (91/271/EEG) inzake de behandeling van stedelijk afvalwater. Artikel 5.7 van deze richtlijn stelt immers dat bij herziening van de als kwetsbaar aangewezen gebieden, deze gebieden binnen zeven jaar moeten voldoen aan de richtlijn. Aangezien titel II van het Vlarem van kracht werd op 1 augustus 1995, loopt de termijn tot 1 augustus 2002. De aanduiding van de kwetsbare gebieden op 7 januari 1992 en de herziening hiervan op 1 augustus 1995 werd aan de Europese Commissie gemeld.

Volgens het besluit tot wijziging van titel II van het Vlarem van 19 januari 1999 moet het door de NV Aquafin opgestelde saneringsplan inzake nutriëntverwijdering worden goedgekeurd door de VMM. Via dit saneringsplan kunnen de normen met betrekking tot stikstof en fosfor optimaal worden afgestemd op de investeringsprogramma's en de renovatieprogramma's van de NV Aquafin.

De vijfjaren-rollende-investeringsprogramma's en het renovatieprogramma worden zoals contractueel bepaald in de overeenkomst jaarlijks ter uitvoering opgedragen. Daar de resterende noodzakelijke investeringen inzake nutriëntverwijdering met ingang van 30 juni 1999 op een goedgekeurd investeringsprogramma zijn opgenomen, kan de NV Aquafin vanaf deze datum starten met de opmaak van het definitieve saneringsplan.

De VMM is van oordeel dat het niet de bedoeling is om via het saneringsprogramma voor RWZI's die toch voldoen aan de vigerende wetgeving, een uitstel te geven tot 1 augustus 2002.

Volgens de VMM zal het saneringsprogramma in onderling overleg worden opgesteld. Om deze reden kan het saneringsprogramma relatief snel na de definitieve opmaak ervan worden goedgekeurd. Tegen het saneringsprogramma zelf is geen beroep mogelijk.

5. (zie vraag 1) De NV Aquafin heeft in het verleden een aantal voorstellen gedaan voor deze RWZI's. De NV Aquafin heeft wel reeds een aantal technologische aanpassingen uitgevoerd aan een aantal RWZI's om zoveel mogelijk toch te kunnen voldoen aan de nutriëntverwijdering. Daarbij is de samenstelling van het influent voor bepaalde RWZI's ten gevolge van bijkomende aanleg van collectoren of door saneringen van industriële afvalwaters dusdanig gewijzigd dat eerder voorgestelde wijzigingen niet meer relevant zijn. Om die reden werd aan de NV Aquafin gevraagd om op basis van de huidige toestand een saneringsplan op te maken.

Door de NV Aquafin werden inderdaad niet alle investeringen uitgevoerd, omdat deze niet waren opgenomen in een goedgekeurd programma. Zoals reeds hierboven vermeld, werd in het verleden door het Vlaams Gewest immers prioriteit gegeven aan de verwijdering van zuurstofbindende stoffen (BZV en CZV) en zwevende stoffen.

Het verschil tussen "vergund" en "in gebruik genomen" ligt in het feit dat een vergunning van een RWZI wordt aangevraagd alvorens ze wordt gebouwd en dat de RWZI pas (veel) later in gebruik wordt genomen. In grote lijnen omvatten de RWZI's in gebruik genomen vóór 1 augustus 1995, die welke door de VMM aan de NV Aquafin werden overgedragen. De RWZI's vergund vóór 1 augustus 1995 en die in gebruik waren genomen op een latere datum, zijn meestal RWZI's die door de NV Aquafin zelf zijn gebouwd.

6. Voor de RWZI's die onder het saneringsprogramma vallen, verwijst de VMM naar de NV Aquafin. Het saneringsprogramma moet immers door de NV Aquafin worden voorgesteld en door de VMM worden goedgekeurd. Dit betekent dat de VMM aanneemt dat er voor de RWZI's die de NV Aquafin niet voorstelt in het saneringsprogramma, geen problemen zijn.

Voor de andere RWZI's blijven de normen gehandhaafd.

7. Titel II van het Vlarem bepaalt dat in de lozingsvergunning een concentratie of een minimum reductiepercentage moet worden opgelegd. Overeenkomstig de richtlijn zuivering stedelijk afvalwater (91/271/EEG) kan een lidstaat er immers voor opteren voor bepaalde installaties maximale nutriëntpercentages voorop te stellen op voorwaarde dat de globale nutriënt-

verwijdering voor heel het grondgebied minimaal 75 % bedraagt. In het kader van vereenvoudiging is het niet aangewezen zowel maximale concentraties als verwijderingspercentages op te leggen.

Aan de CEM werd als opdracht meegegeven een evaluatie van de milieuitvoeringsreglementering door te voeren op basis van het principe "dereguleren waar kan, reguleren waar moet". Deze opdracht had voornamelijk tot doel de knelpunten in de bestaande regelgeving te detecteren en voorstellen tot verduidelijking en vereenvoudiging aan te reiken. Binnen dit kader behoorde het niet tot de taak van de CEM voorstellen te formuleren tot aanpassing van sectorale voorwaarden.

Vraag nr. 159
van 10 maart 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Actieplan Milieu en Gezondheid – Betrokkenheid

In juni 1999 vindt in Londen de derde Europese Ministerconferentie over Milieu en Gezondheid plaats. Het accent wordt gelegd op de relatie tussen milieu, gezondheid en kinderen, maar ook op problemen inzake water, transport en wetenschappelijk onderzoek. Op de vorige conferentie in Helsinki (1994) heeft men zich ertoe verbonden om uiterlijk tegen 1997 een actieplan op te stellen rond milieu en gezondheid (een Nehap : National Environmental Action Plan).

Pas in 1998 startte het overleg tussen de verschillende administraties (federaal en gewestelijk) binnen het Coördinatiecomité Internationaal Milieubeleid en werd een akkoord bereikt over de werkmethode. Blijkbaar zouden er de nodige moeilijkheden rijzen door de verschillende accenten die men vanuit de gewesten wil leggen. De grote lijnen van dit actieplan zouden nu voorliggen in de lente van 1999. Pas eind 1999 (dus een half jaar na de conferentie in Londen) zou het Belgische actieplan af zijn.

1. Kan de minister mij meedelen welke rol het Vlaams Gewest heeft gespeeld bij de voorbereiding van dit actieplan ?
2. Is het Vlaams Gewest mee verantwoordelijk voor de opgelopen vertraging ?

3. Kan de minister een overzicht geven van de belangrijkste actiepunten die vanuit het Vlaams Gewest voorgedragen worden ?
4. Wie vertegenwoordigt Vlaanderen op de ministerconferentie in Londen ? Welke engagementen kunnen daar namens Vlaanderen worden aangegaan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie en aan mevrouw Wivina Demeester-De meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Gecoördineerd antwoord

1. Op de tweede Europese Ministerconferentie over Milieu en Gezondheid in Helsinki (1994) engageerden de landen van de Europese regio zich tot het opstellen van een Nationaal Plan Milieu en Gezondheid (Nehap). Pas eind augustus 1998 werd de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) van deze beslissing op de hoogte gebracht, op een door de federale overheid georganiseerde vergadering met de verschillende gewesten en gemeenschappen. De Vlaamse overheid heeft sindsdien actief meegewerkt in de Stuurgroep Milieu en Gezondheid van het Coördinatiecomité Internationaal Milieubeleid (CCIM) voor het uitwerken van een Nehap.

Uitgaande van het Milieubeleidsplan 1997-2001 werd een ontwerp gemaakt, waarin alle acties en initiatieven die de bescherming van de volksgezondheid als doelstelling hebben, gebundeld werden. Zo zijn er de geplande acties inzake de verdunning van de ozonlaag, de verontreiniging door fotochemische stoffen, de verontreiniging van oppervlaktewater, enzovoort. Op basis van dat ontwerp werd er binnen de Stuurgroep Milieu en Gezondheid van het CCIM een stramien ontworpen dat verder zal worden ingevuld.

De Vlaamse afgevaardigden hebben als eerste binnen de stuurgroep een concrete bijdrage voor het Nehap uitgewerkt.

2. Aangezien het Vlaams Gewest pas in de tweede helft van 1998 op de hoogte werd gebracht, is het duidelijk niet mee verantwoordelijk voor de opgelopen vertraging.

3. *Aspecten Leefmilieu*

Zoals eerder vermeld, werden alle acties en initiatieven uit het Milieubeleidsplan 1997-2001 die de bescherming van de volksgezondheid als doelstelling hebben, gebundeld tot een coherent geheel. Het gaat om de volgende thema's en onderzoeken.

1. Thema's milieu en gezondheid in enge zin

- 1.1. Verdunning van de ozonlaag
- 1.2. Verontreiniging door fotochemische stoffen
- 1.3. Verspreiding van milieugevaarlijke stoffen
- 1.4. Verontreiniging van oppervlaktewater

2. Thema's milieu en hinder

- 2.1. Geluidshinder
- 2.2. Geurhinder
- 2.3. Lichthinder

3. Onderzoek

- 3.1. Een impulsprogramma milieugevaarlijke stoffen opmaken
- 3.2. Ontwikkeling van een gestructureerde aanpak voor vermoedelijke, aan het milieu gerelateerde, ziekteclusters in Vlaanderen en van een leefmilieu- en epidemiologische monitoring
- 3.3. Onderzoek naar de mogelijkheden tot effectgerichte leefmilieumonitoring
- 3.4. Onderzoek gericht op de identificatie en preventie van gezondheidsrisico's ten gevolge van milieuverontreiniging
- 3.5. Inventarisatie en inschatting van de gevolgen voor de volksgezondheid van binnenhuispollutie in Vlaanderen

Aspecten Gezondheidsbeleid

Inzake volksgezondheid plannen wij als belangrijke actiepunten onder meer de opname van volgende initiatieven in het Nehap :

- de plannen voor de uitbouw van een Informatiesysteem Gezondheid (ISG), met onder meer een cluster milieu en gezondheid ;
- de plannen voor de uitbouw van een medisch-milieukundig netwerk in Vlaanderen, met een eerste lijn dicht bij de burger op Logo-niveau, een tweede lijn binnen de Vlaamse administraties Gezondheidszorg en Leefmilieu en een derde lijn vanuit een Vlaams wetenschappelijk instituut ;

- de onderzoeksinitiatieven die nu geïnitieerd zijn maar in de toekomst zeker voortgezet moeten worden (oproep beleidsondersteunend onderzoek, thema's 25 en 26 ; Strategische Technologieën voor Welzijn en Welvaart, onderzoekslijn bijzondere maatschappelijke thema's ; het grootschalige onderzoek milieu en gezondheid met de luiken epidemiologie, toxicologie en risicocommunicatie).

4. Aangezien de conferentie plaatsvindt tijdens de periode van 16 tot 18 juni 1999, wordt hoogstwaarschijnlijk de ambassadeur van België in Londen gemachtigd om het protocol inzake water en gezondheid en de ministeriële verklaring te ondertekenen. De voorbereidingen tot het verkrijgen van een machtiging tot ondertekening zijn in volle gang. Het ontwerpstandpunt van de Vlaamse regering wordt gefinaliseerd door de administratie Buitenlands Beleid, in samenwerking met de administratie Gezondheidszorg, Aminal en de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij).

Vlaanderen zal op de conferentie waarschijnlijk worden vertegenwoordigd door een ambtenaar van de afdeling Europa en Milieu van Aminal en een ambtenaar van de administratie Gezondheidszorg. In de CCIM-stuurgroep Milieu en Gezondheid zal in mei de beslissing worden genomen met betrekking tot een werkverdeling voor de conferentie tussen de gewesten en de federale overheid en met betrekking tot wie deel zal uitmaken van de Belgische delegatie.

Voorgesteld wordt dat het Vlaams Gewest het charter over transport, milieu en gezondheid volledig onderschrijft. Daarin zal het engagement worden aangegeven dat er over twee jaar een onderzoek zal worden gedaan naar de wenselijkheid van een verdrag inzake transport, milieu en gezondheid.

In de ministeriële intentieverklaring wordt kennis genomen van een reeks van "background documents". Deze hebben betrekking op publieke deelneming en toegang tot informatie, economisch perspectief, kinderen en gezondheid, lokale processen en Agenda 21, Nehap-implementatie, vroege effecten van klimaatwijziging op de gezondheid en onderzoeksprioriteiten.

Vraag nr. 163
van 19 maart 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Landschap Permekehuis – Bescherming

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke heeft enkele weken geleden een bouwvergunning verleend voor de bouw van een villa in de onmiddellijke omgeving van het voormalige woonhuis (thans museum) van Constant Permeke.

Voor vele kunstminnenden is dit een (z)ware aanslag, niet het minst voor de conservator van het Permekemuseum. Het provinciebestuur heeft ondertussen gevraagd een beschermingsprocedure op te starten.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen ter bescherming van de onmiddellijke omgeving van het voormalige woonhuis van Permeke? Werd de procedure intussen reeds opgestart?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Rekening houdende met de bestemming volgens het gewestplan en met de vergunde verkaveling, acht de afdeling Monumenten en Landschappen het niet opportuun tot de voorgestelde landschapsbescherming over te gaan (*antwoord Luc Martens: Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 21 mei 1999, blz. 1559 – red.*).

Vraag nr. 165
van 19 maart 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Kindeffectrapport – Milieudecreten

In het kader van de trapsgewijze invoering van het kindeffectrapport (KER) heeft de Vlaamse regering nu al twee pakketten van bevoegdheden vastgelegd die aan de plicht tot opmaak van zulk KER zijn onderworpen, respectievelijk vanaf 15 juli 1998 en vanaf 1 januari 1999.

In het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 kregen we een overzicht van alle bevoegdheden waarvoor ontwerpen van decreet zijn onder-

worpen aan de voorafgaande opmaak van een KER. Zowat alle gewest- en gemeenschapsbevoegdheden worden opgesomd, bijvoorbeeld ook natuurbeleid en gezondheidsbeleid. Maar één belangrijke materie wordt uitdrukkelijk niet genoemd: het beleid inzake leefmilieu. De minister heeft – zo begrijp ik – nog tijd tot 2002 om ook op dit vlak een kindeffectrapportering in te voeren. Blijkbaar kon dit nu nog niet, vond men de KER voor dit beleidsdomein minder dringend, of gaf de KER op het vlak van leefmilieu aanleiding tot meer (politieke) problemen ...

Nochtans is er de laatste tijd steeds meer belangstelling voor wat men "ecologische kinderrechten" noemt: rechten van kinderen inzake gezondheid en leefmilieu.

Zo is het van groot belang dat bij de normstelling inzake milieunormen, bij het vergunningenbeleid en bij het beleid inzake chemische hygiëne en reductie van gevaarlijke stoffen in onze directe leefomgeving, in het bijzonder rekening wordt gehouden met kinderen. Uit tal van wetenschappelijke studies blijkt immers dat kinderen veel meer dan volwassenen worden blootgesteld aan schadelijke stoffen. Terwijl cynischerwijze kinderen hiervoor veel gevoeliger zijn en objectief gezien veel meer risico lopen. In belangrijke milieudecreten als het mestdecreet, het decreet integraal waterbeheer of de decretale omzetting van milieu-veiligheidsrapportering (alle lopende of gepland in dit parlement) is de impact van de regelgeving op kinderen van groot belang.

Maar blijkbaar is dit alles aan de Vlaamse regering niet besteed, of deinst men terug voor de consequenties. Stel je voor, een nitraatnorm die rekening zou houden met het feit dat kinderen extra gevoelig zijn ...

Wat zijn de redenen voor de Vlaamse regering om zo lang te wachten met de invoering van een KER-plicht voor milieudecreten? Stuit men op specifieke problemen, of wacht men tot een aantal gevoelige ontwerpdecreten zijn gepasseerd?

Wordt het KER alsnog ingevoerd voor milieudecreten en -besluiten, en wanneer?

Welke concrete invulling denkt de minister te geven aan een milieu-KER-verplichting? In welke mate wordt hierover overleg georganiseerd met het federale beleidsniveau (bevoegd voor heel wat milieu- en gezondheidsnormen)?

Antwoord

Het decreet van 15 juli 1997 houdende instelling van het kindeffectrapport en de toetsing van het regeringsbeleid aan de naleving van de rechten van het kind, legt op om bij elk ontwerp van decreet dat in het Vlaams Parlement wordt ingediend een kindeffectrapport te voegen, voorzover de voorgenomen beslissing kennelijk het belang van het kind rechtstreeks raakt.

In uitvoering van artikel 11 van dit decreet bepalen de besluiten van de Vlaamse regering van 15 september 1998 en 19 januari 1999 de bevoegdheden waarop deze verplichting (met ingang van 15 juli 1998) van toepassing is : landinrichting en natuurbehoud zijn daarbij vermeld.

Het leefmilieu is niet in deze aanduiding van bevoegdheden inbegrepen.

De voornaamste reden waarom het leefmilieu nog niet is opgenomen bij deze bevoegdheidsaanduidingen, ligt in het feit dat de technische normering enerzijds zo uitgebreid is en anderzijds zodanig op specifieke situaties is gericht, dat deze normering nooit in een decreet kan worden opgenomen. Het zal veeleer op het niveau van een uitvoeringsbesluit zijn dat een rechtstreeks en kennelijk belang voor het kind te duiden zal zijn, dan op het niveau van een decreet.

Bij het vaststellen van normen wordt echter wel degelijk met de eigen situatie van kinderen rekening gehouden. Hierbij kan worden verwezen naar de evaluatie van de MER (milieueffectrapport) en de VR (veiligheidsrapport), waarbij speciale aandacht wordt besteed aan de mogelijke impact van de geplande inrichting op milieu- en veiligheidsgebied wanneer er zich in de nabijheid daarvan woonwijken, scholen, ziekenhuizen, ... bevinden, en dit met het oog op de bescherming van zwakkere groepen zoals kinderen, jongeren en bejaarden.

Tevens wordt bij het vaststellen van milieukwaliteitsdoelstellingen in de verschillende milieucompartimenten rekening gehouden met een tolerantie die veel lager ligt dan de gemiddelde tolerantie van de volwassene, en die zeker rekening houdt met de verhoogde gevoeligheid en blootstelling van kinderen.

Ook in de advisering inzake productnormen (milieugevaarlijke stoffen) wordt specifiek met kinderen rekening gehouden.

Vraag nr. 166
van 19 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Zwerfvuil – Verpakkingsafval

Het zwerfvuil langs de wegen is een steeds groter wordend probleem. Proefondervindelijk blijkt dat een groot deel van dit zwerfvuil uit verpakkingsafval allerhande bestaat. Ook zwerfvuil dat uit waterlopen wordt opgevist, bestaat voor een goed deel uit verpakkingsmateriaal. Zo werd op één punt langs de Dijle op een jaar tijd onder meer 330 m³ verpakkingsmaterialen opgevist.

Met de geplande actie tegen het zwerfvuil werd er reeds op gewezen dat de verantwoordelijkheid voor dit afval ligt bij de producerende bedrijven. Het is terecht zo dat de hoeveelheid – vooral klein – zwerfafval sterk zou verminderen wanneer er statiegeld wordt ingevoerd voor verpakkingen.

Het groene-puntenalternatief van Fost-Plus waarvoor werd gekozen, gaat dit soort zwerfvuil dan ook niet tegen.

Dit alles impliceert dat de kosten voor het ophalen van deze fractie zwerfvuil door Fost-Plus moeten worden gedragen. Alleen zo zal de verpakkingsindustrie zich genoodzaakt voelen om zelf acties te ondernemen om het zwerfvuil, dat de gemeenschap miljoenen kost, te beperken.

1. Bestaan er cijfergegevens over de aard en de omvang van dit zwerfvuil ?
2. Hoeveel bedraagt de kostprijs voor het opruimen ervan ?
3. Kunnen uit de omvang en de aard van het zwerfvuil conclusies worden getrokken naar de verantwoordelijkheid hiervoor ?
4. Op welke wijze kunnen kosten voor het opruimen ervan worden gerecupereerd bij deze verantwoordelijken ?

Antwoord

1. De stroom zwerfvuil wordt niet apart geregistreerd door de Vlaamse gemeenten. Deze stroom wordt in de jaarlijkse inventarisatie huishoudelijk afval van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) opgenomen in de cijfers van het gemeentevuil.

De gemeenten die optie 9 van het milieuconvenant hebben ondertekend, hebben het engagement aangegaan om de jaarlijkse hoeveelheden zwerfvuil mee te delen aan de OVAM. Hierdoor zal er een beeld worden gekregen van de omvang van de hoeveelheid zwerfvuil.

2. De werkelijke kostprijs voor het opruimen van het zwerfvuil kan moeilijk worden ingeschat. Doordat de gemeenten deze kosten meestal verrekenen in hun algemene kosten, is een uitsplitsing naar het opruimen van zwerfvuil niet mogelijk.
3. Het zwerfvuil bestaat uit verschillende afvalstromen. Het verpakkingsafval is er een onderdeel van.

De verantwoordelijkheid voor het ontstaan van het zwerfvuil ligt echter bij de consumenten. Het zijn zij die zich ontdoen van hun afval door het lukraak weg te smijten en zo het zwerfvuil veroorzaken.

4. De kosten van het zwerfvuil moeten worden gec recupereerd bij de verantwoordelijken. Hier geldt het principe "de vervuiler (en dus de consument) betaalt".

Het doel is het zwerfvuil te bestrijden door voor voldoende recipiënten ter voorkoming van zwerfvuil te zorgen. Onder meer via de campagne Vlaanderen Proper en via de gemeentelijke en intercommunale infokanalen, moet er een sensibilisering van de bevolking komen, zodat het zwerfvuil wordt voorkomen.

Het beheersorganisme Fost Plus is verplicht de doelstellingen opgenomen in het interregionaal samenwerkingsakkoord, te behalen. Die doelstellingen beogen op dit ogenblik nog geen 100 % recyclage en nuttige toepassing van alle verpakkingsafval. Momenteel behaalt Fost Plus haar doelstellingen zonder het zwerfvuil erbij te betrekken.

Vraag nr. 169
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, met betrekking tot welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werde de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

gebracht of een studie hadden uitgevoerd ; er werd slechts één offerte ingediend.

A. OVAM

1. In deze legislatuur werden er door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) 8 oriënterende bodemonderzoeken en 16 verkennende onderzoeken gegund aan het ingenieursbureau NV Soresma.

De aanbestedingsprocedures waren als volgt : 5 oriënterende bodemonderzoeken werden gegund in het kader van de raamovereenkomst 930901 – algemene offerteaanvraag (23 inschrijvers, de NV Soresma was de laagste regelmatige inschrijver), 2 oriënterende bodemonderzoeken werden gegund via de procedure van beperkte offertevraag (respectievelijk 6 en 8 inschrijvers, NV Soresma had telkens de laagste regelmatige inschrijving), de 16 verkennende onderzoeken werden onderhands gegund, en dit gelet op het dringende karakter.

De oriënterende bodemonderzoeken in het kader van onteigening werden vanaf september 1998 uitgevoerd in het kader van 3 nieuwe raamovereenkomsten die werden gegund via de procedure van algemene offertevraag. De NV Soresma werd hierbij niet geselecteerd als voordeligste inschrijver.

Verder werden ook nog volgende opdrachten aan de NV Soresma gegund :

- opmaak milieueffectrapport (MER) Blaasveld Broek : de opdracht werd gegund via de onderhandelingsprocedure ; een prijsvraag werd verstuurd naar 4 studiebureaus, waarvan er 3 een inschrijving indienden ; de NV Soresma was de goedkoopste ;
- opmaak bodemsaneringsproject Blaasveld Broek : de opdracht werd gegund via de onderhandelingsprocedure ; een prijsvraag werd verstuurd naar 5 bodemsaneringsdeskundigen, waarvan er 2 een inschrijving indienden ; de NV Soresma was de goedkoopste ;
- aanvullend bodemonderzoek veiligheidsmaatregelen Warrens, Sint-Gillis-Waas : de opdracht werd gegund via de onderhandelingsprocedure wegens het dringende karakter ; een prijsvraag werd verstuurd naar 2 bodemsaneringsdeskundigen die reeds voorheen over dit dossier een advies hadden uit-

2. Zie punt 1.

3. Het begrip "voorstudies" wordt hier geacht te slaan op de verkennende onderzoeken die worden uitgevoerd naar aanleiding van klachten en schadegevallen. Hierbij wordt bij dringende gevallen een beperkt onderzoek uitgevoerd ; de kosten zijn uiteraard minimaal.

4. De publicatie in het Bulletin der Aanbestedingen voor de opdracht 930901 gebeurde op 12 en 19 november 1993.

5. Zie punt 3.

6. Voor 1 oriënterend bodemonderzoek, gegund na beperkte offerteaanvraag, werden er bijaktes afgesloten. De verrekening bedroeg 43 % van het aanbestedende bedrag. Voor het bodemsaneringsproject werd een aanvulling aan de opdracht bevolen. Van de beekbeddingen dienden analyses te worden genomen, gelet op het van kracht worden van het Vlarea (hergebruik van ruimingsspecie als grond).

De bijkomende opdracht werd toegekend voor 43.524 frank incl. BTW. De uiteindelijke vergoeding bedroeg 305.367 frank incl. BTW, of circa 14.000 frank lager dan gepland (275.493 + 43.524 = 319.017 frank). Er werden geen termijnverlengingen toegestaan of boetes voor laattijdigheid aangerekend.

7. In het kader van haar opdracht binnen het bodemsaneringsdecreet kan de OVAM te allen tijde ambtshalve overgaan tot een oriënterend bodemonderzoek. De OVAM handelt hierbij uiteraard volgens de regels van behoorlijk bestuur en bijgevolg zijn deze onderzoeken niet lukraak gekozen, maar op een gemotiveerde wijze bepaald. Daarnaast worden ook onderzoeken uitgevoerd op vraag van onteigenende overheden.

Het is duidelijk dat de uitgevoerde bodemonderzoeken een concrete invulling geven aan het bodemsaneringsbeleid en dat de NV Soresma, als bodemsaneringsdeskundige, hiertoe kan worden ingeschakeld om oriënterende en verkennende onderzoeken uit te voeren.

Voor de andere opdrachten kan ik de volgende resultaten meedelen :

- opmaak MER Blaasveld Broek : de opdracht leidde tot een conformverklaring van het MER en had in deze zin een praktisch nut ;
- opmaak bodemsaneringsproject Blaasveld Broek : de opdracht leidde tot een conformverklaring van het bodemsaneringsproject, tot het verkrijgen van een vergunning voor de uitvoering van een vegetatiewijziging en tot het besluit om het slib uit de bedding af te voeren. Er is nog geen resultaat van de aanvraag tot machtiging door het uitblijven van een uitspraak door de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen ;
- aanvullend bodemonderzoek veiligheidsmaatregelen Warrens, Sint-Gillis-Waas : de opdracht leidde tot een duidelijke visie over de verspreiding van de benzineverontreiniging in de onmiddellijke omgeving van het tankstation. Op basis van de studie kon worden beslist dat het niet nodig was om de veiligheidsmaatregelen uit te breiden.

B. Aquafin

1. De opdrachten worden gegund volgens een ISO-gecertificeerde onderhandelingsprocedure. Aan de NV Soresma werd het volgende project gegund : 200 LK – Lokeren proj. 20201 collector Eekestraat – Lammeken – Moleneindstraat – Nieuwpoortstraat, raming van de werken 112.353.527 frank. De NV Soresma vormde hiervoor een tijdelijke vereniging met Irtas.
2. Voor deze opdracht waren de studiebureaus SWK en Jouret de andere kandidaten.
3. Aan de NV Soresma werden geen voorstudies toevertrouwd.
4. De aankondiging in het Bulletin der Aanbestedingen werd gepubliceerd op 18 december 1998 onder ref. N 26996. In het Europees Publicatieblad gebeurde dit op 17 december 1998 met ref. S244/61.
5. Er werd geen verkorte procedure toegepast.
6. Er werden geen bijakten afgesloten.
7. De gegunde opdracht paste in de opdracht binnen de overeenkomst tussen het Vlaams Gewest en de NV Aquafin.

C. Vlaamse Landmaatmaatschappij (VLM)

a) Ruilverkavelingen – overeenkomsten met de NV Soresma

Ruilverkaveling in onderzoek Adinkerke-Oostduinkerke (VLM)

- 1 en 2. Thematische inventarisatie, evaluatie en interpretatie in het kader van het opstellen van het ruilverkavelingsplan.

Onderhandse procedure op grond van een op een prijsvraag aangepane schriftelijke verbintenis volgens artikel 17 van de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 22 oktober 1996. Bedrag 4.976.957 frank (BTW incl.).

Belconsulting NV, Belgroma NV, D+A Planning BVBA, Geodata CV, GTE VZW, Libost NV, Mens en Ruimte NV, CV STABO, Studiebureau L. Cnockaert, Technum NV, A+D Milieu, Econconnection, Irs-associatie Inter-Eco, Lisec VZW, LST NV, MSM NV, Ecostructuur BVBA werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.

6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.

7. Op basis van de resultaten van deze inventarisiestudie wordt het ruilverkavelingsplan door de VLM opgemaakt.

Ruilverkaveling in onderzoek Willebringen (VLM)

- 1 en 2. Thematische inventarisatie, evaluatie en interpretatie in het kader van het opstellen van het ruilverkavelingsplan.

Onderhandse procedure op grond van een op een prijsvraag aangepane schriftelijke verbintenis volgens artikel 17 van de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 22 oktober 1996. Bedrag 3.818.750 frank (BTW incl.).

Belconsulting NV, Belgroma NV, D+A Planning BVBA, Geodata CV, GET VZW, Libost NV, Mens en Ruimte NV, CV STABO, Studiebureau L. Cnockaert, Technum NV, A+D Milieu, Econconnection, Irs-associatie Inter-Eco, Lisec VZW,

LST NV, MSM NV, Ecostructuur BVBA werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.
6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. Op basis van de resultaten van deze inventarisatiestudie wordt het ruilverkavelingsplan door de VLM opgemaakt.

Ruilverkaveling Ravels (ruilverkavelingscomité)

- 1 en 2. Ontwerp werken van landschapszorg.

Bijakte bij de opdracht van het ontwerp van de inrichtingswerken door het ruilverkavelingscomité gemotiveerd op grond van het behoud van de continuïteit bij de uitvoering van de werken. Datum 1 februari 1995. Bedrag 1.568.575 frank (BTW incl.).

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.
6. Geen verdere bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. De werken van landschapszorg zijn aanbesteed en uitgevoerd.

Ruilverkaveling Bollebeek (ruilverkavelingscomité)

- 1 en 2. Ontwerp waterbeheersingswerken.

Onderhandelingsprocedure zonder voorafgaandelijke bekendmaking volgens artikel 17 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 4 april 1997. Bedrag 1.280.670 frank (BTW incl.).

Technum NV, D+A Planning, Infraconsult BVBA, SWBO BVBA, VDS, Belgroma NV, Belconsulting NV werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.
6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. De waterbeheersingswerken zijn aanbesteed en in uitvoering.

- b) MER – overeenkomsten afgesloten met deskundigen bij de NV Soresma

Ruilverkaveling in onderzoek Zondereigen

- 1 en 2. Opstellen MER.

Onderhandelingsprocedure zonder voorafgaandelijke bekendmaking volgens artikel 17 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 21 januari 1998. Bedrag 1.139.800 frank (BTW incl.).

D+A Planning BVBA, Technum NV, CV STABO werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.

6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. De MER-procedure voor dit dossier is nog lopend.

Ruilverkaveling in onderzoek Groot-Loon (VLM)

- 1 en 2. Opstellen MER.

Onderhandelingsprocedure zonder voorafgaandelijke bekendmaking volgens artikel 17 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 2 september 1998. Bedrag 822.800 frank (BTW incl.).

D+A Planning BVBA, Technum NV, GTE VZW, Lisec, Studiecentrum Limburg voor milieu, geologie en veiligheid, werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.

6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. De MER-procedure voor dit dossier is nog lopend.

Ruilverkaveling 's Heerwillemskapelle (ruilverkavelingscomité)

- 1 en 2. Opstellen MER.

Onderhandelingsprocedure zonder voorafgaandelijke bekendmaking volgens artikel 17 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten. Datum 12 september 1996. Bedrag 1.541.056 frank (BTW incl.).

MER-deskundigen van Belgroma NV, prof. ir. H. Gullinck werden eveneens geraadpleegd.

- 3, 4 en 5. Niet relevant voor dit dossier.
6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, de uitvoeringstermijn werd gerespecteerd.
7. Het MER werd conform verklaard.

c) Landinrichtingsopdrachten

Landschaps- en natuurontwikkelingsplan voor het komgrondencomplex van Lampernisse in het kader van het landinrichtingsproject "De Westhoek"

- 1 en 2. Onderhandse procedure – datum overeenkomst 12 juni 1996 – kosten : 1.668.200 frank (BTW excl.).

- 3, 4 en 5. Niet van toepassing.
6. Geen bijakten, geen termijnverlengingen, geen boeten.
7. Studie wordt gebruikt voor het opstellen van inrichtingsplannen voor het landinrichtingsproject.

Landschapsontwikkelingsplan "Gestel" in het kader van het landinrichtingsproject "Grote Netegebied"

- 1 en 2. Onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking. Datum overeenkomst 6 juli 1998, kosten 1.990.147 frank (BTW excl.). Geraadpleegde bureaus : Technum NV Hasselt, Lijn in Landschap Nijlen, Buro LST Maaseik, Studiebureau TSL Hasselt.

- 3, 4 en 5. Idem als voorheen. Voor studie "Gestel" verkorte procedure omwille van het gunningsbedrag.

- 6 en 7. Idem als hierboven.

D. Aminor – afdeling Natuur

1. a) Bodemanalyse Kijkverdriet Temse : via onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking, september 1997.
- b) Voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek Groene Meirsch Zele : via onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking, juli 1998.
2. Er waren meerdere inschrijvers voor de in sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan de NV Soresma.

- a) Voor de bodemanalyse Kijkverdriet werden 6 aannemers aangeschreven, waarvan er 5 een offerte hebben gedaan. De NV Soresma kreeg de opdracht omdat ze de goedkoopste was (125.000 frank, exclusief BTW).

Andere inschrijvers die een offerte indienden waren : de Bodemkundige Dienst van België, de heer Vervoort uit Zelzate, de NV Servaco, het Provinciaal Instituut voor Hygiëne.

- b) Voor het voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek Groene Meirsch werden 3 aannemers aangeschreven, meer bepaald de NV Soresma, de Bodemkundige Dienst van België en een derde firma.

De NV Soresma had reeds in opdracht van de OVAM het oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd. Hierdoor was de NV Soresma het best geplaatst om deze opdracht (opmaken van een voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek) uit te voeren en garandeerde het best de gevraagde kwaliteit. Qua prijs zat de Bodemkundige Dienst beduidend hoger (ca. 30.000 frank) en de derde firma zeer laag (ca. 5.000 frank).

Deze laatste offerte werd verworpen omdat uit de offerte bleek dat de diepgang van het te maken voorstel werd onderschat.

Voor het uitvoeren van het beschrijvend bodemonderzoek zelf werden 7 firma's gecontacteerd, waarvan er 5 een regelmatige offerte indienden, waaronder de NV Soresma, die echter de opdracht niet kreeg aangezien de prijs niet de laagste was.

3. Zie punt 2b.
4. Niet van toepassing.
5. Er werd voor geen enkele opdracht een verkorte procedure toegepast.
6. Er werden geen bijakten afgesloten en geen termijnverlengingen toegekend. Er waren geen vertragingen of boetes.
7. a) Bodemanalyse Kijkverdriet

Het plan bestaat om een deel van dit terrein af te graven. Afgegraven specie moet een nabestemming krijgen die milieuverantwoord is, in overeenstemming met titel II van het

Vlarem II, het Vlarea en het bodemsaneringsdecreet.

Kennis over de vervuilingsgraad van de specie is dus noodzakelijk. Het onderzoek uitgevoerd door de NV Soresma laat toe deze vervuilingsgraad te kennen.

b) Voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek Groene Meirsch

Oriënterend bodemonderzoek en beschrijvend bodemonderzoek zijn noodzakelijk op grond van het bodemsaneringsdecreet. Het oriënterend bodemonderzoek wordt uitgevoerd op kosten van de OVAM en in opdracht van de OVAM.

Een beschrijvend bodemonderzoek is bij een onteigening nodig als bij het oriënterend bodemonderzoek een vervuiling wordt vastgesteld, wat hier het geval is.

Het beschrijvend bodemonderzoek kan worden opgesplitst in twee fasen : het voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek en het beschrijvend bodemonderzoek zelf. Beide moeten worden opgesteld door een erkend bodemsaneringsdeskundige en ter goedkeuring worden voorgelegd aan de OVAM. De kosten van dit onderzoek worden gedragen door de onteigenende overheid. Om niet voor verrassingen te staan bij de uitvoering van dit onderzoek is een goede formulering nodig van de uit te voeren opdracht.

Binnen de afdeling Natuur ontbreekt de kennis voor het maken van een dergelijke formulering. Daarom werd de opdracht in twee delen gegund : het voorstel van beschrijvend bodemonderzoek en het beschrijvend bodemonderzoek zelf.

Het door de NV Soresma opgemaakte voorstel voor beschrijvend bodemonderzoek werd voorgelegd aan de OVAM en door de OVAM conform verklaard. Op basis van het opgemaakte voorstel werd een opdrachtschrijving opgesteld voor het uitvoeren van het beschrijvend bodemonderzoek zelf. Hierdoor werd het mogelijk de prijszetting van de verschillende firma's voor deze opdracht op een doorzichtige manier te vergelijken.

E. Aminoal – afdeling Water

Voor de gegevens zie de tabel als bijlage.

Alle opdrachten strekken ertoe de betrokken afdeling de nodige gegevens te verstrekken ter uitvoering van haar taak inzake het integraal waterbeheer voor de onbevaarbare waterlopen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

Vraag nr. 172 van 24 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Bossen – Gezondheidstoestand

Volgens een rapport van de Europese Commissie en de Economische Commissie van de Europese Unie inzake de conditie van onze bossen en wouden, zou één boom op vijf in Europa ziek zijn.

Ook de toestand van de bossen in België is schrijnend. Op één jaar tijd wordt een achteruitgang van 16,9 naar 24,5 % aangetaste bomen vastgesteld (1996). De schade aan de Belgische bossen is vooral een gevolg van de luchtvervuiling, de droogte en allerhande parasieten.

1. Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de gezondheid van onze bestaande bossen te verbeteren ?
2. Bestaan er cijfergegevens over de schade aan bomen in Vlaanderen, opgesplitst per provincie ?

Antwoord

1. A. Wetenschappelijk onderzoek

In het kader van het UN/ECE "International Cooperative Programme on the Assessment and Monitoring of Air Pollution Effects on Forests" en de EU-verordening 3528/86 betreffende de bescherming van de bossen in de Gemeenschap tegen luchtverontreiniging, wordt in het Vlaamse gewest volgend langetermijnonderzoek uitgevoerd naar de invloed van de luchtverontreiniging op de bossen :

- sinds 1987 : de jaarlijkse bosgezondheidsinventaris in een systematisch meetnet van 4 x 4 km (72 meetpunten) ;
- sinds 1988 : de intensieve en doorlopende bewaking van het bosecosysteem in 12 perma-

nente proefvlakken verspreid over het Vlaamse gewest (bosbodemmeetnet) ;

- sinds 1995 : de meettoeren in domeinbos "De Inslag" in Brasschaat voor de monitoring van de gasvormige luchtverontreiniging ;
- het onderzoek naar de verzurings- en vermestingsgevoeligheid van de bossen in het Vlaamse gewest ;
- het boomfysiologisch onderzoek als indicator van ozonschade.

De bosgezondheidsinventaris geeft een jaarlijkse beschrijving van de gezondheidstoestand van de bossen en van de belangrijkste boomsoorten in het Vlaamse gewest. De metingen en de observaties in het bosbodemmeetnet zijn gericht op de oorzaken van schade aan de bossen, met bijzondere aandacht voor de luchtverontreiniging. In dit meetnet worden onder andere de depositie van schadelijke stoffen, de gezondheidstoestand en de groei van de bomen en de evolutie van de kruidachtige vegetatie in de tijd gevolgd. Deze onderzoeksprojecten worden gecoördineerd door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer.

B. Effectgerichte maatregelen

Bij de maatregelen voor het behoud of het herstel van de vitaliteit van de bossen kan een onderscheid worden gemaakt tussen brongerichte en effectgerichte maatregelen. Brongerichte maatregelen grijpen in op de uitstoot (emissie) van verzurende en vermestende stoffen. Effectgerichte maatregelen trachten de gevolgen van die uitstoot te milderen. In het Milieubeleidsplan 1997-2001, vormt de voorkeur voor brongerichte maatregelen één van de hoofdlijnen.

Nutriëntengiften (zoals bekalking en bemesting) en een aangepaste bosbehandeling (bosomvorming) behoren tot de effectgerichte maatregelen. Bosomvorming kan worden gedefinieerd als de transformatie van homogene naaldbossen naar gemengde bossen met een hoofdaandeel aan loofboomsoorten.

In 1996 werd in opdracht van de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) een onderzoek uitgevoerd naar "een beslissingsmodel voor het behoud van de bodemvruchtbaarheid en de vitaliteit van bossen op zandige bodems". In de besluiten van deze studie werd "bosomvor-

ming" als prioritaire effectgerichte maatregel voor multifunctionele bossen vooropgesteld. Door deze bosomvorming wordt tevens aan risicospreiding gedaan (meer boomsoorten). In sterk belaste bosgebieden kan deze maatregel binnen bepaalde randvoorwaarden worden gecombineerd met de toediening van nutriënten.

De bosomvorming vormt één van de hoofdlijnen van het bosbeleid van het Vlaamse gewest en is ingeschreven in de "Beheersvisie bos" van de afdeling Bos en Groen van Aminal. Nutriëntengiften werden tot op heden slechts op beperkte schaal uitgevoerd in de bossen in het Vlaamse gewest. Aangezien deze maatregel teven ongewenste nadelige gevolgen kan hebben (onder andere verruiging van de vegetatie), is een ongenueanceerde toepassing ervan niet wenselijk ; deze maatregel moet steeds minstens worden voorafgegaan door een bodemonderzoek.

C. Brongerichte maatregelen

België heeft in het kader van de reductie van de uitstoot van verzurende en vermestende stoffen verschillende protocollen ondertekend. De doelstellingen van het eerste zwavelprotocol (Helsinki, 1985) van de Conventie van Genève over de grensoverschrijdende luchtverontreiniging, werden door het Vlaams Gewest behaald : een vermindering van de totale zwavelhoudende emissies met 30 % over de periode 1980-1993. Volgens het door België nog niet geratificeerde tweede zwavelprotocol (Oslo, 1994) moet België zijn emissies verder reduceren (-80 % in 2000 t.o.v. 1980). Ook deze doelstelling werd voor het Vlaams Gewest in 1997 bijna gehaald (reductie van 69,9 % t.o.v. 1980).

Wat de emissie van stikstofoxiden betreft, heeft het Vlaams Gewest volgens de emissieresultaten van 1997 de doelstellingen van het eerste NOx-protocol (Sofia, 1988) met 3 jaar vertraging bereikt. Om echter de depositiedoelstellingen van het Milieubeleidsplan 1997-2001 mogelijk te maken, dienen de totale verzurende emissies in het Vlaamse gewest met 46 % te worden teruggedrongen tegen het jaar 2002 (ten opzichte van 1990). In 1997 bedroegen de reducties ten opzichte van 1990 respectievelijk 31 % voor zwaveldioxyde en 9 % voor ammoniak. Voor stikstofoxiden liggen de emissies in 1997 nog 10 % boven het niveau van 1990. Aangezien de doelstellingen in het Milieubeleidsplan 1997-2001 voortbouwen op internationale protocollen en ze anticiperen op toekomstige internatio-

nale emissiereductiedoelstellingen, zijn nog bijkomende inspanningen nodig.

Bestaande maatregelen op Europees (brandstoffen, voertuigen, inrichtingen), op federaal (brandstoffen en voertuigen) en op gewestelijk vlak (inrichtingen) omvatten onder meer een stapsgewijze verlaging van het zwavelgehalte in de brandstoffen en een verscherping van de NO_x-emissiegrenswaarden voor nieuw op de markt gebrachte voertuigen. De Europese maatregelen voor inrichtingen (grote stookinstallaties, huisvuilverbrandingsinstallaties, ...) werden voor het Vlaams Gewest overgenomen in titel II van het Vlareem, dat ook emissiegrenswaarden bepaalt voor andere inrichtingen en sectoren (bron MIRA-T-1999).

2. De jaarlijkse bosgezondheidsinventaris in het Vlaamse gewest wordt uitgevoerd op basis van een meetnet van 4 x 4 km. Het meetnet omvat in totaal 72 meetpunten verspreid over het Vlaamse gewest. De resultaten worden in eerste instantie berekend voor het gehele Vlaamse gewest. De bevindingen worden jaarlijks gerapporteerd door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer.

Enkele belangrijke vaststellingen in 1998.

- Het aandeel beschadigde bomen bedraagt 22,1 % en is daarmee licht toegenomen ten opzichte van het voorgaande jaar. Het schadeniveau ligt nog steeds beduidend hoger dan bij de aanvang van de inventarisatie in 1987.
- Bij de loofbomen is de situatie in 1998 sterker achteruit gegaan dan bij de naaldbomen; tevens wordt een hoger aandeel beschadigde bomen vastgesteld.
- De grootste problemen rijzen momenteel bij populier en zomereik. Bij beide soorten wordt in 1998 een duidelijke toename van de schade waargenomen.
- Bij de naaldboomsoorten is de situatie van de Corsicaanse den licht verbeterd. Het aandeel beschadigde bomen bedraagt 22 % en ligt daarmee nog steeds hoger dan in het begin van de jaren 1990. Plaatselijk worden in talloze bosgebieden in het Vlaamse gewest ernstige schadesymptomen bij deze soort vastgesteld.

Verskillende factoren zijn verantwoordelijk voor deze evolutie.

Het percentage beschadigde populieren is sedert 1993 bijna continu toegenomen. Infecties door de Roestschimmel *Melampsora larici-populina* zijn mede verantwoordelijk voor de problemen in de populierenaanplantingen. Bij zomereik worden reeds sinds 1980 ernstige verzwakkings- en sterfteverschijnselen waargenomen. In 1998 hebben ernstige insectenaantastingen in vele eikenbossen bijgedragen tot de vastgestelde achteruitgang.

Uit de metingen in het Vlaamse bosbodemmeetnet en uit andere informatiebronnen blijkt dat, naast deze "natuurlijke" factoren, ook de atmosferische deposities een negatieve impact op het boscysteem hebben.

Een opsplitsing per provincie wordt momenteel niet gedaan. Een opsplitsing op provinciaal niveau is in principe mogelijk, maar levert wegens het lage aantal meetpunten in de bosarmere provincies onvoldoende nauwkeurige informatie op. De resultaten van de inventaris 1998 werden wel opgesplitst volgens geografische regio (Kempen, Zandstreek, Zandleem- + Leemstreek). Uit de resultaten blijkt dat er verschillen in het aandeel beschadigde bomen per regio bestaan, maar dat deze door verschillende factoren kunnen worden beïnvloed (standplaats, leeftijd van de bomen, aantastingen, ...). De situatie verschilt bovendien naargelang de boomsoort. Zo is het bladverlies bij zomereik hoger in de Kempen dan in de Zandstreek en de Zandleem- + Leemstreek, bij grove den is het naaldverlies iets hoger in de Zandstreek dan in de Kempen.

**Vraag nr. 173
van 26 maart 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Secundaire grondstoffen non-ferro-industrie – PAF-status en milieu

In de non-ferro-industrie worden steeds meer secundaire grondstoffen ingezet, ter vervanging van erts. Een groot deel daarvan is afkomstig uit het buitenland en valt onder de PAF-status (de "pre-authorized facility"-regel conform artikel 9 van de EG-verordening 259/93), zodat per transport geen aparte vergunning en voorafgaande toestemming nodig is. Dit geldt met name voor een groot deel van de aanvoer door internationale schroothandelaars naar de Vlaamse non-ferrobedrijven.

Een probleem daarbij is dat dit schroot dikwijls onzuiver is. In het beste geval enkel door de aanwezigheid van verpakkingen, plastic omhullingen, en dergelijke, maar soms wellicht ook door vermenigving met afvalstoffen die niet voor de bedoelde nuttige toepassing in aanmerking komen.

Volgens sommigen is dit één van de oorzaken van blijvende emissieproblemen in de sector (bv. dioxines).

1. Welke bedrijven kunnen zich beroepen op het PAF-statuut ? Over welke bedrijven in Vlaanderen gaat het concreet ?
2. Kan de minister een overzicht geven van de trafieken aan secundaire grondstoffen die onder de PAF-procedure vallen voor de laatste jaren ?

Over welke stromen gaat het en uit welke landen zijn deze afkomstig ?

Welke kwaliteitseisen worden dan toch gesteld aan de aangevoerde stoffen, inzonderheid bijproducten van andere bedrijven of recyclageproducten ?

4. Bestaan er maatregelen om onzuiverheden die extra emissies van schadelijke stoffen kunnen verwekken, maximaal te vermijden ?
5. Vinden er geregeld controles plaats op de bedrijfsterreinen zelf van de grondstoffen die op deze wijze werden aangevoerd en zo ja, wat zijn daarvan de resultaten ?

Antwoord

1. Tabel 1 als **bijlage** geeft een overzicht van de Vlaamse non-ferrobedrijven die van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) een PAF verkregen hebben. Naast deze non ferro-bedrijven hebben ook enkele bedrijven uit de chemische sector een PAF gekregen.
2. Tabel 2 als **bijlage** geeft een overzicht van de non-ferroafvalstoffen die in 1998 onder het PAF-statuut werden ingevoerd in het Vlaams Gewest.
3. Bij het onderzoek voorafgaand aan het verlenen van een PAF, wordt bijzondere aandacht besteed aan het acceptatiebeleid van de bedrijven met betrekking tot de afvalstoffen. Meer

bepaald wordt onderzocht wanneer ladingen worden teruggestuurd en welke maatregelen er dan worden genomen, om te vermijden dat het Vlaams Gewest uiteindelijk de kosten van de verwijdering van een niet-aanvaarde lading afvalstoffen moet dragen.

Uit dit onderzoek blijkt dat elk contract vermeldt dat de leverancier eigenaar blijft van de lading tot op het moment dat deze wordt aanvaard door het metallurgisch bedrijf. Niet-geaccepteerde ladingen moeten op kosten van de leverancier worden teruggenomen. Elke lading wordt onderworpen aan een analyse van een reeks parameters, alvorens ze wordt geaccepteerd. Bij betwistingen over het gehalte van bijvoorbeeld edele metalen of storende elementen in de afvalstof, is in een procedure voorzien waarbij de meetresultaten van de leverancier en van de verwerker worden getoetst aan de resultaten van een analyse door een onafhankelijk laboratorium.

Bij de beoordeling van de dossiers voor de invoer wordt de samenstelling van de afvalstof systematisch opgevraagd. Er worden enkel stromen toegestaan waarvan de verwerking geen aanleiding geeft tot milieubelasting (bv. cadmiumophoping in bedrijfsafval van de non-ferroplant). De vervoerde ladingen moeten dus voldoen aan bepaalde samenstellingscriteria. Bij de beoordeling van afvalstromen wordt de informatie verstrekt door de indiener van het dossier, systematisch getoetst aan hiervan onafhankelijke internationale vakliteratuur met betrekking tot metallurgie.

4. a) Bijkomende emissies ten gevolge van onzuiverheden in de aangevoerde secundaire grondstoffen in de non-ferro-industrie kunnen worden verminderd door het maximum toelaatbaar percentage organisch materiaal in het te verwerken schroot te beperken door een bijzondere vergunningsvoorwaarde.

Vooraleer de aangevoerde grondstoffen worden verwerkt in de smelt- of raffineerovens kunnen er op het bedrijf via een sorteersysteem restanten van vreemde stoffen worden verwijderd (restanten van verpakkingsmateriaal, omhulde kabels en dergelijke meer). Voor het beperken van dioxine-emissies is het belangrijk dat gechloreerde bijproducten maximaal worden verwijderd.

In dit verband kan worden vermeld dat door het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 tot wijziging van titel II van het Vlarem voor de betrokken sector een emissiericht- en grenswaarde voor de concentratie van PCDD's (polychloorbenzodioxines) en PCDF's (polychloordibenzofuranen) van toepassing wordt.

De vooropgestelde richtwaarde dient te worden nagestreefd door toepassing van de best beschikbare technieken, zowel op het vlak van de ingezette grond- en hulpstoffen, de wijziging of de optimalisatie van de procesvoering, als door het gebruik van efficiënte rookgasbehandelingssystemen.

Emissies van dioxines via het smelt- of het raffinageproces kunnen worden beperkt door een voldoende hoge smelttemperatuur in de oven, eventueel door het behandelen van de afvalgassen via een naverbranding en door een snelle afkoeling van de afvalgassen. Indien nodig kan er eventueel nog bijkomend in een dioxinefilter (bv. op basis van actief kool) worden voorzien.

b) Het vermijden van onzuiverheden die aan de oorsprong liggen van bijkomende emissies van schadelijke stoffen, gebeurt ook op de volgende wijze.

– Via de adviesverlening bij een milieuvergunning.

Een voorbeeld : het Greenmelt-project van Hoogovens Aluminium (Duffel). Het gaat hier om een smeltoven waar aluminiumschroot dat belast is met organisch materiaal (vernish, lak) kan worden gerecycleerd. Hierbij kunnen emissies optreden van schadelijke organische verbindingen. Bij de verwerking van het schroot treedt naast het klassieke smeltproces ook een verbrandingsproces op. Aangezien de exploitatievoorwaarden van de non-ferrosmelterijen een emissie van dergelijke organische verbindingen niet voorzien, werd bij de adviesverlening gedeeltelijk teruggegrepen naar de exploitatievoorwaarden van huisvuilverbrandingsinstallaties.

– De transporten van elektronisch schroot werden bij steekproeven gecontroleerd op de aanwezigheid van PCB's (polychloorbifenyl).

– De OVAM participeert in een internationaal netwerk van de voor de uitvoering van de verordening 259/93 bevoegde autoriteiten, het zogenaamde TSF-project. Via dit netwerk wordt regelmatig op een snelle en directe manier informatie over de aard van bepaalde installaties in het buitenland opgevraagd.

5. In het kader van de algemene controle op de grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen worden ook de non-ferrobedrijven geregeld gecontroleerd. Deze controles gebeuren in samenwerking met de rijkswacht en met agenten van de cel Risicobeheersing van het federale ministerie van Leefmilieu en Volksgezondheid. Er worden zowel controles uitgevoerd aan de grenzen, als aan de bedrijfspoorthen. Soms worden door de OVAM-inspecteurs ook bedrijfsbezoeken afgelegd.

Uit al deze controles blijkt dat bepaalde non-ferrobedrijven naast oranje-lijstafvalstoffen, ook groene-lijstafvalstoffen invoeren. Voor de invoer van deze afvalstoffen is conform artikel 11 van de verordening 259/93/EEG geen kennisgeving nodig.

Naar aanleiding van de controles door de rijkswacht worden ECO-formulieren opgesteld. Deze ECO-formulieren worden bij de OVAM door de bevoegde dienst gecontroleerd.

In 1998 en dit jaar werden 69 controles uitgevoerd op transporten naar de non-ferro-industrie. Hierbij werd nagekeken of de transporten conform de EG-verordening 259/93 werden uitgevoerd. Er werden geen structurele nalatigheden vastgesteld.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 175
van 26 maart 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Bodemvervuiling St.-Amands – Studie milieuaansprakelijkheid

Op 7 oktober van vorig jaar deelde de minister in antwoord op een vraag van collega Johan Malcorps over de bodemvervuiling in Sint-Amands mee dat er op dat ogenblik een studie in de maak was aan de Katholieke Universiteit Leuven (KU-Leuven)

over milieuaansprakelijkheid. De resultaten ervan zouden op het einde van 1998 beschikbaar zijn.

Dat zou het ogenblik zijn om knopen door te hakken in verband met het Milieuschadefonds. Onder meer een aantal aansprakelijkheidsregels zouden moeten worden vastgelegd, evenals de rechten van de eigenaar die wordt geconfronteerd met vervuiling waarvoor hij niet verantwoordelijk is (*Handelingen C8 van 7 oktober 1998, blz. 18 – red.*).

Kan de minister mij in dat verband een stand van zaken meedelen ?

Antwoord

Het Instituut voor Milieu- en Energierecht van de KU-Leuven heeft gedurende één jaar onderzoek verricht naar de opportuniteit en de haalbaarheid van een vernieuwd vergoedingssysteem voor milieuschade. Deze studie werd afgerond op 7 december 1998. Ze werd toegelicht in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud op 28 april 1999.

In het onderzoek wordt het geldende foutaansprakelijkheidsrecht (artikel 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek) getoetst aan de specifieke problematiek van het herstel van milieuschade en wordt nagegaan welke problemen kunnen rijzen wanneer deze regeling wordt toegepast op schade veroorzaakt door milieuverontreiniging. Op basis van deze analyse worden mogelijke alternatieven voor de bestaande regeling voorgesteld, waarbij niet alleen aansprakelijkheid een aandachtspunt is, maar ook en evenzeer de mogelijkheid om zich in te dekken tegen de financiële gevolgen van die aansprakelijkheid, zoals het opvangen van de insolventie van de aansprakelijke, teneinde tot een effectief herstel te komen.

De studie situeert zich eveneens tegen de achtergrond van de voorbereiding van een Witboek inzake herstel van milieuschade door de Europese Commissie.

Uitgangspunt bij het onderzoek was dat een aansprakelijkheids- en financieringssysteem een zo groot mogelijk maatschappelijk draagvlak diende te hebben teneinde in praktijk werkbaar te zijn. Centraal in het onderzoeksproject stond bijgevolg de consultatie van een aantal deskundigen uit de academische wereld en uit de betrokken maatschappelijke belangengroepen (milieubeweging, banken, verzekeraars, vertegenwoordigers van de ondernemingswereld en van de overheid).

Het resultaat van deze consultatierondes werd getoetst aan de voorstellen van de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht in het Vlaams Gewest.

Overeenkomstig initiatief 150 van het Milieubeleidsplan 1997-2001 bereidt de administratie op basis van de resultaten van deze studie thans een voorontwerp van decreet voor betreffende het herstel van schade door milieuverontreiniging en het Milieuschadefonds.

Vraag nr. 176 van 1 april 1999 van de heer MARINO KEULEN

Gemeentelijk milieuconvenant – Geluidsactieplan

Door de recente aanpassing van Vlare II heeft de Vlaamse regering een oplossing gegeven aan de lokale luifproblematiek, vooral dan de kleinschalige en niet-commerciële luiven. Dit veronderstelt uiteraard wel dat elke gemeente beschikt over een zaal die voldoet aan alle normen inzake geluid en veiligheid, waarin jongeren hun luiven kunnen organiseren.

Via een nieuwe optie in het gemeentelijk milieuconvenant worden gemeenten aangespoord een protocol af te sluiten met de representatieve organisaties met betrekking tot het organiseren van kleinschalige en niet-commerciële activiteiten op hun grondgebied. Voor ontmoetingsplaats(en) waar dergelijke activiteiten zoals luiven kunnen plaatshebben, moet een plan van aanpak, het zogenaamde geluidsactieplan, worden uitgewerkt om de hinder voor de buurt tot een aanvaardbaar minimum te beperken en het geluid binnen de perken te houden. Gemeenten die op dit aanbod ingaan, kunnen een subsidie genieten van 200.000 frank.

Tot zover de mededeling van de persdienst van de minister op Internet.

1. Wat houdt dit zogenaamde geluidsactieplan in ?
2. Zijn er voor geïnteresseerde gemeentebesturen of gemeentelijke jeugddiensten modellen (lees : voorbeelden) beschikbaar ?
3. Over hoeveel kredieten beschikt de minister om de opmaak en de uitvoering van de geluidsactieplannen te subsidiëren ?
4. Hoeveel en welke gemeentebesturen of gemeentelijke jeugddiensten hebben reeds een

subsidieaanvraag voor de opmaak van geluidsactieplannen gedaan ?

Antwoord

1. Het geluidsactieplan (optie 11 in het gemeentelijk milieuconvenant) houdt in dat een gemeente een subsidie kan ontvangen voor de inrichting van een zaal waar kleinschalige, niet-commerciële ontspanningsactiviteiten kunnen plaatsvinden, op voorwaarde dat :
 - a) deze zaal niet is ingedeeld als hinderlijke inrichting volgens rubriek 32.1 van de indelingslijst in Vlarem I ;
 - b) deze zaal voldoet aan de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 februari 1977 houdende vaststelling van geluidsnormen in openbare en private inrichtingen ;
 - c) de veiligheid en de openbare orde in de omgeving van deze zaal worden gehandhaafd.
2. Een handleiding die het kiezen voor optie 11 moet vergemakkelijken en steunen, is opgesteld door de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van Aminal.
3. Per aanvraag beschikt mijn administratie over 200.000 frank.
4. Einde april 1999 heeft de administratie optie 11 van het gemeentelijk milieuconvenant aan alle gemeentebesturen toegestuurd. Het is dus nog te vroeg om een antwoord te verstrekken aangaande het aantal ingediende aanvragen.

**Vraag nr. 177
van 1 april 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

Luchthaven Zaventem – VMM-luchtkwaliteitsmetingen

Ongeveer anderhalf jaar geleden heeft de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) een begin gemaakt

met het installeren van een meetnet bestemd voor het meten van de luchtkwaliteit op en rond de luchthaven van Zaventem. Zij is begonnen met het installeren van twee meetpunten : één in Zaventem op het terrein van de Regie der Luchtweegen en één in Steenokkerzeel aan het Kasteel van Ham.

1. Werden er ondertussen nog bijkomende meetpunten in werking gesteld ? Zo ja, waar ?
2. Welke parameters worden gemeten door het meetnet van de VMM ?
3. Welke zijn de totnogtoe opgetekende resultaten en welke conclusies kunnen daaruit worden getrokken ?
4. Welke andere instanties voeren metingen uit met betrekking tot de luchtvaartactiviteiten op en rond Zaventem ? Met welke resultaten ?

Antwoord

1. Het lokale meetnet voor luchtverontreiniging in de omgeving van de luchthaven Brussel-Nationaal in Steenokkerzeel en Zaventem werd opgestart in de tweede helft van 1996 en was vanaf januari 1997 operationeel.

Het meetnet bestaat uit twee meetstations. Het station 7STZ01 (nieuwe code = 40SZ01) is gelegen binnen het luchthavendomein in de onmiddellijke omgeving en ten noordoosten van de baan 25R. Station 7STZ02 (nieuwe code = 40SZ02) is gelegen op het domein van het Kasteel van Ham aan de Keizerinlaan in Steenokkerzeel.

Sedert 1997 zijn er geen bijkomende meetpunten meer geplaatst.

2. Zowel in het meetstation 40SZ01 (luchthaven) als in het station 40SZ02 (Kasteel van Ham) worden de volgende parameters gemeten.
 - a) Continue meting met automatische meetapparatuur :

– Zwaveldioxide	UV-fluorescentie TEI 43H
– Stikstofmonoxide en stikstofdioxide	chemiluminescentie TEI 42C
– PM10-zwevend stof	TEOM 1400 aa
– BTEX (benzeen, toluen, ethylbenzeen o-, m- en p-xyleen)	Chrompack CP-7001

b) Met semi-automatische bemonsteringsapparatuur en analyse in het VMM-laboratorium in Gent worden niet-vluchtige PAK's (polyaromatische koolwaterstoffen) gemeten.

Op het meetstation 40SZ01 (luchthaven) worden continu de windrichting en de windsnelheid gemeten op lage hoogte (4 meter).

Meteo (windrichting en -snelheid) : Young meteo.

- De meetresultaten voor de periode 1 januari 1997 – 31 maart 1998 worden samengevat en besproken in het eerste jaarrapport, dat einde mei 1999 zal worden gepubliceerd. Belangrijkste voorlopige conclusies van het rapport zijn het feit dat in Zaventem-Steenokkerzeel de geldende normen qua luchtkwaliteit niet worden overschreden. Als belangrijkste norm voor de gemeten luchtverontreiniging kan het wegverkeer worden aangewezen.
- De VMM kent geen andere instanties die metingen uitvoeren met betrekking tot de luchtvaartactiviteiten.

Vraag nr. 178
van 1 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zwemwaterkwaliteit – Bewaking

Het opvolgen van metingen in verband met kwaliteit van kustwater en zwem- en recreatievijvers, en het vertalen van de resultaten ervan, is belangrijk voor de volksgezondheid.

Nu de metingen van het zwemwater opnieuw beginnen, heeft de administratie, als gevolg van de evaluatie van de bevindingen van 1998, allicht aanpassingen gedaan.

- Welke wijzigingen in strategie zijn noodzakelijk gebleken na de evaluatie van de metingen van de voorbije jaren ?
- Welke nieuwe zwemgebieden worden er voor 1999 aan de lijst toegevoegd ? Welke plaatsen worden geschrapt omdat ze niet meer operationeel zijn als zwemgebied ?
- Welke afspraken zijn er gemaakt om de resultaten van de campagne in 1999 naar het grote publiek te vertalen ?
- Is er overleg in verband met de beoordelingsmethodes van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) en de Bond Beter Leefmilieu (BBL), die op basis van zijn beoordeling de "Blauwe Wimpel" uitdeelt als kwaliteitsgarantie voor zwemwater ?
- Voor welke zwem- en waterrecreatieplaatsen was "goed" tot "zeer goed" van de VMM afwijkend van de beoordeling "Blauwe Wimpel" door de BBL ? Wat is de verklaring daarvoor ?

Antwoord

- Het huidige beoordelingssysteem van de kwaliteit van de strandwaters is enerzijds bedoeld om de zwemwaterkwaliteit systematisch op te volgen met het oog op het nemen van beschermende maatregelen voor de gezondheid van de bader. Anderzijds is het afgestemd op een jaarlijkse eindevaluatie van de (bacteriologische) waterkwaliteit, die na elk badseizoen wordt opgesteld.

De beoordeling is gebaseerd op het aantonen van de aanwezigheid van microbiologische parameters. De bacteriën zijn enkel aantoonbaar door deze te laten groeien op een daartoe bestemde kweekbodem en ze daarna te tellen. Deze kweek duurt lang : 24 uur voor de fecale coli, 48 uur voor de fecale streptokokken en vijf dagen voor Salmonella. Met de huidige technie-

ken is deze "groeitijd" niet in te korten, daar er geen kwaliteitsvolle vervangtechnieken zijn die bovendien routinematig op vele honderden stalen (ongeveer 1800 per zwemseizoen) kunnen worden toegepast.

Daar eenzelfde strand zowel ruimtelijk als in de tijd een sterk variërende microbiologische kwaliteit kan hebben door eb en vloed en door migratie van de verontreiniging langs de stranden, gebeurt de eindbeoordeling van het strandwater op vier stalen. Dit betekent dat het "oudste" staal dat deel uitmaakt van de beoordeling met de huidige monsternemingsfrequentie (alle badzones tweemaal per week) maximaal twee weken oud is. Dit is een pragmatische benadering om – met de beschikbare middelen – het aantal staalnemingen en analyses beheersbaar (en betaalbaar) te houden. Het grote nadeel van dit beoordelingssysteem is dat het systeem niet toelaat om snel resultaten te verkrijgen.

In het najaar 1998 werd, om deze problemen te onderzoeken, een werkgroep met deskundigen van de administratie Gezondheidszorg, van het Team Gezondheidsinspectie en van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) opgericht.

De taak van deze werkgroep was na te gaan of de huidige procedure van de zwemwaterkwaliteitscontrole kan worden aangepast, om sneller actuele informatie over de zwemwaterkwaliteit te kunnen verschaffen. Er werd een voorstel geformuleerd voor een nieuwe, snellere aanpak van het beoordelingssysteem. Het nieuwe voorstel wordt momenteel geëvalueerd door de diverse betrokken partijen en het zal, indien een algemene consensus wordt bereikt, te gepasten tijde worden meegedeeld aan de burgemeesters van de kustgemeenten en de exploitanten van open zwem- en recreatievijvers.

2. Op 8 december 1998 werd door de Vlaamse regering het besluit tot aanduiding van de oppervlaktewateren bestemd voor de productie van drinkwater categorie A1, A2 en A3, zwemwater, viswater en schelpdierwater goedgekeurd. Bijlage 1b van dit besluit geeft een overzicht van de 33 aangeduide oppervlaktewateren met bestemming zwemwater, wat overeenkomt met 38 zones volgens de VHAC (Vlaamse Hydrografische Atlas Codering).

In vergelijking met het besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1987 werden volgende zones geschrapt van de lijst : de vijvers van het Provinciaal Domein Puyenbroeck (Zuidlede),

Overmere-Donk (Schelde), de Luysen (Aabeek) en Heidestrand (Laambeek). De Spaanjerd (Maas) kreeg een nieuwe naam : De Steenberg, conform de vergunning. De nieuw aangeduide oppervlaktewateren met bestemming zwemwater worden als **bijlage** opgesomd.

3. Gedurende de zomermaanden wordt de meest recente beoordeling van alle badzones wekelijks (op vrijdag) doorgegeven aan de pers. Sommige kranten stellen daarvoor een vaste rubriek ter beschikking. Tot vorig jaar gebeurde die informatieverspreiding hoofdzakelijk per fax. Vanaf 1999 zullen de resultaten ook raadpleegbaar zijn op Teletekst.

Aan zee en bij de vergunde zwemvijvers worden informatiepalen geplaatst waarop telkens de actuele waterkwaliteit (= meest recente beoordeling) en die van het voorafgaand zwemseizoen worden geafficheerd. Aan de kust stonden meer dan 100 informatiepalen.

Ook wordt jaarlijks een informatiebrochure opgesteld met daarin een uitvoerige beschrijving van de kwaliteitsnormen, de kwaliteit tijdens het voorbije zwemseizoen en de maatregelen die worden genomen om de waterkwaliteit te verbeteren. De brochure wordt verspreid via gemeenschappen, gemeenten, toeristische diensten en uitbaters van campings en zwemvijvers.

4. De beoordeling van de kwaliteit van het zwemwater gebeurt zoals vermeld door de administratie Gezondheidszorg, het Team Gezondheidsinspectie en niet door de VMM, die instaat voor de monsterneming en de verspreiding van de informatie aan het brede publiek.

De beoordeling "+++" die door de Gezondheidsinspectie wordt gehanteerd, komt overeen met de richtwaarde vastgelegd in de Europese richtlijn aangaande de kwaliteit van de zwemwaters (76/160/EEG). Wanneer de kwaliteit van het zwemwater de Europese richtnorm niet haalt, komt ze niet in aanmerking voor het behalen van een Blauwe Vlag.

Voor de evaluatie worden door de BBL dezelfde analyseresultaten gebruikt die door de VMM worden gerapporteerd aan de Europese Commissie in het kader van haar rapporteringsopdracht.

5. De volgende kandidaturen van open zwem- en recreatieplaatsen in het Vlaamse gewest werden

ingediend voor het behalen van een blauwe vlag :

Recreatiecentrum De Mosten, Hoogstraten
De Lilse Bergen, Lille
De Blaarmeersen, Gent
Arc Van Noë VZW, Lichtaart
De Ster, Sint-Niklaas
Diepvennen, Londerzeel
Heidestrand, Zonhoven
De Steenberg, Kinrooi-Ophoven
Blosomein Hofstade
De Vijvers, Averbode
Campinastrand, Dessel
De Wouterbron, Opoeteren.

Aangezien bij de evaluatie dezelfde meetresultaten worden gebruikt door de Europese jury en de BBL, zijnde de resultaten die door de

VMM worden geleverd en die betrekking hebben op het vorig badseizoen, zijn er geen afwijkingen tussen de verschillende beoordelingen.

Alle kandidaten, met uitzondering van de Arc van Noë, werden na evaluatie op de eerder vermelde overlegvergadering voorgedragen aan de Europese Commissie voor het behalen van een Europese Blauwe Vlag.

De gemeten kwaliteit van de Arc van Noë in het badseizoen 1998 voldeed niet aan de richtwaarden van de Europese richtlijn. Er werden tijdens het badseizoen twee overschrijdingen vastgesteld voor de parameter totale coliformen, één overschrijding voor fecale coliformen en twee overschrijdingen voor fecale streptokokken op vijf waarnemingen.

Oppervlaktewater met bestemming zwemwater zoals aangeduid in bijlage 1b van het besluit van de Vlaamse regering van 8 december 1998

Oppervlaktewateren met bestemming zwemwater

Nr.	Naam	Ligging	Bekken	Codering volgens de VHAC	Nieuw t.o.v. besluit VI. regering van 21/10/87
1.	Nieuwdonk	Berlare	Bovenshelde	483/99200036	X
2.	De Mosten	Hoogstraten	Benedenshelde	945/99200025	X
3.	Breebos	Rijkevorsel	Benedenshelde	940/99200023 en 99200024	X
4.	De Ster	Sint-Niklaas	Benedenshelde	861/99200016	X
5.	Integravijver	Nazareth	Bovenshelde	471/99200004	X
6.	Klein Strand	Jabbeke	Brugse Polders	090/99000007	X
7.	Lac de Loppem	Zedelgem	Brugse Polders	090/99200008	X
8.	De Vijvers Averbode	Scherpenheuvel-Zichem	Demer	665/99200014 en 99200015	X
9.	Domein ter Heide	Rotselaar	Demer	651/99200013	X
10.	Heidestrand	Zonhoven	Demer	604/99200040	X
11.	't Fonteintje	Beringen	Demer	662/99200035	X
12.	VVW De Plas	Helchteren	Demer	605/99200026	X
13.	De Gavers	Geraardsbergen	Dender	410/99200005	X
14.	De Nekker	Mechelen	Dijle	726/99200011 en 727/99200012	X
15.	Blosocentrum Domein Hofstade	Zemst	Dijle	724/99200010	X
16.	Blososportcentrum	St.-Laureins	Gentse Kanalen	083/99200009	X
17.	Blaarmeersen	Gent	Gentse Kanalen	138/99200003 en 99200009	X

Nr.	Naam	Ligging	Bekken	Codering volgens de VHAC	Nieuw t.o.v. besluit Vl. regering van 21/10/87
18.	Vosselare Put	Deinze	Leie	351/45001	
19.	De Gavers	Harelbeke	Leie	330/99200002	X
20.	Vijverhof	Wevelgem	Leie	311/99200001	X
21.	Steenberg	Kinrooi	Maas	922/99200038	
22.	Herenlaak	Maaseik	Maas	920/99200039	
23.	Heuvelsven	Dilsen-Stokkem	Maas	920/99200030	X
24.	Kikmolen	Maasmechelen	Maas	910/99200028	X
25.	Wouterbron	Maaseik	Maas	920/99200029	X
26.	Sonnevijvers	Lanaken	Maas	910/99200027	X
27.	Arc van Noë	Kasterlee	Nete	532/99200020	X
28.	Lilse Bergen	Lille	Nete	541/99200021 en 99200022	X
29.	Nuclea	Mol	Nete	106/99200032	X
30.	Zilvermeer	Mol	Nete	530/99200031	X
31.	Zilverstrand	Mol	Nete	530/99200033	X
32.	Camping 't Heultje	Westerlo	Nete	520/99200019	X
33.	Campinastrand	Dessel	Nete	530/99200034	X

Vraag nr. 179
van 13 april 1999
van de heer JOACHIM COENS

Werken Lisseweegse Vaart en Dorpszwin – Subsidiëring

In het kader van de verbeteringswerken aan onbevaarbare waterlopen binnen het poldergebied, zou ik volgende twee concrete projecten aan de orde willen stellen.

Een eerste project betreft het verbeteren van de Lisseweegse Vaart (onbevaarbare waterloop van tweede categorie nr. Z.1) in de doortocht van Lissewege-dorp. Het project wordt ondersteund door de stad Brugge. Het ontwerp van de werken werd op 19 maart 1998 overgezonden aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en Infrastructuur voor goedkeuring en subsidiëring. Het gaat hier om een gevraagde subsidie van 60 %.

Het tweede project betreft de omlegging van het Dorpszwin (onbevaarbare waterloop van derde categorie nr. 0.3.9) rond de dorpskern van Vlissegem. Deze werken zijn reeds in uitvoering. De minister had op 28 april 1998 een subsidie toegezegd van 10.647.000 frank. Omdat het project echter de fi-

nanciële draagkracht van de polder overschrijdt, heeft het polderbestuur op 8 mei 1998 een verhoogde subsidie aangevraagd. Een aanvullend verantwoordingsdossier werd ingediend op 20 november 1998.

Tot op heden heeft de minister nog geen beslissing genomen over beide aanvragen voor verbeteringswerken aan deze onbevaarbare waterlopen.

Wat is de stand van zaken van deze dossiers ?

Wordt hierover binnenkort een beslissing genomen ?

Antwoord

Het ontwerp-dossier van verbeteringswerken aan de Lisseweegse Vaart – onbevaarbare waterloop nr. Z.1 van tweede categorie – in de doortocht van Lissewege werd door de Nieuwe Polder van Blankenberge aan mijn diensten gestuurd voor goedkeuring en subsidiëring op grond van het koninklijk besluit van 23 juli 1981.

De problematiek van de Lisseweegse Vaart en de voorgestelde aanpassingswerken zijn nog recentelijk aan bod gekomen tijdens een bespreking van

het ontwerp dossier in het Polderhuis met vertegenwoordigers van het polderbestuur, de afdeling Natuur en Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), de stad Brugge, de provinciale technische dienst en de BVBA Studiebureau Lobelle.

Mijn administratie heeft onderzocht of de technieken voor natuurtechnische milieubouw bij inrichting van waterlopen in het ingediende ontwerp voldoende werden toegepast, teneinde bij te dragen aan de verbetering van de ecologische kwaliteit. De aanwezigheid van gebouwen en wegen langs de Lisseweegse Vaart geeft evenwel weinig mogelijkheid om de huidige sectie aan te passen. Daarenboven is Lissewege een beschermd dorp en worden er voor het baksteen metselwerk bepaalde eisen opgelegd door de dienst Patrimoniumbeheer van de stad Brugge.

Uit het overleg tussen de betrokken partijen blijkt nu dat het ontwerp, met enkele aanpassingen, in aanmerking kan komen voor de toekenning van een subsidie. Een beslissing houdende toekenning van een subsidie kan voorlopig echter niet worden genomen, daar de vastlegging van de uitgave nu budgettair niet mogelijk is door de beperking van de kredieten. Aan mijn aanvraag aan de minister bevoegd voor Financiën om een afwijking van deze beperking toe te staan met compensatie binnen hetzelfde programma, is nog geen gevolg gegeven.

Het project betreffende de omlegging van het Dorpszwin – onbevaarbare waterloop nr. 0.3.9 van derde categorie – rond de dorpskern van Vlissegem is in uitvoering. De aanvraag van het polderbestuur om de subsidie te verhogen tot 80 % van de kostprijs van de werken werd nog niet onderzocht door de in het subsidiëringsbesluit bedoelde werkgroep, daar de beschikbare kredieten geen bijkomende vastleggingen toelaten. In afwachting wordt de vraag van de polder om een verhoging van het subsidiëringspercentage dan ook in beraad gehouden.

Vraag nr. 181
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Selectieve afvalophaling – Controle en privacy

Naar aanleiding van mijn interpellatie over de controle op de selectieve afvalophaling en de bescherming van de privacy verklaarde de minister dat hij aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) zou vragen een code

van goed gedrag op te stellen in verband met controle van afval en van milieuzakken in het bijzonder. De minister stelde voor dit te doen in samenwerking met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de sector. Gemeenten zouden deze code kunnen onderschrijven en hanteren (*Handelingen C78 van 22 april 1998, blz. 1-5 – red.*).

In opvolging van mijn interpellatie zou ik de minister volgende vragen willen stellen.

1. Werd een dergelijke code reeds opgesteld door de OVAM ? Werden de VVSG en de sector daarbij betrokken ? Zo neen, waarom niet ?
2. Werd in de mogelijkheid voor individuele controle van vuilniszakken voorzien ? Zo ja, werd dit gekoppeld aan het verschaffen aan alle inwoners van een duidelijke afvalscheidingsfolder ?

Werd daarbij een uitdrukkelijke goedkeuring door de gemeenteraad van onderzoeken die een mogelijke inbreuk op de privacy inhouden, als essentieel beschouwd ? Werd er ook een procedure uitgewerkt om aan burgers van wie de vuilniszak wordt meegenomen, de mogelijkheid te bieden bij deze controle persoonlijk aanwezig te zijn ?

Werden er andere privacyversterkende richtlijnen in opgenomen ?

Antwoord

1. Er zijn reeds contacten geweest tussen de OVAM en de VVSG in verband met het opstellen van een code van goed gedrag in verband met de controle van het door de burgers aangeboden afval.

Deze contacten hebben tot op heden nog niet geleid tot een concreet resultaat.

2. Het is de bedoeling individuele controles van het aangeboden afval in te stellen. Vele gemeenten passen deze controles reeds toe. Meestal volgt bij het vaststellen van een overtreding op de politieverordening inzake ophaling van huishoudelijke afvalstoffen een verwittiging van de burgers via een sticker, een kaart of een infolder, die de betrokken inwoners nogmaals wijst op hun foute sorteergedrag en die hun duidelijk maakt hoe alles correct dient te gebeuren.

Daarnaast sensibiliseren momenteel zowat alle gemeenten hun inwoners continu over het belang, de mogelijkheden en de verplichtingen van de voorkoming en de selectieve inzameling van huishoudelijke afvalstoffen.

Bij het definitief opstellen van de voormelde code zal aandacht worden besteed aan de noodzakelijke goedkeuring van een gemeentelijk reglement inzake de controle op het aangeboden huishoudelijk afval door de gemeenteraad, vooraleer een dergelijke maatregel in een gemeente kan worden uitgevoerd.

Bij de uitvoering van de controle van het bij de huis-aan-huisophaling aangeboden afval, en meer specifiek bij de controle van de inhoud van de huisvuilzak, zullen enkel onderzoeksmethoden worden toegelaten die de privacy van de inwoners maximaal respecteren. Een voorbeeld van dergelijke methodologie heb ik reeds aangegeven naar aanleiding van bovenvermelde interpellatie.

**Vraag nr. 182
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Welzijnssector – Nepstatuten

In het vlaams intersectoraal akkoord voor de socialprofitsector werden drie punten opgenomen die verwijzen naar de problematiek van het omzetten van nepstatuten in de welzijnssector tot reguliere tewerkingstelling.

Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens vroeg hiertoe aan de minister om :

- het protocol, op 13 april 1995 afgesloten tussen de federale minister en de gewestministers, uit te voeren binnen de perken van zijn bevoegdheid ;
- de toegang tot het stelsel te verruimen en de mogelijkheid voor deeltijds werk te versoepelen, voorzover dit geen budgettaire weerslag heeft ;
- wat het PBW (Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid) betreft, de betrekkingen die onder zijn bevoegdheid vallen, te regulariseren, voorzover dit geen budgettaire weerslag heeft.

In opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 1 van 5 oktober 1998 had ik de minister graag volgende vragen gesteld (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998, blz. 727 – red.*).

1. Heeft de minister dit reeds opgevolgd ?
2. In welk stadium bevinden zich de onderhandelingen ?
3. Wat zijn tot nu toe de resultaten ?
4. Werd er reeds een begin gemaakt van de omzetting van deze nepstatuten ?

Antwoord

In het protocol van 13 april 1995 houdende het technisch afsprakenkader inzake de regularisering van bepaalde programma's voor wedertewerkingstelling, gesloten tussen de federale minister van Tewerkingstelling en Arbeid en de gewestministers bevoegd voor het Tewerkingstellingsbeleid, erkenden alle betrokken partijen de noodzaak tot regularisering. In dit protocol worden het Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid in de niet-commerciële sector (PBW) en het Derde Arbeidscircuit (DAC) aangeduid als tewerkingstellingsprogramma's die voor regularisering in aanmerking komen.

Het protocol stipuleert dat de regularisering veronderstelt dat specifieke bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van gemeenschappen en gewesten, dienen te worden aangepast.

Het protocol stipuleert tevens dat de federale minister van Tewerkingstelling en Arbeid initiatieven neemt om deze bepalingen aan te passen. Op mijn herhaalde schriftelijke verzoeken naar eventuele initiatieven kwam tot nu toe geen antwoord.

Tijdens mijn legislatuur werd de regularisering onderzocht in het Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid in de niet-commerciële sector (PBW) en het Derde Arbeidscircuit (DAC), waarbij met alle betrokken kabinetten en administraties overleg werd gepleegd.

Ook met betrekking tot de regularisering van de gesubsidieerde contractuelen (gesco's) bij de lokale besturen werd overleg gepleegd met de bevoegde gewestminister en zijn administratie.

Tevens werd het afgelopen jaar een screening uitgevoerd met betrekking tot de klassieke gesco-projecten bij de VZW's. De resultaten zullen eerst-daags aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

Het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1999 bepaalt dat kredieten van de onderscheiden tewerkstellingsprogramma's die in aanmerking komen voor regularisering, bij besluit van de Vlaamse regering kunnen worden overgedragen naar door de Vlaamse regering aan te duiden programma's en basisallocaties.

Tevens werden in alle tewerkstellingsprogramma's de toetredingsvoorwaarden verruimd tot de categorie van de "niet-werkende werkzoekende". In alle stelsels kan deeltijds worden gewerkt.

**Vraag nr. 184
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Individuele beroepsopleiding – Arbeidsongevallen

De individuele beroepsopleidingen in een onderneming (IBO) geven werkzoekenden de kans om via een bijkomende opleiding op het werkveld een opleiding voor een job te krijgen. Vaak gebeurt de IBO in aansluiting met een contract als tijdelijk tewerkgestelde via T-Interim.

Men signaleert mij dat deze relatief onervaren werkzoekenden in sommige bedrijven snel aan hun lot worden overgelaten en worden ingeschakeld in routinewerkzaamheden, in plaats van een ernstige opleiding te krijgen.

Het aantal arbeidsongevallen zou ook hoger liggen bij werknemers via een IBO of via T-Interim dan bij reguliere werknemers. De begeleiding en opleiding op gebied van preventie van risico's op arbeidsongevallen, wettelijke beschermingsreglementering, assertiviteit, ... is vaak miniem.

1. Wordt het aantal arbeidsongevallen bij IBO's en bij tewerkstelling via T-Interim opgevolgd ?

Zo ja, wat zijn de resultaten voor 1997-1998-1999 in de verschillende sectoren, opgesplitst volgens grootte van het bedrijf en volgens geslacht ?

2. Worden dergelijke ongevallen ook in de statistieken van het betrokken bedrijf opgenomen ?

3. Worden nieuwe werknemers die via T-Interim of een IBO in een bedrijf aan het werk gaan, systematisch geïntroduceerd en begeleid gedurende een minimumperiode ? Is dit de taak van de werkgever, of van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) ?

Houden de comités voor veiligheid of de syndicale afvaardiging hierop controle ? Worden zij of anderen betrokken bij de begeleiding ?

4. Komt de verzekering van de VDAB (voor IBO/T-Interim) tegemoet bij arbeidsongevallen ?

Zo ja, welke bedragen werden in 1997 en 1998 uitgekeerd aan werknemers die een ongeval hadden op het werk als IBO-werkzoekende of als uitzendkracht van T-Interim ?

Komt het Fonds voor Beroepsziekten tegemoet op dezelfde manier als voor reguliere werknemers, indien het een ongeval of erkende ziekte betreft van een werknemer die onder de verantwoordelijkheid valt van de VDAB (voor IBO/T-Interim) ?

Antwoord

De individuele beroepsopleiding in een onderneming werd als instrument voor opleiding en arbeidsmarktbeleid grondig gewijzigd met het besluit van de Vlaamse regering van 18 november 1997 tot wijziging van artikel 82, § 11, en artikel 120 tot en met 133 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding (Belgisch Staatsblad van 17 december 1997).

De wijziging hield niet alleen een verruiming in van de toepassingsmogelijkheden van de IBO, maar ook een betere reglementering en bescherming met betrekking tot de vergoeding van cursisten, de ernst van de opleidingsinhoud en de begeleiding tijdens de IBO.

De IBO is een vorm van opleiding op de werkvloer met verplichting van tewerkstelling bij arbeids-overeenkomst achteraf. De opleiding wordt verstrekt aan de hand van een opleidingsprogramma dat vóór ondertekening van de IBO-overeenkomst wordt opgesteld en door alle betrokken partijen (onderneming of VZW, cursist, VDAB) bekend is.

Vóór de start van de IBO worden zowel de "werkgevers" als de cursist geïnformeerd over hun rechten en plichten. Bij de start van de opleiding is in een ruime intake voorzien, bestaande uit een gesprek tussen VDAB, werkgever en cursist, waarbij er een kennismaking is met het bedrijf, waarbij een begeleidingsplan wordt opgesteld en waarbij praktische afspraken worden gemaakt. Tijdens de opleiding is er in het bedrijf een vaste begeleider, die trouwens nominatief wordt vermeld in de IBO-overeenkomst. De VDAB begeleidt eveneens tijdens de opleiding via maandelijkse bezoeken en een afsluitingsgesprek. Het IBO-systeem is volledig ingebouwd in de trajectwerking die door de VDAB sinds begin 1999 wordt toegepast.

De verzekering tegen arbeidsongevallen en ongevallen op de weg naar en van de opleidingsplaats gebeurt door de onderneming of VZW waar de opleiding plaatsvindt. De onderneming of VZW is verplicht de cursist te verzekeren tegen bovenvermelde ongevallen onder dezelfde voorwaarden als ware de cursist in het aan te leren beroep in loondienst tewerkgesteld. De verzekeringsmaatschappij en het polisnummer moeten bekend zijn vóór het afsluiten van de IBO-overeenkomst (beide worden vermeld op de overeenkomst).

De VDAB sluit een verzekeringscontract af dat de persoonlijke burgerlijke aansprakelijkheid van de cursist en eventueel die van de VDAB zelf dekt voor de fouten die de cursist zou begaan ten opzichte van derden en personeel van de onderneming of VZW.

Wegens de verzekering tegen arbeidsongevallen door de werkgever, lopen de aangiften rechtstreeks tussen de werkgevers en de verzekeringsmaatschappijen. In 1998 werden 1.488 dagen afwezigheid wegens arbeidsongevallen genoteerd, wat neerkomt op 0,73 % van het totaal aantal dagen gerealiseerde IBO. Tevens moet worden vermeld dat IBO-cursisten verplicht worden opgenomen in het personeelsregister van de werkgever, zodat comités voor veiligheid en syndicale afvaardigingen ten volle hun rol kunnen spelen. Ook de subregionale tewerkstellingscomités worden volledig op de hoogte gehouden van het IBO-gebeuren en kunnen eventueel adviezen geven over het IBO-beleid.

De uitzendkrachten worden door T-Interim geïnformeerd via de werkpostfiches en een onthaalbrochure, maar het is ook de plicht van de gebruiker/werkgever om de uitzendkracht te informeren op basis van het koninklijk besluit van 19 februari 1997.

Normaal gezien houden de comités voor veiligheid van de ondernemingen waar de uitzendkracht is tewerkgesteld hierop controle.

Zolang de uitzendkracht onder een T-Interimcontract tewerkgesteld is, is hij verzekerd bij OMOB (Onderlinge Maatschappij der Openbare Besturen) voor arbeidsongevallen.

De bedragen die aan de uitzendkrachten werden uitbetaald in het kader van de arbeidsongevallen, worden door de verzekeraar beheerd.

Het Fonds voor Beroepsziekten van de Uitzendkrachten vergoedt op dezelfde manier als voor de reguliere werknemers.

**Vraag nr. 186
van 20 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Verbrandingsovens – Incidenten met verhoogde dioxine-uitstoot

In Duitsland deden zich in maart 1999 twee onrustwekkende incidenten voor waarbij grote hoeveelheden dioxines vrijkwamen.

Het eerste geval is dat van een storing in een verbrandingsoven in Schwandorf (Beieren). Op 12 maart ontplofte daar blijkbaar een zuurstoffles die in het huisvuil was terechtgekomen. Daardoor viel de filterinstallatie op een van de vier ovenlijnen uit en kwamen in de omgeving overal grote witte asvlokken besmet met dioxines terecht.

Een tweede ongeluk deed zich voor in Duisberg in een recyclagebedrijf van "Berzelius Umwelt-Service". In dit bedrijf werden productieresten afkomstig van een Nederlandse koper- en messingsmelterij verwerkt. Blijkbaar waren deze afvalstoffen vervuild met dioxines. Ook hier liet een filterinstallatie het afweten. Daardoor kwamen op 16 maart massa's zinkstof besmet met dioxines in de wijde omgeving terecht. Een oppervlakte van 50.000 m² werd besmet. In de bodem werden nadien concentraties gemeten tot 2.100 nanogram per kilo grond.

In beide gevallen werden de storingen niet op tijd gemeld door de exploitant en reageerde ook de overheid veel te laat om de omwonenden te verwittigen. Nadien bleek dat, gezien de hoge dioxineconcentraties die in de bodem werden gemeten, volgens de Duitse normen het spelen van kinderen en zeker het telen van groenten op deze gronden niet meer aanvaardbaar was.

1. Heeft de minister informatie over het al of niet optreden van dergelijke storingen met kortstondige verhoogde dioxine-uitstoot bij verbrandingsovens of andere installaties die potentieel dioxines uitstoten in Vlaanderen? Zijn er dergelijke storingen bekend bij de Milieu-inspectie? Hoeveel en welke?
2. Heeft men een idee van de frequentie waarmee bij de verbrandingsovens voor huishoudelijk afval filters uitvallen, zodat op korte tijd verhoogde dioxine-emissies kunnen optreden?

Zijn exploitanten verplicht dit soort storingen (tijdelijk uitvallen van filters) te melden: aan de overheid (gewestelijk, gemeentelijk), aan de bevolking?

3. Welke afspraken gelden hier? Is dit een Vlaamse bevoegdheid (ervan uitgaande dat het meestal niet om Seveso-bedrijven gaat), een federale of een gemengde bevoegdheid?

Antwoord

1. Bij storingen moet men een duidelijk onderscheid maken tussen kleine storingen, met geen of een beperkte weerslag op het milieu, en ernstige calamiteiten, die leiden tot het uitvallen van essentiële delen van de rookgaszuivering (of zelfs van de volledige installatie).

Het is niet mogelijk een algemeen beeld te geven van de impact van storingen op de uitstoot aan schadelijke stoffen. De afdeling Milieu-inspectie van Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) is op de hoogte van enkele gevallen van storingen van de werking van de oven of van de rookgasreinigingsinstallatie, die optraden tijdens metingen van dioxines in de rookgassen.

2. Het volledig uitvallen van filterinstallaties bij afvalverbrandingsinstallaties is enkel mogelijk bij een volledige elektriciteitspanne of een ernstige calamiteit (brand, ...). Hiervan zijn bij de afdeling Milieu-inspectie geen gevallen bekend. De ingebouwde veiligheidsmaatregelen moeten er in dat geval voor zorgen dat de verbranding van afvalstoffen onmiddellijk wordt stopgezet en dat de oven wordt gedoofd (in sommige gevallen zelfs letterlijk geblust).

De melding van accidentele emissies, storingen en onvoorziene stilstanden door de exploitant in het algemeen en door afvalverbrandingsin-

stallaties in het bijzonder, wordt in titel II van het Vlarem gereguleerd. De melding gebeurt steeds aan de toezichthoudende ambtenaren en eventueel aan de burgemeester en aan derden die ten gevolge van de emissies schade kunnen lijden.

3. De melding van storingen of calamiteiten met een weerslag op het leefmilieu of de externe veiligheid is een bevoegdheid van het Vlaams Gewest, opgenomen in titel II van het Vlarem.

Vraag nr. 188 van 20 april 1999 van de heer JAN CAUBERGS

Vallei Zwarte Beek Beringen – Afvalstorting

Op 2 april jongstleden werd door mij bij de diensten van Leefmilieu in Hasselt klacht ingediend tegen de stad Beringen. De klacht handelt over het storten van illegaal afval door de gemeentelijke diensten in de "Vallei van de Zwarte Beek" in Beringen. Het betreft een beschermd natuurgebied dat door de lozingen van gemeentelijk rioolafval en -slib zwaar wordt vervuild.

1. Werd er reeds een onderzoek gestart naar deze vervuiling en zo ja, wat is de stand van zaken?
2. Wat is de schade aan het natuurgebied ten gevolge van deze illegale storting?
3. Welke maatregelen werden naar het stadsbestuur toe genomen tegen deze vervuiling?
4. Wie draagt de verantwoordelijkheid voor deze verontreiniging en wie draait op voor de kosten die hierdoor worden gemaakt?
5. Welke sancties worden er getroffen tegen de verantwoordelijke voor soortgelijke vervuiling?
6. Heeft de stad Beringen procedures betreffende de verwerking van rioolafval en -slib overtreden?
7. Zijn er in Vlaanderen nog andere gemeenten of steden die hun rioolafval of -slib storten of hebben gestort in natuurgebied?
8. Naar welke bestemming dient dergelijk afval te worden afgevoerd? Hoeveel en welke Vlaamse gemeenten/steden voeren dergelijk afval af naar die bestemming? Hoeveel en welke steden/ge-

meenten doen dit niet en waar komt dat afval dan terecht ?

9. Wordt er controle uitgevoerd op de afvoer of verwerking ? Zo ja, door welke instantie en hoeveel overtredingen werden er de afgelopen drie jaar vastgesteld ?

Antwoord

1. Door ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie van Aminal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) werden op 8 april 1999 vaststellingen verricht ter hoogte van de vroegere gemeentelijke stortplaats gelegen in de Nieuwendijk in Koersel-Beringen.

Er werden overtredingen vastgesteld op het afvalstoffendecreet (achterlaten van afvalstoffen) en op het milieuvergunningendecreet (uitbating van een stortplaats zonder vergunning). Er werd een proces-verbaal opgemaakt dat voor verder gevolg werd bezorgd aan de procureur des konings. Naast rioolslib was er ook veegvuil en wat huishoudelijk afval gestort. Er werd een monster genomen van het over de bodem verspreid opgedroogd rioolslib. Uit de analyseresultaten blijkt dat de afvalstof slechts licht verontreinigd is met cadmium, koper, lood, nikkel, zink en minerale olie.

De afdeling Milieu-inspectie heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) schriftelijk op de hoogte gebracht van de gedane vaststellingen.

2. Op het voormalige gemeentestort van de deelgemeente Koersel, dat reeds lang gesloten is, worden door de stedelijke diensten nog steeds allerhande materialen gestort. Het betreft allerhande inert materiaal zoals steenblokken, maar ook hopen die bij mekaar werden geveegd met de straatveegmachine.

Op het meest oostelijke deel van het voormalige stort werd gedurende lange tijd materiaal van de kolkenzuiger gedeponeerd. Vermits dit voormalig stort hoger gelegen is, vloeit het slib naar het aangrenzende perceel. Deze specie, die naast velerlei zwerfvuil mogelijk ook allerhande vervuilde stoffen bevat, heeft er de oorspronkelijke begroeiing bedekt. De dotterbloemvegetaties zijn (mede) daardoor verdwenen, waarna ruderales vegetaties verschenen zijn, voornamelijk grote brandnetel en rietgras.

De vegetatie van het perceel wordt daardoor duidelijk negatief beïnvloed. Het betreft dus een inbreuk op het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, meer bepaald op de artikels 14 en 16.

Het lijkt erop dat het gestorte materiaal niet rechtstreeks in de beken terecht komt. Beide beken hebben immers vrij hoge oeverwallen. Ook via sloten komt het daar wellicht niet terecht. Bepaalde stoffen kunnen mogelijk via het grondwater in de beken terechtkomen.

3. De burgemeester werd verzocht de nodige maatregelen te treffen om de achtergelaten afvalstoffen op een wettelijke wijze te laten verwijderen. Inmiddels heeft de burgemeester van Beringen de afdeling Milieu-inspectie laten weten welke maatregelen de stad Beringen heeft genomen voor de verwijdering van het afval. De stortactiviteiten zijn onmiddellijk stopgezet en het veegvuil en het rioolslib wordt afgevoerd naar een vergunde verwerker.

Het slib en het veegvuil dat werd gestort op het terrein aan de Nieuwendijk zal opnieuw worden afgegraven en vervolgens naar een vergunde verwerker worden afgevoerd. Het huishoudelijk afval (drankflesjes, blikjes en plasticafval) zal worden opgeruimd en als gemeentevuil worden afgevoerd.

4. Volgens artikel 12 van het afvalstoffendecreet is het verboden afvalstoffen achter te laten of te verwijderen in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan.

Bovendien is volgens artikel 13 van het afvalstoffendecreet elke rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- en stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen, of zoveel mogelijk te beperken. Voor afvalstoffen (zoals rioolslib) afkomstig van het onderhoud van het gemeentelijk rioleringsnet in eigendom en onder verantwoordelijkheid van het stads- of gemeentebestuur, is de gemeente als producent verantwoordelijk voor het beheer ervan.

Bij het illegaal storten van rioolslib kan de gemeente bijgevolg aansprakelijk worden gesteld

bij een overtreding op de artikels 12 en 13 van het afvalstoffendecreet.

5. De verantwoordelijke van dergelijke vervuiling kan worden vervolgd wegens overtreding van de artikels 12 en 13 van het afvalstoffendecreet.
6. Indien de stad Beringen illegaal rioolslib heeft gestort, is deze gemeente in overtreding met de artikels 12 en 13 van het afvalstoffendecreet.
7. Mijn administratie beschikt terzake over geen gegevens.
8. Rioolslib dient te worden afgevoerd naar een inrichting die vergund is voor de verwerking of de behandeling van rioolslib. Concreet zijn volgende bestemmingen mogelijk :
 - inrichtingen waar het rioolslib wordt ontwaterd, waarna het wordt afgevoerd naar een categorie 2-stortplaats ;
 - Inrichtingen waar het rioolslib fysico-chemisch wordt behandeld. Met dit procédé krijgt men een scheiding tussen de zandfractie en de slibfractie. De zandfractie kan mits het verkrijgen van een gebruikscertificaat worden hergebruikt als secundaire grondstof. De slibfractie dient daarentegen te worden gestort.

Iedere producent van afvalstoffen dient jaarlijks aan de OVAM de bestemming van zijn afvalstoffen (i.c. rioolslib) mee te delen. Wat de verwijdering van rioolslib betreft, kunnen zich concreet volgende twee mogelijkheden voordoen :
 a) de ruiming gebeurt door de gemeente : de melding dient door de gemeente te gebeuren ;
 b) de ruiming gebeurt door een externe firma : de melding dient door deze firma te gebeuren.

Wat de melding 1998 (productiejaar 1997) betreft, werd er door vijf gemeenten (of steden) de verwijdering van rioolslib gemeld, namelijk Balen, Lubbeek, Meeuwen-Gruitrode, Gent, Sint-Niklaas en Lede. De bestemming was telkens een firma die vergund is voor het verwerken van deze afvalstof.

9. De afdeling Milieu-inspectie houdt toezicht op de inrichtingen die rioolslib verwerken. In Limburg zijn drie bedrijven vergund voor het verwerken van dit afval.

Eén van deze bedrijven werd vorig jaar geverbaliseerd omdat het toen nog niet beschikte over de nodige milieuvergunning.

Vraag nr. 189
van 21 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Luchthaven Oostende – Geluidshinder

Op zaterdag 2 januari 1999 om 8.06 uur vloog de Ilyushin 76MA met registratienummer URUCT (Flight KH03563) bij de landing op de Oostendse luchthaven twee vierkante meter pannen van het dak van een woning gelegen aan de Torhoutses-teenweg. Ook een rolluik werd weggezogen. Het zoveelste incident op een rij, gelukkig zonder slachtoffers.

Ilyushins zijn extreem lawaaierige vliegtuigen (zo'n 105 dBA in tuintjes van de woonwijk Nieuwe Koers, gemeten 's nachts, windrichting 180°, tijdens take-off) zonder geluidscertificatie, die eigenlijk niet thuishoren op de luchthaven van Oostende (aanvliegroute boven woonwijken, scholen en winkelcentra). In Nederland (Beek) werden dergelijke toestellen na een aantal zware incidenten volledig verboden, wat perfect mogelijk is gezien de geldende Europese regelgeving.

Omdat de Vlaamse regering dit Nederlandse voorbeeld, dat prioriteit geeft aan de leefkwaliteit en de veiligheid van de omgeving, niet wil volgen, probeert ze dan maar water en vuur te verzoenen. Om de geluidsoverlast een klein beetje te beperken wordt de Ilyushins gevraagd een speciale aanvliegroute te volgen. Deze richtlijn, waarbij men niet de normale (veilige) ILS-aanvlieghoek moet volgen maar in feite vraagt om te vliegen op de rand van de mogelijkheden van het systeem, vergt het uiterste van de piloot. Dit houdt naar mijn mening zware risico's in. De talrijke incidenten bevestigen mijn standpunt.

Werden er reeds stappen gezet om de geluidshinder aan te pakken en zo ja, welke ? Of wordt de overlast verder gedoogd ?

Is het inzetten van dit type vliegtuig volgens de minister nog verantwoord ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Gecoördineerd antwoord*Aspect ruimtelijke ordening*

Vliegtuigen van het type Ilyushin zijn verplicht speciale voorschriften te volgen bij aanvliegen naar de luchthaven Oostende (naderingsprocedure opgenomen in de AIP-voorschriften).

Specifiek met betrekking tot de IL-76 en IL-78 toestellen werden reeds maatregelen genomen om dakpanschade en geluidsoverlast te beperken.

- De piloot moet in finale een glijpad van 3,5° volgen in plaats van de normale 3°, waardoor het toestel hoger boven de woongebieden vliegt. Hierdoor wordt tevens het aantal gevallen van dakpanschade beperkt.

Buiten deze enkele gevallen van dakpanschade is er nog geen enkel incident met IL-76 tijdens de landing bekend, zodat deze procedure, hoewel ze niet ideaal is voor een piloot, toch als veilig kan worden bestempeld. Het is evenwel niet opportuun om een nog hogere vliegroute of een aanvliegroute niet recht op de piste uit te stipelen, aangezien dan wel op de veiligheid zou moeten toegegeven worden.

- De piloot moet een long-landing uitvoeren, dit betekent een landing voorbij de drempel, wat met een piste van 3.200 m voor dit type van toestellen geen enkel gevaar betekent.
- Sedert januari 1999 wordt aan de IL-76 piloten tevens de opdracht gegeven om de startbaan steeds te verlaten op het einde van de baan, waardoor het gebruik van reverse kan worden vermeden. Vooral deze laatste maatregel heeft een merkbare afname van het geluid tijdens de landing van deze types met zich meegebracht.
- Voor de Vlaamse regionale luchthavens is een regeling van kracht waarbij voor nachtvluchten met toestellen die niet voldoen aan de ICAO-hoofdstuk 3-geluidsnormen (International Civil Aviation Organization), een 50 % hogere vergoeding dient te worden betaald. Deze regeling werd sedert 1 april nog uitgebreid tot de vliegtuigen van het type Ilyushin (ministerieel besluit van 10 maart 1999).

Aspect leefmilieu

Sedert 1 mei van dit jaar zijn vliegvelden opgenomen in de lijst van hinderlijke inrichtingen waar-

voor volgens de Vlarem een milieuvergunning vereist is.

Uiterlijk tegen 1 november 1999 dient de luchthaven dus een aanvraag in te dienen voor een milieuvergunning, waarna de normale procedure voor het verlenen van deze vergunning zijn beslag krijgt.

**Vraag nr. 191
van 21 april 1999
van mevrouw VERA DUA**

Sidmar Gent – Dioxine-uitstoot

De aandacht voor de dioxineproblematiek werd de laatste tijd vooral geconcentreerd op de huisvuilverbrandingsinstallaties. Dat ook nog andere en belangrijke bronnen van dioxine-uitstoot aanwezig zijn in Vlaanderen, wordt daarbij soms over het hoofd gezien.

Ik denk daarbij in de eerste plaats aan de ferro-industrie, waarbij het Gentse staalbedrijf Sidmar de grote koploper is. Emissiemetingen in 1996-1997 wezen uit dat Sidmar een dioxine-uitstoot heeft van 8,6 tot 18,8 ng TEQ/Nm³ (ng : nanogram ; TEQ : toxisch equivalent ; Nm³ : normaal kubieke meter), terwijl 0,1 ng TEQ/Nm³ als norm wordt gehanteerd voor verbrandingsinstallaties.

Door de afdeling Milieu-inspectie van Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) werd in overleg met het bedrijf een actieprogramma tot vermindering van de dioxine-uitstoot opgesteld (cfr. mijn actuele vraag van 10 juni 1998 ; *Handelingen nr. 47 van 10 juni 1998, blz. 16-17 – red.*). Volgens dit actieprogramma moest Sidmar tegen eind 1998 de norm van 2,5 nanogram per kubieke meter toxisch equivalent halen, en tegen eind 1999 moet de norm van 0,5 nanogram worden gehaald.

Graag had ik van de minister vernomen wat de stand van zaken op dit moment is.

1. Er werden rond de jaarwisseling nieuwe dioxinemetingen bij Sidmar uitgevoerd.

Wat zijn de resultaten van deze metingen en welke reducties van de dioxine-uitstoot van Sidmar werden opgemeten ?

2. Welke maatregelen werden ondertussen door het bedrijf genomen teneinde de dioxine-uitstoot te reduceren ?

Werd daarbij de vooropgestelde waarde van 2,5 ng TEQ/m³, die tegen eind 1998 moest worden bereikt, overschreden en zo ja, wat is daarvan de oorzaak ?

3. Indien de vooropgestelde waarde van 2,5 ng TEQ/m³ eind 1998 niet werd gehaald, welke maatregelen werden dan genomen door de afdeling Milieu-inspectie ?
4. Welke saneringsmaatregelen worden door het bedrijf voor de nabije toekomst in het vooruitzicht gesteld en binnen welke termijn ?
5. Welke maatregelen worden door de minister in het vooruitzicht gesteld indien blijkt dat Sidmar in de toekomst de vooropgestelde milieudoelstellingen niet haalt ?

Antwoord

Vooraf wil ik verduidelijken dat in het gevoerde beleid met betrekking tot de reductie van de dioxine-uitstoot niet alleen aandacht is besteed aan de huisvuilverbrandingsinstallaties, maar ook aan andere afvalverbrandingsinstallaties en aan de betrokken industriële sectoren.

In het MINA-plan 2 (Plan voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur), is hieromtrent overigens een specifieke actie 26 opgenomen.

Reeds op 16 december 1997 heb ik de bevoegde administratie samen met vertegenwoordigers van de geïsoleerde industriële installaties in een werkvergadering samengeroepen, met de opdracht dringend werk te maken van een actieplan tot vermindering en beheersing van de dioxine-uitstoot van industriële installaties.

Als gevolg van deze opdracht hebben de geïsoleerde bedrijven onderzoeken aangevat en maatregelen getroffen. De afdeling Milieu-inspectie van haar kant heeft terzake in haar hoedanigheid van toezichhoudende overheid op 6 april 1998 een aanmaning gestuurd aan de NV Sidmar.

Ten slotte werden bij besluit van 19 januari 1999 voor de relevante industriële sectoren dwingende dioxinenormen ingeschreven in titel II van Vlarem. Vlaanderen is daarmee koploper in Europa.

Op de concrete vraagstelling kan ik het volgende antwoorden.

1. In de loop van 1998 werden in opdracht van de NV Sidmar in totaal 172 emissiebepalingen van dioxinen en furanen uitgevoerd op de schouwen aan de bakzijde van de beide sinterfabrieken. Dit gebeurde door het Duitse laboratorium GfA (tijdens 64 meetdagen, telkens 2 of 3 metingen over een periode van 3 uur) en door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) (tijdens 40 meetdagen, groten-deels parallel met GfA).

De resultaten van deze metingen tonen aan dat er sterke schommelingen optreden in de dioxine-uitstoot. Dit hangt samen met het feit dat in de loop van 1998 door de NV Sidmar allerlei experimenten werden uitgevoerd in het kader van de zoektocht naar effectieve maatregelen ter beperking van de dioxine-uitstoot. Tussen begin en eind 1998 viel echter een onmiskenbare dalende trend waar te nemen.

Tussen 1 januari en 31 maart 1999 werden al op 25 dagen dioxinebepalingen uitgevoerd op de schouwen van de twee sinterfabrieken, en dit door zowel GfA als het Nederlandse laboratorium Tauw. Dit groot aantal metingen levert dus een bijna continu beeld op van de dioxineconcentratie in de rookgassen van deze installaties.

Op blz. 1791 en 1792 wordt een **overzicht** gegeven van de meetresultaten van de VITO en van Tauw (erkende laboratoria in het Vlaamse gewest) tot en met 30 maart 1999.

2. In de loop van 1998 voerde de NV Sidmar talrijke experimenten uit die moeten bijdragen tot een blijvende beperking van de dioxine-emissie van de sinterfabrieken.

Deze experimenten omvatten onder meer : het onderzoek naar de ingezette grondstoffen en reststoffen (gebruik van drinkwater in plaats van kanaalwater, stopzetting van het gebruik van bepaalde producten), de toepassing van inhibitoren die dioxinevorming tegengaan (onder andere poederkalk, carbamine, ureum, ...), contacten met deskundigen en buitenlandse collega's, investeringen in procesaanpassingen (onder andere temperatuur van de rookgassen, waterinjectie, stofbeheersing, snelheid van de sinterketting, additieven, ...), de zoektocht naar een snel implementeerbare end-of-pipe oplossing en onderzoek naar alternatieve emissiebeperkende maatregelen. Tijdens overleg met buitenlandse staalbedrijven werd het sinterproces onderling vergeleken. De NV Sidmar trad toe tot de "Arbeitsgemeinschaft" van Duitse staal-

bedrijven, die samen werken aan de ontwikkeling van een nageschakelde techniek voor dioxineverwijdering uit de rookgassen, via de injectie van bruinkool.

De implementatie van een aantal maatregelen leidde tot de waargenomen reductie van de dioxine-uitstoot, op verschillende dagen zelfs tot een concentratie van minder dan 2,5 ng TEQ/Nm³. Zoals ook blijkt uit de **tabel**, zorgde dit er echter niet voor dat eind 1998 het door de afdeling Milieu-inspectie vooropgestelde doel, met name het voortdurend bereiken van een emissieconcentratie van minder dan 2,5 ng TEQ/Nm³, werd gehaald. Volgens het bedrijf kwam dit omdat er, ondanks alle onderzoek en metingen en de massale inzet van middelen en mensen, nog onvoldoende kennis voorhanden zou zijn over de precieze oorzaken en de mechanismen van de dioxinevorming.

3. De afdeling Milieu-inspectie oordeelde op basis van het evaluatieverslag 1998 dat door de NV Sidmar op 23 februari 1999 werd ingediend dat, ondanks al de inspanningen van het bedrijf, er eind 1998 nog geen procesomstandigheden waren doorgevoerd die ervoor zorgden dat de emissie van de beide sinterfabrieken lager lag dan 2,5 ng TEQ/Nm³.

De afdeling Milieu-inspectie concludeerde daarom dat op 31 december 1998 aan de aanmaning van 6 april 1998 geen afdoend gevolg werd gegeven.

Om deze reden werd door het afdelingshoofd van de afdeling Milieu-inspectie op 26 maart 1999 een nieuwe aanmaning gegeven in uitvoering van artikel 64 van titel I van Vlarem.

Uit het evaluatierapport van de NV Sidmar leidde de afdeling Milieu-inspectie af dat het bedrijf in de loop van november 1998, door het nemen van een specifieke set van maatregelen, erin geslaagd was de dioxine-uitstoot voortdurend te beperken tot minder dan 2,5 ng TEQ/Nm³.

Omdat dit pakket van maatregelen op dat moment de meest sluitende garantie leek te bieden dat deze doelstelling aanhoudend kon worden bereikt, maande de afdeling Milieu-inspectie de NV Sidmar op 26 maart 1999 aan om vanaf 19 april 1999 te werken onder de condities die werden aangehouden tijdens de periode van 4 tot en met 20 november 1998, zoals beschreven in het evaluatierapport van de NV Sidmar.

Deze maatregelen waren concreet :

- het niet inzetten van de recuperatiebedding (met onder meer het slib van de staalfabriek, walsoxiden en hoogovenstof) ;
- het gebruik van drinkwater in plaats van kanaalwater ;
- het inzetten van elektrofilterstof enkel afkomstig van het eerste veld van de elektrofilter ;
- het gebruik van poederkalk (Ca(OH)₂) ;
- het gebruik van fijne kalksteen (CaCO₃).

De afdeling Milieu-inspectie gaf de NV Sidmar de kans per kerende een volwaardig alternatief voor de voornoemde maatregelen voor te stellen, dat door empirische vaststellingen onderbouwde en sluitende garanties bood dat minstens hetzelfde emissieniveau kon worden bereikt.

Verder werd in deze nieuwe aanmaning het uiteindelijke streefdoel, opgenomen in de oorspronkelijke aanmaning van 6 maart 1999, hernomen : tegen uiterlijk 31 december 1999 dient de NV Sidmar een verdere reductie van de dioxine-uitstoot te realiseren, met een beperking van de emissieconcentratie tot minder dan 0,5 ng TEQ/Nm³ (omgerekend naar 16 volumepercent zuurstof in de droge rookgassen) op alle schouwen van de twee sinterfabrieken. Hiertoe dient de NV Sidmar zo snel mogelijk alle maatregelen te (laten) onderzoeken die deze emissiebeperking binnen het aangegeven tijdsbestek moeten mogelijk maken, en deze aldus te implementeren op de beide sinterfabrieken.

In antwoord op deze aanmaning stelde de NV Sidmar op 15 april 1999 dat men niet wenste af te stappen van het gebruik van de recuperatiebedding en dat men het eigen programma onverminderd wenste voort te zetten. Men trok in deze brief ook de correlatie tussen de dioxine-emissie van de sinterfabrieken en de in de omgeving vastgestelde dioxinecontaminatie (depositie, hoefemelk) in twijfel.

De afdeling Milieu-inspectie reageerde op 30 april 1999 met onder meer de vraag aan de NV Sidmar om duidelijk aan te geven waarin de gekozen aanpak bestaat die moet verzekeren dat de vooropgestelde doelstelling (2,5 ng TEQ/Nm³) zou worden gehaald. Verder werd

opnieuw gevraagd naar een duidelijke planning van de maatregelen voor de komende maanden die ertoe moeten leiden dat de doelstelling voor eind 1999 (0,5 ng TEQ/Nm³) zal worden gehaald. De afdeling Milieu-inspectie stelde dat, indien verdere experimenten aanleiding zouden geven tot een dioxineconcentratie in de rookgassen van meer dan 2,5 ng TEQ/Nm³, dit uiteraard volledig op de verantwoordelijkheid van de NV Sidmar zou gebeuren en zou ingaan tegen de in de aanmaning van 26 maart 1999 vooropgestelde doelstelling.

Op 6 mei 1999 reageerde de NV Sidmar op deze brief van de afdeling Milieu-inspectie. Hieruit blijkt dat het bedrijf de experimenten wil voortzetten om de rol van de fysische parameters van de ingezette grond- en reststoffen op het dioxinevormingsproces duidelijk te maken. Het bedrijf herhaalt dat men geen sluitende garantie kan geven over de resultaten die zullen worden bereikt, maar dat men alles in het werk wil stellen om zo snel als mogelijk alle bepalingen inzake dioxine-emissies te bereiken.

Sinds 5 maart 1999 liggen alle gerapporteerde meetwaarden van de dioxineconcentraties in de schouwen van de sinterfabrieken lager dan 2,5 ng TEQ/Nm³.

4. De NV Sidmar doet in het kader van het programma voor de beperking van de dioxine-emissie de volgende ingrepen en investeringen.

In april 1999 liepen de eerste experimenten met de injectie van een bruinkoolcokesmengsel in de rookgassen van sinterfabriek 1. De bouw van een injectie-installatie voor bruinkool in de rookgassen van sinterfabriek 2 is gepland vanaf mei 1999. De vermoedelijke uitvoeringstermijn voor de bouw bedraagt acht maanden. Indien blijkt dat deze techniek voldoet, zal men ook op sinterfabriek 1 een dergelijke installatie bouwen. Hierbij moet vooral het gevaar op explosies of zelfontbranding van het filterstof worden onderzocht. In mei 1999 zullen de slibcentrifuges voor staalfabriekslib in gebruik worden genomen (steekvast maken van het slib). De vernieuwde tweede elektrofilter van sinterfabriek 2 zal in augustus 1999 in gebruik worden genomen. Eind dit jaar wordt de rondkoeler voor sinterfabriek 2 gebouwd, zodat die begin 2000 in gebruik kan worden genomen.

5. Zoals blijkt uit het antwoord op de vorige vragen, worden de door het bedrijf getroffen saneringsmaatregelen nauwgezet opgevolgd door de Milieu-inspectie uit oogpunt van de vooropgestelde doelstellingen.

Sinterfabriek 1 (bakzijde)		Sinterfabriek 2 (bakzijde)	
Datum	PCDD/F ng/TEQ/Nm ³	Datum	PCDD/F ng TEQ/Nm ³
VITO			
24/04/98	12,20		
12/05/98	38,20		
25/05/98	4,17	26/05/98	4,28
02/06/98	16,00		
11/06/98	6,25	08/06/98	11,00
15/06/98	4,38	16/06/98	2,14
02/07/98	3,40	29/06/98	8,31
14/07/98	2,04		
13/08/98	2,49	14/08/98	3,45
17/08/98	3,77		
28/08/98	3,65	27/08/98	8,36
01/09/98	2,14	02/09/98	5,88
09/09/98	4,25	08/09/98	2,13
24/09/98	6,61	25/09/98	9,00
01/10/98	5,30	02/10/98	5,13
08/10/98	5,05	07/10/98	11,00
		20/10/98	12,7

Sinterfabriek 1 (bakzijde)		Sinterfabriek 2 (bakzijde)	
Datum	PCDD/F ng/TEQ/Nm ³	Datum	PCDD/F ng TEQ/Nm ³
04/11/98	0,85	05/11/98	0,73
		12/11/98	1,71
13/11/98	1,31		
18/11/98	0,83	19/11/98	1,09
25/11/98	2,35	26/11/98	2,80
09/12/98	4,09	10/12/98	6,30
16/12/98	3,83	15/12/98	4,26
20/01/99	1,67	21/01/99	1,96
		27/01/99	3,15
04/02/99	0,80	03/02/99	0,89
TAUW			
16/03/99	1,40		
17/03/99	0,42		
18/03/99	0,70		
23/03/99	0,45		
30/03/99	0,84		

Alle concentraties zijn uitgedrukt in nanogram toxiciteitsequivalenten dioxinen en furanen per normaal kubieke meter droge rookgassen (ng TEQ/Nm³), bij het actuele zuurstofgehalte.

Vraag nr. 192
van 21 april 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Putwaterkwaliteit – Oost-Vlaanderen

Uit de krant verneem ik dat het putwater in de provincie Oost-Vlaanderen sterk verontreinigd is. Een studie terzake van de TMVW (Tussengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Waterbedeling) vermeldt een aantal gemeenten uit Oost-Vlaanderen (Afsnee, De Pinte, Sint-Martens-Latem, Nevele, Zulte, Kruishoutem, Herzele, Lede, Mere, Wichelen, Zottegem en Ronse).

1. Wat zijn de precieze oorzaken van de slechte waterkwaliteit in Oost-Vlaanderen ?
2. Werde een dergelijke studie ook gemaakt in de gemeenten van het Meetjesland ?

Zo ja, wat zijn de resultaten ?

Indien die resultaten even verontrustend blijken, wordt er dan een campagne opgezet of worden er andere maatregelen genomen om de bevolking te doen aansluiten op het drinkwater-net ?

3. Zo er nog geen dergelijke studie is voor het Meetjesland, bestaan er dan plannen terzake ?

Antwoord

1. De studie van de TMVW liet volgende conclusies toe.

Gemiddeld werden in 83 % van de onderzochte putwaters, bij de gemeten parameters, overschrijdingen vastgesteld van de normen zoals bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 15 maart 1989 houdende technische reglementering inzake drinkwater. In 21 % van de onderzochte gevallen had deze non-conformiteit enkel betrekking op comfortparameters (pH, hardheid en ijzer). In 62 % van de onderzochte gevallen werd eveneens een overschrijding van de toxische parameters (nitraat, nitriet, ammonium, oxideerbaarheid) en/of bacteriologische parameters (totale coliformen, fecale coliformen, fecale streptokokken) vastgesteld.

De oorzaken van deze slechte waterkwaliteit in ondiepe freatische lagen zijn niet gemakkelijk eenduidig aan te wijzen en zijn een combinatie van puntbronnen (lekkende rioleringen, septi-

sche putten, mazouttanks, ...), diffuse bronnen (bemesting, hemelwater, ...), alsook van nature uit aanwezige stoffen (zie verder).

2 en 3. In de gemeenten van het Meetjesland werd, noch door de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW), noch door de afdeling Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) een uitvoerige studie gemaakt over de waterkwaliteit van individuele putwaters. De gegevens met betrekking tot de waterkwaliteit van de private grondwaters worden momenteel wel verzameld door het ministerie van Volksgezondheid.

Een studie over de grondwaterkwaliteit in de provincie Oost-Vlaanderen in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap, wordt momenteel afgewerkt. De resultaten zullen in boekvorm in het najaar van 1999 verschijnen. Uit deze studie blijkt dat de grondwaterkwaliteit in het Meetjesland niet abnormaal afwijkt van die in de rest van de provincie Oost-Vlaanderen. Verschillen zijn dikwijls te wijten aan natuurlijke omstandigheden.

Het grondwater in het Kwartair vertoont sporen van antropogene beïnvloeding, wat tot uitting komt in verhoogde waarden van onder andere nitraat. Het water van het Kwartair is meestal hard. De kwaliteit van het grondwater in het Ledo-Paniseliaan vertoont sporen van antropogene beïnvloeding in het freatisch gedeelte. Het Landeniaanwater is over het algemeen relatief sterk gemineraliseerd. Door natuurlijke verschijnselen is eveneens veel ijzer in het water aanwezig.

Voor het Meetjesland werden nog volgende vaststellingen gedaan.

- In het Kwartair worden overschrijdingen van de drinkwaternorm vastgesteld voor chloride, sulfaat en ijzer. Dit is voornamelijk te wijten aan natuurlijke omstandigheden.
- Het Ledo-Paniseliaan vertoont een toenemende verzilting naar het noorden toe.
- Het Landeniaan vertoont hogere waarden voor ijzer, chloride, sulfaat en totale hardheid in het noorden van de provincie dan in het zuiden. Het water is dus in het noorden alkalisch, hard en zeer sterk gemineraliseerd. Dit is voornamelijk te wijten aan natuurlijke verschijnselen.

De VMW biedt aan de consumenten de mogelijkheid om gratis en eenmalig het putwater te laten analyseren wanneer de persoon in kwestie nog niet is aangesloten op het openbare distributienet en wanneer het niet gaat om hemelwaterputten. Voor anderen biedt de VMW de mogelijkheid tot putwateronderzoek tegen betaling. De analyseresultaten worden vergeleken met de normen zoals bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 15 maart 1989 houdende technische reglementering inzake drinkwater.

**Vraag nr. 195
van 30 april 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Gemeentelijke Vlarem-ambtenaren – Toezichtsbevoegdheid

Artikel 29, § 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt : "Het toezicht over alle inrichtingen zal door de overeenkomstig § 1 van dit artikel aangewezen ambtenaren uitgeoefend worden".

In de eerste paragraaf van artikel 29 van het milieuvergunningsdecreet delegeert de wetgever aan de Vlaamse regering (Vlaamse Executieve) de bevoegdheid om ambtenaren aan te wijzen zonder differentiatie te maken inzake bevoegdheid. Dit is volledig conform de parlementaire voorbereiding van het milieuvergunningsdecreet. Tijdens de debatten werd het volgende bepaald : "De bevoegde ambtenaren kunnen toezicht uitoefenen op alle inrichtingen en hun bevoegdheid strekt zich uit tot alle tekortkomingen die zij vaststellen."

In artikel 58 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (Vlarem) wordt wel onderscheid in de opdracht van de aangewezen ambtenaren gemaakt. De door de gemeente aangewezen agenten van gemeentelijke politie en technische ambtenaren van de gemeente, ongeacht hun statuut, die in het bezit zijn van het bekwaamheidsbewijs bedoeld in artikel 61, zijn belast met het toezicht over de inrichtingen van klasse 2 en 3.

Er is dus geen volledige overeenstemming tussen bovenvermelde bepalingen van het milieuvergunningsdecreet en Vlarem. Doordat het decreet echter hoger staat in de hiërarchie van normen, is het passend aan de bepalingen van het decreet prioriteit te verlenen.

De afbakening van de bevoegdheden van de Vlaamse ambtenaren bij besluit van de Vlaamse regering, creëert niet alleen een conflict met bepalingen van het milieuvergunningendecreet, maar ook met artikel 29 van het Strafwetboek, waardoor bovenvermelde ambtenaren verplicht zijn om elke overtreding op de naleving van het milieuvergunningendecreet, zijn uitvoeringsbesluiten en de bepalingen van de milieuvergunning te verbaliseren.

1. Kunnen de aangewezen gemeentelijke Vlaamse ambtenaren overeenkomstig artikel 29, § 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunningen het toezicht over alle inrichtingen uitoefenen? Is de Vlaamse ambtenaar bijvoorbeeld bevoegd om er zich van te vergewissen of de in bedrijf gestelde inrichtingen van eerste klasse op het grondgebied van de gemeente vergund zijn?
2. Heeft de eventuele afbakening van de bevoegdheden van de gemeentelijke Vlaamse ambtenaren ook een beperking tot gevolg inzake vrije toegang tot de inrichtingen?

Antwoord

1. Artikel 29, § 1 van het milieuvergunningendecreet bepaalt in het algemeen wie wordt belast met het toezicht op de toepassing van het milieuvergunningendecreet, van titels I en II van Vlaamse ambtenaren en van de eigenlijke milieuvergunning, namelijk: de officieren van gerechtelijke politie krachtens hun algemene toezichtsbevoegdheid, de burgemeester, en de ambtenaren aangewezen door de Vlaamse regering.

Artikel 29, § 3 van het milieuvergunningendecreet bepaalt dat het toezicht over alle inrichtingen wordt uitgeoefend door de ambtenaren die de Vlaamse regering overeenkomstig § 1 van artikel 29 aanwijst. Met deze bepaling wordt bedoeld dat alle ingedeelde inrichtingen aan toezicht onderworpen zijn en dat dit toezicht enkel kan worden uitgeoefend door de ambtenaren die door de Vlaamse regering aangewezen zijn.

De finaliteit van deze bepaling kan niet zijn dat elke aangewezen ambtenaar bevoegd zou zijn om toezicht uit te oefenen op elke inrichting, van welke klasse dan ook en ongeacht de aard van de activiteit die er wordt uitgeoefend, wat totaal voorbij zou gaan aan een doelmatige organisatie van de toezichtsbevoegdheid.

Vooreerst is het logisch dat, waar de toezichtsbevoegdheid van de burgemeester wordt beperkt tot de hinderlijke inrichtingen van klasse 2 en 3, de gemeentelijke agenten en ambtenaren niet over een ruimere bevoegdheid zouden beschikken. Anderzijds dienen de meer gespecialiseerde en uitgebreide toezichtstaken op de grote klasse 1-bedrijven aan daartoe uitgebouwde inspectiediensten te worden toegewezen. Evenzeer is het duidelijk dat ambtenaren die bevoegd en gespecialiseerd zijn in de volksgezondheid of het ontginningsbeleid, geen toezicht dienen uit te oefenen op inrichtingen waar deze aspecten niet aan de orde komen.

In die zin heeft de Vlaamse regering dus vrij kunnen bepalen welke toezichtsambtenaren worden aangewezen en wat de omvang is van hun opdracht.

Afgezien van de bovenvermelde argumentatie, is het zo dat niet kan worden voorbijgegaan aan de rechtskracht van bepalingen van een besluit dat niet door enige onwettigverklaring of vernietiging is aangetast.

Artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering heeft betrekking op de aangifteplicht van ambtenaren "in de uitoefening van hun ambt". Dit betekent dat elke ambtenaar die tijdens de uitoefening van zijn ambt kennis krijgt van een misdrijf, daarvan aangifte dient te doen bij de procureur des konings. Dit heeft echter als dusdanig niets te zien met de problematiek van de toezichtsbevoegdheid en het verplicht die ambtenaar niet om alle mogelijke misdrijven buiten zijn bevoegdheidsdomein te gaan opsporen.

2. Het recht op vrije toegang van de gemeentelijke Vlaamse ambtenaren is afgebakend door dezelfde bevoegdheidsbepalingen als vastgelegd in artikel 58 van titel I van Vlaamse ambtenaren. Deze ambtenaren beschikken dus, volgens de modaliteiten van artikel 30, § 3 van het milieuvergunningendecreet en artikel 63, § 1 van titel I van Vlaamse ambtenaren, over een recht op vrije toegang voor alle inrichtingen van klasse 2 en 3.

Voor de inrichtingen van klasse 1 is er eveneens een recht op toegang, voorzover dit verband houdt met het uitvoeren van technische controles, zoals het nemen van afvalwater- en bodemonsters of het meten van de geluidshinder.

Vraag nr. 198
van 7 mei 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Intercommunale Isvag – Statutaire verwerkingsbeperkingen

Zie :
 Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting
 Vraag nr. 84
 van 7 mei 1999
 van de heer Johan Malcorps
 Blz. 1823

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 199
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
 Vraag nr. 100
 van 7 mei 1999
 van mevrouw Marijke Dillen
 Blz. 1745

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 202
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Historisch verontreinigde gronden – Stand van zaken

De lijst van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden, wordt geregeld aangepast.

1. Hoeveel keer werd deze lijst reeds aangepast en om welke redenen ?
2. Welke dossiers zijn vandaag vermeld op deze lijst ?

Wat zijn de verwachtingen op het vlak van de sanering, en tegen wanneer dient deze sanering te worden gerealiseerd ?

Welk budget werd hiervoor op de begroting van het Vlaams Gewest ingeschreven ?

3. In hoeveel en welke dossiers zijn de saneringswerken ondertussen uitgevoerd ?

Wat is de totale kostprijs hiervan voor het Vlaams Gewest ?

Antwoord

1. In uitvoering van de bepalingen van artikel 30 van het decreet van 22 februari 1995 wees de Vlaamse regering op 4 maart 1997 de eerste lijst van historisch verontreinigde gronden aan waar bodemsanering moet plaatsvinden. Deze lijst werd aangepast (schrappingen en aanvullingen) door de besluiten van de Vlaamse regering van de volgende data : 21 mei 1997 ; 20 januari 1998 ; 7 juli 1998 ; 23 maart 1999.

De lijst werd om de volgende redenen aangepast :

- schrappingen komen voor doordat de saneringsplichtige verdere onderzoeksinspanningen heeft geleverd of saneringswerken heeft uitgevoerd waaruit blijkt dat op deze gronden geen (verdere) bodemsanering moet plaatsvinden (bv. het beschrijvend bodemonderzoek heeft aangetoond dat de historische verontreiniging geen ernstige bedreiging vormt) ;
- de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) ontvangt voortdurend nieuwe oriënterende bodemonderzoeken (in het kader van een decretale verplichting zoals bij de overdracht van gronden of zoals de periodieke verplichting tot onderzoek van gronden met risicoactiviteiten) waaruit blijkt dat gronden aangetast

zijn door een historische verontreiniging die aanleiding geeft tot bodemsanering.

2. Op deze lijst van historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden, zijn de kadastrale percelen opgenomen waarvan een oriënterend bodemonderzoek heeft uitgezeten dat er aanwijzingen zijn dat de historische bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt.

Momenteel zijn 3.277 kadastrale percelen (uit 1.104 dossiers) opgenomen op deze lijst.

In het Milieubeleidsplan 1997-2001 (Hoofdstuk 6 : Verspreiding van milieugevaarlijke stoffen) werden doelstellingen geformuleerd voor de sanering van de historisch verontreinigde gronden :

- de sanering van de meest urgente historische bodemverontreinigingen moet zijn aangevat vóór 2006 (de OVAM-prioriteit 1) ;
- de sanering van de urgente historische bodemverontreinigingen moet zijn aangevat vóór 2021 (de OVAM-prioriteit 2) ;
- alle historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden, moeten worden gesaneerd vóór 2036 (de OVAM-prioriteiten 3 en 4).

Momenteel zijn 644 dossiers opgenomen in prioriteit 1, 122 in prioriteit 2, 120 in prioriteit 3 en ten slotte 218 in prioriteit 4.

De verplichtingen tot bodemsanering worden opgelegd aan de saneringsplichtige, na aanmaning.

Enkel indien de op deze wijze aangewezen persoon :

- niet of in onvoldoende mate optreedt en na een hernieuwde aanmaning geen gevolg geeft aan de hem opgelegde verplichtingen,
- niet gehouden is tot bodemsanering over te gaan krachtens de artikelen 10 of 31 van het bodemsaneringsdecreet,

kan de OVAM ambtshalve optreden. Jaarlijks wordt op voorstel van de OVAM door de Vlaamse regering een lijst vastgesteld van de bodemsaneringen waarvan de uitvoering ambtshalve door de OVAM in de loop van het volgende jaar zal worden begonnen of voortgezet.

Ze vermeldt de raming van de kosten die definitief ten laste van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur (MINA-fonds) komen.

Daarnaast kan de OVAM veiligheidsmaatregelen treffen indien de verontreiniging een onmiddellijk gevaar vormt.

3. Zoals ook werd opgenomen in het verslag aan het Vlaams Parlement met betrekking tot de uitvoering van het bodemsaneringsdecreet, werden reeds in 16 dossiers eindverklaringen uitgekeerd waarin de resultaten van de bodemsaneringswerken worden vastgesteld. In ruim 50 dossiers werd in het beschrijvend bodemonderzoek aangetoond dat de historische bodemverontreiniging geen ernstige bedreiging vormde.

Daar de verplichtingen werden vervuld door de saneringsplichtige, heeft dit geen financiële gevolgen voor het Vlaams Gewest.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 54
van 22 maart 1999
van de heer ARNOLD VAN APEREN

Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken

De Vlaamse regering keurde op 19 december 1997 het besluit tot wijziging van het besluit van 31 juli 1991 inzake gezondheidspromotie goed, waardoor de samenwerkingsverbanden voor bovenlokaal gezondheidsoverleg en -organisatie (LOGO's) konden worden opgericht. Dit besluit is de aanloop tot een kaderdecreet dat de basistructuren in de preventieve sector in Vlaanderen met de bestaande actoren, de LOGO's, het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG) en het wetenschappelijk operationeel onderzoek moet vastleggen.

Initieel bestreken de LOGO's regio's die 250.000 tot 300.000 inwoners omvatten. In het besluit van 18 december 1998 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 inzake de gezondheidspromotie, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 2 februari 1999, wordt de schaal-grootte van een LOGO gewijzigd tot een gebied dat 100.000 tot 400.000 inwoners omvat.

In het besluit wordt de wijziging gemotiveerd door het feit dat "de samenwerking inzake de preventieve gezondheidszorg die voorheen op het werkveld reeds bestond moet behouden blijven met het oog op de continuïteit in de werking van de preventieve gezondheidszorg in Vlaanderen. De erkenningsvoorwaarde inzake de schaalgrootte van de lokale gezondheidsnetwerken vermeld in het besluit van 19 december 1997 stemt bovendien niet overeen met de realiteit op het werkveld".

In de Kempen zijn er problemen met betrekking tot de oprichting van de LOGO's. Een aantal gemeenten wil naast de twee bestaande LOGO's (de Zuiderkempen en de Noorderkempen) een derde LOGO oprichten in samenwerking met het Provinciaal Instituut voor Hygiëne (PIH). Naar verluidt zou de minister niet gewonnen zijn voor de oprichting van deze derde LOGO.

De realiteit op het werkveld – PIH werkt reeds jaren nauw samen met deze gemeenten in het kader van de preventieve gezondheidszorg – rechtvaardigt echter de oprichting van de derde LOGO. Bovendien zou deze derde LOGO een regio van 100.000 inwoners omvatten. Bijgevolg wordt ook aan de erkenningsvoorwaarde inzake de schaalgrootte voldaan.

1. Hoeveel LOGO's werden totnogtoe erkend ? Hoeveel gemeenten bestrijkt iedere erkende LOGO ? Hoeveel inwoners omvat iedere erkende LOGO ?
2. Hoeveel middelen krijgt iedere erkende LOGO ?
3. Welke financiële repercussies heeft het besluit van 18 december 1998 op de reeds erkende LOGO's en op het totale budget dat werd uitgetrokken voor de oprichting van de LOGO's ?
4. Welke zijn de probleemgebieden met betrekking tot de oprichting van de LOGO's ?
5. Komt het besluit van 18 december 1998 tegemoet aan de problematiek zoals die rijst in de Kempen ?

Kan een derde LOGO worden opgericht, rekening houdend met de bestaande samenwerking tussen PIH en de gemeenten en met het aantal inwoners ten belope van 100.000 ?

Dreigt de continuïteit in de werking van de preventieve gezondheidszorg in de Kempen niet in het gedrang te komen indien de derde LOGO niet wordt erkend ?

Hoeveel middelen krijgt deze LOGO eventueel indien de financiering ervan wordt berekend in verhouding tot het aantal inwoners van de betrokken zone ?

6. Wanneer zal de totale opstartfase inzake de oprichting van de LOGO's zijn afgerond ?
7. Wanneer wordt het ontwerp kaderdecreet dat de LOGO's decretaal onderbouwt ingediend ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik zijn er zeventien convenants door mij en door de betrokken vertegenwoordigers van de LOGO's ondertekend.

Dit jaar zijn er vier aanvragen van LOGO's op de administratie ontvangen voor subsidiëring. Dit zijn LOGO 2 in de provincie Vlaams-Brabant, LOGO Praam en LOGO Mechelen in de provincie Antwerpen en LOGO Zuid-Oost-Vlaanderen in de provincie Oost-Vlaanderen.

Bovendien verwacht de administratie dit jaar nog de aanvragen van de vijf overige LOGO's van de provincie Oost-Vlaanderen.

Het aantal gemeenten dat elk LOGO omvat, is verschillend van LOGO tot LOGO. Er zijn LOGO's die een heel groot gebied met veel gemeenten bestrijken. Een voorbeeld hiervan is LOGO Oostende-Veurne-Ieper-Diksmuide. Het omgekeerde geldt ook. Er bestaan LOGO's die enkel één stad en eventueel de randgemeenten bestrijken. Dit is het geval bij LOGO VGC (Brussel) en bij LOGO Antwerpen Stad.

Het aantal inwoners varieert tussen 109.570 in LOGO Maasland (provincie Limburg) en 392.513 in LOGO Antwerpen Stad (provincie Antwerpen).

2. De volgende tabel geeft een duidelijk beeld van het inwonersaantal per LOGO, en de financiële middelen in Belgische frank waarover een LOGO beschikt voor het eerste werkingsjaar.

Naam LOGO	Inwonersaantal	Financiële middelen
Regio Oostende-Veurne-Ieper-Diksmuide	349.646	7.000.000
Regio Roeselare-Tielt	227.784	5.307.367
Regio Kortrijk	278.552	6.490.262
Regio Brugge	269.158	6.271.381
Regio Zuiderkempen	212.514	4.951.576
Regio Noorderkempen	187.520	4.369.216
Regio Brussel		7.000.000
Regio Antwerpen-Noord	319.838	7.000.000
Regio Antwerpen Stad	392.513	7.000.000
Regio 1 (Vlaams-Brabant)	236.102	5.501.176
Regio 3 (Vlaams-Brabant)	244.299	5.692.167
Regio 4 (Vlaams-Brabant)	208.559	4.859.425
Regio Noord-Limburg	132.588	3.089.300
Regio Midden-Limburg	226.236	5.271.299
Regio West-Limburg	138.004	3.215.493
Regio Zuid-Limburg	168.904	3.935.463
Regio Maasland	109.570	2.552.981

3. In het totaal werd er voor het begrotingsjaar 1998, 140 miljoen uitgetrokken voor het eerste werkjaar van de LOGO's.

Volgens artikel 21quinquies, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 inzake gezondheidspromotie worden de teams voor hun werkings- en personeelskosten gefinancierd ten bedrage van maximum 7 miljoen per LOGO. Volgens artikel 21bis van datzelfde besluit omvat een LOGO 250.000 tot 300.000 inwoners.

Rekening houdende met bestaande structuren zoals palliatieve netwerken, samenwerkingsverbanden in de thuiszorg, huisartsenkringen, bestuurlijke arrondissementen, ... werd het inwonersaantal per LOGO aangepast in het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 inzake gezondheidspromotie. Dit inwonersaantal werd verruimd tot 100.000 à 400.000. Bovendien werd de financieringswijze in artikel 21quinquies, § 2 vastgesteld.

Aangezien het besluit van 18 december 1998 een aanpassing is van de realiteit en een verduidelijking is van de financiering, heeft dit besluit in principe geen financiële repercussies op de LOGO's. Het is echter logisch dat indien een vastgesteld bedrag moet worden verdeeld over een groter aantal LOGO's, het bedrag per LOGO lager wordt. Dit wordt vermeden door een proportionele financiering toe te passen.

4. Elke regio heeft te kampen met gelijkaardige problemen. Aangezien mensen uit verscheidene hoeken (huisartsenkringen, mutualiteiten, provincie- en gemeentebesturen, arbeidsgeneeskundige diensten, ...) in een LOGO bij elkaar gebracht worden om bepaalde doelstellingen te realiseren, zijn er verschillende ideeën en discussiepunten.

In de provincie Oost-Vlaanderen is er bovendien nog een grote blinde vlek te bespeuren. De enige aanvraag van Oost-Vlaanderen die de administratie ontvangen heeft, is van LOGO Zuid-Oost-Vlaanderen.

Eventueel kunnen er problemen en wrijvingen ontstaan in een provincie waar méér dan één initiatiefnemer is. Dit is het geval in de provincie Antwerpen, waar zowel de provincie als de VZW Welzijnszorg Kempen een coördinerende rol op zich genomen hadden. Het resultaat ervan is dat er in de Kempen convenants zijn afgesloten met twee VZW's, met name VZW LOGO Noorderkempen en VZW LOGO Zuiderkempen. Ook met de VZW Lokaal Gezondheidsoverleg provincie Antwerpen is er wat de LOGO's Antwerpen Noord en Antwerpen Stad betreft een convenant afgesloten. Twee andere aanvragen, LOGO Praam en LOGO Mechelen, zijn in behandeling.

5. Om, ten behoeve van het subsidiariteitsbeginsel in de gezondheidszorg, de (preventieve) gezondheidszorg toegankelijker te maken voor de plaatselijke bevolking, zijn de lokale gezondheidsoverlegorganen tot stand gekomen.

Dit zijn netwerken die lokale initiatieven of structuren bijeenbrengen. Hun taken bestaan er onder andere in om de vooropgestelde gezondheidsdoelstellingen te helpen realiseren op lokaal vlak, om aan lokale informatieverzameling te doen en om eigen lokale acties te ondernemen. Het werkveld van een LOGO bevindt zich dan ook op lokaal of loco-regionaal vlak. Ook een studie die in opdracht van de VGR (Vlaamse Gezondheidsraad) werd uitgevoerd, spreekt over de LOGO's in termen van territoria van netwerken. Gemeenten die deel uitmaken van een bepaald gebied of "territorium" behoren ook tot het betrokken LOGO waarmee reeds een convenant werd afgesloten.

Een partner van een LOGO kan een bestaande samenwerking met een organisatie of provincie voortzetten op voorwaarde dat dit in samenwerking gebeurt met de andere LOGO-partners en de organisatie of provincie. Hierdoor is tevens een continuïteit verzekerd in de werking van de preventieve gezondheidszorg.

De financiering van een LOGO gebeurt, volgens artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 inzake gezondheidspromotie, proportioneel in verhouding tot het aantal inwoners van het betrokken LOGO.

6. De opstartfase inzake de oprichting van de LOGO's zal afgerond zijn als de provincie Oost-Vlaanderen volledig zal "bedekt" zijn met LOGO's en als alle aanvragen in behandeling en die nog moeten toekomen op de administratie, volledig zijn afgehandeld.
7. Het is mijn bedoeling om de voorlopige tekst van het voorontwerp van decreet dat de LOGO's een decretale onderbouw geeft, aan alle relevante partners van de preventieve gezondheidszorg in Vlaanderen ter informatie en evaluatie voor te leggen.

**Vraag nr. 56
van 26 maart 1999
van de heer JOS GEYSELS**

Gezondheidsrisico's nabij stortplaatsen – PIH-studie

In het medisch tijdschrift The Lancet werd een studie van EuroHazcon gepubliceerd die het risico

aantoont op aangeboren afwijkingen bij mensen die in de nabijheid van een stort wonen.

Het onderzoek wees uit dat wonen binnen een straal van drie km van een stortplaats waar gevaarlijk afval wordt verwerkt, een sterk verhoogd risico inhoudt op niet-chromosomale afwijkingen. Het gaat hier om hartklepafwijkingen, open ruggen, afwijkingen van de grote bloedvaten ; andere balanceren op significante waarde : afwijking luchtpijp en slokdarm, afwijking van genitalia bij jongens en defecten van de buikwand.

België heeft ook deelgenomen aan dit onderzoek. Het PIH-Antwerpen (Provinciaal Instituut voor Hygiëne) heeft deze studie gemaakt. De storten van Beerse, Antwerpen en Olen werden betrokken in het onderzoek.

1. Is de minister op de hoogte van dit onderzoek ?

Zo ja, wat zijn de conclusies die zij verbindt aan de resultaten ervan ?
2. Wordt een verder onderzoek in het vooruitzicht gesteld in de nabijheid van alle Belgische gevaarlijke storten ?
3. Welke storten worden in België als gevaarlijk beschouwd ?
4. Welke maatregelen in het kader van de volksgezondheid rond de drie storten betrokken bij het onderzoek werden er reeds genomen of zijn er gepland ?
5. En welke maatregelen zijn er genomen of gepland voor de andere gevaarlijke storten ?

Antwoord

1. Ik ben op de hoogte van bovenvermeld onderzoek. Deze studie is een belangrijke vingerwijzing inzake de potentiële gevaren van stortactiviteiten.

De auteurs spreken zelf van een klein maar statistisch significant excess risico op een aantal niet-chromosomale congenitale misvormingen. Verder stellen zij dat nog bijkomend onderzoek nodig is. Fundamentele vraag is of er een oorzakelijk verband is. Op basis van de gegevens van de onderzoeken (vroegere epidemiologische multi-side studies) wordt geen duidelijk signaal gegeven in die richting.

Hoe dan ook leert de studie ons, samen met de gebeurtenissen rond andere "afvalverwerkende" bedrijven, dat er nog meer belang aan preventie dient te worden gehecht. In casu betekent dit een verdere preventie, het hergebruik en de recyclage van afval, hetgeen ook meer en meer gebeurt. Verder dienen we er bij bestaande stortplaatsen zorg voor te dragen dat via het opleggen van gepaste uitbatingsvoorwaarden en controle daarvan, eventuele risico's voor milieu en volksgezondheid beperkt worden tot een aanvaardbaar niveau.

2. Momenteel zijn er vanuit mijn administratie geen epidemiologische onderzoeken specifiek rond Vlaamse stortplaatsen voor gevaarlijk afval gepland. Het gaat immers nagenoeg steeds om een zeer beperkt aantal personen die in de eventuele invloedssfeer waren, zodat het bijzonder moeilijk is om statistisch zinvolle uitspraken te doen over een mogelijk risico. Ook internationaal gereputeerde statistische experts als Sjurdur Olsen en K.J. Rothman stellen dat een clusteranalyse vaak inefficiënt is in het identificeren van ziekteoorzaken en dus met de nodige soberheid moet worden gehanteerd.

Het onderzoeksteam formuleert absolute aanbeveling naar verder onderzoek, omdat er geen

duidelijke interpretatie mogelijk is van de verschillen in risico tussen de congenitale afwijkingen. Hierbij stellen zij : "Wij geloven dat systematische milieu- en gezondheids surveillance nodig is voor storten en andere vervuilingssites waar bij de bevolking of voor wetenschappers ongerustheid leeft."

De Vlaamse volksvertegenwoordiger weet evenwel dat er een grootschalige gezondheidsstudie gestart is die de aanzet moet vormen tot de uitbouw van een coherente milieu- en gezondheidssurveillance.

Studies op internationaal niveau, zoals de bovenvermelde studie, kunnen om statistische redenen meer duidelijkheid geven in het identificeren van ziekteoorzaken.

Toch blijft ook dit een zogenaamde "end of pipe" aanpak. Ware preventie van milieuziekten begint bij een overdachte vergunningverlening en het toezicht op de handhaving van de opgelegde uitbatingsvoorwaarden en normen.

3. Hierna volgt een lijst van de categorie I-stortplaatsen in Vlaanderen zoals deze ons door OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) beschikbaar werd gesteld.

Categorie I-stortplaatsen

Bedrijf	Vergund tot
Antwerpen Indaver NV Poldervlietweg 2010 Antwerpen	31.12.1999
Limburg Remo NV Loerstraat 3530 Houthalen-Helchteren	31.12.2007
Oost-Vlaanderen Oost-Vlaams Milieubeheer NV John Kennedylaan 9042 Gent	31.03.2007
West-Vlaanderen Imog Steenbakkersstraat 8550 Zwevegem	31.03.2007
Inafzo Ieperstraat 186 8980 Zonnebeke	11.09.2007

4. De drie betrokken storten staan onder toezicht van de diensten van minister Theo Kelchtermans, bevoegd voor Leefmilieu, zowel naar opleggen van gepaste uitbatingvoorwaarden toe, als naar de controle ervan.
5. Ik zal er bij minister Theo Kelchtermans ook op aandringen om de commissie Evaluatie Milieu-uitvoeringsreglementering te vragen de bestaande uitbatingvoorwaarden te toetsen aan de in deze studie vermelde gezondheidsrisico's rond stortplaatsen van gevaarlijk afval. Dit veronderstelt evenwel het daadwerkelijk opstarten van TC 8, het technisch comité dat Vlarem II onder de loep moet nemen. Dit is tot hiertoe nog niet echt gebeurd.
4. Hoe wil de minister de huisarts betrekken in het vaccinatiebeleid indien het vaccinatie- en registratiebeleid wordt verankerd binnen Kind en Gezin ?
5. Hoeveel middelen worden uitgetrokken voor deze vaccinatiedatabank ?

Antwoord

1. Vaccinaties tegen bepaalde infectieziekten kunnen in alle levensfasen gebeuren. De meeste intentingen tegen het grootste aantal ziektekiemen hebben echter plaats gedurende de eerste levensjaren, en meer precies zelfs gedurende de eerste 15 maanden. Het is dus logisch dat een vaccinatiedatabank vertrekt bij de eerste vaccinaties die worden toegediend.

In de consultatiebureaus van Kind en Gezin worden tussen 70 en 80 % van alle zuigelingen gevaccineerd. Om een goede registratie van deze activiteiten te verkrijgen, werd door Kind en Gezin een vaccinatiedatabank ontwikkeld. Deze bank is zo opgevat dat ze ook toegankelijk zal zijn voor de behandelende artsen van de zuigelingen en kinderen. Jaarlijks zal de bank aangroeien met ongeveer 60.000 nieuwe zuigelingen.

Vanaf de leeftijd van 2,5 jaar kunnen kinderen in de kleuterschool worden ingeschreven. Op dat ogenblik komen zij onder het Medisch Schooltoezicht, dat vanaf 1 september 2000 een geïntegreerd deel wordt binnen de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB). Het behoort tot de taken van het MST en de CLB de vaccinatie-toestand van de schoolkinderen op te volgen. Ook behandelende artsen houden vaccinatiegegevens van hun patiënten bij. De arbeidsgeneesheren zijn ook belast met het opvolgen van de vaccinatie-toestand van bepaalde werknemers.

In het ganse vaccinatiebeleid en -beheer van de Vlaamse bevolking zijn er verschillende partners werkzaam, die allen op ieder ogenblik vlug moeten kunnen worden geïnformeerd over de vaccinatie-toestand van individuen of van bevolkingsgroepen, afhankelijk van de doelstelling van de betrokkenen.

Op dit ogenblik zijn er nog geen akkoorden tussen de verschillende belanghebbenden gesloten over aan wie, wanneer, hoe en voor hoelang het beheer van een algemene vaccinatiedatabank zal worden toevertrouwd.

Vraag nr. 60
van 13 april 1999
van mevrouw YOLANDE AVONTROODT

Vaccinatiedatabank – Beheer

Registratie van vaccinaties is één van de middelen die men kan inzetten om de preventie van infectieziekten te verbeteren.

In haar antwoord op mijn mondelinge vraag in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin vermeldde de minister dat er onder meer gegevens beschikbaar zijn via de registratie door het MST (Medisch Schooltoezicht).

De minister zei dat het op dat ogenblik nog niet duidelijk was hoe, door wie en met welke middelen een vaccinatiedatabank voor Vlaanderen zou worden georganiseerd. De minister deelde ook mee dat Kind en Gezin deze vaccinatiedatabank in een eerste fase zou beheren (*Handelingen nr. 1 van 28 september 1998, blz. 56-57 – red.*).

1. Behoort het beheer van een databank met vaccinatiegegevens die betrekking hebben op de hele Vlaamse bevolking, zijnde kinderen, leerlingen en volwassenen, volgens de minister tot de bevoegdheid van Kind en Gezin ? Is de doelgroep van Kind en Gezin niet beperkt tot de leeftijd van 12 jaar ?
2. Wat is de inspraak van zorgverstrekkers, van huisartsen, in het beheer van deze vaccinatiedatabank ?
3. Wie beheert de databank en wie zorgt voor de begeleiding en de wetenschappelijke ondersteuning bij de verwerking van de gegevens ?

Het spreekt vanzelf dat Kind en Gezin niet gedurende de ganse levensloop de vaccinatiegegevens van de Vlaamse burgers kan beheren.

2. Naar aanleiding van de implementatie van de gezondheidsdoelstelling: "In het jaar 2002 moet de preventie van infectieziekten op significante wijze worden verbeterd", werd een informele multidisciplinaire werkgroep Vaccinaties op mijn kabinet opgericht. Hieraan participeerden naast vertegenwoordigers van de belangrijkste gestructureerde preventiediensten (Kind en Gezin, de Vlaamse Wetenschappelijke Vereniging van de Jeugdgezondheidszorg), ook huisartsen (Wetenschappelijke Vereniging van Vlaamse Huisartsen), apothekers en deskundigen op het vlak van de vaccinatiepromotie.

In deze werkgroep werden in onderling overleg voorstellen gedaan om het vaccinatiebeleid in de goede richting te sturen; de noodzaak van een goede vaccinatiedatabank werd hierin beklemtoond.

Bij de oprichting van het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie en Ziektepreventie zal deze werkgroep hierin worden geformaliseerd en aangevuld met vertegenwoordigers van de kinderartsen en de arbeidsgeneeskundige diensten.

3. Momenteel is Kind en Gezin gestart met de oprichting van een vaccinatiedatabank.

Zoals ik reeds eerder gezegd heb, zal Kind en Gezin deze bank in een eerste fase beheren. Het beheer van de vaccinatiedatabank, waarin gegevens worden opgeslagen die betrekking hebben op de persoonlijke levenssfeer, moet op termijn evenwel gebeuren door een centrale overheidsinstantie.

De wetenschappelijke sturing en begeleiding bij de verwerking zal moeten gebeuren met grote betrokkenheid van het Informatiesysteem Gezondheid (ISG), dat momenteel opstart binnen de administratie Gezondheidszorg.

4. De huisartsen zijn een belangrijke partner in het vaccinatiebeleid. Naast hun vertegenwoordiging in bovenvermelde werkgroep werden zij ook uitgenodigd om de strategie in verband met de vaccinatie van de zuigelingen en de adolescenten tegen hepatitis B mee te bepalen.

Hun medewerking is essentieel om het opzet van een vaccinatiedatabank voor Vlaanderen te

laten slagen. Zij dienen hierin zeker te worden betrokken.

5. De vaccinatiedatabank, zoals ze momenteel door Kind en Gezin werd uitgewerkt, wordt momenteel volledig gedragen door de middelen van deze Vlaamse openbare instelling.

**Vraag nr. 69
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER

VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

**Vraag nr. 99
van 19 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Politiek verlot – Vlaamse Gemeenschap

Recentelijk hebben zowel de Senaat als de Kamer van Volksvertegenwoordigers een nieuwe regeling uitgewerkt in verband met het bezoldigingsstelsel van de lokale mandatarissen, maar tegelijkertijd werd ook de regeling voor het politiek verlot herzien.

Die regelgeving voor het politiek verlot die federaal werd uitgewerkt, geldt natuurlijk voor de federale ambtenaren.

Is eraan gedacht het politiek verlot voor de Vlaamse Gemeenschap in dezelfde zin aan te passen ?

Het is inderdaad onverantwoord dat twee systemen van toepassing zouden zijn.

Is er terzake overleg met de federale regering ?

Antwoord

De wet van 18 september 1986 tot instelling van het politiek verlot is van toepassing op de personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (cf. de artikelen XI 95 en XIV 40 van het Vlaams Personeelsstatuut). Ook het personeelsstatuut van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen bevat een dergelijke bepaling.

Voor de personeelsleden van de Vlaamse openbare instellingen gelden terzake :

- het decreet van 30 november 1988 tot instelling van het politiek verlot voor de personeelsleden van de openbare instellingen en publiekrechtelijke verenigingen die van de Vlaamse Gemeenschap afhangen, gewijzigd bij decreet van 31 juli 1990 ;
- het decreet van 30 november 1988 tot instelling van het politiek verlot voor de personeelsleden van de openbare instellingen en publiekrechtelijke verenigingen die van het Vlaams Gewest afhangen, gewijzigd bij decreet van 31 juli 1990.

De wet van 18 september 1986 en beide vermelde decreten zijn inhoudelijk evenwel identiek.

In het kader van het ontwerpbesluit tot bijsturing van het Vlaams Personeelsstatuut, dat op 9 februari 1999, na onderhandelingen met de vakorganisaties, voor de tweede maal door de Vlaamse regering principieel werd goedgekeurd, en dat voor advies is voorgelegd aan de Raad van State, wordt echter voorgesteld om artikel XI 95 op te heffen en de inhoud van de wet van 18 september 1986 integraal over te nemen in het Vlaams Personeelsstatuut. Bovendien wordt het toepassingsgebied uitgebreid tot de ambtenaar die 80 % of 90 % van de normale arbeidsduur werkt wegens verlot voor verminderde prestaties (de wet van 18 september 1986 sloot deze personeelsleden uit).

Deze voorgestelde wijziging houdt evenwel nog geen rekening met de nieuwe regeling die in tussentijd in het federaal parlement is goedgekeurd.

Zodra ik in kennis ben gesteld van de definitief goedgekeurde tekst van de nieuwe federale regeling inzake politiek verlot, zal ik laten onderzoeken of het opportuun is om deze of een soortgelijke regeling ook van toepassing te maken op de personeelsleden werkzaam bij de Vlaamse overheid.

Vraag nr. 102 van 19 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

Vraag nr. 25

van 19 maart 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1843

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

Vraag nr. 105 van 22 maart 1999 van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?

3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, met betrekking tot welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Wordt de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Binnen de mij toegewezen bevoegdheden zijn mij geen overeenkomsten bekend met de NV Soresma.

Vraag nr. 107 van 24 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Project "leren en werken" – Evaluatie

Vrouwen die al een tijdje zijn afgestudeerd en niet in het bezit zijn van een diploma hoger onderwijs, hebben minder kansen op de huidige arbeidsmarkt.

Vanuit deze premisse werd het project "leren en werken" opgestart. Kandidaat-deelnemers krijgen de keuze uit drie studierichtingen : toegepaste in-

formatica, marketing en accountancy-fiscaliteit. Het project combineert een theoretische opleiding met praktische ervaring op de werkvloer. Deelneemsters behouden hun werkloosheidsuitkering en ontvangen een financiële tegemoetkoming voor de verplaatsingskosten en voor de eventuele kosten voor kinderopvang.

Vanaf september 1998 konden kansarme vrouwen in het kader van het gelijkkansenbeleid in twee Vlaamse hogescholen gratis onderwijs volgen. De impuls voor dit project, dat de naam "werken en leren" draagt, kwam vanuit het departement Onderwijs. Eén hogeschool in Gent en één in Antwerpen werken mee aan het initiatief.

1. Werd door voldoende vrouwen die tot de doelgroep behoren op dit aanbod ingegaan ? Wat is hun leeftijd ?
2. Welke parameters hanteert men om te beslissen of ze aan de kansarmoedenorm voldeden ?
3. Welke studierichtingen kozen de vrouwen ? Werd er een stageplaats voor iedereen gevonden ?
4. Wordt dit project volgend schooljaar voortgezet voor deze groep ? Voor een nieuwe groep ?

Antwoord

Het project *Alternerend leren in het hoger onderwijs – één cyclus* ging in september 1998 van start op twee locaties. Dit vierjarig leren-en-werkentraject mondt uit in een diploma Bedrijfskunde/Handelswetenschappen van één cyclus.

- De voorwaarde om met het project van start te gaan was vastgelegd op minimum 15 en maximum 80 deelneemsters. De promotie voor het project verliep in samenwerking met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) en via 1.300 mogelijke verwijzers die met de doelgroep contact hebben. VDAB nodigde zo'n 1.225 potentiële kandidates in hun bestanden uit voor infosessies. Het departement Onderwijs selecteerde met de EGON Hogeschool in Gent en de Hogeschool Antwerpen 40 kandidates. Via intakegesprekken werd hun loopbaan en hun studiemotivatie nagegaan.

De kandidaat-deelneemsters tot wie het project zich richtte, dienden tot de "arbeidskansarme"

doelgroep te behoren. Concreet voor dit project betekende dit dat zij aan de volgende criteria moesten voldoen :

- een minimumleeftijd van 22 jaar hebben ;
- een diploma hebben behaald dat toegang geeft tot hoger onderwijs ;
- een diploma Handelswetenschappen en Bedrijfskunde willen behalen ;
- minstens 312 dagen uitkeringsgerechtigd volledig werkloos zijn, of bestaansminimum-trekster of herintreedster zijn ;
- geen diploma hoger onderwijs hebben.

Voor de start haakten 5 van hen af aangezien zij een job vonden of voor een andere opleiding kozen. Uiteindelijk zijn er 21 zeer gemotiveerde deelnemers in Antwerpen in het project gestart, 16 in Gent. De doelgroep die het project wilde bereiken, werd bereikt, zij het in een beperkt aantal. De groep is vooral samengesteld uit uitkeringsgerechtigde volledig werklozen van autochtone of allochtone origine met weinig kansen op de arbeidsmarkt.

In Antwerpen gaat het om 16 studentes van autochtone en 5 van allochtone origine (Pools, Grieks, Russisch en Burundees) uit de regio. Voor Gent betreft het 11 studentes van autochtone en 5 van allochtone herkomst (Turks, Trinidads, Pools en Marokkaans), eveneens uit het Gentse. Zo goed als iedereen is tussen 25 en 40 jaar oud.

- Aan de Hogeschool Antwerpen opteerden 7 deelnemers voor de richting Toegepaste Informatica, 7 voor Marketing en eveneens 7 voor Accountancy-Fiscaliteit. In Gent zijn de eerste twee jaar van het vierjarige traject gemeenschappelijk. De deelnemers volgen samen de richting Bedrijfsbeheer. In het derde jaar zullen zij kunnen kiezen uit de opties Accountancy-Fiscaliteit en Marketing.

Kwalitatieve stageplaatsen werden voor elk van hen gevonden, op maat van hun voorkennis. Allen werden ingeschakeld gedurende 19 uur per week in bedrijven uit de profitsector (Flanders Expo, havenbedrijven, enzovoort).

- Het volledige traject wordt gegarandeerd voor de huidige deelnemers. De gestarte groep zal in september doorstromen naar het tweede jaar

en kan in principe afstuderen in 2002. Het project is een modelproject aan de hand waarvan de mogelijkheden worden afgetast om het leren-en-werken voor lagergeschoolden en voor het bedrijfsleven zinvol verder uit te bouwen. Het project wordt dan ook continu opgevolgd en stelselmatig geëvalueerd.

Met het eerste academiejaar nog aan de gang, is het nog voorbarig om in september 1999 opnieuw een eerste jaar in te stellen.

Vraag nr. 108
van 26 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentelijk onderwijs Tongeren – Overdracht aan ARGO

Tijdens het schooljaar 1996-1997 werd in Tongeren het gemeentelijk buitengewoon lager, het buitengewoon secundair en het kunstonderwijs aan ARGO overgedragen.

Belangrijk is na te gaan welke meerwaarde dergelijke operatie heeft voor ARGO. Niet alleen het financiële luik, maar ook de meerwaarde voor leerlingen en leerkrachten die betrokken zijn, is belangrijk. De doelstelling van dergelijke overnames is toch betere onderwijskansen bieden aan zoveel mogelijk personen.

Vandaar dat, voortgaande op de veeleer beperkte ervaringen van dergelijke beleidsbelissingen, de resultaten van deze experimenten goed moeten worden opgevolgd.

1. Wat was de schattingswaarde en de uiteindelijke verkoopwaarde van de verschillende gebouwen en andere eigendommen van de stad Tongeren die in 1997 aan ARGO werden overgedragen ?

Welke som werd voor elk gebouw of eigendom volledig betaald ? Wanneer ? Moeten er nog betalingen gebeuren ?

2. Wat was de schattingswaarde en de uiteindelijke verkoopwaarde van de gebouwen en andere eigendommen die aan Tongeren werden overgedragen ?

Werden al deze betalingen reeds gedaan ? Wanneer ? Moeten er nog betalingen gebeuren ?

3. Werd het saldo van de leningen, aangegaan met tussenkomst van het Waarborgfonds voor Schoolgebouwen (NWFS) of de Dienst Infrastructuur van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO) onmiddellijk teruggevorderd ?

Welk bedrag werd zo terugbetaald door de betrokkenen ?

Moeten er in de eerstvolgende jaren nog bepaalde bedragen worden betaald aan NWFS of DIGO door de gemeente of ARGO ?

4. Welke andere inkomsten heeft ARGO deze legislatuur nog ontvangen van de gemeente Tongeren voor verkoop, verhuur, ... van andere gebouwen, infrastructuur of eigendommen ?

Gebeurde dit in het kader van de afspraken van de overname van 1997 ? Op welke basis ? Wanneer gebeurde dit ?

5. Welke uitgaven deed ARGO – buiten de reeds vermelde bedragen volgend uit de vorige vraagstelling – nog ten voordele van de stad Tongeren ? Waarom ? Wanneer ?

Blijven deze uitgaven in de toekomst doorlopen ?

Past dit in de algemene beleidsopties van ARGO ?

6. Welke van de types van het buitengewoon onderwijs moeten of moesten door de fusie met Kortessem worden afgebouwd (cfr. koninklijk besluit 439 van 11 augustus 1986) ? Welke timing werd/wordt hiervoor aangehouden ?

7. Hoe is het leerlingenaantal geëvolueerd in de betrokken scholen van Kortessem/Tongeren in de verschillende types en de verschillende afdelingen van de overgenomen scholen voor het schooljaar 96-97, 97-98, 98-99 ? Heeft de overname veeleer positieve, dan wel negatieve gevolgen voor het leerlingenaantal in deze scholen ?

8. Werden er tijdens deze legislatuur in andere gemeenten onderhandelingen gevoerd en/of afgerond tussen gemeentelijke, provinciale of ARGO-scholen ? Over welke scholen gaat het ?

Welke gevolgen (financieel, leerlingenaantallen, ... van de betrokken scholen) hebben dergelijke overnames voor de ARGO gehad tijdens deze legislatuur ?

Wordt dit globaal veeleer positief, dan wel negatief geëvalueerd door ARGO ?

Antwoord

- De gebouwen in de Corverstraat (59 a 86 ca grond + gebouwen) en Overhaemstraat (1 ha 24 a 95 ca grond + serre en loods) werden geschat op 96.500.001 frank en door ARGO aangekocht voor deze som. De volledige betaling door ARGO gebeurde op 23 december 1997.
- De door ARGO aan de stad Tongeren verkochte gebouwen werden geschat op 125.000.000 frank voor de Maastrichterstraat 10 (47 a 49 ca grond + schoolgebouw + elektr. cabine) en 10.000.000 frank voor de Vermeulenstraat (42 a 47 ca grond + schoolgebouw). Op 1 september 1997 heeft ARGO de totale som van 135.000.000 frank ontvangen.
- ARGO is niet op de hoogte van eventuele betalingen door de gemeente aan NWFS of DIGO. ARGO zelf moet niets betalen aan deze instellingen.
- ARGO verhuurt momenteel aan de stad Tongeren :
 - parking Clarissenstraat vanaf 1 april 1997 voor een periode van 9 jaar tegen 1.823.892 frank per jaar ;
 - sporthal Sacramentstraat 70 vanaf 1 juli voor een periode 3-6-9 jaar tegen 1.000.000 frank per jaar. Werken aan de sporthal mogen evenwel op de huurprijs in mindering worden gebracht ;
 - domeingedeelte aan de Cesarlaan, Romeinse Tempel, werd door ARGO in erfpacht gegeven voor een periode van 27 jaar tegen de prijs van 1 frank per jaar.
- Buiten de reeds vermelde bedragen heeft ARGO geen uitgaven meer te honoreren ten voordele van de stad Tongeren.
- Er heeft geen fusie plaatsgehad met MPI/SBSO Kortessem.

Buitengewoon secundair onderwijs Tongeren (SIBBO)

Onderwijsaanbod stedelijk onderwijs : alleen OV 3 in de types 1 en 3. ARGO-instelling in de

nabijheid : SBSO Kortesseem (vestigingsplaats Borgloon) met opleidingsvormen 1, 2 en 3. In de opleidingsvorm 3 is er slechts één gemeenschappelijke afdeling : Gezins- en Nijverheidstechnieken.

Buitengewoon basisonderwijs Tongeren "De Zonnestraat"

Onderwijsaanbod stedelijk onderwijs : types 1, 2 en 8. Opmerking : het vermelde KB is niet meer van toepassing voor het buitengewoon basisonderwijs (zie decreet basisonderwijs van 25 februari 1997).

7. Evolutie leerlingenaantallen

Buitengewoon basisonderwijs

BSBO Tongeren	96-97	97-98	98-99
Type 1	26	26	20
Type 2	8	9	11
Type 8	24	23	34
Totaal	58	58	65

MPI Kortesseem	96-97	97-98	98-99
Type 1	47	47	53
Type 2	56	58	58
Type 4 (afbouw)	2	nihil	nihil
Type 8	99	101	98
Totaal	204	206	209

Conclusies : voor beide instellingen is er een positieve tendens.

Buitengewoon secundair onderwijs

SIBBO Tongeren	96-97	97-98	98-99
OV 3	162	170	160

SBSO Kortesseem	96-97	97-98	98-99
OV 1	30	30	32
OV 2	41	41	43
OV 3	150	159	158
Totaal	221	230	233

Opgesplitst naar afdelingen geeft dit volgend resultaat.

SIBBO Tongeren	96-97	97-98	98-99
Gezins- en nijverheidstechnieken	36	33	De documenten van het departement onderwijs zijn nog niet in ons bezit
Schilderen, behangen, garneren, stofferen	29	34	
Tuinbouw	25	29	
Bouwwerken	29	30	
Haartooi en schoonheidszorgen	19	26	
SBSO Kortessem			
Houtbewerking	29	30	Idem
Gezins- en nijverheidstechnieken	30	38	
Metaalbewerking	30	37	
Voeding	29	28	

Conclusie : de leerlingenaantallen in beide instellingen zijn nagenoeg stabiel. Ook de leerlingenaantallen in beide instellingen voor de gemeenschappelijke afdeling GNT beïnvloeden elkaar niet.

8. *Basisonderwijs*

Overname op 1 september 1996 van vier gemeentelijke basisscholen in Willebroek, op 1 september 1996 van de gemeentelijke basisschool Terjoden in Haaltert, op 1 september 1997 van de VZW De Appeltuin, Freinet-basisschool in Leuven, op 1 september 1998 van de VZW De Vlieger, Freinet-basisschool in Oostende, op 1 september 1998 van de VZW De Tandem, Freinet-basisschool in Brugge.

Onderhandelingen lopende met provincie Vlaams-Brabant omtrent overname op 1 september 1999 van de provinciale basisschool De Ring in Leuven.

Buitengewoon Onderwijs

Overname op 31 januari 1997 van de stedelijke basisschool voor buitengewoon onderwijs De Zonnestraal en de stedelijke secundaire school voor buitengewoon beroepsonderwijs SIBBO in Tongeren.

Overname op 1 september 1997 van drie vrije gesubsidieerde niet-confessionele onderwijsinstellingen in De Haan : La Ruche, basisschool Franstalige afdeling ; 't Zeegat, basisschool Nederlandstalige afdeling ; Het Zeelyceum, secundaire school.

De leerlingenaantallen van deze instellingen voor type 5-onderwijs zijn niet relevant, in die zin dat het gemiddelden zijn : de populatie van

deze instellingen is sterk fluctuerend. Op om het even welk tijdstip in de loop van een schooljaar kan een leerling instappen en weer verdwijnen, waarbij de leerstof van de school waarvan hij komt, ongeacht het net, moet worden voortgezet. De ARGO had voordien geen instelling(en) voor type 5-onderwijs.

Secundair onderwijs

Overname op 1 september 1997 van de stedelijke kunsthumaniora in Lier, die fuseerde met de kunsthumaniora van het gemeenschapsonderwijs in Antwerpen, die als hoofdvestigingsplaats fungeert.

Overname op 1 september 1997 van het Gemeentelijk Instituut voor Technisch Onderwijs in Merelbeke.

Onderwijs voor Sociale Promotie

Overname op 1 september 1996 van de VZW Leergangen van het Willemsfonds in Brussel, gefuseerd met de Hogere Leergangen voor Technisch Onderwijs in Anderlecht.

Overname op 1 september 1997 van de Gemeentelijke Leergangen voor Technisch Onderwijs (GLTT) in Sint-Genesius-Rode.

Overname op 1 september 1998 van de Kantonnale Leergangen in Halle, gefuseerd met de GLTT in Sint-Genesius-Rode.

Deeltijds Kunstonderwijs

Overname op 30 juni 1996 van de Stedelijke Muziekacademie Willebroek, op 31 januari 1997 van de Stedelijke Muziekacademie in Tongeren, op 31 januari 1997 van de Stedelijke Academie voor Beeldende Kunsten in Tongeren.

Onderhandelingen in de loop van 98-99 met de Stedelijke Academie van Ronse : overname gaat niet door.

Basisonderwijs	01-02-96	01-02-97	01-02-98	01-02-99
BS Willebroek		269	262	251
Mommaertstraat		194	179	180
Lindenstraat		75	83	71
Hinxelaar		0	0	0
BS Willebroek		347	341	310
Dezagerplein		239	245	207
Blaasveldstraat		108	96	103
BS Willebroek		252	245	269
Kerkstraat		161	173	190
J. Wauterstraat		79	60	66
Schoolstraat		12	12	13
LS Willebroek		274	277	264
Van Landeghemplein		274	277	264
BS Haaltert/Ter Joden		146	144	137
Ninovestraat		146	144	137
BS Leuven/De Appeltuin			212	221
Weldadigheidsstraat		208 (1)	212	221
BS Oostende/De Vlieger				121
Alfons Pietersstraat			101 (2)	121
BS Brugge/De Tandem				122
Sint-Jansstraat			65 (3)	122

(1) telling 01/02/97 overnamedossier Leuven

(2) en (3) telling 01/02/98 overnamedossiers

Opmerking in verband met Haaltert/Willebroek : op 01/02/96 waren er 1.334 leerlingen samen in de overgenomen scholen

Secundair onderwijs	01-02-96	01-02-97	01-02-98	01-02-99
KTA Merelbeke		398 (1)	381	371
KH Antwerpen		388 + 104 (2)	547	560

(1) telling 04/09/96 overnamedossier GITO Merelbeke

(2) telling 04/09/96 overnamedossier Lier

Buitengewoon onderwijs	01-02-96	01-02-97	01-02-98	01-02-99
<i>Basisonderwijs</i>				
BSBO Tongeren		58	58	65
BSBO La Ruche De Haan		27 (1)	15	16
BSBO 't Zeegat De Haan		140 (2)	141	123
<i>Secundair onderwijs</i>				
SBSO Tongeren		162	171	160
SBSO De Haan		117 (3)	120	133

(1), (2) en, (3) telling 01/02/97 overnamedossier De Haan

Onderwijs voor sociale promotie	01-02-96	01-02-97	01-02-98	01-02-99
HLTO Anderlecht	325 (1)	473	479	479
LTO Sint-Genesius-Rode			3.696	4.795

(1) leerlingcijfers vóór overname Leergangen van het Willemsfonds

Deeltijds kunstonderwijs	01-02-96	01-02-97	01-02-98	01-02-99
MA Tongeren		490	491	528
SBK Tongeren		262	284	387
MA Willebroek		309	316	325

Evaluatie door ARGO

Financieel komt een overname meestal neer op een forse investering voor infrastructuur. De vraag om overname komt er dikwijls vanuit van financiële overwegingen. In het buitengewoon onderwijs worden door de overname door ARGO zeer bijzondere leeromgevingen in stand gehouden, die anders gedoemd waren om te verdwijnen (type 5 in De Haan).

Door samenwerking tussen het gemeenschaps-onderwijs en de gemeenten/provincies kan het aanbod beter op de noden worden afgestemd en kan overlapping worden vermeden.

Vraag nr. 113 van 13 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Leerkrachten Verpleegkunde – Outplacement

In zijn antwoord op mijn interpellatie over outplacement bij verpleegkundigen verklaarde de minister met deze maatregel een budgettaire besparing te willen bereiken (*Handelingen C50 van 14 januari 1999, blz. 12-15 – red.*).

Voor de personen die vóór 1995 in het systeem stapten, voelen zich echter door de nieuwe voorstellen bekocht en dringen erop aan het vroegere engagement, gebaseerd op andere afspraken, te kunnen voortzetten.

In de praktijk valt de groep "outplacement" immers uiteen in die leerkrachten – hoofdzakelijk verpleegkundigen en huishoudkundigen – die vóór 1995 in het systeem stapten, en degenen die later op het aanbod ingingen, op basis van andere afspraken.

De minister verklaarde naar aanleiding van mijn interpellatie dat hij niet wist hoeveel personen vóór 1995 instapten ; hij zou bijkomende informatie vragen.

Vermits het om een budgettaire maatregel gaat, is het belangrijk de financiële opbrengst af te wegen tegen het menselijk leed. Daarom zou ik aan de minister volgende vragen willen stellen.

1. Is er ondertussen reeds een advies van de Raad van State over dit voorstel ?
2. Hoeveel personen zijn volgens de outplacementregeling van vóór 1995 in een of andere voorziening aan het werk ?

3. Betreft het hier voorzieningen die op een of andere manier worden gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap ?

Klopt mijn vermoeden dat de budgettaire recuperatie dan in feite een verschuiving van de loonkosten van het departement Onderwijs naar het departement Welzijn of Volksgezondheid zal zijn ?

4. Heeft de minister de kosten en baten van deze maatregel tegen elkaar afgewogen (opbrengst tegenover administratieve kosten) en er ook rekening mee gehouden dat een engagement vanuit onderwijs tegenover andere voorzieningen nu eenzijdig wordt verbroken ?
5. Welk maximaal bedrag kan de minister jaarlijks recupereren wanneer het loon van deze personen vanaf 1 januari 1999 gedeeltelijk door deze instellingen wordt betaald ?

Antwoord

1. De Raad van State heeft over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de tewerkstelling buiten het onderwijs of de psycho-medisch-sociale centra advies uitgebracht.

Dit advies luidt als volgt : "Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken."

2. 91 personen bevinden zich reeds van vóór 1 september 1995 in de toestand van "outplacement".
3. Zoals reeds vroeger werd meegedeeld, werken personeelsleden via het stelsel "outplacement" :
- in de welzijnssector ;
 - in de gezondheidssector ;
 - in de gehandicaptensector ;
 - bij Kind en Gezin ;
 - in de bijzondere jeugdzorg.

De aandacht dient er echter op te worden gevestigd dat het voor de betrokken instellingen gaat om "gratis" arbeidskrachten. De volledige wedde van deze personen is immers ten laste van de begroting van Onderwijs. De instelling van tewerkstelling draagt geen enkele last.

Daarenboven ligt het bedrag van de wedden dat door het departement Onderwijs aan de belanghebbenden wordt uitgekeerd, in vele gevallen, namelijk indien zij meer dan twee jaar ter be-

schikking gesteld zijn wegens ontstentenis van betrekking, hoger dan het bedrag van het wachtgeld waarop zij uit hoofde van deze terbeschikkingstelling binnen het onderwijs aanspraak kunnen maken.

Zoals reeds in het antwoord op vroegere vragen dienaangaande werd gesteld, is een aanvaardbare verdeling van de lasten tussen het departement Onderwijs en de instelling van tewerkstelling noodzakelijk, namelijk om de middelen bestemd voor het onderwijs maximaal voor het onderwijs te kunnen aanwenden. Ik verwijs naar de schriftelijke vraag nr. 48 van 9 december 1998 van de heer Johan Sauwens (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 986 – red.*).

4. Bij het afsluiten van de overeenkomsten dienen duidelijke afspraken te worden gemaakt over de werkwijze die dient te worden toegepast om de terug te storten tegemoetkoming in de wedden van de betrokken personeelsleden met een minimum aan administratieve verwerkingen te realiseren.

Verder ben ik van oordeel dat in deze materie van geen engagement kan worden gesproken. Het feit dat de Vlaamse Gemeenschap, departement Onderwijs, de belanghebbenden verder bezoldigd, kan bezwaarlijk als dusdanig worden beschouwd.

5. Op deze vraag kan op dit ogenblik niet worden geantwoord.

Op 11 mei 1999 heeft de Vlaamse regering het betrokken besluit definitief goedgekeurd. De instellingen kunnen daarvan nu op de hoogte worden gesteld en zullen worden herinnerd aan de brief die zij op 26 november 1998 in verband met de eventueel te betalen tegemoetkoming in de loonlast hebben ontvangen.

Vraag nr. 114 van 13 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gelijkekansenbeleid – Personeelsformatie

Het gelijkekansenbeleid in Vlaanderen volgt de maatschappelijke evolutie ; het ontwikkelde zich de laatste jaren tot een consequenter, geïntegreerd beleid. Meteen namen ook de taken van de betrokken administratie toe : het Emancipatie-effectrapport en het Pekingdecreet, een databank om de

toetreding van vrouwen in advies- en beheersorganen te vergemakkelijken, ... verhogen de werkdruk.

Het was dan ook terecht dat een uitbreiding van de betrokken administratie deze legislatuur zowel door de administratieve verantwoordelijken als door het parlement herhaaldelijk werd gevraagd.

1. Werd er voor de betrokken administratieve dienst tijdens de huidige legislatuur een statutaire uitbreiding van de personeelsformatie doorgevoerd? Welke formatie werd daartoe vooropgesteld?
2. Gebeurde er een contractuele uitbreiding van de personeelsformatie tijdens deze legislatuur? Voor welke opdrachten/kwalificaties? Voor welke periode?

Antwoord

1. Op 10 oktober 1995 keurde de Vlaamse regering principieel de oprichting goed van een administratieve cel ter ondersteuning van de minister en van de interdepartementale commissie voor gelijke kansen. Deze cel Gelijke Kansen in Vlaanderen werd opgestart op 1 januari 1996 en bestond toen uit één directeur (A2), die met de leiding van de cel werd belast, en uit één medewerker (C1). Deze cel ressorteert onder de afdeling Interdepartementale Beleidsondersteuning van het departement Coördinatie.

Gezien het toegenomen werkvolume van de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen besliste de Vlaamse regering deze cel uit te breiden met drie adjuncten van de directeur en één deskundige.

Op 27 april 1999 hechtte de Vlaamse regering haar principiële goedkeuring aan een ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot wijziging van personeelsformatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. In dit besluit werden onder meer twee bijkomende betrekkingen van adjunct van de directeur gecreëerd op de personeelsformatie van het departement Coördinatie, ten behoeve van de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen: één adjunct van de directeur zal worden aangeworven als stafmedewerker Vrouwentalentbank en één adjunct van de directeur zal worden aangeworven als stafmedewerker Steunpunt Toegankelijkheid.

De derde adjunct van de directeur, die zal worden aangeworven ter ondersteuning van de di-

recteur, en de deskundige zullen een betrekking bekleden die nu reeds is gepland op de personeelsformatie.

2. De personeelsformatie is de lijst van het aantal *statutaire* betrekkingen die de Vlaamse regering nodig heeft om de permanente taken in het beleid dat zij wil realiseren, uit te voeren. De betrekkingen van de *contractuele* personeelsleden worden niet opgenomen in de personeelsformatie. Het is niet de bedoeling contractuele personeelsleden aan te werven voor de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen.

Vraag nr. 115 van 13 april 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Deeltijdse arbeid – Leidinggevende ambtenaren

Op 18 en 19 maart 1999 had een internationale studiedag over gender plaats. Er werd een onderzoek voorgesteld dat, in samenwerking met personeelsverantwoordelijken uit verschillende departementen van de Vlaamse administratie, instrumenten aanreikte die de instroom, doorstroming, bevorderingen en vorming bij de Vlaamse Gemeenschap genderneutraal moeten maken.

In dit kader kreeg deeltijdse arbeid voor leidinggevenden aandacht.

Op mijn interpellatie hierover antwoordde toenmalig minister vice-president Luc Van den Bossche dat hij er niet aan dacht om de vraag naar deeltijdse arbeid voor leidinggevenden bespreekbaar te maken, tenzij dit uit bevraging van de administratie zinvol zou blijken (*Handelingen C85 van 5 mei 1998, blz. 1-5 – red.*).

Ik stel nu vast dat deeltijdse arbeid wordt ondersteund door de administratie, en dit zowel binnen het netwerk vrouwen niveau A als binnen de dienst Emancipatiezaken. Ik stel ook vast dat de minister door zijn aanwezigheid vorige week op de studiedag, het belang van een bewust genderbeleid onderschrijft.

1. Mag ik hieruit besluiten dat de huidige minister van Ambtenarenzaken wél het principiële recht op deeltijdse arbeid voor alle ambtenaren onderschrijft?
2. Welke stappen werden hiertoe reeds gezet?
3. Hoe wordt dit verder geconcretiseerd?

Antwoord

Op het "Gender in Balans"-congres op 18 en 19 maart heb ik in mijn toespraak gezegd dat ik niet overtuigd ben dat deeltijds leidinggeven kan, maar dat ik de ruimte wil laten om het tegendeel te bewijzen.

Ik vind het dan ook belangrijk dat over dit thema zoveel mogelijk openheid en uitwisseling bestaat.

Met dit doel organiseert de dienst Emancipatiezaken op 2 juni een eerste studievoormiddag met de bedoeling om de dialoog rond deeltijds leidinggeven op gang te brengen.

Voor verdere stappen zal de nieuwe regering moeten worden afgewacht.

Vraag nr. 117
van 20 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

Zeevaartschool Antwerpen – Taalvakken – Franstalige opleiding

Vanaf het academiejaar 1999-2000 is er aan de Hogere Zeevaartschool Antwerpen een nieuw opleidingsprogramma en dus een nieuw lessenpakket van kracht.

In het kader van deze programma- en lessenhervorming werd het verplicht lessenpakket Maritiem/commercieel Frans voor de Nederlandstalige studenten en het pakket Maritiem/commercieel Nederlands voor de Franstalige studenten omgedoopt tot een facultatief vak. Verder wordt ook Spaans niet langer gedoceerd als verplicht vak in eerste licentie, doch wel als keuzevak in tweede licentie.

Bovendien werd in de eerste kandidatuur het vak Economie en Management geschrapt.

1. Waarom worden de taalvakken hier niet langer als verplicht vak gedoceerd en voortaan als facultatieve vakken onderwezen? Moet het talenonderwijs niet verplicht blijven om de toekomstige "zeevaarders" een solide communicatiebasis te geven met hun bemanning en vreemd havenpersoneel (en in de school tussen de studenten onderling)?
2. Is het logisch dat de Vlaamse Gemeenschap de kosten draagt voor de Franstalige opleiding, zonder dat het Nederlands nog als verplicht vak

wordt gedoceerd, zonder dat er nog een letter Nederlands wordt onderwezen?

3. Waarom werd besloten om het vak Economie over te brengen van eerste kandidatuur naar eerste licentie?

Het lijkt immers beter dat het in tweede kandidatuur gedoceerde vak Handelsverrichtingen wordt voorafgegaan door een economische basis gedoceerd in eerste kandidatuur.

4. Hoeveel studenten telt de Hogere Zeevaartschool Antwerpen in het academiejaar 1999-2000? Graag had ik een onderverdeling van de studenten gekregen per nationaliteit (Vlamingen, Walen en overige nationaliteiten).

5. De Vlaamse Gemeenschap betaalt voor de Waalse studenten en de overige vreemdelingen die de Franstalige opleiding volgen.

Hoeveel bedragen de kosten van de Franstalige opleiding voor dit academiejaar en waarvoor dienen deze kosten?

Antwoord

1. De Hogere Zeevaartschool beschikt krachtens het decreet van 9 juni 1998, net als de andere hogescholen, over de autonome bevoegdheid inzake het samenstellen van het opleidingsprogramma.

Dit houdt onder meer in dat de Hogere Zeevaartschool zelfstandig kan beslissen welke opleidingsonderdelen als verplicht, dan wel als facultatief worden aangeboden.

2. De Vlaamse Gemeenschap heeft aan de Hogere Zeevaartschool de autonomie verleend inzake de samenstelling en de inhoudelijke opvulling van het opleidingsprogramma.

Het uitoefenen van deze autonomie, met inbegrip van het beslissen over de opportuniteit van opleidingsonderdelen, kan daarom geen consequenties met zich meebrengen inzake financiering van de Hogere Zeevaartschool.

3. Het rangschikken van opleidingsonderdelen binnen het geheel van de opleiding, past binnen de bovenvermelde autonomie van de Hogere Zeevaartschool. Het verlenen van deze autonomie heeft tot gevolg dat de Vlaamse Gemeenschap en in het bijzonder de overheid afziet van

het beoordelen van de opportuniteit van het opleidingsprogramma.

Het bewaken van de doelmatigheid en de kwaliteit van de opleiding vormen voorwerp van de interne en externe kwaliteitszorg. Krachtens het decreet van 9 juni 1998 gebeurt de kwaliteitszorg voor de Hogere Zeevaartschool op identieke wijze als voor de andere hogescholen.

4. De Hogere Zeevaartschool telt in het academiejaar 1998-1999 – teldatum 1 februari 1999 – 280 ingeschreven studenten. Het aantal studenten in de Nederlandstalige en Franstalige opleidingen is evenwichtig verdeeld, in casu : 140-140.

In de Nederlandstalige opleidingen studeren slechts 2 studenten van vreemde nationaliteit. In de Franstalige opleidingen bedraagt dit aantal 55.

Voor het academiejaar 1999-2000 kunnen vandaag nog geen cijfers worden gegeven omdat het officiële teldatum decretaal vastgesteld is op 1 februari 2000.

5. Het is onmogelijk de globale kostprijs van de Hogere Zeevaartschool te ventileren volgens de taalregeling van de respectieve opleidingen, daar de leden van het onderwijzend personeel in de beide taalstelsels onderwijzen.

Overeenkomstig de bepalingen vervat in het decreet van 9 juni 1998 betreffende de Hogere Zeevaartschool worden de wedden van leden van het bestuurs-, onderwijzend, administratief en technisch personeel centraal uitbetaald door het departement Onderwijs. Voor de werkingskosten ontvangt de Hogere Zeevaartschool een jaarlijkse dotatie, waarvan het bedrag wordt vastgesteld door het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 118
van 20 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

Benoeming secretaris-generaal – Procedure

Enkele maanden geleden werd de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur benoemd. Deze benoeming gebeurde blijkbaar op basis van de overgangsbepalingen van het laatste personeelsstatuut van de Vlaamse ambtenaren.

Graag had ik van de minister-president een antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Klopt het dat de betrokken secretaris-generaal werd benoemd op basis van de overgangsbepalingen van het laatste personeelsstatuut van de Vlaamse ambtenaren ? Zo neen, op welke basis dan ? Zo ja, laten deze overgangsbepalingen dit juridisch wel toe ?

2. Klopt het dat de betrokken secretaris-generaal nooit de graad van directeur-generaal heeft bekleed ? Is de benoeming tot directeur-generaal geen voorwaarde om tot secretaris-generaal te kunnen benoemd worden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 119
van 21 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Overheidsdiensten – Bedrijfsvervoerplannen

Op 18 december 1998 werd door de Vlaamse regering de CAO (collectieve arbeidsovereenkomst) voor personeel van de Vlaamse overheid goedgekeurd. Hierin wordt onder andere aandacht besteed aan bedrijfsvervoerplannen voor de ambtenaren.

1. Welke vestigingen van het overheidspersoneel zijn reeds begonnen met het opstellen van deze bedrijfsvervoerplannen ?
2. Is er een centrale stuurgroep die dit begeleidt ? Hoe is die samengesteld ?
3. Werden er reeds plannen geheel of gedeeltelijk in uitvoering gebracht ? Bij welke vestigingen ?
4. Welke opties werden er genomen in deze plannen ?

Antwoord

1. In 1993 werd voor het Boudewijngebouw en de WTC 3-toren (waar destijds het departement Leefmilieu en Infrastructuur gehuisvest was) een bedrijfsvervoerplan opgemaakt. Dit gebeurde in het kader van de fase inzake de opmaak en implementatie van bedrijfsvervoerplannen. In 1995 werd ook voor de (toenmalige) BRTN, nu VRT, een bedrijfsvervoerplan opgemaakt.

Het concept en de inhoud van een bedrijfsvervoerplan ligt "wetenschappelijk" niet vast. Als aangrijpingspunt voor de bovenvermelde projecten werd het concept gehanteerd dat vanuit Nederland werd geïntroduceerd, en dat op zijn beurt het Amerikaans concept min of meer kopiëerde.

Binnen het kader van de opmaak van een voorontwerp van decreet op de bedrijfsvervoerplannen werd een ietwat verschillend concept opgemaakt. Als test werd deze methodologie in een eerste fase toegepast op alle vestigingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van ongeveer 100 werknemers en meer. De tweede fase werd nog niet als test in uitvoering gebracht, omdat hier voorafgaandelijk nog een aantal knelpunten moeten worden opgelost.

2. Er is geen centrale stuurgroep die dit begeleidt. De coördinatie gebeurt door de mobiliteitscel.
3. Indien wordt bedoeld of er reeds actieplannen (die passen binnen een bedrijfsvervoerplan) geheel of gedeeltelijk voor deze vestigingen werden uitgevoerd, dan is het antwoord grotendeels ontkennend. Gelet op het experimenteel karakter van de testfase, de aanwezigheid van 75 % inzake het gebruik van duurzame vervoerswijzen (wat het WTC 3 en het Boudewijngebouw betreft) en de moeilijke arbeidsorganisatie met het oog op een aanpassing van het woon-werkverkeer (wat de VRT betreft), werd toen geen echt actieplan in uitvoering gebracht.

Wel is het zo dat de Vlaamse regering ondertussen een aantal algemene maatregelen heeft uitgevoerd, waaronder de toepassing van het systeem van de derde betaler bij het gebruik van het openbaar vervoer, het gratis zijn van het openbaar vervoer bij gebruik in het woon-werkverkeer (alleszins voor een periode van 1 jaar) en de invoering van een fietsvergoeding.

4. De optie van zo'n actieplan kan op het vlak van de concrete maatregelen verschillend zijn (im-

plementatie van verschillende maatregelen of het leggen van verschillende accenten m.b.t. dezelfde maatregelen) naargelang de aard van het bedrijf waar het bedrijfsvervoerplan wordt toegepast.

Algemeen hebben zij uiteraard de bedoeling bij te dragen aan het meergebruik van duurzame vervoerswijzen.

**Vraag nr. 121
van 28 april 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Instituut voor de Overheid KU Leuven – Subsidiering

Onder de topambtenaren van de Vlaamse administratie werd een boek verspreid, geschreven door prof. Geert Bouckaert van de Katholieke Universiteit Leuven over de modernisering van de Vlaamse administratie.

Twee leden van de Vlaamse regering worden hierin met veel lof overloden.

Het Instituut voor de Overheid van de KU Leuven, waarvan prof. Bouckaert de spilfiguur lijkt te zijn, heeft vóór voornoemde publicatie herhaaldelijk studieopdrachten ontvangen van de Vlaamse regering.

Wat is het totaalbedrag dat de Vlaamse overheid in de jaren 1998-1998 voor studieopdrachten heeft toegekend aan het Instituut voor de Overheid van de KU Leuven of aan prof. Bouckaert ?

Antwoord

Departement AZF – administratie Personeelsontwikkeling

- Begrotingsjaar 1998
- Onderwerp : Perspectieven voor het Human Resources Management in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
- Budget : 12.09
- Bedrag : 1.243.000 fr.
- Projectleidster : prof. dr. Annie Hondegheem
- Betaling via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Departement AZF – administratie ABAFIM

Raamovereenkomst tussen het Vervolmakingscentrum voor Overheidsmanagement en -Beleid van

de KU Leuven en de Vlaamse Gemeenschap (15 oktober 1995)

Begrotingsjaar : 1995

Deelcontract A

- vorming van nieuwe proeftuinen voor doelmatigheidsanalyse
- begeleiding van nieuwe en bestaande proeftuinen
- specifieke taken

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 01.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 95 82 60014 (5.500.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Begrotingsjaar : 1995

Deelcontract B

- uitdieping van de prestatiebegroting met prestatie-indicatoren
- consolidatie van prestatiebegrotingen
- implicaties van de prestatiebegroting voor de boekhouding
- implicaties van de prestatiebegroting in een meerjarenperspectief
- ondersteuning van platform/contactgroep

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 01.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 95 82 60015 (4.000.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Begrotingsjaar : 1996

Contract

- veralgemeningsstrategie doelmatigheidsanalyse
- begeleiding departementale coördinatoren
- verfijning/uitbreiding methodologie van prestatiebegroting

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 12.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 96 82 60011 (5.600.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Begrotingsjaar : 1997

Contract

- module indicatoren
- module consolidatie

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 12.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 97 82 60011 (4.800.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Begrotingsjaar : 1997

Contract

- projecten doelmatigheidsanalyse en prestatiebegroting
- consolidatie van de prestatiebegroting

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 12.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 97 82 60022 (5.300.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Begrotingsjaar : 1998

Contract

- handboek prestatie meting
- evaluatie veranderingsinitiatieven
- consolidatie doelmatigheidsanalyse in het financieel managementsinstrumentarium

Technisch-financiële gegevens

Basisallocatie : 12.01 pr 24.10

Vastleggingsnummer : 98 82 60025 (5.300.000 fr.)

Betalingen via voorafgaand visum Rekenhof : ja

Departement WIM – afdeling Wetenschappen

Programma Beleidsgericht Onderzoek 1997

Overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Katholieke Universiteit Leuven van 24 juni 1998 (beslissing VR van 28 april 1998)

Financiën en Begroting

- PB097/KUL/30 : prestatie-meetsystemen (PMS) in de overheid 5.555.000 fr.
- PB097/KUL/34 : vergelijkend onderzoek naar financiële vernieuwingsstrategieën binnen de beleids- en beheerscyclus van overheidsadministratie 5.555.000 fr.
- PB097/KUL/35 : specialisatie en coördinatie in de beleids- en beheerscyclus van de overheid 5.555.000 fr.

Promotor : Vervolmakingscentrum voor Overheidsmanagement en Beleid

Cofinanciering vanuit basisallocatie 12.01 pr 24.10 ten bedrage van 2.000.000 frank

Programma Beleidsgericht Onderzoek 1998

PB098/1/21

Titel : Instroom, doorstroom en uitstroom van hoger gekwalificeerd personeel in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (MVG)

Prom : Hondeghem Annie

Katholieke Universiteit Leuven

Sociale Wetenschappen, departement Politieke Wetenschappen, Instituut van de Overheid (voormalig Vervolmakingscentrum voor Overheidsmanagement en Beleid)

Status : voorgesteld (nog niet definitief)

Toegekend bedrag aan het project : 7.367.000 frank (nog niet definitief)

(N.v.d.r. : AZF = Algemene Zaken en Financiën ; ABAFIM = Budgettering, Accounting en Financieel Management ; WIM = Wetenschap, Innovatie en Media)

Vraag nr. 123
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Onderwijs sociale promotie – ESF-projecten

Leerlingen die zich in het kader van een project van het Europees Sociaal Fonds (ESF) inschrijven bij het onderwijs voor sociale promotie (OSP) krijgen vrijstelling van inschrijvingsgeld, ongeacht de opleiding waarvoor zij zich inschrijven.

1. Welke projecten omvat het Europees Sociaal Fonds ?

Wat is het totaalbudget daarvoor ?

2. Hoeveel leerlingen en studenten hebben sinds de goedkeuring van deze maatregelen in februari jongstleden gebruikgemaakt van deze faciliteit ?

Wat is het normale inschrijvingsgeld ?

3. Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering genomen om deze maatregel bekend te maken en te stimuleren bij de leerlingen en studenten die hiervoor in aanmerking kunnen komen ?

Antwoord

1. Het Europees Sociaal Fonds bevat projecten binnen verschillende doelstellingen. Onder doelstelling 3 heeft het departement Onderwijs één project aangevraagd voor onderwijs sociale promotie, namelijk "Alternerend leren in het onderwijs voor sociale promotie".

Het project richt zich naar laaggeschoolde jonge werklozen en werklozen bedreigt met uitsluiting

op de arbeidsmarkt. Het basisprincipe van het project is een alternatieven tussen het volgen van een bestaande OSP-opleiding die gekoppeld is aan een knelpuntenberoep, en één dag per week werkervaringsstage in een bedrijf.

Het totaalbudget dat werd aangevraagd is 4.000.000 frank ESF-subsidie.

2. Aantal leerlingen (telling februari 1999) = 43.

Het normale inschrijvingsgeld is 10 frank/lesuur/cursist.

3. Alle OSP-scholen werden door mijn voorganger via de omzendbrief van 27 augustus 1998 met referentie OSP-AL-D.004 op de hoogte gebracht.

Vraag nr. 125
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Onderwijsvoorrrangsbeleid SO – Evaluatie

De Vlaamse regering heeft verschillende maatregelen genomen met betrekking tot de onderwijsvoorrrang in het secundair onderwijs (SO), die dient bij te dragen tot een verhoogde integratie van allochtonen in de samenleving.

1. Wat is de inhoud van de huidige maatregelen ? Welk budget is hiervoor uitgetrokken ?

2. Wat zijn de resultaten van de maatregelen uit het verleden ? Welke budgetten werden hiervoor ingeschreven op de verschillende begrotingen ?

3. Wat is het resultaat van de laatste onderhandelingen met de vakbonden en het overkoepelend onderhandelingscomité voor het vrij gesubsidieerd onderwijs ?

Antwoord

1. In uitvoering van het vernieuwd onderwijsbeleid naar migranten van mei 1991, en rekening houdend met de evaluatie van 1994 en de aanbevelingen van de werkgroep Onderwijs van de staten-generaal tegen het racisme, wordt het beleid bijgestuurd.

De doelstellingen van het beleid in 1991 waren tweeledig : het bestrijden van achterstand en het

bevorderen van de integratie. Deze doelstellingen golden zowel voor het basisonderwijs als voor het secundair onderwijs, waarbij voor het secundair onderwijs de nadruk werd gelegd op de eerste graad, aangevuld met het project doorstroming in de tweede graad.

In het nieuwe project blijft de nadruk liggen op de *integratiegedachte*, terwijl het accent op de *doorstroming* van de doelgroep meer nadrukkelijk aanwezig is. Het huidige project wil deze trend op een diepgaande wijze stimuleren via het opzetten van initiatieven met de bedoeling de doelgroep leerlingen te *oriënteren naar de studierichting die het nauwst aansluit bij het potentieel van deze leerlingen*. Deze doorstromingsgedachte komt sterk tot uiting in de samenwerking die moet worden opgezet met de scholen die voldoende doorstromingsrichtingen aanbieden. De zorg van de school voor integratie van de doelgroep leerling doet zich zowel op het vlak van de school voor, als op het maatschappelijk niveau. Deze hoofddoelstelling zal het sterkst tot uiting komen op een aantal terreinen zoals het intercultureel onderwijs, de leerlingbegeleiding, de leerlingbetrokkenheid en de nascholing.

Het recht op extra uren-leraar onderwijsvoorzorg wordt voortaan gegarandeerd voor een periode van twee opeenvolgende schooljaren.

Alle scholen die aan de voorwaarden voldoen en een aanwendingsplan opmaken, komen in aanmerking om extra uren-leraar te verkrijgen. Deze extra uren-leraar worden gebruikt voor :

- intercultureel onderwijs (ICO) ;
- Nederlands als tweede taal (NT2) en Nederlands als instructietaal (NIT) ;
- leerlingbegeleiding, waaronder differentiatie-remediëring en studiebegeleiding vallen. De leerlingbegeleiding bestaat erin dat de scholen initiatieven nemen inzake sociaal-emotionele begeleiding, studiekeuzebegeleiding en studiebegeleiding van de leerlingen, met het oog op het nauw opvolgen van de schoolloopbaan van de leerling met behulp van een leerlingvolgsysteem ;
- leerlingbetrokkenheid (voorheen : schoolopbouwwerk) ;
- onderwijs in eigen taal en cultuur (OETC), als daarvoor wordt geopteerd.

Voor dit project wordt voor het SO 150,8 miljoen opgenomen op de begroting, programma 39.20 – basisallocatie 12.11, wat reeds gold voor een aantal schooljaren.

2. Doorstroming in het secundair onderwijs

Het huidige project "doorstroming" vertrekt van de vaststelling dat migranten door negatieve selectie te vaak onterecht in het beroeps-onderwijs terechtkomen. Met het project wil men migrantenjongeren aanmoedigen ook te kiezen voor doorstroomrichtingen, zodat ze kunnen verder studeren in het hoger onderwijs. Het project loopt sedert september 1992 in twintig scholen. Het bevat drie onderdelen : toeleiding, werking en uitstroom.

In de toeleiding worden migranten die om één of andere duidelijke foute reden niet in het doorstromingsonderwijs zitten, gesteund om te kiezen voor technisch, algemeen vormend of kunstonderwijs. Het kan gaan om leerlingen die te onzeker zijn om alleen door te zetten in hun keuze. Maar het kan ook gaan om leerlingen die vroeger een verkeerde keuze hebben gemaakt en uit het beroeps- naar het doorstroomonderwijs willen overstappen.

Het luik "werking" is vanzelfsprekend het belangrijkste. Het bevat twee onderdelen : mentoraat en aanbod. Deze mentoren staan in voor de opvolging van de leerling, zowel op studie- als op persoonlijk vlak. Daarnaast krijgt de school middelen om het lesaanbod aan te passen aan de behoeften van deze jongeren. Dit gebeurt door te werken rond Nederlands als instructietaal, het stimuleren van taalvaardigheid, intercultureel onderwijs, maar ook rond preventie en remediëring van leerproblemen. Ten slotte is er het onderdeel uitstroom. Daarin worden migranten ondersteund om in de derde graad doorstromingsonderwijs aan te vatten.

Het project loopt vrij goed. Vooral de werking met mentoren wordt vlot opgenomen en ingebed in de schoolwerking. Het veranderen van het lesaanbod verloopt moeilijker en met meer tegenstand. Maar ook daar wordt vooruitgang geboekt. Ten slotte zijn er de concrete resultaten : in 1993-1994 verlieten 538 migranten de tweede graad met succes, in 1994-1995 673 : stijging met 135 op één jaar.

In de besprekingen van de werkgroep Onderwijs in het kader van de staten-generaal tegen het racisme van het najaar 1997, werd erop ge-

wezen dat deze positieve tendens zich heeft doorgezet in de volgende schooljaren.

3. Bij protocol nrs. 105 en 330 van 27 april 1999 hebben de vakbonden Algemene Centrale der Openbare Diensten (ACOD) en de Federatie van de Christelijke Syndicaten der Openbare Diensten (FCSO) zich akkoord verklaard met het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende het tijdelijk project onderwijsvoorrang in het secundair onderwijs. Het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt (VSOA) heeft zich niet akkoord verklaard.

Het Overleg Kleine Onderwijsverstrekkers (OKO) heeft zich akkoord kunnen verklaren met het ontwerp van besluit.

Het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO) verklaart zich akkoord met de continuïteit van het beleid en de inpassing van het concept "scholengemeenschap" in het ontwerpbesluit.

**Vraag nr. 126
van 7 mei 1999
van de heer MARC DE LAET**

Eindtermen – Pc-gebruik

De pc en het gebruik van het Internet als bron van informatie en als communicatiemiddel worden steeds belangrijker in onze snel evoluerende informatiemaatschappij, iets wat de Vlaamse overheid niet ontgaat. De voorbije jaren werden immers door de Vlaamse regering grote inspanningen gedaan om het gebruik van pc's in het onderwijs te promoten.

Het PC/KD-project van de Vlaamse overheid, dat bij de recente aanpassing van de algemene midden- en uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1999 nog een bijkomend krediet van 350 miljoen kreeg toegewezen, is daarvan een in het oog springend bewijs.

Het gebruik van de pc op school werd evenwel niet opgenomen in de eindtermen.

Bestaan er plannen om bij een eventuele aanpassing/herziening ervan, het gebruik van de pc op te nemen in de vakoverschrijdende eindtermen van de eerste graad van het secundair onderwijs (SO) ?

Zijn in de tweede en derde graad van het secundair onderwijs geen leerplanwijzigingen nodig aangaan-

de het vak Informatica, waarbij de nadruk meer dan nu komt te liggen op het praktisch leren werken en omgaan met software ?

Antwoord

1. Computergebruik is een aspect van informatie- en communicatietechnologie (ICT). De oorspronkelijke voorstellen van eindtermen/ontwikkelingsdoelen met betrekking tot ICT in het basisonderwijs en de eerste graad van het SO werden tijdens de advisering in de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) afgewogen tegenover de implicaties van hun introductie voor scholen op infrastructureel vlak.

Op een ogenblik dat er nog onvoldoende garanties waren dat computergebruik op scholen financieel op adequate wijze zou worden ondersteund, was er bij de onderwijsverstrekkers enige aarzeling om ICT via eindtermen aan alle scholen op dezelfde wijze op te leggen. Als gevolg hiervan werden een aantal eindtermen met betrekking tot ICT die door de Dienst voor Onderwijsontwikkeling (DVO) werden voorgesteld, door de VLOR niet gunstig geadviseerd. In het basisonderwijs en de eerste graad van het SO is het aantal dergelijke eindtermen dus veel-
eer beperkt :

- Eindtermen met betrekking tot computergebruik in basisonderwijs

Wereldoriëntatie technologie, Basisinzichten techniek

2.3.1. Kunnen in hun omgeving informatieverwerkende toepassingen herkennen

2.3.bis Leren effectief met informatica en informatieverwerking omgaan

- Eindtermen/ontwikkelingsdoelen met betrekking tot computergebruik in de eerste graad van het SO

Technologische opvoeding voor de B-groep : ontwikkelingsdoel voor het verplichte verkenningsgebied "Eenvoudig computergebruik" : de leerlingen kennen symbolen eigen aan het gebruikte programma ; de leerlingen kunnen programma's inlezen, gegevens invoeren en verwerken, printen.

Niettemin werd onder meer naar aanleiding van de eindtermen de noodzaak om ICT in het alge-

meen en pc-gebruik in het bijzonder in school-curricula te integreren, scherper naar voren gebracht. Als gevolg hiervan en van diverse stimulerende maatregelen die door de overheid werden genomen, stelt men vast dat de ontwikkeling van didactisch-educatieve leermiddelen voor leerlingen en scholen in een stroomversnelling is gekomen. De aandacht van scholen voor ICT is daarom groter dan op basis van de eindtermen alleen zou kunnen worden afgeleid.

Aansluitend op deze ontwikkelingen, zijn voor vakken van de basisvorming en vakoverschrijdende thema's van de tweede en derde graad in de eindtermenvoorstellen op een uitdrukkelijke wijze vaardigheden met betrekking tot ICT opgenomen.

De vermelde voorstellen van de tweede en de derde graad secundair onderwijs liggen op het ogenblik ter advisering door de Vlaamse Onderwijsraad voor. Indien de Vlaamse volksvertegenwoordiger deze voorstellen wenst te ontvangen, kan het uiteraard, met dien verstande dat er nog geen garantie is dat die voorstellen ook zullen worden aangenomen.

- Ik deel de mening van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat er bij een herziening van de eindtermen eerste graad, op meer expliciete wijze zal moeten worden verwezen naar het gebruik van de pc.

Mijn voorkeur gaat daarbij naar het formuleren van gepaste eindtermen bij de vakgebonden eindtermen. Ervaringen uit het buitenland wijzen uit dat het gebruik van de pc best rendeert bij het integreren ervan in de vakdidactiek.

Ik zal dit verzoek meedelen aan de Dienst voor Onderwijsontwikkeling.

- Aangezien het vak Informatica in de tweede en de derde graad niet tot de decretaal bepaalde vakken van de basisvorming behoort, kunnen er geen eindtermen voor worden geformuleerd.

Voor het overige is het mijn mening dat een vak Informatica minder te verkiezen is dan een integratie van eindtermen rond Informatica binnen de vakgebonden eindtermen. Daar is, zoals reeds vermeld in het eerste element van antwoord, wel duidelijk werk gemaakt van het formuleren van eindtermen rond pc-gebruik.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 78
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kleine gemeenten – Minimumfinanciering

In Vlaanderen zijn er een aantal gemeenten die minder dan 2.500 inwoners tellen. Specifieke omstandigheden – het betreft in hoofdzaak taalgrensgemeenten met faciliteiten voor Franstaligen – hebben ervoor gezorgd dat deze gemeenten bij de grootschalige fusieoperaties van de jaren zeventig niet werden ingedeeld bij een andere gemeente. De kans dat dit ooit zal gebeuren, is nu praktisch onbestaande.

Inzake subsidiëring vanuit de Vlaamse overheid, in casu het Gemeentefonds, heeft dit ongetwijfeld nadelen. Niet het bedrag van de subsidie per inwoner is een probleem, maar wel het geringe aantal inwoners, waardoor deze gemeenten een dermate klein bedrag ontvangen dat er niet veel mee kan worden gerealiseerd. Om toch enige inkomsten te verwerven, kunnen deze gemeenten hogere aanslagvoeten hanteren dan andere gemeenten. Maar ook dan betekent weinig inwoners slechts een klein inkomen.

Voor vele opdrachten, zoals (ver)bouwen van de eigen infrastructuur, onderhoud van gemeentelijke eigendommen, ... doen zij daarom een beroep op de vrijwillige inzet van eigen inwoners.

De Vlaamse regering sloot nu een pact af met de gemeenten. De minister verklaarde vroeger ook de financieringsmethode van de Vlaamse overheid naar de gemeenten te evalueren, en dit zowel wat algemene middelen, als wat specifieke bijdragen betreft. Daarnaast wou de Vlaamse regering de huidige verdelingscriteria van het Gemeentefonds en het Investeringsfonds onderzoeken.

1. Werd de studie naar financieringsstromen en verdelingscriteria reeds beëindigd? Zijn de resultaten beschikbaar?
2. Zijn er belangrijke wijzigingen in de huidige financieringsstromen nodig in opvolging van deze resultaten?

3. Zijn er naar de financiële situatie van de kleinste gemeenten, met name de gemeenten met minder dan 2.500 inwoners, specifieke conclusies te trekken ?
4. Werd reeds vastgelegd wat de minimumfinanciering is voor de (kleinste) gemeenten om het verplichte takenpakket aan te kunnen ?

Antwoord

Naar aanleiding van het pact met de lokale besturen accentueerde de Vlaamse regering een aantal basisprincipes in verband met de financieringsstromen naar de gemeenten.

Hierbij maakt de Vlaamse regering een onderscheid tussen enerzijds de algemene financiering, als bijdrage in de algemene lokale uitgaven en waarbij de besteding door de gemeenten vrij kan worden ingevuld, en anderzijds de specifieke financiering, die met welbepaalde, duidelijk gedefinieerde oogmerken wordt verstrekt en die de Vlaamse regering zoveel als mogelijk wenst te organiseren op basis van convenants.

1. Algemene financiering

Deze financiering betreft zowel het Gemeentefonds, bestemd voor de gemeentelijke uitgaven van de gewone dienst, als het Investeringsfonds, bestemd voor de uitgaven van de buitengewone dienst. In het kader van het pact formuleerde de Vlaamse regering een aantal doelstellingen waaraan de financiering door beide fondsen moet voldoen. Meer bepaald wordt een herverdeling van middelen nagestreefd onder de gemeenten, met als doel de ongelijkheid van kansen en bestedingsbehoeften op een objectieve wijze en in redelijke mate te corrigeren.

De mate waarin de verschillende steden en gemeenten centrumfuncties uitoefenen en de fiscale draagkracht van de gemeenten zijn de belangrijkste criteria om deze herverdeling van middelen tot stand te brengen. Daarnaast is specifiek bepaald dat ook de kleinere gemeenten over de nodige middelen moeten beschikken om voldoende bestuurskrachtig te kunnen optreden en om het kwalitatief personeel te kunnen aantrekken dat nodig is om een normaal niveau van dienstverlening te onderhouden.

Deze basisbeginselen werden in het pact vastgelegd. Ook de gemeenten, via de Vereniging van

Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), ondersteunen deze principes.

De problematiek van de bestuurskracht van de kleinere gemeenten wordt dus onderkend. De Vlaamse regering besloot tevens te onderzoeken of bovenstaande doelstellingen met de huidige verdelingsregelingen in voldoende mate worden bereikt.

Het onderzoek dienaangaande is nog volop aan de gang. Toch wil ik waarschuwen voor voorbarige conclusies. De bestuurskracht van de gemeenten wordt bepaald door een veelheid van factoren : de bevolkingssamenstelling, de ruimtelijke en sociaal-economische omgeving, de fiscale draagkracht, de geografische structuur, ... Het aantal inwoners is maar één van de vele elementen die de bestuurskracht beïnvloeden.

Deze bevinding toont duidelijk de beperktheid aan van het criterium van het bevolkingsgetal om de financiële behoeften en de bestuurskracht van gemeenten te meten. Er zijn inderdaad ook gemeenten met een relatief klein aantal inwoners, maar die niettemin een grote financiële draagkracht hebben door het relatief hoge inkomensniveau van de bevolking en de waarde van de onroerende goederen.

Deze vaststelling leert anderzijds dat inzake de verdelingsregeling van het Gemeentefonds de werking van de bevolkingmultiplicator en de indeling in groepen, twee elementen die gebaseerd zijn op het bevolkingsaantal van de gemeenten en die vooral de bevolkingsrijke gemeenten en steden beschermen, evenzeer moeten worden onderworpen aan een grondige evaluatie.

In verband met de doelstellingen geformuleerd in het pact, is het in de huidige stand van het onderzoek al wel duidelijk dat de verdelingsregeling van het Investeringsfonds ernstige tekortkomingen bevat. Het Investeringsfonds houdt nagenoeg geen rekening met de centrumfuncties en de fiscale draagkracht van de gemeenten. Met betrekking tot het Gemeentefonds is de toestand complexer. De verdelingscriteria van dit fonds beantwoorden in grotere mate aan de doelstellingen bepaald in het pact, maar toch moet ook deze verdelingsregeling grondig worden geëvalueerd.

Het is onmogelijk om nu reeds de aard en de omvang van eventuele wijzigingen in te schat-

ten. Hiervoor is eerst de verdere uitklaring van het bestaande onderzoek nodig.

Daarbij wil ik reeds aangeven dat de in de vraag aangegeven grens van 2.500 inwoners geen algemeen geldend criterium is. Ook heel wat gemeenten met meer dan 2.500 inwoners kampen met ernstige problemen op vlak van bestuurskracht. Bijgevolg is het beter om de algemene financiering maximaal te ontwikkelen uit oogpunt van de gemeentelijke bestuurskracht in het algemeen, en daarbij rekening te houden met alle elementen die de bestuurskracht bepalen. Daarvoor is overigens een onderzoek lopende.

2. Specifieke financiering

Dit betreft een brede waaier van middelen uit de verschillende beleidssectoren, bestemd voor zowel lopende uitgaven als investeringen van de lokale besturen.

Momenteel is de inventarisatie van de subsidiestromen die door de verschillende overheden (gewesten en gemeenschappen, federale overheid, provincies, ...) aan de gemeenten worden toegekend, nog volop bezig. Vanzelfsprekend bieden de specifieke financieringskanalen dankzij hun flexibiliteit talloze mogelijkheden om de problemen van de kleine gemeenten op het vlak van bestuurskracht op te vangen : ondersteuning op basis van samenwerkingsovereenkomsten, financiële stimulansen voor intergemeentelijke samenwerking, ...

Met het oog op concrete beleidsmaatregelen terzake is evenwel eerst de verdere afwerking van de inventarisatie van de verschillende subsidiestromen noodzakelijk.

Vraag nr. 80 van 1 april 1999 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Verbeteringspremies voor woningen – Bouwjaar-criterium

Het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992, aangepast door het besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 1994, voorziet in verbeteringspremies voor woningen die vóór 1972 voor het eerst in gebruik werden genomen.

Intussen zijn er enkele jaren voorbijgegaan en is een aantal woningen in Vlaanderen op eenzelfde leeftijd gekomen als de woningen die vóór 1972

voor het eerst in gebruik werden genomen, op het ogenblik van het van kracht worden van bovenvermeld besluit van de Vlaamse regering.

1. Waarom zijn er nog geen initiatieven genomen om de datum van eerste ingebruikname aan te passen ? Wordt dit overwogen ?
2. Hoeveel eigenaars hebben totnogtoe gebruikgemaakt van deze verbeteringspremies en om welke bedragen gaat het daarbij gemiddeld ?

Antwoord

1. Artikel 2, eerste lid, 2° van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 1994, bepaalt dat een verbeteringspremie wordt ingesteld ten behoeve van de aanvrager die verbeteringswerken uitvoert aan een woning waarvan de eerste ingebruikneming dateert van voor 1972.

Tot op heden werd er nog geen initiatief genomen om deze datum van eerste ingebruikneming aan te passen. Het is zo dat elke nieuwe regelgeving eerst zijn nut dient te bewijzen, vooraleer ze wordt in vraag gesteld. Gelet echter op het aantal aanvragen voor een verbeterings- of aanpassingspremie (zie vraag 2) en gelet op de bezorgdheid van de Vlaamse regering voor de instandhouding van de woningkwaliteit, lijkt het mij wel aangewezen om na een periode van vijf à tien jaar na het van kracht worden van het vermelde besluit van de Vlaamse regering, initiatieven te ontwikkelen om deze datum van eerste ingebruikname op een voor de premieaanvrager positieve wijze aan te passen.

2. Vanaf de inwerkingtreding op 1 april 1993 van het vermelde besluit van de Vlaamse regering werden er in totaal 46.957 premieaanvragen ingediend.

Wegens de structuur van het gegevensbestand en gezien het feit dat de aanvragen voor hetzij een verbeteringspremie, hetzij een aanpassingspremie, hetzij een combinatie van beide, in te dienen zijn middels één en hetzelfde formulier, is een afzonderlijke telling van het aantal aanvragen per soort premie niet mogelijk.

Aan 29.351 aanvragen werd een positief gevolg gegeven.

Het totaal aantal toezeggingen wordt als volgt opgesplitst :

verbeteringspremie	26.980
aanpassingspremie	1.947
combinatie	424

Een totaalbedrag van 1.161.448.000 frank werd uitbetaald over de volledige periode. Het vermelde aantal toezeggingen heeft betrekking op 28.954 verschillende woningen.

Vraag nr. 84
van 7 mei 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Intercommunale Isvag – Statutaire verwerkingsbeperkingen

In de statuten van de intercommunale maatschappij "Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van de Antwerpse Gemeenten", kortweg Isvag, staat in artikel 3 te lezen dat de vuilverwerking en -verwijdering niet behelzen "de verwerking en/of verwijdering van afvalstoffen, afkomstig van een nijverheids-, handels-, ambachtelijke, landbouw- of wetenschappelijke onderneming of instelling en die bij verbranding, verwerking en/of verwijdering door de intercommunale een gevaar betekenen voor de levende wezens of in de natuur en die als giftige stoffen in de toekomst door een wettelijke regeling ad hoc als dusdanig erkend worden".

In antwoord op een eerdere schriftelijke vraag (nr. 302 van 19 mei 1998 ; *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 9 oktober 1998, blz. 219 – red.*) deelde de minister mee dat de uitbating van de Isvag-installatie steeds conform de voorwaarden gebeurde, zoals vastgelegd in de milieuvergunning van 7 juli 1994. Want er werd enkel slib en huishoudelijk of daarmee gelijkgesteld afval verbrand. In de statuten van Isvag staat echter een dubbele voorwaarde ingeschreven : de verwerking van afvalstoffen afkomstig van nijverheid, handel, ambachtelijke, landbouw- en wetenschappelijke ondernemingen wordt uitgesloten als die een gevaar betekenen voor levende wezens en voor de natuur door het vrijzetten van giftige stoffen.

In feite wordt hiermee avant la lettre het "voorzorgsprincipe" in de statuten van Isvag opgenomen.

Aangezien de oven inmiddels mede op aandringen van de minister gesloten werd wegens normover-

schrijdingen, staat het vast dat gevaar voor levende wezens en voor de natuur werd veroorzaakt. En dat de eigen voorzorgsclausule uit de statuten werd overtreden.

Op een klacht in dezelfde zin van de gemeente Aartselaar kwam geen concreet antwoord van de commissaris van de Vlaamse regering.

1. Wat is de draagwijdte van dergelijke statutaire bepalingen in het algemeen, en van voornoemd artikel 3 in het bijzonder ? Kan de minister weerleggen dat het om een ruimer gestelde voorzorgsbepaling gaat ?
2. Waarom werd deze bepaling niet getoetst aan de praktijk na de vraag van de gemeente Aartselaar ? Zal dit alsnog gebeuren ?
3. Is het in het algemeen geen blijk van goed bestuur om de werking op het terrein daadwerkelijk in overeenstemming te brengen met de statutaire beperkingen, zeker als het gaat om installaties waarin de overheid, verantwoordelijk voor het algemeen belang, zelf participeert ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

De gemeente Aarselaar heeft aan de regeringscommissaris de vraag gesteld of bij de toekenning van vergunningen enige controle over de correlatie tussen handelingen en statuut werd uitgevoerd. Daarop heeft de regeringscommissaris geantwoord dat het verlenen van erkenningen of het uireiken van vergunningen die worden vereist op grond van de regels die stedenbouw of milieu betreffen, buiten zijn bevoegdheid vallen.

Er zijn momenteel geen aanwijzingen of bewijzen dat Isvag handelingen heeft gesteld in strijd met zijn statutaire bepalingen.

Vraag nr. 83
van 27 april 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Bevlagging openbare gebouwen – Afdwingbaarheid

De bevlagging van openbare gebouwen blijft voor problemen zorgen. Onlangs heeft het parket van de procureur des konings te Gent vastgesteld, zon-

der opgaaf van redenen, dat het niet bevlagen van openbare gebouwen op de wijze zoals door het betrokken decreet bepaald, geen strafbare inbreuk uitmaakt.

De vraag rijst dan ook of de afdwingbaarheid van de terzake bestaande decretale bepalingen niet moet worden versterkt. Mag ik er nogmaals op wijzen dat weinig instanties de bevlagingsregeling ongenegen zijn. Het kan dan ook niet zijn dat de eerste de beste conciërge van een overheidsgebouw zichzelf uitroept tot bevoegde instantie voor het beoordelen van de toepasbaarheid van decreten van het Vlaams Parlement.

1. Kan de minister meedelen of hem bekend is welke rechtsgronden, om het bestaande decreet afdwingbaar te maken, in vraag worden gesteld door instanties zoals het parket van de procureur des konings te Gent ?
2. Welke maatregelen heeft de minister genomen of gepland om de daadwerkelijke afdwingbaarheid van de bepalingen inzake bevlagging van openbare gebouwen te versterken ?

Antwoord

In het decreet van 7 november 1990 houdende vaststelling van het wapen, de vlag, het volkslied en de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap zijn geen strafbepalingen ingeschreven, zodat inbreuken op het decreet niet als strafbaar feit kunnen worden gekwalificeerd en niet strafrechtelijk kunnen worden vervolgd.

Artikel 6bis van het decreet bepaalt dat de vlag van de Vlaamse Gemeenschap dient te worden gehesen op 11 juli op de openbare gebouwen in het Nederlandse taalgebied (daarnaast bestaat die verplichting nog voor een reeks andere data).

In het laatste lid van artikel 6bis worden de provinciegouverneurs belast met het toezicht op de naleving van de bepalingen van dit decreet door de provincies en de gemeenten van het Nederlandstalige taalgebied. Bij in gebreke blijven van de provinciale of gemeentelijke overheden kunnen de provinciegouverneurs zelfs ambtshalve de nodige maatregelen nemen die door het decreet zijn voorgeschreven.

In verband met de bevlagging van openbare gebouwen verschenen er twee omzendbrieven, met name omzendbrief VR 95/37 van 24 mei 1995 en omzendbrief BA-97/11 van 4 juni 1997, waarbij

specifieke richtlijnen werden uitgevaardigd met betrekking de bevlagging van openbare gebouwen. In deze omzendbrieven wordt nog eens duidelijk aangegeven wanneer de vlag van de Vlaamse Gemeenschap dient te worden gehesen en op welke manier dit precies dient te gebeuren.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 128
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Slechthorenden – Communicatieapparatuur

Op mijn schriftelijke vraag nr. 38 van 12 november 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 januari 1999, blz. 908 – red.*) antwoordde minister Martens dat de voorstellen tot wijziging van de regelgeving aangaande informatie- en communicatietechnologie bij personen met auditieve stoornissen aan de ad hoc commissie "Individuele Bijstand en Sociale Integratie" werden voorgelegd. De raad van bestuur van het Vlaams Fonds moest zich nog uitspreken. Het Vlaams Informatie- en Communicatiecentrum voor Handicap en Technologie (Vlicht) werd ingeschakeld om de mogelijkheden van communicatieapparatuur voor personen met een motorische, een visuele en/of een auditieve handicap uit te werken. Daarenboven onderzocht een werkgroep de mogelijkheden van een telefoonbemiddelingsdienst, in samenspraak met de dovengemeenschap, met de bedoeling meer coördinatie en stroomlijning in de maatregel te brengen.

Recentelijk werd de Vlaamse Infolijn in gebruik genomen. Bij de toelichting van de minister-president is alleen sprake van het alternatief "fax" voor personen met een auditieve handicap. E-mail, Internet, spraaktechnologie en andere mogelijkheden die zouden resulteren uit bovenvermelde onderzoeken, komen niet ter sprake.

1. Maakte de Vlaamse overheid de keuze voor faxapparatuur met het oog op communicatie naar en met personen met een auditieve handicap ?
2. Zo neen, werd bij het Vlaams Fonds reeds een beslissing genomen aangaande eventuele terugbetaling van pc's of andere ondersteunende apparatuur ?

3. Welke voorstellen in verband met telefoonbemiddeling en spraaktechnologie liggen eventueel nog ter discussie bij het Vlicht of de werkgroep Telefoonbemiddeling? Wanneer wordt hierover resultaat verwacht?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Gecoördineerd antwoord

1. Reeds tijdens de studiefase heeft de Vlaamse overheid gesteld dat de Vlaamse Infolijn bereikbaar moet zijn voor personen met een auditieve handicap. Tijdens de studiefase is er overleg geweest met de vertegenwoordigers van de doven- en slechthorendenorganisaties en er is gebleken dat het systeem Minitel vrij beperkt wordt gebruikt door de betrokken doelgroep.

De Vlaamse overheid heeft geopteerd om de Vlaamse Infolijn bereikbaar te stellen voor personen met een auditieve handicap via het faxnummer en het e-mailadres. Deze informatie werd doorgegeven aan het tijdschrift Dovennieuws, om dit bekend te maken bij de betrokken doelgroep.

Uiterlijk eind april zullen via de website van de Vlaamse Infolijn eveneens wegwijsvragen en eerstelijnsvragen beantwoord kunnen worden.

Er wordt verder onderzocht welke mogelijkheden, onder meer spraaktechnologie, kunnen worden aangeboden aan personen met een auditieve handicap, in samenspraak met de betrokken bevoegde instanties.

2. Het Vlaams Fonds nam nog geen beslissing over de eventuele terugbetaling van niet-draagbare computers of andere ondersteunende communicatieapparatuur.

Binnenkort zal de ad hoc commissie Individuele Bijstand en Sociale Integratie een advies uitbrengen over de tenlasteneming van telefoonversterkers. Deze commissie is belast met het onderzoek van voorstellen tot wijziging van de regelgeving; nadien bezorgt ze de voorstellen aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds. Met voormelde voorstellen kan de bijlage bij het BVR (besluit van de Vlaamse regering) van

31 juli 1992 zesmaandelijks worden aangepast en uitgebreid. Momenteel beslist de Bijzondere Bijstandscmissie over de tenlasteneming van telefoonversterkers.

De onderzoeksresultaten van het Vlaams Informatie- en Communicatiecentrum voor Handicap en Technologie (Vlicht) aangaande de mogelijkheden van communicatieapparatuur voor personen met een motorische, een visuele en/of een auditieve handicap, zijn nog niet beschikbaar.

3. Aangaande telefoonbemiddeling zit men momenteel nog in het stadium van de verkenning van de verschillende mogelijkheden. Bedoeling is te onderzoeken hoe aan de noden van de doven en slechthorenden inzake een vlotte, gebruiksvriendelijke en betaalbare wijze van communiceren, kan worden tegemoet gekomen. Op een eerste vergadering van de werkgroep Telefoonbemiddeling (leden: kabinet van de minister-president, kabinet Luc Martens, vertegenwoordigers Vlaams Fonds, vertegenwoordigers dovengemeenschap en Vlicht) werden Telenet, Belgacom en Lernout en Hauspie uitgenodigd.

De spraaktechnologie van Lernout en Hauspie biedt een aantal goede perspectieven. Weliswaar is hun technologie pas operationeel en beschikbaar over twee à drie jaar.

Wat Belgacom betreft, is er bereidheid om een haalbaarheidsstudie uit te voeren met betrekking tot een telefoonbemiddelingsdienst. De resultaten worden binnenkort aan de werkgroep vorgelegd.

Essentieel punt is tevens de zoektocht naar een geschikt "teksttelefoontoestel", dat ook compatibel is met het bestaande telefoonnet. De vertegenwoordigers van de dovengemeenschap – met ondersteuning van Vlicht – hebben momenteel nog geen eenduidige keuze gemaakt.

Vraag nr. 129 van 22 maart 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Justitieel welzijnswerk – Personeelsformatie

In de gevangenis wordt de zorg voor vorming, ontspanning en sport van de gevangenen waarge-

nomen in samenwerking met het justitieel welzijnswerk van de Vlaamse Gemeenschap.

Hoeveel personen, met welke kwalificatie en in welke gevangenen werden daarvoor ter beschikking gesteld sinds 1998 ?

Antwoord

In 1997 werd het aantal gesubsidieerde beroepskrachten voor de opdracht justitieel welzijnswerk verhoogd van 13 tot 36, zodat in elk gerechtelijk arrondissement een centrum voor algemeen welzijnswerk voor de opdracht justitieel welzijnswerk is erkend en deze beroepskrachten in elke Vlaamse en Brusselse gevangenis actief zijn.

In 1998 werd dit aantal gesubsidieerde beroepskrachten niet verhoogd.

Sinds 1998 is op de begroting van de administratie Cultuur (afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken) een nominatimsubsidie aan de Vlaamse Federatie voor Forensisch Welzijnswerk van 5.000.000 frank ingeschreven voor het uitbouwen van het sociaal-cultureel werk in de gevangenen. Het betreft een subsidie die jaarlijks op basis van een evaluatie van de werkzaamheden van het voorbije jaar en een beleidsplan voor het lopende jaar moet worden aangevraagd.

Er werden 5 personen aangeworven : een coördinator 80 % (germanist-filosof) en 4 personen halftijds (een socio-cultureel werkster, een sociologe, een sociaal-pedagoge en een criminologe). Volgende gevangenen worden bediend : Antwerpen, Brugge, Leuven-hulpgevangenis, Merksplas, Wortel, Turnhout, Hoogstraten.

Bij beslissing van de Vlaamse regering van 9 juli 1998 werd de Vlaamse Interdepartementale Commissie Hulp- en Dienstverlening aan Gedetineerden opnieuw opgericht. De opdracht van deze commissie bestaat erin om, zowel binnen het bestaande als inzake het potentiële aanbod van maatschappelijke hulp- en dienstverlening aan gedetineerden, de knelpunten te detecteren die het opnemen van de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap op dit terrein in de weg staan. Vervolgens dient de commissie voorstellen te doen ter optimalisering van de bijdrage van de voorzieningen van de Vlaamse Gemeenschap in de strafinrichtingen, rekening houdende met de nieuwe evoluties en uitdagingen op dit terrein.

Nog voor het einde van deze legislatuur wordt van deze commissie een eerste tussentijds verslag verwacht.

Vraag nr. 130 van 22 maart 1999 van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, met betrekking tot welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werde de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en de daarmee samenhangende boete ?

7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Geen enkele afdeling van de administratie Cultuur, van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn en van de bovenbouw van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur heeft een overeenkomst afgesloten. Hetzelfde geldt voor de afdeling Monumenten en Landschappen van het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

De Vlaamse openbare instellingen Kind en Gezin, het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap en de Vlaamse Opera hebben evenmin overeenkomsten afgesloten met de NV Soresma.

Het Vlaams Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie (Blosos) heeft tijdens deze legislatuur de volgende drie opdrachten aan de NV Soresma toegekend :

- 27 november 1995 : 101.702 fr.
- 31 maart 1996 : 59.895 fr.

Deze 2 opdrachten omvatten een onderzoek naar het bodempeil van de vijvers en naar de grondsamenstelling in het Blosos-centrum in Hofstade-Zemst.

- 21 december 1995 : 361.742 fr.

Deze opdracht omvatte de studie van de waterbeheersingsproblematiek in het Blosos-centrum in Hofstade-Zemst.

Deze drie opdrachten, die onderhands werden toegewezen, waren het gevolg van de tijdens de vorige legislatuur aan Soresma NV toegekende opdracht voor de renovatie van de oevers van de vijvers van 35 en 25 ha in het Blosos-centrum in Hofstade. Voor dit project van oeverrenovatie werd begin 1995 een "kandidatuurstelling-ideeënwedstrijd" onder zes studie bureaus georganiseerd.

De vier ingediende kandidaturen werden door een jury, bestaande uit tien deskundigen van het Blosos

en van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (Aminal), onderzocht. Deze jury was van oordeel dat Soresma het meest waardevolle project had ingediend.

De drie opdrachten waarvan sprake, werden door het studie bureau binnen de vooropgestelde termijn uitgevoerd. Het onderzoek naar het bodempeil van de vijvers en naar de grondsamenstelling resulteerde in een aangepast concept voor de oeverrenovatie. De studie van de waterbeheersingsproblematiek (de helft van het 160 ha grote Blosos-centrum in Hofstade-Zemst bestaat uit vijvers en grachten die de waterhuishouding van heel de regio beïnvloeden) droeg bij in de opstelling van een structuurplan voor de totaliteit van het Blosos-centrum. Dit structuurplan werd op 17 maart 1999 door de raad van bestuur van het Blosos goedgekeurd. Bovendien bewees de betrokken studie haar nut bij de periodes van wateroverlast in de voorbije jaren.

Vraag nr. 132 van 24 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Arbeidszorg – Experimenten

Tijdens de begrotingsbesprekingen voor Welzijn 1999 werd ingegaan op de discussie rond de arbeidszorgcentra, als nieuwe vorm van tewerkstelling voor personen met verminderde capaciteit.

Vanuit het VFSIPH (Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap) werd meegedeeld dat men een experiment zou opzetten om deze centra onder de beschutte werkplaatsen te positioneren, aansluitend bij de populatie van de dagcentra. De personeelsomkadering zou worden gesubsidieerd.

Met het federale niveau zou worden onderhandeld om de tegemoetkoming via het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv) te kunnen behouden voor de werknemers.

1. Werd dit experiment ondertussen opgestart ? Werd hierbij voor een regionale spreiding geopend ?
2. Zijn de afspraken met het federale niveau positief beëindigd ?

Zo ja, behoudt men zijn Riziv-uitkering en eventuele tegemoetkoming van het ministerie van Sociale Zaken of andere kassen ?

Zo neen, in welke richting gaan de afspraken ? Wanneer worden ze gefinaliseerd ?

Antwoord

Betaalde arbeid, zelfs in een beschermde, sociaal georiënteerde omgeving, is voor heel wat mensen met een handicap een onmogelijk in te lossen verwachting. De structurele uitsluiting van het arbeidsproces betekent tegelijk ook de uitsluiting van een aantal functies die het verrichten van arbeid met zich mee brengt, zoals bijvoorbeeld tijdsstructurering, sociale contacten, verder ontwikkelen van vaardigheden, waardering, ...

In een context van een ruimere definiëring van het begrip "arbeid", heb ik in overleg met het VFSIPH in het beleidsplan voor de gehandicaptenzorg 1997-2000 voorzien in "experimenten arbeidszorg" voor personen met een handicap. Deze experimenten moeten ons bijkomende informatie opleveren om op langere termijn een passend antwoord te formuleren op een reële nood en waarvoor geen oplossing mogelijk is via de bestaande arbeidsmarktvoorzieningen, noch via de dagcentra voor gehandicapten.

De inspanningen die de overheid doet op vlak van aangepaste arbeidsvormen voor mensen met arbeidshandicaps, moeten volledig worden aangewend om ook mensen met geringe kansen op de arbeidsmarkt tewerk te stellen. De specifieke voorzieningen die voor die opdracht worden gesubsidieerd, moeten hun verantwoordelijkheid terzake volledig opnemen.

Er kan daarom, in tegenstelling tot de suggestie in de vraagstelling, geen sprake zijn van de creatie van een nieuwe vorm van beschutte arbeid door het erkennen en subsidiëren van een nieuw circuit van "arbeidszorgcentra".

Er is ook geen sprake van het opzetten van experimenten om projecten "arbeidszorg" te positioneren "onder de beschutte werkplaatsen". Het is voor mij evident dat alle personen met een handicap die door het Fonds zijn erkend voor bijstand inzake beschut of regulier werk, via de geëigende wegen kansen krijgen op professionele integratie. In die zin moet het concept van "arbeidszorg" zich richten tot gebruikers die in de formele zin "niet beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt".

Ik zal begin mei een ontwerp van besluit aan de Vlaamse regering voorleggen inzake de goedkeuring en subsidiëring van experimenten "arbeidszorg". In antwoord op de concrete vragen kan ik bevestigen dat het mijn bedoeling is, na de beslissing van de Vlaamse regering, en na de oproep voor het insturen van projectaanvragen, de procedure voor goedkeuring op korte termijn te finaliseren. Hierbij zal rekening worden gehouden met een evenwichtige geografische spreiding van dit experimentele aanbod.

Er worden geen onderhandelingen gevoerd met de federale administraties over de tegemoetkomingen via het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, noch met het ministerie van Sociale Voorzorg over de inkomensvervangende tegemoetkoming. Het lijkt mij essentieel dat in deze experimentele projectfase, individueel, via systematisch overleg met de bevoegde administraties, de garantie wordt geboden dat de gebruikers in regel zijn met alle wettelijke bepalingen die voor hen van toepassing zijn.

Fundamentele onderhandelingen met de federale administraties, bijvoorbeeld over het "activeren van sociale uitkeringen", zijn pas aan de orde in de context van arbeidszorg, wanneer wij na evaluatie van de experimentele projecten een preciezer en vollediger beeld zullen hebben verkregen over het concept "arbeidszorg", de noodzakelijke ingrepen in het bestaande instrumentarium en de aanbevelingen voor een toekomstig beleid inzake gelijke werkkansen voor alle mensen met een handicap.

Vraag nr. 148
van 26 maart 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Jan Van Eyck – Geboorteplaats

Over de bekende vijftiende-eeuwse kunstschilder Jan Van Eyck, en meer bepaald zijn geboorteplaats, is enkele maanden geleden een discussie ontstaan. Terwijl nogal algemeen werd aangenomen dat Maaseik zijn geboorteplaats is, wordt nu gesproken over een heel ander verleden, andere afkomst en familieverbanden, die sommigen naar Konstanz, anderen naar Arendonk doen uitkijken.

Is er in dergelijke discussie, waarvan ik de draagwijdte niet direct zal noch kan inschatten, geen taak weggelegd voor de administratie Cultuur ?

De relevantie van dergelijke historische feiten is, hoe dan ook, voldoende groot om terzake een ini-

tatief te nemen, samen met de geïnteresseerden, waaronder een Franse professor Kunstgeschiedenis.

Kan de minister ermee instemmen dat het hier om meer dan een "fait divers" gaat ?

Zo ja, werden er terzake initiatieven genomen ?

Antwoord

1. Dat Maaseik de geboorteplaats van Jan Van Eyck zou zijn, is niet meer dan een algemeen aanvaarde werkhypothese. De geboorteplaats van de schilder is onbekend, omdat de primaire bronnen die ons hierover zouden kunnen inlichten nu eenmaal niet voorhanden zijn.

Er zijn evenwel een aantal goede historische aanwijzingen met betrekking tot de herkomst van Van Eyck. De conclusie die men hieruit kan trekken is een kwestie van historische interpretatie en hier ligt de weg voor de discussie open.

De meest recente heuristische bijdrage met echt nieuwe gegevens voor het onderzoek inzake Van Eycks geboorteplaats dateert uit 1977 en werd geleverd door de eminente Van Eyckspecialiste dr. Elisabeth Dhanens.

Dr. Dhanens had de kwartierstaten van het familiewapen van J. Van Eyck herontdekt, waardoor we een betere kijk krijgen op de familiebanden van de schilder. Naar aanleiding van haar vondst toetst Dr. Dhanens de elementen die vroeger hebben geleid tot de werkhypothese met betrekking tot Maaseik, aan de nieuwe invalshoek waarover we beschikken nu de familiebanden beter bekend zijn. Tegelijk onderwerpt ze de vertrouwde gegevens aan een grondige historische kritiek.

Haar conclusie is duidelijk. Er zijn geen redenen om eraan te twijfelen dat Maaseik de geboorteplaats van Jan Van Eyck is. Maaseik wordt in de oudste overleveringen als dusdanig vermeld, op een ogenblik dat dit door geen enkele chauvinistische beweegreden kan zijn ingegeven (de kroniekschrijver heeft het over "... een verworpen stedekin geleghen by de riviere van der Mase ... Maseyk") en geen enkel resultaat van de andere investigaties, zoals die omtrent banden van Jan Van Eyck met Maaseik, de studie van het dialect dat Jan gebruikt, het naamgebruik in de familie (Hubert) en nu ook de familiebanden, spreekt dit tegen. Integen-

deel, alle gegevens lijken te convergeren ten gunste van de veronderstelling dat een oude overlevering die Maaseik als geboortestad aanwijst, met de waarheid strookt.

Maar Dr. Dhanens herinnert er ook aan dat er nog meer opzoekwerk aan de winkel is. Vooral dan op het vlak van de lokale genealogie.

Als men zich bij zijn onderzoek tot het genealogisch aspect van het probleem beperkt, dan komt men ongetwijfeld snel tot een aantal nieuwe mogelijkheden om de familieverbanden anders te interpreteren. Deze nieuwe interpretaties zijn evenwel pas dan werkzaam als ze niet in tegenspraak zijn met de andere historische gegevens, zoals bijvoorbeeld de dialectstudie opleverde.

De vraag is dan ook wat de argumenten zijn die sommigen naar Konstanz, andere naar Arendonk doen uitkijken. Zijn deze argumenten van die aard dat ze alle componenten die aan de basis van de Maaseiktheorie liggen ten gronde falsifiëren ?

2. Het is niet de opdracht van de administratie Cultuur om zich met een dergelijk kunsthistorisch onderzoek in te laten. Daarvoor zijn er de universiteiten en is er de Koninklijke Academie voor Kunst en Wetenschappen, die terzake prijsvragen kan uitschrijven. Het is immers een materie van fundamenteel wetenschappelijk onderzoek.

Het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen (KMSKA) voelt zich als wetenschappelijke instelling bij dat onderzoek betrokken in de mate dat het bijdraagt tot de kennis van haar collectie, niet als doel op zich.

3. Het kan misschien verbazen, maar de kennis van de geboorteplaats van een kunstenaar is voor het kunsthistorisch onderzoek op zich niet zo relevant.

Natuurlijk zijn het milieu en de omstandigheden waarin iemand opgroeit mee bepalend voor de ontwikkeling van een talent. Maar de precieze vraag van de geboorteplaats speelt daar nauwelijks een rol bij. Het schoolvoorbeeld is hier wellicht Pieter Paul Rubens, wiens geboorteplaats tot een hevige polemiek leidde in de vorige eeuw : of het nu Antwerpen of Keulen kon zijn. Tot het bleek dat Rubens in Siegen geboren moet zijn, waar het gezin, gevlucht voor het

geweld van de godsdienstoorlog, een gedwongen verblijfplaats had.

Binnen het romantisch nationalistisch concept dat de kunstgeschiedenis van de negentiende eeuw typeert, wordt uiteraard meer belang gehecht aan de plaats van herkomst. Graag gebruikt men daarbij aan de natuur ontleende metaforen. Een kunstenaar is een loot ontsproten aan de nationale trots, of een telg van goede bodem. Het zijn mooie beelden, die niet te letterlijk mogen worden genomen.

Als men er aandacht aan besteedt, valt het op van hoeveel grote kunstenaars we de precieze geboorteplaats, noch de geboortedatum kennen. Bij Pieter Bruegel bijvoorbeeld hebben we er nog steeds het raden naar welke "Brogel" nu wordt bedoeld in de overlevering. De geschiedschrijver zal alle mogelijkheden zorgvuldig naast elkaar afwegen, maar voor de kennis en het begrip van zijn oeuvre maakt het weinig uit.

Dit neemt niet weg dat, mocht iemand bij toeval de bronnen met geboortegegevens van Van Eyck of Bruegel achterhalen, hij of zij in de kunsthistorische wereld voor wereldnieuws zou zorgen. Ieder initiatief op dit terrein is dan ook welkom, maar een onderzoek naar de geboorteplaats van een kunstenaar heeft pas zin als het gebeurt in een breder perspectief.

4. Uit de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger zou men kunnen afleiden dat er een contact is geweest met een Franse kunsthistoricus, die blijkbaar nog geen voeling kreeg met zijn Vlaamse collega's. Indien gewenst, en voorzover dat nog nodig zou zijn, zal het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen deze vorser graag introduceren bij de specialisten.

Voor een oorspronkelijke wetenschappelijke bijdrage aan de Van Eyckvorsing is er altijd plaats in het Jaarboek van het KMSKA, dat als wetenschappelijk tijdschrift wereldfaam geniet.

**Vraag nr. 149
van 26 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Grensoverschrijdende welzijnswerking – Problemen

Tijdens de begrotingsbesprekingen met betrekking tot Welzijn in november 1998, werd in de bevoegde commissie verwezen naar de grensoverschrijdende

samenwerking terzake. Op mijn vraag over problemen op gebied van tewerkstelling, diploma-erkenning, zorg, bevestigde de minister dat er hier nog heel wat schort. Hij beloofde een overzicht te maken van de problemen.

1. Welke problemen zijn er op het gebied van grensoverschrijdende samenwerking in de welzijnssector vastgesteld ?
2. Zijn er speciale cellen voor de samenwerking met Nederland en Wallonië ? Zo ja, ervaren zij specifieke problemen op dat gebied ?

Antwoord

In verschillende domeinen van Welzijn, specifiek de bijzondere jeugdbijstand, de ouderenzorg en de gehandicaptenzorg, zijn acties opgestart met het oog op de grensoverschrijdende samenwerking.

Concreet is dit :

- voor de bijzondere jeugdbijstand : de samenwerking met de Zuid-Nederlandse provincies op het vlak van preventie (het aanmaken van een preventiedatabank en het opzetten van initiatieven rond preventie in de jeugdhulpverlening) ;
- de samenwerking met residentiële instellingen rond uitwisseling van jongeren en personeel voor uitvoering van gemeenschappelijke opvoedingsprojecten (dit is het geval voor de instelling P. Simenon in Lommel) ;
- voor de gehandicaptenzorg : actieve werkgroepen inzake inspectie, voorzieningen en preventie met de Zuid-Nederlandse provinciën ;
- voor ouderenzorg is er een gemengde Vlaams-Nederlandse werkgroep geweest rond zorgvoorzieningen, maar deze is momenteel opgeheven.

Maar wat de grensoverschrijdende samenwerking met Nederland betreft, kan worden vermeld dat op diverse terreinen initiatieven lopen.

Knelpunten zijn :

- er is eerst sprake van een samenwerking op het niveau van de regio's ;
- deze samenwerkingen kunnen nog niet terugvallen op concrete invulling in het officiële verslag ;

- samenwerking wordt bemoeilijkt door gemis aan concrete werkingsbudgetten. Zo bijvoorbeeld is de samenwerking van P. Simeon met een Nederlandse voorziening gebaseerd op het werken met de reguliere middelen en zijn er geen stimulansen om zulke projecten effectief te ondersteunen.

Naast de problematiek van de samenwerking, moet ook de plaatsing van jongeren en gehandicapten in buitenlandse voorzieningen worden bekeken.

Voor de gehandicaptenzorg is dit onder meer geregeld door het koninklijk besluit (KB) van 1 oktober 1970, gewijzigd door het KB van 24 januari 1975 en verduidelijkt via omzendbrief 63 van 27 maart 1996.

Zowel van jeugdbijstand als van gehandicaptenzorg zijn momenteel geen plaatsen gefinancierd in Nederland.

De financiering van plaatsingen in Wallonië of voor potentiële Waalse welzijnsgebruikers van Vlaamse voorzieningen, loopt bijzonder moeilijk, mede door het toepassingsgebied van de onderscheiden decreten.

Ik ben ervan overtuigd dat deze vormen van grensoverschrijdende samenwerking finaal structureel moeten worden georganiseerd, maar dat in een eerste fase projecten moeten kunnen worden opgezet en gefinancierd waarbij zowel formele als werkingmogelijkheden worden gecreëerd, om daadwerkelijke ondersteuning te geven aan deze noodzakelijke grensoverschrijdende samenwerking.

Daarenboven zullen hiervoor ook meer middelen moeten ingeschreven worden op de begroting dan wat thans het geval is.

**Vraag nr. 150
van 26 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen

De wet van april 1963 bepaalt dat 1 op 55 vacante betrekkingen in provincies, gemeenten en OCMW's moet worden ingevuld door een gehandicapt persoon.

Artikel 65 van het decreet van 27 juni 1990 bepaalt dat de Vlaamse regering de ambtenaren aanwijst die het toezicht zullen uitoefenen op de toepassing van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten.

Bij besluit van 16 mei 1995 heeft de Vlaamse regering bepaald dat het toezicht in deze aangelegenheid zal worden uitgeoefend door de hiertoe door de minister aangewezen ambtenaren van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Oefent de minister systematisch toezicht uit op de naleving van de wet van 16 april 1963, die bepaalt dat 1 op 55 vacante betrekkingen in provincies, gemeenten en OCMW's moet ingevuld worden door een gehandicapt persoon? Wat zijn de bevindingen?

Antwoord

Dit antwoord sluit aan bij het antwoord van minister Leo Peeters, bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden, op uw vraag nr. 14 van 9 oktober 1997 betreffende hetzelfde onderwerp (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 1 december 1997, blz. 674 – red.*).

Artikel 21, § 3, van de wet van 16 april 1963 betreffende de sociale reclassering van de mindervaliden legt de openbare besturen de verplichting op een bepaald aantal personen met een handicap tewerk te stellen, en schrijft voor dat de Koning bij in ministerraad overlegd besluit het aantal personen bepaalt dat in de openbare besturen moet worden tewerkgesteld.

Deze wet voorziet niet in sancties bij het niet naleven van de tewerkstellingsverplichting.

Wat de lokale besturen en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW) betreft, werd de wettelijke verplichting uitgevoerd bij de respectieve koninklijke besluiten van 23 december 1977 (Belgisch Staatsblad van 13 januari 1978) en van 6 maart 1978 (Belgisch Staatsblad van 25 maart 1978).

Beide koninklijke besluiten bepalen dat het aantal personen met een handicap dat de lokale besturen en de OCMW's moet tewerkstellen, wordt vastgesteld op één eenheid voor elke groep van 55 betrekkingen met volledige arbeidsprestaties, opgenomen in de personeelsformatie.

Deze koninklijke besluiten voorzien evenmin in controlemaatregelen bij niet-naleving van het opgelegde quotum.

Het vroegere Rijksfonds oefende geen daadwerkelijk toezicht uit op de eerbiediging van deze bepalingen. De reden hiervan is de volgende: artikel 28

van de vermelde wet van 16 april 1963, dat bepaalde dat de door de Koning aangewezen ambtenaren toezicht dienden te houden op de naleving van deze wet en van de uitvoeringsbesluiten ervan, kreeg geen uitvoering bij koninklijk besluit en daarom beperkte het toezicht van het Rijksfonds zich tot de inspectie van de door dit Fonds erkende voorzieningen.

Zoals aangegeven in het antwoord van de minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden, is het toezicht van het Vlaams Fonds op de toepassing van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, nu wel reglementair georganiseerd met nominatieve aanwijzing van de ambtenaren belast met dit toezicht.

De bepaling van dit voormeld artikel 21, § 3 van de wet van 16 april 1963, werd niet in dit decreet van 27 juni 1990 overgenomen. De personeelsbezetting van de inspectie van het Vlaams Fonds laat niet toe toezicht te houden op andere dan decretaal opgelegde verplichtingen.

Anderzijds is uit bevragingen, zowel vanwege mijn voorgangster als van mezelf, gebleken dat het aantal lokale besturen dat de verplichtingen opgenomen in de bovenvermelde koninklijke besluiten van 23 december 1997 en 6 maart 1978 naleeft, te wensen overlaat.

Ik verwijs in dit verband naar het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 97 van 4 december 1997 van de heer Cardoen (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1136 e.v.).

Mijn diensten onderzoeken momenteel hoe, rekening gehouden met de budgettaire mogelijkheden van de Vlaamse Gemeenschap, daadwerkelijk uitvoering kan worden gegeven aan de resolutie van het Vlaams Parlement van 19 maart 1997 betreffende het optimaal inschakelen van personen met een handicap in het arbeidsproces.

Gelet op de bevoegdheidsverdeling binnen de Vlaamse regering, zal dit gebeuren in overleg met de minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden.

Vraag nr. 154
van 13 april 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kinderopvang – Ouderbijdrage, aanwezigheidsgraad, kostprijs

In de jaarverslagen van Kind en Gezin staat heel wat informatie met betrekking tot de kinderopvang in Vlaanderen. Toch vertoont het jaarverslag nog een aantal lacunes, die moeten te worden ingevuld om een volledig beeld van de kinderopvang in Vlaanderen te krijgen.

1. Wat is de indeling van de ouderbijdragen in de erkende kinderdagverblijven volgens de schalen gebruikt om de ouderbijdragen te berekenen ?
2. Wat is de gemiddelde aanwezigheidsgraad van de kinderen in de erkende kinderdagverblijven ?
3. Wat is de reële kostprijs van één opvangplaats per dag in een erkend en gesubsidieerd kinderdagverblijf ?

Antwoord

Ouders betalen voor de opvang in kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen een bijdrage die afhangt van hun netto belastbaar inkomen. Deze ouderbijdrage is vastgesteld bij ministerieel besluit en wordt jaarlijks op 1 juli geïndexeerd. De laagste ouderbijdrage bedraagt 64 frank, hetgeen overeenkomt met een netto belastbaar inkomen van 190.000 frank en minder, de hoogste ouderbijdrage bedraagt op dit moment 623 frank, hetgeen overeenkomt met een netto belastbaar inkomen van 1.677.620 frank en meer. Hierbij worden verminderingen toegestaan aan gezinnen met twee of meer kinderen ten laste en bij opname van meerdere kinderen uit éénzelfde gezin.

Kind en Gezin verrichtte recentelijk een heel beperkt onderzoek naar de verdeling van de ouderbijdrage over de schalen, zowel in de kinderdagverblijven als in de diensten voor opvanggezinnen. Daartoe werd een beperkte steekproef verricht op basis van de ouderbijdragegegevens uit de aanvragen voor een toelage.

Hierbij kunnen met betrekking tot de kinderdagverblijven volgende vaststellingen worden gemaakt :

- 4,1 % van de ouders betalen een ouderbijdrage lager dan 100 fr.,
- 5,8 % van de ouders betalen tussen de 100 en de 200 fr.,
- 6,1 % van de ouders betalen tussen de 200 en de 300 fr.,

- 13,5 % van de ouders betalen tussen de 300 en de 400 fr.,
- 31,9 % van de ouders betalen tussen de 400 en de 500 fr.,
- 27,3 % van de ouders betalen tussen de 500 en de 600 fr.,
- 11,3 % van de ouders betalen meer dan 600 frank.

Wat de tweede vraag betreft, aangaande de gemiddelde aanwezigheidsgraad van de kinderen in de erkende kinderdagverblijven, kan echter geen concreet cijfer worden gegeven. Uit gegevens van Kind en Gezin blijkt dat er in de kinderdagverblijven in 1998 13.525 plaatsen waren en dat er 29.365 ingeschreven kinderen waren (met inbegrip van het aandeel van de buitenschoolse kinderopvang).

Bovendien blijkt uit de "Enquête inzake het gebruik van kinderopvang voor kinderen jonger dan 3 jaar – najaar 1997" dat :

- 29,3 % van de kinderen voltijds worden opgevangen ;
- 69,1 % van de kinderen deeltijds worden opgevangen, waarvan 33,6 % van de kinderen enkel volle dagen, 12,9 % van de kinderen een deel van de dag gedurende vijf dagen, 12,9 % van de kinderen een deel van de dag gedurende enkele dagen, 9,7 % van de kinderen deels volle en deels halve dagen ;
- 1,6 % van de kinderen tijdens de dag en de nacht, tijdens de nacht of tijdens het weekend.

Bovenvermeld cijfermateriaal inzake het gebruik van kinderopvang heeft wel betrekking op de gehele kinderopvangsector en niet specifiek op de kinderdagverblijven.

Wat de derde vraag betreft, naar de reële kostprijs van een opvangplaats in een kinderdagverblijf, kan worden verwezen naar de studie van Callens en Pirenne van 1992.

De totale kostprijs van één plaats op jaarbasis binnen een officieel kinderdagverblijf werd toen geraamd op 309.017 frank, waarvan 242.464 frank gaat naar personeelskosten en 66.553 frank naar werkingskosten. Geïndexeerd tot op vandaag zijn deze bedragen respectievelijk 343.844 frank (totaal), 269.790 frank (personeel) en 74.054 frank (werking). Daarbij wordt geen rekening gehouden

met de toepassing van collectieve arbeidsovereenkomsten (CAO) na 1992. De werkingskosten hebben zowel betrekking op de vaste kosten (onderhoud en herstellingen, verzekeringen, huur, verwarming, elektriciteit, water, financiële lasten), als op de functioneringskosten (voeding, kleding, beddengoed, was, apotheek, vaatwerk, speelgoed, documentatie, kantoor, post, telefoon).

De totale kostprijs van één plaats op jaarbasis binnen een privé-kinderdagverblijf werd toen geraamd op 243.602 frank, waarvan 201.687 frank gaat naar personeelskosten en 41.915 frank naar werkingskosten (geïndexeerde bedragen). Geïndexeerd tot op vandaag zijn deze bedragen respectievelijk 271.056 frank (totaal), 224.417 frank (personeel) en 46.639 frank (werking). Ook hier werd geen rekening gehouden met de toepassing van CAO's na 1992.

Er is wel enige behoedzaamheid geboden bij bovenvermeld cijfermateriaal, aangezien de studie van Callens en Pirenne zich baseert op een minimale steekproef, zijnde vier officiële initiatieven en vijf privé-initiatieven.

Vraag nr. 159
van 20 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Tewerkstelling gehandicapten – Beleid

De tewerkstelling van gehandicapten blijft problematisch, en dit ondanks de goede voornemens van de vele betrokkenen.

Er is in de eerste plaats grote onduidelijkheid in het informatiebeleid voor de doelgroep, voor de familieleden en alle mogelijke sociale diensten die verwijzer kunnen zijn. Moet men via het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) of de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) ? Moet men eerst een aanvraag indienen bij het federale ministerie van Sociale Zaken in de Zwarte Lievevrouwstraat en op een antwoord wachten, vooraleer verdere stappen te ondernemen ? Zowel de mensen met een handicap als de familieleden en de verwijzers proberen alle systemen uit, wat zeker niet tot een efficiënt gebruik van de diensten leidt en veel frustraties veroorzaakt.

Een tweede probleem is de lange wachttijd wanneer men door een gespecialiseerde arbeidstrajectbegeleidingsdienst wordt begeleid. De diensten

blijven laagbemand, de financiering voor het verwachte werk is erg laag en vooral de gespecialiseerde oriënteringsdiensten, die nochtans heel wat knowhow in huis hebben en werken in een provinciaal samenwerkingsverband, kunnen met de huidige omkadering het arbeidsintensieve werk niet aan. En dit terwijl zij zowel worden bevraagd voor schoolverlaters met een handicap, als door personen die op latere leeftijd met een of andere handicap worden geconfronteerd. Ook de verdere trajectbegeleiding bereikt slechts een klein percentage van de doelgroep.

Na de lange wachttijd voor een gefundeerd advies of een arbeidsbegeleiding in een opleidingscentrum rijst het probleem van het zoeken naar een werkaanbod.

Werkgevers uit de privé-sector kunnen sinds 1 september 1999 een inschakelingpremie krijgen, maar zijn er toch niet happig op om gehandicapten in dienst te nemen. Daarenboven rijst het probleem dat voor personen met specifieke handicaps (doven of slechthorenden, blinden of slechtzienden) nog moeilijker werkgevers worden gevonden.

Ook de verschillende overheden voeren geen beleid dat een positief resultaat van trajectbegeleiding naar werk bevordert voor mensen met een handicap.

Reeds herhaaldelijk, en onlangs nog bij de begrotingsbespreking 1999, verklaarden zowel de minister als de verantwoordelijken van het Vlaams Fonds bijkomende maatregelen voor deze problemen te willen nemen.

1. Welke maatregelen werden sinds november 1998 (begrotingsbesprekingen 1999 in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin) genomen om de arbeidstrajectbegeleiding voor personen met een handicap te bevorderen? Hoeveel middelen werden hieraan besteed?
2. Hoeveel personen werden in 1998 en 1999 reeds begeleid in het kader van het arbeidstraject? Hoeveel personen vonden reeds een job binnen het normaal economisch circuit? Hoeveel bij de overheid?
3. Welke maatregelen werden deze legislatuur reeds genomen om de gespecialiseerde oriënteringsdiensten uit te bouwen?
4. Kunnen voor nieuwe, wetenschappelijk onderbouwde onderzoeksmethoden (bijvoorbeeld een Ergosapparaat, dat nauwkeurig de arbeids-

belasting kan meten die personen aankunnen in specifieke omstandigheden) projectsubsidies worden gegeven?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Het beleid inzake de professionele integratie van personen met een handicap is de afgelopen jaren, in tegenspraak met de tendens in de vraagstelling van de Vlaams volksvertegenwoordiger, niet blijven steken bij goede voornemens.

Extra middelen werden ter beschikking gesteld om, gestuurd door een coördinatie op Vlaams niveau, te komen tot een gedifferentieerd aanbod van ondersteunende maatregelen en werkvormen op subregionaal niveau. Dat hierbij meerdere partners betrokken zijn, en dat de personen zélf zich bij meerdere deskundige organisaties kunnen aanbieden, is vanuit het perspectief van de cliënt veeleer een voordeel dan een nadeel, mits de persoon kan rekenen op een continuïteit van de begeleiding gedurende het hele zoekproces naar werk. Door de betere coördinatie van diverse inspanningen in de afgelopen jaren wordt vanaf 1997 opnieuw een duidelijke stijging genoteerd van de tewerkstelling van personen met een handicap in het normaal economisch circuit.

De hierna genoemde initiatieven, die samen de belangrijkste pijlers vormen van een dynamisch en resultaatgericht Vlaams beleid inzake het streven naar gelijke kansen op werk voor deze doelgroep, geven veeleer aanleiding tot optimistische prognoses.

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) is in Vlaanderen bevoegd voor de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding van alle werkzoekenden. Complementair aan de opdracht van de VDAB, staat het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap in voor de tewerkstelling en beroepsopleiding van personen met een handicap die hiervoor een zorgvraag bij dit Fonds indienen en die behoren tot de doelgroep van deze Vlaamse openbare instelling.

De opdracht van het Vlaams Fonds heeft een residuair karakter, hetgeen betekent dat personen met een handicap in eerste instantie een beroep moeten kunnen doen op de reguliere arbeidsmarktvoorzieningen. Voor de doelgroep die in aanmer-

king komt voor inschrijving bij het Vlaams Fonds, is een geïndividualiseerde en gespecialiseerde aanpak noodzakelijk. Kenmerkend voor de benadering van deze groep is het hanteren van methodes inzake oriëntering, begeleiding, opleiding en bemiddeling die aangepast zijn aan de mogelijkheden van de persoon en die rekening houden met de aard van de beperkingen. De werkzoekenden die erkend zijn door het Vlaams Fonds blijven als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB, en komen bijgevolg voor in de statistieken van de beide instellingen.

Het federaal ministerie van Sociale Zaken, meer bepaald het bestuur van de Maatschappelijke Integratie, dienst Tegemoetkomingen aan Gehandicapten, Zwart Lievevrouwstraat 3c in 1000 Brussel, is bevoegd voor het verlenen van tegemoetkomingen aan gehandicapten die wegens hun handicap niet in staat zijn een voldoende inkomen te verwerven, of die bijkomende lasten te dragen hebben. Deze federale dienst heeft geen bevoegdheid inzake beroepsopleiding of arbeidsbemiddeling van personen met een handicap, en voert bijgevolg geen actief arbeidsmarktgericht beleid voor deze doelgroep.

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding

Teneinde de professionele integratiemogelijkheden van personen met een handicap te optimaliseren, met prioriteit voor doorstroming naar het normaal economisch circuit, werd een overleg tussen VDAB en VFSIPH tot stand gebracht.

Dit overleg resulteerde, in het kader van de arbeidstrajectbegeleiding (ATB) van personen met een handicap, in een samenwerkingsprotocol tussen VDAB en VFSIPH dat werd afgesloten op 28 maart 1997. Dit protocol voorziet onder andere in een gegevensuitwisseling inzake werkzoekende personen met een handicap. Zo worden vanuit de VDAB-trajectbegeleiding werkzoekenden doorverwezen naar de ATB-diensten die door het Vlaams Fonds zijn erkend. Vanuit deze ATB-diensten kunnen personen met een handicap voor opleidingen en trainingen worden doorverwezen naar VDAB.

De samenwerking tussen VDAB en het VFSIPH/ATB wordt subregionaal georganiseerd via trajectoverleg. Centraal wordt de samenwerking opgevolgd en geëvalueerd in een werkgroep VDAB/VFSIPH. In juli 1999 zal het samenwerkingsakkoord tussen VDAB en VFSIPH worden geactualiseerd met het oog op een beter, gezamenlijk case-management.

In het VDAB-ondernemingsplan 1999 worden de acties die specifiek zijn gericht naar werkzoekende personen met een handicap, integraal opgenomen in de trajectwerking binnen VDAB.

Het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH)

De persoon met een handicap die bij het VFSIPH een zorgvraag voor tewerkstelling indient, wordt sedert eind 1996 begeleid door een arbeidstrajectbegeleidingsdienst (ATB).

Het gaat hier om samenwerkingsverbanden waarin bestaande diensten en centra zich samen engageren voor de inschakeling van personen met een handicap in het normaal economisch circuit. Vlaanderen vervult hier een pioniersrol door een structuur te ontwikkelen waarin de methodiek van de arbeidstrajectbegeleiding verplicht moet worden toegepast. In deze structuur is de deelname van een centrum voor beroepsopleiding van personen met een handicap, een centrum voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze, en een beschutte werkplaats dwingend.

Het was een bewuste keuze om deze nieuwe structuren in een eerste fase te laten proefdraaien in de vorm van een experiment met een bepaalde duur. Op basis van een wetenschappelijke studie uitgevoerd door de Rijksuniversiteit van Gent, heeft de Vlaamse regering op 18 december 1998 beslist om de arbeidstrajectbegeleiding voor personen met een handicap op structurele basis voort te zetten vanaf 1 januari 1999. In deze nieuwe regelgeving werden meer middelen en extra personeel opgenomen.

Een wetenschappelijk onderbouwde diagnostiek van de arbeidsmogelijkheden van de persoon is een essentiële component in succesvolle arbeidstrajecten. Een deskundig psycho-medisch-sociaal onderzoek vormt de basis van een doelgerichte oriëntering van de persoon naar een realiseerbare job-doelstelling op de betaalde arbeidsmarkt.

De Vlaamse regering heeft op 13 april het besluit goedgekeurd voor de erkenning en de subsidiëring van de CGB's (centra voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze). Het budget van deze centra is vanaf de begroting 1999 vastgesteld op ongeveer 45 miljoen (\pm 2 miljoen onderhoudstoelagen in 1995), waardoor een betere spreiding in Vlaanderen, en een grondige vernieuwing van hun opdracht worden gerealiseerd.

Het finaal doel van ATB is uiteraard de realisatie van werkkansen voor mensen met een handicap. In dit kader is de sensibilisering van de werkgevers voor de tewerkstelling van personen met een handicap dan ook van groot belang.

In de opdracht van de nieuwe ATB-diensten is de permanente sensibilisering van de werkgevers ingeschreven en is er in de personeelsformatie een functie opgenomen van "jobfinder". Deze stelt jaarlijks een actieplan op dat de operationele doelen en structurele acties omschrijft, gedifferentieerd naar werkgevers uit de particuliere sector (profit en non-profit) en uit de publieke sector. Daarenboven werkt het VFSIPH in dit kader aan de realisatie van twee Europese projecten, met name "Jobconnected" en "Consultance". Het Vlaams Economisch Verbond (VEV) verleent actieve medewerking aan deze sensibiliseringscampagnes.

Een belangrijke troef in de benadering van werkgevers is de introductie sinds 1 januari 1999 van een Vlaamse inschakelingspremie bij de aanwerving van een persoon met een handicap in de private sector. Door de toekenning van een vaste subsidie (30 % van het brutoloon-referteloon in de sector + patronale RSZ), wordt een bedrijfsvriendelijke stimulans gegeven voor het aanmoedigen van de tewerkstelling van deze doelgroep in het normaal economisch circuit.

Voor specifieke doelgroepen (bv. doven en blinden), zoals voor andere subgroepen, zal een goede oriëntering, opleiding en begeleiding in belangrijke mate het resultaat van een arbeidstraject bepalen. Voor deze categorie bestaat er tegenwoordig een rijke keuze aan technische hulpmiddelen die in vele gevallen de beperkingen ten gevolge van de handicap kunnen compenseren. De werkgever wordt steeds geïnformeerd over de mogelijkheden inzake de terugbetaling door het VFSIPH van de meerkosten van de aanpassing van de arbeidspost, indien deze hulpmiddelen noodzakelijk zijn voor de normale uitvoering van de arbeid.

Administratie Werkgelegenheid – afdeling Europa

De arbeidstrajectbegeleiding werd in Vlaanderen geïntroduceerd onder impuls van het programma doelstelling 3, van het Europees Sociaal Fonds.

Onder het zwaartepunt 3a, en onder het Communautair Initiatief Horizon, wordt voorzien in bijkomende financiering voor acties gericht op de professionele integratie van personen met een handicap.

Zowel de VDAB, het VFSIPH, als derden-organisaties zijn als promotor erkend binnen deze programma's.

Antwoorden op de concrete vragen

1. Sedert oktober 1998 werden volgende besluiten genomen door de Vlaamse regering :

BVR van 18 december 1998 betreffende de arbeidstrajectbegeleiding voor personen met een handicap. Hiervoor is 45,8 miljoen ingeschreven in de begroting 1999 van het VFSIPH ;

BVR van 13 april 1999 betreffende de erkenning en subsidiëring van centra voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze voor personen met een handicap. Hiervoor is 46,3 miljoen ingeschreven in de begroting 1999 van het VFSIPH.

In het ESF doelstelling-3 programma werd voor 1999 een globaal budget van 114,1 miljoen vastgelegd voor projecten die hun werking richten naar werkzoekenden met een handicap.

2. In 1998 waren 4.559 minderarbeidsgeschikte personen *in begeleiding* bij de VDAB. 1.035 onder hen hadden een Vlaams Fondsnummer. 44 % van deze groep was na 6 maanden aan het werk.

In 1998 volgden 1.304 werkzoekenden die minderarbeidsgeschikt waren, het buitengewoon secundair onderwijs (BUSO) beëindigd hadden of een Vlaams Fondsnummer hadden, een opleiding (293 hiervan hadden een Vlaams Fondsnummer).

Werkzoekenden met een BUSO-opleiding zijn vooral terug te vinden in de opleidingen van de secundaire sector. De minderarbeidsgeschikten zijn in hoofdzaak terug te vinden in de tertiaire en de quataire secties. Het globaal tewerkstellingspercentage na de opleiding bedraagt 48,5 %. Het doorstromingspercentage (tewerkstelling of in opleiding) bedraagt 60 %.

In het kader van de herstructurering van de VDAB werd vanaf 1 januari 1999 gestart met de trajectwerking. Gezien de integratie van de dienstverlening, is een vergelijking van de cijfers van 1998 met de cijfergegevens van 1999 bijna onmogelijk. Sinds 1 januari 1999 (toestand op 14 mei 1999) zijn 1.376 werkzoekende personen met een handicap opgenomen in de VDAB-tra-

jectbegeleiding. Deze groep is als volgt ingedeeld :

- 536 personen hebben een gedeeltelijke of zeer beperkte arbeidsgeschiktheid ;
- 327 personen hebben een VF-nummer ;
- 853 personen bezitten een BUSO-diploma.

Gegevens met betrekking tot tewerkstellingsresultaten van personen met een handicap voor het jaar 1999 zijn momenteel nog niet beschikbaar. De databanken van de VDAB laten niet toe het gevraagde onderscheid te maken tussen tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit en tewerkstelling in overheidsdiensten.

3. In 1996 (BVR van 19 september) werden voor het eerst sinds het ontstaan van de centra voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze, de werkingsmiddelen ter beschikking gesteld voor de aanwerving van psycho-diagnostici, gespecialiseerd inzake arbeidsvaardigheden van mensen met een handicap.

In 1998 werd in overleg met de sector een nieuwe regelgeving uitgewerkt, die door de Vlaamse regering werd goedgekeurd (cfr. 1).

4. Binnen de bestaande reglementering inzake investeringen in voorzieningen gehandicaptenzorg (BVR van 6 juli 1994 tot vaststelling van de totale investeringssubsidie en de bouwkundige normen voor de voorzieningen voor de sociale integratie van personen met een handicap – artikel 10 § 3 – 2°) kunnen de erkende centra voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze subsidies aanvragen voor de aankoop van testmateriaal, testapparatuur en bijzondere uitrusting.

De tegemoetkoming in de aankoop van een "Ergosapparaat" kan in dit kader worden onderzocht. Een dergelijke aanvraag werd evenwel tot op heden niet aan het VFSIPH voorgelegd.

Vraag nr. 162
van 23 april 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Tarieven buitenschoolse kinderopvang – Adviezen

In zijn persmededeling naar aanleiding van de vergadering van de Vlaamse regering van 13 april

1999 deelt de minister mee dat de nieuwe tarieven voor buitenschoolse kinderopvang tot stand zijn gekomen na advies van de Commissie Financiering Kinderopvang en de raad van beheer van Kind en Gezin.

1. Op welke datum werd het advies van de Commissie Financiering Kinderopvang met betrekking tot de ouderbijdragen voor buitenschoolse kinderopvang verleend ?
2. Wat was precies de inhoud van dit advies ?
3. Op welke datum werd het advies van de raad van beheer van Kind en Gezin met betrekking tot de ouderbijdragen voor buitenschoolse kinderopvang gegeven ?
4. Wat was precies de inhoud van dit advies ?
5. Kwamen beide adviezen overeen ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering van 24 juni 1997 houdende de erkennings- en subsidiëringvoorwaarden van initiatieven voor buitenschoolse opvang bevat in artikel 9 de ouderbijdragebepalingen die gelden in een door Kind en Gezin erkend initiatief voor buitenschoolse opvang. Omdat dit besluit betrekking heeft op heel wat al bestaande projecten was, in uitvoering van het protocol dat ik terzake heb afgesloten met de minister van Tewerkstelling, Theo Kelchtermans, bij wijze van overgangsmaatregel bepaald dat de al bestaande initiatieven de tijd kregen tot eind 1998 om zich aan te passen aan de nieuwe erkenningsvereisten. Deze aanpassingsperiode sloeg dus ook op de ouderbijdragebepaling, wat maakt dat de in het besluit van 24 juni 1997 vermelde bedragen met ingang van 1 januari 1999 moesten worden gehanteerd.

De nieuwe ouderbijdrage bracht voor heel wat initiatieven een grondige wijziging met zich mee ; voor een aantal leidde ze tot een verhoging van de bijdragen. Het is in dit verband dat heel wat reacties werden geformuleerd door de voorzieningen zelf, die zich zorgen maakten over de toegankelijkheid, maar ook door de ouders, die moeite hadden met het absolute minimum van 50 frank.

Omdat het belangrijk was het signaal van initiatieven die, wellicht als geen andere in de welzijnssector, de voorbije jaren werden geconfronteerd met een permanente onzekerheid, zowel regelgevend als financieel (ik hoef in dit verband enkel aan de

FCUD-perikelen te herinneren), ernstig te nemen, heb ik op 1 december 1998 een advies gevraagd omtrent de nieuwe ouderbijdrageregeling aan de Commissie Financiering Kinderopvang.

Op 18 december 1998 kreeg ik van de heer Deblaeire, secretaris-generaal en voorzitter van de Commissie Financiering, het bericht dat de leden van de Commissie het essentieel vonden dat een advies met betrekking tot de ouderbijdrage alle deelsectoren van het opvanglandschap in de overwegingen zou betrekken. Dit betekende concreet dat zij het niet mogelijk achtten een tot de sector van de initiatieven voor buitenschoolse opvang beperkt advies te formuleren. Aan deze globale aanpak, zoals de Commissie voorstelde, was ook de optie gekoppeld om wijzigingen in de ouderbijdrageregeling voor alle sectoren op eenzelfde moment en op een vast tijdstip te laten ingaan, bijvoorbeeld bij het begin van een schooljaar.

Ik had begrip voor de benadering die de Financieringscommissie voorstelde. Maar het vertalen van hun globale aanpak in concrete regelgeving zou onvermijdelijk nogal wat tijd in beslag nemen en grondig denkwerk en overleg vragen. Dit noopte mij ertoe op korte termijn een beslissing te nemen met betrekking tot de IBO-ouderbijdragen (initiatieven buitenschoolse opvang), omdat er met ingang van 1 januari 1999 terzake een juridisch vacuüm bestond.

Ik heb dan de sector verwittigd van het feit dat de toepassing van de ouderbijdrageregeling zoals opgenomen in het besluit van 24 juni 1997 werd opgeschort tot eind maart 1999. En dat ik tegen die tijd aan de Vlaamse regering een nieuw besluit zou voorleggen. Ik heb dit gedaan. Daarbij heb ik rekening gehouden met een kortetermijnstudie die de administratie van Kind en Gezin op mijn vraag heeft uitgevoerd en die beoogde een haalbare en hanteerbare prijszetting voor de IBO's waar te maken. Daarbij is zoveel als mogelijk rekening gehouden met een evenwicht tussen de verschillende opvangsectoren, de bestaande realiteit in de initiatieven voor buitenschoolse opvang en het summier advies van de Financieringscommissie.

Illustratief voor dit laatste aspect is dat de regeling die ik aan de Vlaamse regering heb voorgesteld ingaat op 1 september 1999, zoals door de Commissie voorgesteld. Het voordeel daarvan is onder meer dat de voorzieningen en de ouders voldoende tijd hebben om zich voor te bereiden op de nieuwe aanpak. Verder wordt er nogal wat ruimte gelaten voor de lokale verantwoordelijkheid van de organiserende besturen door de invoering van het

"vork-systeem", waarbij kan worden gewerkt met een tarief tussen 275 frank en 450 frank. Bovendien wordt ook het sociaal aspect niet vergeten, door het sociaal tarief van 50 % te behouden, maar ook door in uitzonderlijke gevallen een gratis opvang mogelijk te maken.

Ik heb in het kader van deze actie, die ik snel moest ondernemen, ook het advies gevraagd van de raad van bestuur van Kind en Gezin. Ik heb dit slechts op het allerlaatste moment kunnen doen, waardoor de raad van bestuur geoordeeld heeft geen inhoudelijk advies te kunnen verstrekken.

Ik wil besluiten met de vaststelling dat ik vanuit een juridisch vacuüm genoodzaakt was mijn verantwoordelijkheid op te nemen. Ik heb dat gedaan met een voorstel dat ik duidelijk beschouw als een overgangsmaatregel die een eerste vorm van uniformiteit in de IBO-sector initieert.

Ik denk dat het belangrijk was de IBO-sector te ondersteunen met een hanteerbare en duidelijke ouderbijdrageregeling. Deze tussentijdse regeling zal de overstap naar een definitieve regeling, gebaseerd op onder meer het definitieve advies van de Commissie Financiering, gemakkelijker maken.

**Vraag nr. 163
van 23 april 1999**

van mevrouw YOLANDE AVONTROODT

Kind en Gezin – Werking interdisciplinaire adviescommissie

Bij besluit van 23 december 1987 wordt voorzien in de oprichting van een interdisciplinaire adviescommissie. Deze commissie heeft als taak op wetenschappelijk niveau de taken en de activiteiten van Kind en Gezin te ondersteunen. De mandaten van de leden verstrijken zes maanden na de mandaten van de raad van beheer.

Wanneer men kijkt naar de samenstelling van de commissie, dan valt op dat vooral medici aanwezig zijn, terwijl Kind en Gezin, naast de preventieve kinderzorg, toch belangrijke taken vervult inzake kinderopvang en het opvolgen van de maatschappelijke positie van het kind.

1. Heeft de minister de interdisciplinaire adviescommissie reeds vernieuwd, nu ook de raad van beheer is vernieuwd ?
2. Hoeveel adviezen verstrekke de commissie tijdens het afgelopen mandaat ?

3. Hadden deze adviezen in gelijke mate betrekking op de drie taken van Kind en Gezin, met name preventieve kinderopvang, kinderopvang en opvolging van de maatschappelijke positie van het kind ?

Werd er meer of minder aandacht besteed aan één bepaalde taak ?

4. Dient de samenstelling van de commissie niet te worden aangepast, zodat meer aansluiting kan worden gevonden met de taken van Kind en Gezin die betrekking hebben op kinderopvang en de maatschappelijke positie van het kind ?

Is het niet aangewezen hierover tijdens de volgende legislatuur in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin een debat te voeren ?

Antwoord

Het mandaat van de interdisciplinaire adviescommissie binnen Kind en Gezin loopt, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger in haar vraag stelt, inderdaad af zes maanden nadat het mandaat van de raad van bestuur is afgelopen. Concreet betekent dit dat het mandaat van de interdisciplinaire adviescommissie afloopt in mei 1999.

Momenteel wordt binnen Kind en Gezin gewerkt aan een nieuw concept van de interdisciplinaire adviescommissie, aangepast aan evoluties zowel binnen de instelling als binnen de ruimere samenleving. Dit nieuw concept, waarbij rekening zal worden gehouden met de decretale taken van de interdisciplinaire adviescommissie op de verschillende beleidsdomeinen van Kind en Gezin, zal de nieuwe samenstelling van deze commissie bepalen. In juni 1999 wordt een nieuw voorstel van concept en procedure tot samenstelling van de commissie verwacht.

Wat de vraag naar aantal en soort adviezen betreft gegeven door de interdisciplinaire adviescommissie gedurende het afgelopen mandaat, gaat het in het totaal om veertien adviezen. Hiervan hadden vijf adviezen betrekking op wetenschappelijk onderzoek, zowel inhoudelijk als inzake de procedure. Inhoudelijk ging het vooral om onderzoeksvoorstellen op het domein van de kinderopvang. Daarnaast gingen vijf adviezen over aspecten van de preventieve kinderopvang, onder andere over wiegendood, preventie, privacywetgeving en de kinderdatabanken en de Algo-gehoorscreening. Ten slotte werden ook adviezen geformuleerd rond adoptie, de verhoging van de instapleeftijd in de kleuter-

school en de vaccinatieverplichting in de kinderopvang.

Uit dit overzicht blijkt dat de geformuleerde adviezen betrekking hebben op een ruim domein van Kind en Gezin.

Vraag nr. 164 van 27 april 1999 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Internationaal Jaar van de Ouderen – Organisatie

Uit persberichten blijkt dat in Vlaanderen alle activiteiten met betrekking tot de organisatie van het Jaar van de Ouderen stilliggen.

Een stuurgroep werd eerder belast met de informatieverstrekking rond de activiteiten aan de ouderenorganisaties. Door de overplaatsing van de voorzitter ervan naar een andere dienst, bleef de stuurgroep zonder voorzitter achter en ondernam zij ook geen enkele activiteit meer ter voorbereiding van dit Jaar van de Ouderen. Blijkbaar werd ook geen andere voorzitter aangewezen in de maanden die daarop volgden.

Bovendien bleek Vlaanderen ook afwezig op de recente internationale conferentie van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO).

Ten slotte lijkt ook een en ander mis te lopen op financieel vlak. De minister heeft de oorspronkelijke voorbereidingen van het OOK (Ouderenoverlegcomité) naar zich toe getrokken onder het mom deze activiteiten ook te subsidiëren indien zij zouden plaatsvinden onder de Vlaamse regering. Volgens persartikelen zijn er nog altijd geen financiële middelen ter beschikking gesteld.

1. Wordt er vooralsnog een voorzitter voor de stuurgroep aangewezen ?
2. Waarom bleef Vlaanderen afwezig op de internationale conferentie van de WGO ?
3. Hoeveel middelen worden ter beschikking gesteld voor de organisatie van de activiteiten van het Jaar van de Ouderen ?
4. Ouderenorganisaties zijn er zich blijkbaar niet van bewust dat op Vlaams niveau activiteiten worden, of beter gezegd zouden moeten worden voorbereid.

Antwoord

Het Internationaal Jaar van de Ouderen is geen initiatief van de WGO, maar wel van de Verenigde Naties (VN) zelf. De VN roepen hun leden op om in het kader van het ouderenjaar ruchtbaarheid te geven en mee te werken aan het initiatief.

De Vlaamse overheid kreeg geen officiële mededeling van de VN, aangezien niet Vlaanderen, maar wel de Belgische staat lid is van de VN. Via allerlei andere kanalen kreeg ik wel voldoende informatie over het opzet en over de centrale thema's van het ouderenjaar. Ook heb ik zelf contact opgenomen met de Verenigde Naties, onder andere via de VN-informatieverantwoordelijke in België. We werden niet uitgenodigd, noch verwittigd van het bestaan van de creatie "Global Movement for Active Ageing".

Ik kan medelen dat de heer Jules Geeroms, reeds op het moment dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger de schriftelijke vraag gesteld had, op mijn verzoek aanvaard had om voorzitter te worden van de stuurgroep. De heer Geeroms is volgens mij goed geplaatst om dit mandaat op te nemen, en dit gezien zijn zeer ruime ervaring inzake het ouderenbeleid en door zijn grote kennis van het landschap van de socio-culturele verenigingen. Ook het feit dat de heer Geeroms reeds lid was van de stuurgroep en bovendien een sleutelrol heeft in het OOK, bevestigt nogmaals zijn geschiktheid als voorzitter.

Het feit dat de heer Van Hemelrijck vanwege een mutatie binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het voorzitterschap opgegeven heeft, leidde tot een onderbreking in de continuïteit van de stuurgroep. Ook het niet beschikbaar worden van de nochtans uitgetrokken middelen voor het ouderenjaar heeft wellicht een onderbreking te weeggebracht.

Het OOK heeft in samenwerking met de stuurgroep een viertal actiepakketten voorbereid, samen met enkele werkgroepen. Deze vier actiepakketten zijn bedoeld voor vier specifieke doelgroepen: de seniorenverenigingen, de seniorenadviesraden, de residentiële ouderenvoorzieningen, de dienstencentra.

Deze actiepakketten zijn op dit moment klaar voor druk. Wel dienen de nodige procedures (bv. aanbesteding) nog te worden doorlopen. Het is de bedoeling dat deze actiepakketten zo spoedig mogelijk worden verspreid naar de respectieve doelgroepen. Naar schatting zullen deze pakketten respectievelijk in volgende aantallen worden ver-

spread: 5.000, 1.000, 1.800 en 1.000. Zij zouden worden toegestuurd naar de doelgroepen, maar ook telkens naar bibliotheken en gemeentebesturen. Deze actiepakketten zouden "tijdloos" zijn, of met andere woorden: niet gebonden aan het Ouderenjaar zelf. Niet alleen in 1999 hebben ouderen recht op participatie in onze samenleving.

De financiële middelen die ik uitgetrokken had voor het Ouderenjaar zijn: drie miljoen frank op de post communicatie, drie miljoen frank voor niet-gereguleerde toelagen en drie miljoen frank voor het OOK, dat in het kader van het Ouderenjaar in samenwerking met de stuurgroep specifieke activiteiten onderneemt. Het probleem van het beschikbaar worden van deze middelen vindt zijn oorzaak in het feit dat zij slechts voor de helft kunnen worden vastgelegd binnen de huidige legislatuur en dat er geen uitzicht kan worden gegeven naar de tweede helft van 1999.

In juni vorig jaar heb ik het initiatief genomen om ongeveer 3.000 organisaties/verenigingen aan te schrijven inzake het Ouderenjaar. Deze organisaties betreffen: seniorenverenigingen, socio-culturele verenigingen, culturele centra, bibliotheken, rusthuizen, serviceflats, jeugdverenigingen, ... In dit schrijven werd meegedeeld dat de Verenigde Naties het initiatief genomen hadden tot het Internationaal Jaar van de Ouderen, en ik heb uitgenodigd om binnen de werking van de bestaande organisaties/verenigingen allerlei initiatieven te nemen die aansluiten op het Ouderenjaar en op de themata die de VN zelf naar voor geschoven hadden.

Ik volgde de stuurgroep in de stelling dat top-down-initiatieven geen zin hadden en dat het dus niet de taak is van de overheid om allerlei grootse en eenmalige initiatieven te gaan opzetten in het kader van het Ouderenjaar. Het is de bedoeling van de stuurgroep dat vanuit de bestaande organisaties/verenigingen heel wat initiatieven worden opgezet, zeker ook op lokaal vlak. Vanuit deze initiatieven kunnen vragen en voorstellen inzake het ouderenbeleid worden doorgestuurd naar de overheid, waarop deze dan kan inspelen.

Ondertussen kregen we reeds heel wat signalen dat allerlei organisaties en verenigingen voor het najaar een groot aantal initiatieven voorbereiden.

Vraag nr. 165
van 27 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Internationaal Jaar van de Ouderen – Organisatie

1999 is door de Verenigde Naties (VN) uitgeroepen tot het Jaar van de Ouderen. De Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) neemt met de creatie van de Global Movement for Active Ageing het voortouw in het promoten van "actief ouder worden". Via dit netwerk, dat het beleid wil sensibiliseren voor initiatieven die het "actief ouder worden" bevorderen, geeft deze VN-organisatie advies voor de organisatie van internationale activiteiten.

Via de pers moest ik vernemen dat in Wallonië allerlei activiteiten worden voorbereid en dat in Vlaanderen alles stil ligt.

In Franstalig België is de Franse Gemeenschap op de hoogte van de plannen van de WGO en zijn reeds vele seniorenorganisaties ingelicht over de Global Movement and Global Embrace, een wereldwijde wandelactiviteit voor senioren op 2 oktober van dit jaar. Recente internationale conferenties van de WGO hebben nog geen Vlaamse delegatie mogen ontvangen. De Vlaamse ouderenverenigingen zijn niet op de hoogte van de initiatieven van de WGO.

In Vlaanderen zou het van 15 tot 22 november 1999 moeten gaan om de activiteiten. Daartoe werd een speciale stuurgroep opgericht. De voorzitter ervan werd in december jongstleden echter naar een andere dienst overgeplaatst. Bij gebrek aan een nieuwe voorzitter ligt de stuurgroep als vier maanden stil. Seniorenverenigingen in de hele wereld zullen op 2 oktober 1999 gezamenlijk feest vieren, maar blijkbaar niet in Vlaanderen.

Bezorgd om de Vlaamse ouderen en het imago van de Vlaamse Gemeenschap bij deze bevolkingsgroep, kreeg ik van de minister graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Heeft de minister weet van de initiatieven van de WGO in het kader van het Jaar van de Ouderen ?

Zo ja, op welke manier wordt hieraan gevolg gegeven ?

2. Wanneer wordt een nieuwe voorzitter voor de stuurgroep benoemd ?
3. De stuurgroep had reeds een concept en actiepakket klaar. Kan dit nog volledig worden afgewerkt en uitgevoerd ? Welke activiteiten zijn reeds gepland ?

4. Welke financiële middelen heeft de minister vrijgemaakt of zal hij nog vrijmaken voor deze activiteiten ?

Antwoord

Het Internationaal Jaar van de Ouderen is geen initiatief van de WGO, maar wel van de Verenigde Naties zelf. De VN roepen hun leden op om in het kader van het Ouderenjaar ruchtbaarheid te geven en mee te werken aan het initiatief.

De Vlaamse overheid kreeg geen officiële mededeling van de VN, aangezien niet Vlaanderen, maar wel de Belgische staat lid is van de VN. Via allerlei andere kanalen kreeg ik wel voldoende informatie over het opzet en over de centrale thema's van het Ouderenjaar. Ook heb ik zelf contact opgenomen met de Verenigde Naties, onder andere via de VN-informatieverantwoordelijke in België. We werden niet uitgenodigd, noch verwittigd van het bestaan van de creatie "Global Movement for Active Ageing".

Ik kan meedelen dat de heer Jules Geeroms, reeds op het moment dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger de schriftelijke vraag gesteld had, op mijn verzoek aanvaard had om voorzitter te worden van de stuurgroep. De heer Geeroms is volgens mij goed geplaatst om dit mandaat op te nemen, en dit gezien zijn zeer ruime ervaring inzake het ouderenbeleid en door zijn grote kennis van het landschap van de socio-culturele verenigingen. Ook het feit dat de heer Geeroms reeds lid was van de stuurgroep en bovendien een sleutelrol heeft in het OOK, bevestigt nogmaals zijn geschiktheid als voorzitter.

Het feit dat de heer Van Hemelrijck vanwege een mutatie binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het voorzitterschap opgegeven heeft, leidde tot een onderbreking in de continuïteit van de stuurgroep. Ook het niet beschikbaar worden van de nochtans uitgetrokken middelen voor het Ouderenjaar heeft wellicht een onderbreking te weeggebracht.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger deelt mee dat de stuurgroep reeds een concept en een actiepakket klaar had. Ik wil hier verduidelijken dat er binnen de stuurgroep nog geen actiepakket opge maakt was. Wel had het OOK een viertal actiepakketten voorbereid, samen met enkele werkgroepen, en dit in afstemming met de stuurgroep. Deze vier actiepakketten zijn bedoeld voor vier specifieke doelgroepen : de seniorenverenigingen,

de senio-renadviesraden, de residentiële ouderen-voorzieningen, de dienstencentra.

Deze actiepakketten zijn op dit moment klaar voor druk. Wel dienen de nodige procedures (bv. aanbesteding) nog te worden doorlopen. Het is de bedoeling dat deze actiepakketten zo spoedig mogelijk verspreid worden naar de respectieve doelgroepen toe. Naar schatting zullen deze pakketten respectievelijk in volgende aantallen worden verspreid : 5.000, 1.000, 1.800 en 1.000. Zij zouden worden toegestuurd naar de doelgroepen, maar ook telkens naar bibliotheken en gemeentebesturen.

Deze actiepakketten zouden "tijdloos" zijn, of met andere woorden : niet gebonden aan het Ouderenjaar zelf. Niet alleen in 1999 hebben ouderen recht op participatie in onze samenleving.

De financiële middelen die ik uitgetrokken had voor het Ouderenjaar zijn : drie miljoen frank op de post communicatie, drie miljoen frank voor niet-gereguleerde toelagen, en drie miljoen frank voor het OOK, dat in het kader van het Ouderenjaar in samenwerking met de stuurgroep specifieke activiteiten onderneemt. Het probleem van het beschikbaar worden van deze middelen vindt zijn oorzaak in het feit dat zij slechts voor de helft kunnen worden vastgelegd binnen de huidige legislatuur en dat er geen uitzicht kan worden gegeven naar de tweede helft van 1999.

In juni vorig jaar heb ik het initiatief genomen om ongeveer 3.000 organisaties/verenigingen aan te schrijven inzake het Ouderenjaar. Deze organisaties betreffen : seniorenverenigingen, socio-culturele verenigingen, culturele centra, bibliotheken, rusthuizen, serviceflats, jeugdverenigingen, ... In dit schrijven werd meegedeeld dat de Verenigde Naties het initiatief genomen hadden tot het Internationaal Jaar van de Ouderen, en ik heb uitgenodigd om binnen de werking van de bestaande organisaties/verenigingen allerlei initiatieven te nemen die aansluiten op het Ouderenjaar en op de thema's die de VN zelf naar voor geschoven hadden.

Ik volgde de stuurgroep in de stelling dat top-down initiatieven geen zin hadden en dat het dus niet de taak is van de overheid om allerlei grootse en eenmalige initiatieven te gaan opzetten in het kader van het Ouderenjaar. Het is de bedoeling van de stuurgroep dat vanuit de bestaande organisaties/verenigingen heel wat initiatieven worden opgezet, zeker ook op lokaal vlak. Vanuit deze initiatieven kunnen vragen en voorstellen inzake het ouderenbeleid worden doorgestuurd naar de overheid, waarop deze dan kan inspelen.

Ondertussen kregen we reeds heel wat signalen dat allerlei organisaties en verenigingen voor het na-jaar een groot aantal initiatieven voorbereiden.

**Vraag nr. 166
van 27 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER**

Gesloten instelling voor jonge criminelen – Standpunt

Naar aanleiding van een schrijven van de burgemeester van Antwerpen, Leona Detiège, betreffende de mogelijke oprichting van een gesloten instelling voor jeugdige criminelen en probleemjongeren in Antwerpen, antwoordde de minister dat hij niet afkerig staat van een dergelijk initiatief.

Concreet werd echter geen gevolg aan zijn positief antwoord gegeven. Ook in de begroting 1999 werden terzake geen middelen ingeschreven.

Kan de minister mij meedelen welk verder gevolg aan de mogelijke oprichting van een gesloten instelling voor jeugdige criminelen en probleemjongeren wordt gegeven ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

De vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger noopt mij ertoe eerst enkele feiten objectief op een rij te zetten. Ik stel immers vast dat hij personen, plaatsen en tijdstippen door elkaar haalt, zodat de conclusies die hij meent te moeten trekken elke band met de werkelijkheid missen.

Wat zijn de feiten ?

1. Op 18 mei 1998 verscheen in De Morgen een artikel over de vraag die burgemeester Detiège zou hebben gesteld aan de minister van Justitie betreffende de bouw van een "speciale jeugdgevangenis".

In hetzelfde artikel wordt de reactie van de directie van de gemeenschapsinstelling voor bijzondere jeugdbijstand in Mol opgenomen, namelijk dat "een jeugdgevangenis geen goede oplossing is omdat in de eerste plaats reïntegra-

tie in de maatschappij moet nagestreefd worden".

- Op 5 maart 1999 berichtte de VRT-radio over een beslissing van de stad Mechelen om 50 miljoen ter beschikking te stellen voor "een gesloten internaat voor opvang van delinquente migrantenjongeren".

Uit mijn contacten met leden van het schepencollege van Mechelen bleek vooral dat de stad een initiatief wou nemen en bereid was haar medewerking te verlenen om alternatieven te ontwikkelen voor de opvang in de gesloten gemeenschapsinstellingen.

- Op 9 maart 1999 stelden mevrouw Marleen Vanderpoorten en de Vlaamse volksvertegenwoordiger in het Vlaams Parlement elk een actuele vraag over deze berichtgeving. In mijn antwoord bekleemtoonde ik :

"Het is positief dat steden en gemeenten belangstelling hebben voor de problematiek en dat ze zich aanmelden als partners om ze in goede banen te leiden ...", en verder :

"In eerste instantie moet er dus duidelijkheid zijn over wat de stad zelf nastreeft. Wat ook de ambitie is, ze moet passen binnen de ambitie en bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap ... Maatregelen uitvoeren impliceert niet enkel het plaatsen van jongeren maar ook gemeenschapsdienst, herstellbemiddeling en een aantal andere specifieke projecten die te maken hebben met vorming en arbeid en waardoor jongeren kunnen resocialiseren en reïntegreren" (*Handelingen nr. 39 van 9 maart 1999, blz. 3 en 4 – red.*).

Besluit

Er is vanuit het beleid op geen enkel ogenblik sprake geweest van een mogelijke oprichting van een bijkomende gesloten instelling voor jongeren die een als misdrijf omschreven feiten hebben gepleegd.

Dit neemt overigens niet weg dat er, zowel op de begroting 1998 als 1999 van respectievelijk het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand en het VIPA (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden), specifieke middelen werden uitgetrokken met het oog op een optimalisatie van de uitvoering van bepalingen uit de wet betreffende de jeugdbescherming ten aanzien van delinquente jongeren, namelijk :

- 1998 : uitbreiding van de diensten voor alternatieve maatregelen voor ongeveer 16 miljoen op jaarbasis, eerste fase/deel 1 van de vernieuwbouw van de gemeenschapsinstelling De Kempen in Mol, voor een bedrag van 106 miljoen frank ;
- 1999 : veralgemening van de projecten voor alternatieve maatregelen naar alle arrondissementen voor 42 miljoen op jaarbasis, eerste fase/deel 2 en tweede fase van de vernieuwbouw van de gemeenschapsinstelling De Kempen in Mol, voor een totaal bedrag van 148 miljoen frank.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 25
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Tegen 1 januari 2000 moeten alle Vlaamse adviesraden minstens één derde leden van elk geslacht tellen, zo niet worden hun adviezen waardeloos voor de Vlaamse regering.

Het is dus aan de huidige Vlaamse ministers om de adviesraden die onder hun bevoegdheid vallen hiertoe te stimuleren ; de volgende Vlaamse regering zal immers over onvoldoende tijd beschikken om de uitvoering hiervan te realiseren, indien er geen voorbereidende stappen zijn gezet.

Alleen de "eigen" minister beschikt over het nodige gezag om voor zijn/haar diensten eventueel een actieplan op te zetten. De in te vullen plaatsen na-gaan, zowel het breed publiek als de betrokken sector informeren over de aard van de "vacature", een beroep doen op databanken, ... zijn hiervoor allicht noodzakelijke stappen.

- Hoe en wanneer heeft de minister de adviesorganen die (on)rechtstreeks voor zijn/haar beleid belangrijk zijn, gestimuleerd om met de uitwerking van deze verplichting te beginnen sinds het decreet op de eenderderegeling bij adviesorganen van kracht werd ?

2. Heeft hij/zij stimuli gegeven om hiervoor een concreet actieplan op te stellen ? Zo ja, wanneer moet dit opgesteld zijn ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Het decreet van 17 juli 1997 houdende een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de adviesorganen, bepaalt dat tegen uiterlijk 31 december 1999 alle Vlaamse adviesorganen voor maximum twee derde uit leden van hetzelfde geslacht mogen bestaan.

Om een overzicht te hebben van de huidige situatie werd om te beginnen een inventaris gemaakt van alle organen die onder de toepassing van het decreet vallen. Het gaat om organiek opgerichte adviesorganen die advies verlenen aan het Vlaams Parlement, de Vlaamse regering of diensten van de Vlaamse regering. Deze inventaris wordt verder actueel gehouden door de administratie Kanselarij en Voorlichting.

Tegelijkertijd werd een bevraging georganiseerd bij 243 Vlaamse adviesorganen. De vragenlijst bevatte vragen naar het geslacht van effectieve en plaatsvervangende leden en naar de datum van de eerstvolgende wedersamenstelling. Het antwoordpercentage op de bevraging bedroeg 63 %.

Op basis van de ingezonden informatie kan men volgende vaststellingen doen :

1. in 1,3 % van de gevallen wordt de pariteit bereikt ;
2. slechts 1 op 4 Vlaams adviesorgaan voldoet nu reeds aan het decreet ;
3. 18,2 % van de adviesorganen bestaat uitsluitend uit mannen ;
4. op basis van beschikbare informatie moeten minstens 300 vrouwen worden aangesteld.

De resultaten van de bevraging werden gebundeld en op 22 december 1998 aan de Vlaamse regering meegedeeld. Op deze wijze kon iedere minister kennis nemen van de situatie in de adviesorganen waarover hij/zij uitoefent.

De resultaten van de bevraging werden ook bekendgemaakt via de pers, zodat de betrokken organisaties op de hoogte werden gesteld van de grote

achterstand die nog moet worden ingehaald. Het eerste opvolgingsrapport op het decreet van 17 juli 1997 werd eveneens aan het Vlaams Parlement bezorgd, waar het aandacht kreeg in de Werkgroep Gelijke Kansen voor Mannen en Vrouwen.

Aan de bevoegde ministers werd op 16 februari 1999 een individueel schrijven gericht. In deze brief werd nogmaals gewezen op de datum waartegen alle adviesorganen zich dienen te conformeren aan het vooropgestelde quotum. De sanctie werd in herinnering gebracht, namelijk dat de adviesorganen niet meer geldig kunnen bijeenkomen als meer dan twee derde van de leden mannen of vrouwen zijn.

Aan de ministers werd aanbevolen hun adviesorganen aan te schrijven om nu reeds een actieplan op te stellen inzake het tijdstip en de manier waarop ze de verkiezing zouden organiseren en hoe over de keuze intern zal worden besproken en beslist. Het decreet schrijft immers voor dat iedere voordragende organisatie voor elk vacant mandaat telkens één man en één vrouw moet voordragen. Een beperkt aantal ministers heeft op deze brief gereageerd met mededeling van de initiatieven die ze hebben genomen ten aanzien van hun adviesorganen.

Als Vlaams minister bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansen heb ik geen individuele acties rechtstreeks ondernomen naar adviesorganen, aangezien ik geen voogdijbevoegdheid heb over enig adviesorgaan.

In deze aangelegenheid ben ik dus enkel opgetreden als coördinerend minister. In deze hoedanigheid waak ik er ook over dat bij alle volledige wedersamenstellingen van adviesorganen die aan de Vlaamse regering ter goedkeuring worden voorgelegd, nu reeds de tweederderegule wordt gerespecteerd. Zo dit niet het geval is, wordt het dossier uitgesteld tot het wel voldoet aan het vooropgestelde quotum (vb. SERV).

Bij gedeeltelijke wedersamenstellingen werd aan de voogdijminister en aan de voordragende instanties steeds gevraagd maximale inspanningen te doen teneinde de achterstand reeds tussentijds zoveel mogelijk goed te maken (bv. GOM's, regionale commissie van advies inzake ruimtelijke ordening, ...). Dit leidde er in bepaalde gevallen toe dat de voordrachtprocedure moest worden herhaald.

In antwoord op de vragen, wordt hierna een opsomming gegeven van de antwoorden verkregen na een rondvraag bij de Vlaamse ministers.

De minister-president van de Vlaamse regering

Het hoeft geen betoog dat de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen binnen onder meer de adviesorganen beantwoordt aan een maatschappelijke behoefte. Het decreet van 15 juli 1997 onderstreept dit en ondersteunt dit op een meer formele wijze.

De Vlaamse regering houdt bij haar beslissingen rekening met deze maatschappelijke behoefte, niet alleen bij de samenstelling/hersamenstelling van de adviesorganen, maar ook bij de samenstelling/hersamenstelling van beheersorganen.

Ook binnen mijn eigen bevoegdheden wens ik de tweederdereg consequent toe te passen.

Bij de samenstelling van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid is een opmerkelijke inspanning gebeurd. Momenteel telt de Raad 17 leden, waaronder 5 vrouwen. De overige adviesorganen beantwoorden volledig aan het decreet. Het is dan ook overbodig om een actieplan op te stellen.

Toerisme bestaat uit 22 leden, waarvan 8 vrouwen. Niet onbelangrijk is dat ook de voorzitter een vrouw is. Dit adviesorgaan is werkzaam binnen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Ook werden er 4 vrouwen opgenomen, van de 12 leden, in de nieuwe raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de tekst van het besluit van de Vlaamse regering tot regeling van de erkenning van ontwikkelingsfondsen en ontwikkelingsprojecten en de waarborgverlening aan erkende ontwikkelingsfondsen.

In uitvoering hiervan werd een adviescommissie Ontwikkelingssamenwerking opgericht. De commissie is momenteel samengesteld uit 3 vrouwen en 3 mannen.

De Vlaamse minister van Economie, Landbouw, KMO en Media

1. Sinds de aanneming van het decreet van 15 juli 1997 houdende de invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, hebben mijn medewerkers in hun contacten met de verantwoordelijken van de adviesorganen geregeld, en zeker op het ogenblik van een wijziging van de samenstelling, gewezen op de inhoud van dit decreet en aangedrongen hiermee rekening te

houden. Bij de samenstelling van de nieuwe organen werd voldaan aan de bepalingen van het decreet.

Zo bestaat de Mediaraad, die werd samengesteld op 23-24 juli 1998, uit 10 vrouwen en 11 mannen en is de voorzitter een vrouw. Ook recent nog, bij de hersamenstelling van de Raad van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen op 9 maart 1999, werd de tweederdereg gerespecteerd. Dit was trouwens eveneens het geval bij de hersamenstelling van de raad van bestuur van de Vlaamse Participatiemaatschappij en van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij op 23 februari 1999, hoewel het hier een beheersorgaan betreft.

Ten slotte heb ik op 8 maart laatstleden een brief verstuurd naar alle verantwoordelijken van adviesorganen die binnen mijn bevoegdheidsgebied vallen, om hun nogmaals te wijzen op de bepalingen van het bovenvermelde decreet van 15 juli 1997 en ik heb hun verzocht, voorzover dit nog niet is gebeurd, dringend de nodige maatregelen te nemen opdat de werking van het betrokken adviesorgaan na 31 december 1999 niet zou worden gehypothekeerd.

2. Aangezien op initiatief van de Vlaamse minister voor Brusselse Aangelegenheden en Gelijke kansenbeleid momenteel aan de samenstelling van een databank wordt gewerkt, heb ik zelf geen verdere initiatieven genomen.

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

Inzake gezondheidszorg zijn er drie Vlaamse adviesraden actief : de Vlaamse Gezondheidsraad (VGR), de Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen (VAR) en de erkenningscommissie voor de arbeidsgeneeskundige diensten.

De regel dat alle Vlaamse adviesraden minstens één derde leden van elk geslacht moeten hebben, werd in het decreet van 20 december 1996 houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad inzake erkenning van verzorgingsvoorzieningen en in het besluit van de Vlaamse regering van 28 januari 1997 tot uitvoering van het decreet van 20 december 1996 houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen ingeschreven. Dit wil zeggen reeds vóór het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegen-

woordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen werd uitgevaardigd.

VGR

Artikel 4, § 2 van het decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad inzake erkenning van verzorgingsvoorzieningen, en artikel 2, § 2 van het besluit houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen, bepalen dat ten hoogste twee derde van de leden van de VGR van hetzelfde geslacht mogen zijn.

De VGR telt momenteel 38 leden (effectieve en gecoöpteerde) : 17 vrouwen en 21 mannen.

Dit wil zeggen dat de VGR het principe van een meer evenwichtige vertegenwoordiging reeds toepaste vóór het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen van kracht werd.

De naleving van dezelfde vereiste wordt (volgens artikel 10 van het huishoudelijk reglement van de VGR) ook nagestreefd bij de samenstelling van de diverse vergaderingen en bij de aanwijzing van externe deskundigen van de VGR.

Artikel 4, § 3 van hetzelfde decreet bepaalt dat de ondervoorzitters van de VGR van verschillend geslacht moeten zijn.

VAR

Artikel 11 van het decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad houdende erkenning van verzorgingsvoorzieningen, en artikel 28 van het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van het decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad voor erkenning van verzorgingsvoorzieningen, bepalen dat ook ten hoogste twee derde van de leden van de VAR van hetzelfde geslacht mogen zijn.

De VAR telt 8 leden : 2 vrouwen en 6 mannen.

Dit wil zeggen dat de VAR het principe van een meer evenwichtige vertegenwoordiging reeds toepaste vóór het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen van kracht werd.

Artikel 11 van bovenvermeld decreet bepaalt ook dat de voorzitter en de plaatsvervangende voorzit-

ter van de VAR van een verschillend geslacht moeten zijn.

Ook wordt er de regel gehanteerd dat indien de voorzitter van de VAR een man is, die van de VGR een vrouw zal zijn, en omgekeerd.

Erkenningscommissie van de arbeidsgeneeskundige diensten

De erkenningscommissie van de arbeidsgeneeskundige diensten werd reeds lang voor de inwerkingtreding van het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, opgericht. Hiervoor werd er een rondschrijven gedaan, waarin werd gesteld dat men bij de eerstvolgende vernieuwing van de mandaten ervoor moest zorgen dat ten hoogste twee derde van de leden van hetzelfde geslacht zijn. Momenteel bestaat de commissie uit 12 effectieve leden : 3 vrouwen en 9 mannen (en 9 plaatsvervangers : 4 vrouwen en 5 mannen).

Binnen de bevoegdheid van de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management is enkel de samenstelling relevant van de technische adviescommissie voor de toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 21 mei 1997 betreffende een geïntegreerde economische boekhouding en budgettaire rapportering voor de Vlaamse openbare instellingen. Bij de samenstelling van deze recentelijk opgerichte commissie werd rekening gehouden met de tweederdereg. De commissie telt acht effectieve leden : vier vrouwen en vier mannen.

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

In verband met deze vraagstelling verwijs ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar het reeds verstrekte antwoord inzake "Adviesraden – Vrouwen".

De Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Sinds het decreet van de tweederdereg van kracht werd, heeft de administratie waarvoor ik functioneel bevoegd ben het initiatief genomen om deze vertegenwoordiging uit te voeren. In de betrokken sectoren wordt nagegaan of er geïnteresseerden zijn met voeling voor de materie en binnen afzienbare tijd zullen databanken/talentenbanken kunnen worden geraadpleegd. Wat de Vlaamse overheidsinstellingen betreft die onder mijn bevoegdheid vallen, kan worden gesteld dat voor die

instellingen waarop deze regeling van toepassing is, deze verhouding nu reeds wordt nagestreefd. Bij de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn werd bij de samenstelling reeds uitvoering gegeven aan het betrokken decreet en werd de raad van advies aangepast.

De finalisering van de aanpak in de administratie is gepland voor het najaar 1999. Wat specifiek de MBZ (Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen) betreft, zal de werking worden afgestemd op het nieuwe havendecreet.

De Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Na goedkeuring van het decreet op de evenredige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesraden, werden op 30 oktober 1997 de directeurs-generaal, inspecteurs-generaal en afdelingshoofden van het departement Onderwijs op de hoogte gebracht van dit decreet. Het toepassingsgebied, de inwerkingtreding, de sanctionering, de afwijkingsmogelijkheid en de gevolgen voor Onderwijs werden verduidelijkt en toegelicht. Tevens werd op dat ogenblik de sensibiliseringsbrochure van de Vlaamse minister van Gelijkekansenbeleid verspreid.

In de begeleidende brief werd erop aangedrongen dat bij de eerstvolgende vernieuwing van de mandaten, de (her)samenstelling van adviesorganen conform dit decreet zou gebeuren. Er werd ook op gewezen dat voor de adviesorganen waarvan het mandaat tot na december 1999 loopt, het decreet impliceert dat een vervroegde (her)samenstelling dient te gebeuren.

Ook de ambtenaren van het departement Onderwijs die hetzij als lid in de adviesorganen zijn opgenomen, hetzij fungeren als secretaris bij bepaalde commissies, zullen bij een hersamenstelling erover waken dat rekening wordt gehouden met het decreet betreffende de evenredige vertegenwoordiging. Bovendien worden hersamenstellingen telkens geformaliseerd bij besluit, en bijgevolg zullen zij mij steeds als ontwerp ter goedkeuring worden voorgelegd. Dit zal mij toelaten een laatste toetsing door te voeren.

In ieder geval kan ik stellen dat vanuit Onderwijs tot op vandaag geen enkele aanvraag tot afwijking werd ingediend. Een onderzoek naar de stand van zaken leverde het volgende beeld op.

- De overgrote meerderheid van de **commissies** voldoet reeds, in sommige gevallen zelfs ruim-

school, aan het decreet op de evenredige vertegenwoordiging. Met name : Commissie Laakbare Praktijken voor het Basisonderwijs ; Commissie van Advies voor het Buitengewoon Onderwijs ; haar provinciale subcommissies in Antwerpen, Vlaams-Brabant, Limburg, Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen ; Vlaams Socratescomité met zijn drie subcomités (Vlaams Erasmuscomité ; Vlaams Comeniuscomité, Vlaams Linguacomité) ; Adviescommissie inzake erkenning van vormingsprogramma's voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht ; Commissie Internationale Samenwerking ; Commissie Laakbare Praktijken.

Bij de samenstelling van de Wetenschappelijke Commissie voor de Beoordeling van het Onderwijskundig Beleids- en Praktijkgericht Onderzoek ten slotte, die de onderzoeksvoorstellen rangschikt volgens wetenschappelijke waarde, werd al de eerstvolgende keer na de inwerkingtreding van het decreet aan de bepalingen gevolgd.

- Drie van de huidige adviescommissies zijn nog niet conform het decreet samengesteld, maar twee ervan worden dit jaar opgeheven.

Zo is de Erkenningscommissie voor Navorming momenteel samengesteld uit 4 vrouwen en 21 mannen, maar deze commissie stopt haar werkzaamheden eind 1999.

De Commissie van Advies voor het Leerlingenvervoer heeft momenteel evenmin de vooropgestelde samenstelling, maar ook hier betreft het een commissie die naar alle waarschijnlijkheid ophoudt te bestaan. Haar advies over machtigingen voor leerlingenvervoer wordt immers overbodig zodra, conform Europese richtlijnen, de afschaffing van het machtigingssysteem ingaat op 1 juli 1999.

De huidige man-vrouwverhouding bij de **Vlaamse Onderwijsraad (VLOR)**, waarvan een overzicht in de tabel als **bijlage**, voldoet nog niet aan de bepalingen van het decreet. De VLOR heeft bij de samenstelling van de raden en afdelingen alle geledingen reeds verscheidene malen erop gewezen dat zij de verplichtingen moeten nakomen die in het decreet inzake evenredige vertegenwoordiging zijn opgelegd. Ook heeft de VLOR een positief actieplan opgesteld voor zijn eigen personeelsleden. In de vertegenwoordiging van het departement Onderwijs binnen de algemene Raad van de VLOR kunnen enkel leden van de directieraad plaatsnemen. Een de-

creetswijziging werd voorbereid om ook binnen deze afvaardiging vrouwen te kunnen laten zeten.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De **Gezins- en Welzijnsraad** is opgericht krachtens het "decreet houdende oprichting van een Gezins- en Welzijnsraad en van een Adviserende Beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden" van 15 juli 1997. In artikel 6 van dit decreet staat "3° : ten hoogste twee derde van de leden is van hetzelfde geslacht". Bij de samenstelling van de raad werd dit principe uiteraard ook toegepast : van de 25 leden van de raad zijn er 14 mannen en 11 vrouwen.

De inschrijving van dit artikel is een stimulans geweest voor de raad. Immers, de raad zelf heeft bij de opstelling van zijn huishoudelijk reglement het principe overgenomen waar hij voorstellen van wijzigingen van een mandaat kan doen (artikel 2 : principes, samenstelling) en waar het de samenstelling van de vaste commissies betreft (artikel 17 : samenstelling en deelname). De Gezins- en Welzijnsraad gaat daar zelfs verder dan hetgeen wordt opgelegd, door dit principe ook op te nemen voor samenstelling van de vaste commissies die geen afzonderlijke adviesorganen zijn.

Voor de **Adviserende Beroepscommissie voor Welzijnsaangelegenheden** werd het principe niet in voornoemd decreet opgenomen, maar er werd bij de samenstelling wel rekening mee gehouden : van de effectieve leden zijn er 3 mannen en 3 vrouwen, van de plaatsvervangers zijn er 4 mannen en 3 vrouwen. De kamers die de Adviserende Beroepscommissie kan oprichten zijn geen afzonderlijke adviesorganen. De Commissie kan, analoog met hetgeen in het huishoudelijk reglement van de Gezins- en Welzijnsraad werd opgenomen voor de samenstelling van de vaste commissies, bij de opstelling van haar huishoudelijk reglement in acties of maatregelen voorzien die zullen worden gehanteerd bij de samenstelling van de kamers.

Ik hoop dat dit antwoord de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan geruststellen ten aanzien van de adviesorganen die voor mijn welzijnsbeleid belangrijk zijn.

Bestuurs- en adviesorganen van het **Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap** :

	Aantal mannen	Aantal vrouwen
Raad van bestuur (inclusief regeringscommissarissen)	17	6
Bureau (inclusief regeringscommissarissen)	7	2
Adviescomité "Individuele Bijstand en Sociale Integratie"	9	4
Adviescomité "Voorzieningen voor Opvang, Behandeling en Begeleiding"	8	4
Adviescomité "Voorzieningen voor Professionele Integratie"	10	3
Adviescomité "Programmatie en Erkenningsvoorwaarden"	10	3
Adviescomité "Inschrijvingen en Evaluatie"	7	5
Provinciale Evaluatiecommissie Antwerpen	5	3
Provinciale Evaluatiecommissie Brabant	4	5
Provinciale Evaluatiecommissie Limburg	7	2
Provinciale Evaluatiecommissie Oost-Vlaanderen	6	3
Provinciale Evaluatiecommissie West-Vlaanderen	7	2
Adviescommissie voor Heroverweging		
Kamer 1	5	2
Kamer 2	4	3
Kamer 3	3	4
Kamer 4	4	3
Kamer 5	4	3
Kamer 6	4	3
Bijzondere Bijstandscmissie	6	6
Adviserende Commissie voor Erkenningen en Vergunningen	7	3

Binnen **Kind en Gezin** functioneren momenteel geen adviesorganen die de Vlaamse regering adviseren.

Kind en Gezin heeft enkel als permanent adviesorgaan de Interdisciplinaire Adviescommissie, waarvan het mandaat is afgelopen. Deze adviescommissie voldeed aan de voorwaarden inzake het ledenaantal van elk geslacht.

Bij de samenstelling van een nieuwe Interdisciplinaire Adviescommissie zal de voorwaarde van de aanwezigheid van ten minste één derde leden van elk geslacht opnieuw worden gerespecteerd.

Vlaamse Sportraad – Adviserende Beroepscommissie voor Sportaangelegenheden

1. De uitwerking van de genoemde verplichting is geen opdracht voor de adviesorganen zelf. Die beslissen immers niet over hun eigen samenstelling. Dat doet de Vlaamse regering, op voordracht van de bevoegde minister.

Sedert het decreet op de tweederderegeling van kracht werd, zijn er in de sportsector twee nieuwe adviesorganen geïnstalleerd :

- de Vlaamse Sportraad (vervangt de vroegere Vlaamse Hoge Raad voor de Sport) ;
- de Adviserende Beroepscommissie voor Sportaangelegenheden.

Het decreet van 7 juli 1998 houdende oprichting van de Vlaamse Sportraad en de Adviserende Beroepscommissie voor Sportaangelegenheden vermeldt uitdrukkelijk de toepassing van de tweederderegeling.

Concreet zijn de genoemde adviesorganen als volgt samengesteld. Vlaamse Sportraad : 11 mannen en 6 vrouwen ; Adviserende Beroepscommissie : 4 mannen en 3 vrouwen.

2. Geen antwoord.

Zowel in het decreet van 19 december 1997 houdende oprichting van een **Raad voor Cultuur**, een **Raad voor de Kunsten**, een **Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding** en van een **Adviserende Beroepscommissie inzake Culturele Aangelegenheden** (artikel 8, § 2, artikel 9, § 2, artikel 12, § 1, artikel 16, § 1 en § 2), als in het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 1998 betreffende de Raad voor Cultuur, de Raad voor de Kunsten en de Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding (artikel 7) werd bepaald dat ten hoogste twee derde van de leden van de daarin opgenomen raden en commissies van hetzelfde geslacht mogen zijn.

De ministeriële besluiten houdende benoeming van de leden hebben deze bepalingen strikt gevolgd, zoals blijkt uit onderstaande tabel.

Raad/Commissie	Aantal leden	V	M
Raad voor Cultuur	35	13	22
Raad voor de Kunsten	33	14	19
Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding	31	13	18
Commissie Podiumkunsten	7	3	4
Commissie Muziek	5	2	3
Commissie Letteren	5	2	3
Commissie Beeldende Kunsten	5	2	3
Commissie Architectuur en Vormgeving	5	2	3
Commissie Musea	5	3	2
Commissie Volksontwikkeling	12	5	7
Commissie Culturele Centra	5	2	3
Commissie Bibliotheken	8	4	4
Commissie Amateuristische Kunstbeoefening	5	2	3
Beoordelingscommissie Nederlandstalige Dramatische Kunst	13	5	8
Beoordelingscommissie Muziektheater	7	4	3

Raad/Commissie	Aantal leden	V	M
Beoordelingscommissie Dans	7	4	3
Beoordelingscommissie Kunstencentra	7	3	4
Beoordelingscommissie Muziek	13	5	8
Beoordelingscommissie Letteren	11	4	7
Beoordelingscommissie Beeldende Kunsten	11	5	6
Beoordelingscommissie Architectuur en Vormgeving	9	3	6
Beoordelingscommissie Musea	11	6	5
Adviserende Beroepscommissie voor Culturele Aangelegenheden	7	3	4

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

1. In hoofde van mijn tewerkstellingsbevoegdheid wacht ik niet op de datum van 1 januari 2000 om te zorgen voor een evenwichtige samenstelling – inzake mannen én vrouwen – in adviesraden die onder mijn bevoegdheid vallen en/of voor het Vlaams tewerkstellingsbeleid belangrijk zijn.

Al deze adviesraden werden rechtstreeks en via hun ondersteunende structuren (secretariaten) herhaaldelijk aangemaand om bij (her)samenstelling en/of individuele vervanging van leden de door het decreet van 15 juli 1997 opgelegde evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen te realiseren of te bestendigen.

Wat die adviesorganen betreft welke rechtstreeks onder mijn bevoegdheid vallen, kan ik stellen dat, sinds de inwerkingtreding van het decreet, bij individuele vervanging en/of hersamenstelling steeds door mijn kabinet en administratie wordt toegezien op het bereiken/bestendigen van de tweederdereg. Indien het quotum niet (meer) is bereikt, wordt de betrokken instanties steeds verzocht hun voordrachten aan te passen.

De nieuwe samenstelling wordt pas officieel door mij bekrachtigd indien elk geslacht minimum één derde van de leden levert binnen elk orgaan.

2. Ik meen dat de sensibilisering in combinatie met het gevoerde samenstellingsbeleid de acties daar stelt waarnaar vraag 2 peilt.

VDAB

Het decreet met betrekking tot de tweederdereg is van toepassing op de subregionale tewerkstellingscomités (STC). Recentelijk werd, ingevolge samenvoeging van STC's, een aantal STC's hersamengesteld conform bedoelde bepalingen. Een aantal andere STC's zal nog dit jaar worden hersamengesteld.

De procedure tot (her)samenstelling van de subregionale tewerkstellingscomités is evenwel toevertrouwd aan de administratie Werkgelegenheid, die verdere informatie kan verstrekken over het verloop (welke stimuli moesten worden gegeven, actieplannen, ...) en de vooruitzichten.

VMW

1. De volgende adviesorganen die werden opgericht bij de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW), vallen onder de toepassing van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen :

- het Tussenoverlegcomité en de Basisoverlegcomités, opgericht bij besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 1991 houdende oprichting van basis- en tussenoverlegcomités voor sommige publiekrechtelijke rechtspersonen die onder de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest ressorteren ;
- de Consultatieve Commissie voor Pensioenen, opgericht in het kader van de pensioenregeling van de VMW, thans vastgesteld bij decreet van 17 december 1997 betreffende

de rustpensioenen toegekend aan de vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en betreffende de overlevingspensioenen toegekend aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden.

Tijdens de vergaderingen van het Tussenoverlegcomité werd het bestaan en de inhoud van het bovenvermelde decreet reeds toegelicht. Aan alle gewestelijke directeurs, die voorzitter zijn van het Basisoverlegcomité voor hun gewestelijke directie, is de inhoud van het decreet schriftelijk ter kennis gebracht met het verzoek om, ieder voor zijn gewestelijke directie, de nodige initiatieven te nemen opdat alle in het decreet bedoelde adviesorganen tegen 31 december 1999 de vereiste samenstelling zouden hebben.

De Consultatieve Commissie voor Pensioenen, waarvan de samenstelling werd bepaald bij beslissing van de raad van bestuur van 4 september 1998, voldoet reeds aan de vereiste dat maximum twee derde van de leden van hetzelfde geslacht mag zijn.

- In de positieve-actieplannen met betrekking tot emancipatiezaken die voor de jaren 1998 en 1999 zijn opgesteld, is de naleving in de VMW van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, als actiepoint opgenomen.

VLM

De emancipatieambtenaar van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) waakt over de naleving van het decreet van 17 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Om aan de tweederdereg te beantwoorden, werd een actieplan verstuurd aan alle afdelingshoofden.

Teneinde te anticiperen op eenzelfde verplichting voor bestuursorganen, wijzigde de Vlaamse Landmaatschappij haar oprichtingsdecreet met het oog op een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in haar raad van bestuur.

VMM

Gelet op het feit dat er binnen de Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM) geen adviesorganen zijn zoals bedoeld in het decreet van 15 juli 1997 hou-

dende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, is deze vraag niet van toepassing.

Aquafin

Na grondig nazicht van de officiële lijst van de organiek opgerichte adviesorganen blijkt dat Aquafin in geen enkele van deze organen zetelt in een officiële hoedanigheid. De vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger is bijgevolg zonder voorwerp.

OVAM

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) telt twee adviescommissies waarop het decreet inzake de evenwichtige vertegenwoordiging van toepassing is. Het betreft de Commissie Dierlijk Afval en de Geschillenadviescommissie inzake de Milieueffingen.

Geschillenadviescommissie Milieueffingen

Deze commissie wordt niet voorgezeten door de OVAM. De OVAM wordt er vertegenwoordigd door haar administrateur-generaal en door het afdelingshoofd van de afdeling Afvalstoffenbeheer. De samenstelling van deze commissie is niet nominatief bepaald, maar door opsomming van functies.

In die zin is het niet mogelijk om hier initiatieven te nemen inzake een meer evenwichtige vertegenwoordiging, gelet op het geslacht van de betrokken functiehouders.

Commissie Dierlijk Afval

De oprichting van de Commissie Dierlijk Afval is geregeld in het besluit van de Vlaamse regering van 24 mei 1995 betreffende de ophaling en de verwerking van dierlijk afval (hoofdstuk VIII – Commissie Dierlijk Afval).

Artikel 22 bepaalt de oprichting en de adviesverlenende functie. Artikel 23 geeft de samenstelling en betreft nadere bepalingen te nemen door de minister (aanwijzing leden). Artikel 24 ten slotte betreft het opstellen van een huishoudelijk reglement. Bij ministerieel besluit van 16 juni 1994 werd het eerste mandaat (3 jaar) van de Commissie Dierlijk Afval verder ingevuld. Het vervolg (2° mandaat van 5 jaar) is geregeld via het ministerieel besluit van 31 juli 1997 houdende nadere bepalingen omtrent de Commissie Dierlijk Afval (Belgisch Staatsblad van 29 augustus 1997).

In artikel 2 is de samenstelling opgegeven. Onder-tussen zijn er een aantal wijzigingen opgetreden en werden plaatsvervangers aangewezen :

1. 6 leden die zetelen als vertegenwoordigers van de producenten van dierlijk afval en hun plaatsvervangers. Bij de effectieven betreft het een eenzijdige mannelijke vertegenwoordiging ; bij de plaatsvervangers is er één vrouw ;
2. 3 leden die zetelen als vertegenwoordigers van de verwerkers van dierlijk afval en hun plaatsvervangers. Bij de effectieven betreft het drie mannen, idem bij de plaatsvervangers ;
3. 2 leden die zetelen als vertegenwoordigers van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) en hun plaatsvervangers. Het betreft zowel bij de effectieven als bij de plaatsvervangers telkens een man en een vrouw ;
4. 1 vertegenwoordiger (m) voor de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en een plaatsvervanger (m) ;
5. 1 vertegenwoordiger (m) voor het ministerie van Middenstand en Landbouw en een plaatsvervanger (m) ;
6. 1 vertegenwoordiger (m) voor het ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, Instituut voor Veterinaire Keuring (IVK) en een plaatsvervanger (m).

Daarnaast is er de mogelijkheid om externe deskundigen te betrekken. Het betreft bij de effectieven een man en een vrouw, de plaatsvervangers zijn mannen.

Verder zijn drie medewerkers van de dienst Biologische Afvalstoffen van de OVAM betrokken bij de Commissie Dierlijk Afval. Het betreft twee mannen en één vrouw.

Het decreet inzake de evenwichtige vertegenwoordiging werd reeds aangehaald en kort besproken in de Commissie Dierlijk Afval. De mening was dat het idee zeker goed is, maar dat een verandering op korte termijn moeilijk haalbaar is. De afvaardiging van de OVAM is wel reeds evenwichtig samengesteld.

Aminal

De administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Water-

beheer (Aminal) heeft mij op mijn verzoek op 11 februari 1998 een overzicht gegeven van de adviesorganen die in Aminal zijn opgericht en die vallen onder de toepassing van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen. Ten slotte heeft de directeur-generaal van Aminal op 11 februari 1998 opdracht gegeven aan de afdelingen van zijn administratie om het decreet nauwlettend toe te passen.

In dezelfde nota heeft Aminal enkele problemen geschetst die rijzen bij de toepassing van het decreet en mij om nadere instructies gevraagd. Ik laat niet na deze instructies te geven.

Vraag nr. 28 van 20 april 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VZW Brussel 2000 – Regeringsvertegenwoordiging

Als ik het goed voorheb, maakt mevrouw Anne Van Asbroeck deel uit van de VZW Brussel 2000, als vertegenwoordiger van minister Stevaert.

Intussen is mevrouw Van Asbroeck lid geworden van het Vlaams Parlement.

Meent de minister dat het opportuun is dat een parlamentslid als vertegenwoordiger van de regering optreedt ?

Antwoord

Ik wil er vooreerst op wijzen dat de aanwijzing van de vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap in de VZW Brussel 2000 een verantwoordelijkheid is van de gehele Vlaamse regering onder voorzitterschap van de minister-president, en dus niet uitsluitend van de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden.

Het aanwijzen van vervangers voor de effectieve leden van de VZW Brussel 2000 wordt geregeld door artikel 7 van de statuten. Nadere voorwaarden worden hierbij niet gesteld.

Op 7 oktober 1997 wees de Vlaamse regering mevrouw Van Asbroeck aan als vervanger voor de minister vice-president in de VZW Brussel 2000. Het opnemen van een parlementaire mandaat is geen dwingende reden om hieraan een einde te stellen.

Voor de continuïteit van het project is het trouwens aangewezen om niet noodzakelijke vervangingen binnen de Vlaamse afvaardiging te vermijden.

Vraag nr. 29
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
 Aangelegenheden, Wetenschap en Technolgie

Vraag nr. 104

van 7 mei 1999

van mevrouw Marijke Dillen

Blz. 1629

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
 VAN DE VLAAMSE REGERING,
 VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
 BELEID, EUROPESE AANGELEGHENEDEN,
 WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 86
van 20 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Hervorming Europese structuurfondsen – Impact

* datum van afsluiting : 21/6/99

Op de Europese Raad van Berlijn van 24 en 25 maart jongstleden stond de toekomstige financiering van de Europese Unie bovenaan op de agenda. Een van de belangrijkste beslissingen die zijn genomen, is de hervorming van de Europese structuurfondsen. Zo werd definitief beslist om van zeven naar drie doelstellingen te gaan, namelijk twee regionale doelstellingen en één horizontale.

Met betrekking tot de regionale doelstellingen kan Vlaanderen misschien voor de nieuwe doelstelling 2-steun in aanmerking komen. In de conclusie van de top van Berlijn staat immers, onder subtitel doelstelling 2 : "De lidstaten zullen aan de Commissie een lijst voorleggen van zones die voldoen aan de objectieve criteria". Delen van het huidige of het vroegere doelstelling 2-gebied in Vlaanderen, namelijk een aantal gemeenten uit Limburg of de hele provincie en een aantal gemeenten uit de regio Turnhout, kunnen allicht nog steeds in aanmerking komen voor het nieuwe doelstelling 2-fonds.

1. Welke gebieden/gemeenten in Vlaanderen komen volgens de criteria die door de Europese Commissie worden vooropgesteld, in aanmerking voor steun onder de nieuwe doelstelling 2 ?
2. Wat doet de Vlaamse regering om ervoor te zorgen dat Vlaanderen maximaal van alle Europese structuurfondsen zal kunnen gebruikmaken ?
3. Welke kansen zijn er nog voor de huidige doelstelling 2-gebieden in Limburg en de regio Turnhout om in aanmerking te komen voor Europese steun ? Zijn de gemeenten uit deze regio's die in aanmerking komen voor eventuele de toekomstige steun dezelfde als de vroegere doelstelling 2-gemeenten ?
4. Is de Vlaamse regering betrokken geweest bij de voorbereiding van het Belgische standpunt inzake Agenda 2000, in het bijzonder inzake de structuurfondsen ? Zo ja, welke gemeenten of regio's worden door de Vlaamse regering voorgedragen ? Op welke basis ?
5. Indien sommige delen van de huidige doelstelling 2-gebieden niet meer in aanmerking komen voor Europese regionale steun, kunnen deze dan nog worden erkend als een ontwikkelingszone, waaraan Vlaanderen dus nog extra steun mag toekennen ?

Vraag nr. 87
van 20 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

Benoeming secretaris-generaal – Procedure

Enkele maanden geleden werd de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur benoemd. Deze benoeming gebeurde blijkbaar op basis van de overgangsbepalingen van het laatste personeelsstatuut van de Vlaamse ambtenaren.

Graag had ik van de minister-president een antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Klopt het dat de betrokken secretaris-generaal werd benoemd op basis van de overgangsbepalingen van het laatste personeelsstatuut van de Vlaamse ambtenaren ? Zo neen, op welke basis dan ? Zo ja, laten deze overgangsbepalingen dit juridisch wel toe ?
2. Klopt het dat de betrokken secretaris-generaal nooit de graad van directeur-generaal heeft bekleed ? Is de benoeming tot directeur-generaal geen voorwaarde om tot secretaris-generaal te kunnen benoemd worden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 91
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Benoeming secretaris-generaal – Criteria

Bij arrest van 8 februari 1999 heeft de Raad van State het besluit van de Vlaamse regering vernietigd waarbij een secretaris-generaal benoemd werd voor het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Na vergelijking van de kandidatuur van de ambtenaar die het annulatieberoep heeft ingesteld met die van de ambtenaar wiens benoeming verbroken werd, heeft de Vlaamse regering beslist om de oorspronkelijk benoemde kandidaat opnieuw te benoemen tot secretaris-generaal van bovenvermeld departement.

Naar aanleiding van deze herbenoeming had ik graag een antwoord op volgende vragen.

1. Met welke elementen heeft de Vlaamse regering rekening gehouden om tot de herbenoeming over te gaan ?
2. Heeft de Vlaamse regering voldoende waarborgen dat de herbenoeming van dezelfde kandidaat van wie de eerste benoeming is verbroken, niet opnieuw wordt verbroken ? Welke objectieve criteria waarborgen dit met de nodige zekerheid ?
3. De Raad van State vernietigde op 8 februari 1999 een besluit van de Vlaamse regering van 25 juni 1993.

Hoe was de leiding gedurende die periode georganiseerd en onder welke statuut werkte de leiding van het departement Leefmilieu gedurende die periode ?

Vraag nr. 92
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaamse openbare instellingen – Huisstijl

De Vlaamse regering heeft bij beslissing van 23 maart jongstleden aan de Vlaamse openbare instellingen gevraagd om zich in hun huisstijl duidelijker als Vlaamse overheid te profileren.

1. Belangrijk is de eenheid in symboliek tussen de verschillende VOI's.

Welke waarborgen zijn er voor een zekere eenvormigheid ?

Welke opdrachten zijn er aan de VOI's terzake gegeven ?

2. Zo krijgen de VOI's de opdracht om in de bestaande logo's de gestileerde leeuw te integreren.

Op welke wijze moet dit gebeuren ?

3. Tegen welke datum moet dit alles gerealiseerd zijn ?

Welke controle gebeurt er terzake ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 196
van 4 mei 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Drongengoed Knesselare-Ursel – Bestemming – Sportvliegerij

In de polemiek rond het vliegveld in Ursel-Knesselare (Drongengoed) staan twee groepen tegenover elkaar : de milieuverenigingen en de twee erkende vliegclubs in Ursel.

Om nog meer twist en verwarring te vermijden, had ik graag een antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Zijn er plannen om het Drongengoed te erkennen als natuurreservaat ?

Zo ja, wat zijn de gevolgen hiervan voor de aanwezige vliegclubs ?

2. Zijn er plannen om de sportvliegerij in de milieuwetgeving Vlarem II op te nemen als hinderlijke inrichting ?

Zo ja, wat zijn de doorslaggevende redenen hiervoor ?

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 52
van 19 maart 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kasteel van Ham (Steenokkerzeel) – Bezettingsgraad gastenverblijf

Naar aanleiding van de berichten over het in gebruik nemen van het kasteel van Ham in Steenokkerzeel voor de opvang van asielzoekers, blijkt dat het gastenverblijf dat in de tachtigerjaren door de toenmalige Vlaamse regering werd gebouwd voor een bedrag van 100 miljoen frank, niet erg veel wordt gebruikt.

Beschikt de minister over gegevens over de gemiddelde bezettingsgraad van de 38 verblijven gedurende de jongste jaren ?

Vraag nr. 61
van 20 april 1999
van mevrouw SONJA BECQ

Rusthuizen – Kameroppervlakte

Uit recent onderzoek met betrekking tot de rusthuisinfrastructuur blijkt dat potentiële bewoners vooral problemen hebben met te kleine kamers, waardoor het onder meer onmogelijk is een koelkast te installeren op hun kamer of om eigen meubilair mee te brengen. De bewoners zijn voorstander van een afzonderlijk toilet en een eigen douche en zien liever geen wastafel in hun kamer. Hun vertrek moet meer zijn dan een slaapkamer.

Vooraf de decretaal voorgeschreven norm van 55 m² per kamer ligt aan de grondslag van het ongenoegen.

1. In welke mate wordt met voormelde elementen rekening gehouden bij geplande of bij toekomstige wijzigingen van het VIPA-decreet (VIPA : Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) ?

2. Werd reeds overwogen de maximumoppervlakte uit te breiden tot 80 m², waarvan minstens 55 m² door de Vlaamse overheid wordt gesubsidieerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 62
van 23 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Bijzondere Jeugdbijstand Tongeren – Huisvesting

De huurovereenkomst van het gebouw waarin de bemiddelingscommissie van de afdeling Bijzondere Jeugdbijstand in Tongeren zetelt, blijkt te zijn opgezegd.

Nochtans investeerde de Vlaamse Gemeenschap heel wat in dit gebouw om de toegankelijkheid en (brand)veiligheid voor het publiek en het personeel te garanderen.

1. Kan de minister dit bevestigen ? Tegen wanneer moeten de diensten een ander onderdak hebben ?
2. Welk bedrag werd tot nu toe geïnvesteerd in dit gebouw ? In welke jaren ? Voor welke werken ?
3. Werden er daarbij afspraken gemaakt met de eigenaars over een bijdrage in de kosten of een garantie voor een langere huurperiode ? Welke ? Werden ze nagekomen ?

Vraag nr. 63
van 27 april 1999
van de heer FILIP DEWINTER

Gesloten instelling voor jonge criminelen – Standpunt

Naar aanleiding van een schrijven van de burgemeester van Antwerpen, Leona Detiège betreffende de mogelijke oprichting van een gesloten instelling voor jeugdige criminelen en probleemjongeren in Antwerpen, antwoordde de minister dat zij niet afkerig staat van een dergelijk initiatief.

Concreet werd echter geen gevolg aan haar positief antwoord gegeven. Ook in de begroting 1999 werden terzake geen middelen ingeschreven.

Kan de minister mij meedelen welk verder gevolg aan de mogelijke oprichting van een gesloten instelling voor jeugdige criminelen en probleemjongeren wordt gegeven ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 64
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Departement Algemene Zaken en Financiën – Formatiewijzigingen

De Vlaamse regering heeft op 16 maart 1999 beslist bij het departement Algemene Zaken en Financiën van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in elf bijkomende betrekkingen van adjunct van de directeur en tien bijkomende betrekkingen van technicus te voorzien.

1. Deze uitbreiding van de personeelsformatie wordt gecompenseerd door de schrapping van andere betrekkingen.

Welke betrekkingen worden geschrapt ? Wat zijn de redenen voor deze schrappingen ?

2. Er komen elf betrekkingen van adjunct van de directeur.

Wat is de invulling van hun taak ?

Vraag nr. 67
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Provisieel ordonnanceringskrediet WVC – Verdeling

Bij besluit van de Vlaamse regering van 9 maart 1999 is een gedeeltelijke verdeling van het provisieel ordonnanceringskrediet voor het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur goedgekeurd (Belgisch Staatsblad van 20 april 1999).

1. Welke criteria dienen in acht te worden genomen bij de verdeling van het provisieel ordonnanceringskrediet ?
2. Op welke wijze is de gedeeltelijke verdeling thans gebeurd ? Welke elementen werden in aanmerking genomen ?
3. Wat is de omvang van de huidige gedeeltelijke verdeling van het totale krediet ? Wanneer gebeurt de verdeling van het resterende gedeelte ?

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
 VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 122
van 7 mei 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Luchtvaartbrandweer – Wervingsexamens en aanwervingkansen

De wervingsreserve van de geslaagde kandidaten van het vergelijkend examen van technisch assistent (functie luchtvaartbrandweerman – VWS ANV 97008) werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 1998.

Wanneer de Vlaamse overheid examens uitschrijft langs het VWS (Vast Wervingssecretariaat) mag men erop vertrouwen dat de laureaten ook effectief in aanmerking komen voor aanwerving. Zeker wanneer de wervingsexamens "functiegericht" zijn georganiseerd.

1. Vindt de minister het opportuun dat er een vergelijkend wervingsexamen wordt uitgeschreven, terwijl de noodzakelijke aanwervingen worden uitgesteld ?
2. Wat is de verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid wanneer de aanwervingen worden geblokkeerd wegens een ongunstig advies van de Inspectie van Financiën ?

Is het niet logisch om als bevoegde overheid eerst het advies van de Inspectie te vragen, vooraleer een statutair wervingsexamen uit te schrijven ?

3. Welke procedure wordt er gevolgd wanneer de geldigheidsduur van de wervingsreserve is verstreken zonder dat de geslaagde kandidaten werden aangenomen ?

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 85
van 7 mei 1999
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Huurwaarborgsteun voor kansarmen – OCMW-medewerking

De Vlaamse regering ondersteunt de OCMW's financieel bij het verlenen van huurwaarborgen aan kansarmen die een woning huren op de private markt.

Om de OCMW's bij het stellen van de huurwaarborg te steunen, verleent de Vlaamse overheid aan elk OCMW dat aan dit systeem meewerkt een vergoeding voor de gemaakte dossierkosten.

Kan de minister mij meedelen hoeveel OCMW's aan dit systeem meewerken ?

Kan de minister een opsplitsing per provincie geven ?

Hoeveel bedragen deze dossierskosten ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
49	08.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Europees Merkenbureau – Taalgebruik</i>	1611
59	28.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden</i>	1612
74	10.03.1999	J. Malcorps	<i>Actieplan Milieu en Gezondheid – Betrokkenheid</i>	1731
78	24.03.1999	D. Lootens-Stael	<i>Flanders – Bevolking en oppervlakte van Vlaanderen</i>	1622
79	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Cultuursubsidies Nationale Loterij – Stand van zaken</i>	1732
80	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vereenvoudiging administratieve documenten – Doelgroepwerking</i>	1732
81	26.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>KMO's op Internet – BDBH en Export Vlaanderen</i>	1736
82	13.04.1999	H. Suykerbuyk	<i>Vlaams-Nederlandse Code Goed Nabuurschap – Evaluatie</i>	1736
83	13.04.1999	J. Maes	<i>Campingaccommodatie – Subsidieregeling</i>	1737
84	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Actief Burgerschap – Evaluatie</i>	1622
85	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaanderen 2002 – VZW Promotie Tongeren</i>	1738
○ 86	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Hervorming Europese structuurfondsen – Impact</i>	1853
○ 87	20.04.1999	F. Dewinter	<i>Benoeming secretaris-generaal – Procedure</i>	1854
88	27.04.1999	A. Van Asbroeck	<i>Bestemming Kosovo-hulp – Volk in Nood</i>	1739
89	04.05.1999	V. Dua	<i>VLAM-promotiecampagne sierteelt – Natuurvriendelijk tuinieren</i>	1624
90	07.05.1999	M. Dillen	<i>BLEU-overeenkomst met Macedonië – Betrokkenheid</i>	1741
○ 91	07.05.1999	M. Dillen	<i>Benoeming secretaris-generaal – Criteria</i>	1854
○ 92	07.05.1999	M. Dillen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Huisstijl</i>	1854
93	07.05.1999	M. Dillen	<i>Zuid-Afrika – Opleiding KMO-consultants</i>	1625
94	07.05.1999	M. Dillen	<i>Zuid-Afrika – National Language Programme</i>	1625
95	07.05.1999	M. Dillen	<i>Vlaamse Infolijn – Organisatie</i>	1742
96	07.05.1999	M. Dillen	<i>Vlaanderendag – Evaluatie</i>	1626
97	07.05.1999	M. Dillen	<i>Steunregeling innovatieopleidingen – Projecten</i>	1744
98	07.05.1999	H. Suykerbuyk	<i>Beheer- en regelgevende EU-comités – Communautaire stemverdeling ..</i>	1627
99	07.05.1999	M. Dillen	<i>Ontwerp-KB uitzonderlijke voertuigen – Standpunt</i>	1627
△ 100	07.05.1999	M. Dillen	<i>Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken</i>	1745
101	07.05.1999	M. Dillen	<i>Actief Burgerschap – Evaluatie</i>	1628
102	07.05.1999	M. Dillen	<i>Steunregeling innovatieopleidingen – Stand van zaken</i>	1747
103	07.05.1999	M. Dillen	<i>KMO-innovatie Vlaanderen – Stand van zaken</i>	1747
104	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1629

105	12.05.1999	A. Denys	<i>Onderscheidingen in nationale orden – Vlaamse ambtenaren</i>	1629
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
233	22.03.1999	P. Huybrechts	<i>Villaproject Kapellen – Ontbossing</i>	1630
235	22.03.1999	Jozef Browaeys	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1633
236	22.03.1999	F. Vermeiren	<i>De Lijn – Halte-infrastructuur</i>	1634
239	26.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Overijse Golf Club – Gewestplanzone</i>	1635
△ 240	26.03.1999	J. De Meyer	<i>Doel – Sociaal begeleidingsplan</i>	1636
242	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Vervoerbewijzen De Lijn – Engelstalige reclame</i>	1639
244	01.04.1999	J. De Roo	<i>Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Callemansputte</i>	1640
246	13.04.1999	J. Malcorps	<i>Verbreiding Albertkanaal – Stand van zaken</i>	1641
247	13.04.1999	P. Lachaert	<i>Ringvaartbrug Merelbeke – Werken</i>	1642
248	13.04.1999	L. Sannen	<i>BPA St.-Elooi II Zedelgem – Bufferzone</i>	1643
249	13.04.1999	R. Van Den Heuvel	<i>Luchthaven Deurne – Afgeleide vluchten vanuit Zaventem</i>	1645
251	13.04.1999	J. Sauwens	<i>Wegeninfrastructuur Antwerpen – Missing links</i>	1646
252	13.04.1999	F. Dewinter	<i>E19 en HSL Ekeren – Geluidshinder</i>	1646
253	20.04.1999	H. Suykerbuyk	<i>Federaal bericht met Vlaamse ondertekening – Werkwijze</i>	1647
254	20.04.1999	D. Van Mechelen	<i>Putsesteenweg Kalmthout – Verkeersveiligheid</i>	1648
255	21.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>N730 As-Opglabbeek – Fietspadproject (2)</i>	1649
256	21.04.1999	J. Malcorps	<i>Watergebonden bedrijventerreinen – NV Adams Massenhoven</i>	1650
257	21.04.1999	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Geluidshinder</i>	1650
258	23.04.1999	J. Malcorps	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering</i>	1651
259	23.04.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Wegbeheer en verkeersveiligheid – Fietsers</i>	1655
260	23.04.1999	R. Van Den Heuvel	<i>E19 – Uitrit UZ Antwerpen</i>	1656
261	23.04.1999	J. Sauwens	<i>Handhavingsbeleid ruimtelijke ordening – Klachten</i>	1657
262	30.04.1999	J. Malcorps	<i>BPA Schuttersveld Scherpenheuvel-Zichem – Bedrijvenzone</i>	1658
263	30.04.1999	P. Huybrechts	<i>Waterlopen – Watervangvergunningen</i>	1659
264	04.05.1999	P. Lachaert	<i>Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Semi-agrarische bedrijven</i>	1660
265	04.05.1999	P. Lachaert	<i>Ambachtelijke zone Assenede – Bestemmingswijziging</i>	1661
266	07.05.1999	M. Dillen	<i>Baggerwerken Schelde – Toewijzing</i>	1662
267	07.05.1999	M. Dillen	<i>De Lijn – Verkeerslichtenbeïnvloeding</i>	1662
268	07.05.1999	M. Dillen	<i>Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken</i>	1663
269	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1664
270	12.05.1999	P. Van Grembergen	<i>Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Onteigeningswaarde</i>	1664
271	12.05.1999	P. Van Grembergen	<i>Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Structuurfonds</i>	1665
273	12.05.1999	G. Raskin	<i>GSM-masten – Telecomcode</i>	1666

△ 274	12.05.1999	G. Raskin	<i>Luchthavens – Geluidsmetingen</i>	1666
275	20.05.1999	H. De Loor	<i>Mestopslagexploitatie CV FLIP Zottegem – Bouwvergunning</i>	1667
276	26.05.1999	J. De Roo	<i>Gewestplan Gentse en Kanaalzone – Rieme-Noord en Callemansputte</i>	1668

T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

144	02.03.1999	D. Van Mechelen	<i>Geluidsnormen Vlarem II – Antwerps havengebied</i>	1748
148	04.03.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Waterkwaliteit – Nitraten en fosfaten</i>	1750
154	09.03.1999	J. Timmermans	<i>Vlarem II – Bluswater</i>	1752
155	09.03.1999	J. Timmermans	<i>Vlarem II – Drainerings- en bronbemaalingswater</i>	1754
156	09.03.1999	J. Timmermans	<i>Vlarem II – Nutriëntverwijdering RWZI's</i>	1756
△ 159	10.03.1999	J. Malcorps	<i>Actieplan Milieu en Gezondheid – Betrokkenheid</i>	1761
163	19.03.1999	A. Van Nieuwkerke	<i>Landschap Permekehuis – Bescherming</i>	1763
165	19.03.1999	J. Malcorps	<i>Kindeffectrapport – Milieudecreten</i>	1763
166	19.03.1999	G. Raskin	<i>Zwerfvuil – Verpakkingsafval</i>	1764
168	22.03.1999	H. Suykerbuyk	<i>VDAB-opleidingen in gevangenissen – Situatie</i>	1669
169	22.03.1999	J. Browaeys	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1765
171	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Weerwerkgesco's buitenschoolse kinderopvang – STC-advies</i>	1670
172	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bossen – Gezondheidstoestand</i>	1770
173	26.03.1999	J. Malcorps	<i>Secundaire grondstoffen non-ferro-industrie – PAF-status en milieu</i>	1772
175	26.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bodemvervuiling St.-Amands – Studie milieuaansprakelijkheid</i>	1774
176	01.04.1999	M. Keulen	<i>Gemeentelijk milieuconvenant – Geluidsactieplan</i>	1775
177	01.04.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Luchthaven Zaventem – VMM-luchtkwaliteitsmetingen</i>	1776
178	01.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zwemwaterkwaliteit – Bewaking</i>	1777
179	13.04.1999	J. Coens	<i>Werken Lisseweegse Vaart en Dorpszwin – Subsidiëring</i>	1780
180	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Luchthaven Bierset – Milieueffectrapport</i>	1671
181	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Selectieve afvalophaling – Controle en privacy</i>	1781
182	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Welzijnssector – Nepstatuten</i>	1782
183	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB – Inschrijving niet-uitkeringsgerechtigde werklozen</i>	1672
184	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Individuele beroepsopleiding – Arbeidsongevallen</i>	1783
186	20.04.1999	J. Malcorps	<i>Verbrandingsovens – Incidenten met verhoogde dioxine-uitstoot</i>	1784
187	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Beleid</i>	1672
188	20.04.1999	J. Caubergs	<i>Vallei Zwarte Beek Beringen – Afvalstorting</i>	1785
189	21.04.1999	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Geluidshinder</i>	1787
190	21.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Premies loopbaanonderbreking – Samenwerkingsakkoord</i>	1673
191	21.04.1999	V. Dua	<i>Sidmar Gent – Dioxine-uitstoot</i>	1788
192	21.04.1999	J. De Roo	<i>Putwaterkwaliteit – Oost-Vlaanderen</i>	1792

193	23.04.1999	J. Malcorps	<i>Uitvoeringsplan organisch-biologisch afval – GFT- en groenafval</i>	1674
194	23.04.1999	F. Vermeiren	<i>Vlaanderen Proper – Organisatie (2)</i>	1675
195	30.04.1999	J. Malcorps	<i>Gemeentelijke Vlarem-ambtenaren – Toezichtsbevoegdheid</i>	1793
○ 196	04.05.1999	J. De Roo	<i>Drongengoed Knesselare-Ursel – Bestemming – Sportvliegerij</i>	1855
197	07.05.1999	M. Dillen	<i>Bostoegankelijkheidsreglement – Speelzones</i>	1676
198	07.05.1999	J. Malcorps	<i>Intercommunale Isvag – Statutaire verwerkingsbeperkingen</i>	1795
199	07.05.1999	M. Dillen	<i>Overleg met Zuid-Nederlandse provincies – Stand van zaken</i>	1795
200	07.05.1999	M. Dillen	<i>Raamcontract OVAM-VITO – Onderzoeksopdrachten</i>	1677
201	07.05.1999	P. Ceysens	<i>Afvalwaterheffing – Vermindering voor gehandicapten</i>	1678
202	07.05.1999	M. Dillen	<i>Historisch verontreinigde gronden – Stand van zaken</i>	1795
203	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1679
204	12.05.1999	G. Raskin	<i>Militaire domeinen – Milieucontroles</i>	1679
205	12.05.1999	G. Raskin	<i>Luchthaven Zaventem – Geluidshinder</i>	1681
206	12.05.1999	G. Raskin	<i>Kesseldal (Kessel-Lo) – Bodemkwaliteit</i>	1681
207	12.05.1999	G. Raskin	<i>Centrale Werkplaatsen NMBS Kessel-Lo – Bodemonderzoek</i>	1682
209	12.05.1999	G. Raskin	<i>Luchthavens – Geluidsmetingen</i>	1683

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

○ 52	19.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kasteel van Ham (Steenokkerzeel) – Bezettingsgraad gastenverblijf</i>	1855
54	22.03.1999	A. Van Aperen	<i>Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken</i>	1796
56	26.03.1999	J. Geysels	<i>Gezondheidsrisico's nabij stortplaatsen – PIH-studie</i>	1799
57	01.04.1999	S. Platteau	<i>Campagne wijkgezondheidscentra – Medische plichtenleer</i>	1683
59	13.04.1999	Y. Avontroodt	<i>Centra voor regionale perinatale zorg – Erkenning</i>	1684
60	13.04.1999	Y. Avontroodt	<i>Vaccinatiedatabank – Beheer</i>	1801
○ 61	20.04.1999	S. Becq	<i>Rusthuizen – Kameroppervlakte</i>	1855
○ 62	23.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bijzondere Jeugdbijstand Tongeren – Huisvesting</i>	1855
○ 63	27.04.1999	F. Dewinter	<i>Gesloten instelling voor jonge criminelen – Standpunt</i>	1856
○ 64	07.05.1999	M. Dillen	<i>Departement Algemene Zaken en Financiën – Formatiewijzigingen</i>	1856
65	07.05.1999	M. Dillen	<i>Adviescommissie VOI-boekhouding – Opzet</i>	1684
66	07.05.1999	M. Dillen	<i>Vlaams Fonds Lastendelging – Lasten Gebouwenfonds Rijksscholen</i>	1686
○ 67	07.05.1999	M. Dillen	<i>Provisioneel ordonnanceringskrediet WVC – Verdeling</i>	1856
68	07.05.1999	M. Dillen	<i>Drugspreventie – Leerlingenbevraging</i>	1686
69	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1802

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

99	19.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Politiek verlof – Vlaamse Gemeenschap</i>	1802
102	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1803
103	22.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beroepstitels verpleegkundigen – Opleidingen</i>	1688
104	22.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beroepstitels verpleegkundigen – Titels en brugfuncties</i>	1689
105	22.03.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1803
107	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Project leren en werken – Evaluatie</i>	1804
108	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijk onderwijs Tongeren – Overdracht aan ARGO</i>	1805
109	01.04.1999	J. Sauwens	<i>Onderwijspersoneel – Outplacement (2)</i>	1690
110	01.04.1999	J. Coens	<i>Studietoelagen – Inkomensgrenzen</i>	1692
111	01.04.1999	J. De Meyer	<i>Uitstapregeling hogescholen – Stand van zaken</i>	1693
112	13.04.1999	F. Dewinter	<i>Didactische uitstap atheneum Ninove – Politieke neutraliteit</i>	1696
113	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leerkrachten Verpleegkunde – Outplacement</i>	1810
114	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijkekansenbeleid – Personeelsformatie</i>	1811
115	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Deeltijdse arbeid – Leidinggevende ambtenaren</i>	1812
116	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rondetafelconferentie verpleegkunde – Opleidingsstudiedag</i>	1696
117	20.04.1999	F. Dewinter	<i>Zeevaartschool Antwerpen – Taalvakken – Franstalige opleiding</i>	1813
118	20.04.1999	F. Dewinter	<i>Benoeming secretaris-generaal – Procedure</i>	1814
119	21.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Overheidsdiensten – Bedrijfsvervoerplannen</i>	1814
120	23.04.1999	L. Sannen	<i>Wijziging BIN-normen – Gevolgen</i>	1697
121	28.04.1999	F. Vermeiren	<i>Instituut voor de Overheid KU Leuven – Subsidiëring</i>	1815
○ 122	07.05.1999	H. Suykerbuyk	<i>Luchtvaartbrandweer – Wervingsexamens en aanwervingskansen</i>	1856
123	07.05.1999	M. Dillen	<i>Onderwijs sociale promotie – ESF-projecten</i>	1817
125	07.05.1999	M. Dillen	<i>Onderwijsvoorrangsbeleid SO – Evaluatie</i>	1817
126	07.05.1999	M. De Laet	<i>Eindtermen – Pc-gebruik</i>	1819
127	07.05.1999	M. Dillen	<i>Overname IMALSO – Personeelsintegratie</i>	1697
128	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1698
129	10.05.1999	A. Kenzeler	<i>Personeelsleden gemeenschapsonderwijs – Rechtspositie</i>	1698

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

69	01.04.1999	F. Vermeiren	<i>Vlamivorm – Criteria en controle</i>	1699
72	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>VTM De dag van 100.000 frank – Moraliteit</i>	1701
73	20.04.1999	K. De Gucht	<i>Levensbeschouwelijke uitzendingen VRT – Evenwicht</i>	1702
74	20.04.1999	J. Caubergs	<i>VRT De Nieuwe Wereld – Volksliedpersiflage</i>	1702
75	07.05.1999	M. Dillen	<i>Strategisch Limburgs Ontwikkelingsfonds – Infrastructuurprojecten</i> ...	1703
76	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1705

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

	63	19.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeentelijk onderwijs Kraainem – Werkingskosten</i>	1705
	69	04.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Controle gemeentelijke subsidies</i>	1706
	78	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kleine gemeenten – Minimumfinanciering</i>	1820
	79	01.04.1999	D. Lootens-Stael	<i>OCMW's – Vlaams-Brussels samenwerkingsverband</i>	1706
	80	01.04.1999	F. Vermeiren	<i>Verbeteringspremies voor woningen – Bouwjaarcriterium</i>	1822
	81	01.04.1999	J. Geysels	<i>Intercommunale IKA – Financieringsopdracht</i>	1706
	82	23.04.1999	H. Suykerbuyk	<i>Gemeente- en provinciebelastingen – Benelux-invorderingsregeling</i>	1707
	83	27.04.1999	H. Suykerbuyk	<i>Bevlagging openbare gebouwen – Afdwingbaarheid</i>	1823
△	84	07.05.1999	J. Malcorps	<i>Intercommunale Isvag – Statutaire verwerkingsbeperkingen</i>	1823
○	85	07.05.1999	M. Dillen	<i>Huurwaarborgsteun voor kansarmen – OCMW-medewerking</i>	1857
	86	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1707

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

△	128	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Slechthorenden – Communicatieapparatuur</i>	1824
	129	22.03.1999	H. Suykerbuyk	<i>Justitieel welzijnswerk – Personeelsformatie</i>	1825
	130	22.03.1999	J. Browaets	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1826
	131	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rust- en verzorgingstehuizen – Werkdruk</i>	1708
	132	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Arbeidszorg – Experimenten</i>	1827
	134	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Jeugdverenigingen – Kampeermateriaal</i>	1709
	135	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Horebeke</i>	1711
	136	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Voeren</i>	1711
	137	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Halen</i>	1712
	138	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Wichelen</i>	1713
	139	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Bever</i>	1713
	140	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Boortmeerbeek</i>	1714
	141	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Drogenbos</i>	1714
	142	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Kraainem</i>	1715
	143	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Linkebeek</i>	1716
	144	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Steenokkerzeel</i>	1717
	145	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Lo-Reninge</i>	1718
	146	26.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder openbare bibliotheek – Meulebeke</i>	1718
	148	26.03.1999	H. Suykerbuyk	<i>Jan Van Eyck – Geboorteplaats</i>	1828
	149	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Grensoverschrijdende welzijnswerking – Problemen</i>	1830
	150	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen</i>	1831
	153	01.04.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bibliotheek Wezembeek-Oppem – Erkenning</i>	1719
	154	13.04.1999	P. Ceysens	<i>Kinderopvang – Ouderbijdrage, aanwezigheidsgraad, kostprijs</i>	1832

155	13.04.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Bibliotheek Hove – Website-talen</i>	1719
156	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse lectoren in Oost-Europa – Verloning</i>	1720
157	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Opvanggezin – Minimumleeftijd</i>	1721
159	20.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Beleid</i>	1833
160	20.04.1999	S. Becq	<i>Rusthuizen – Kameroppervlakte</i>	1722
161	23.04.1999	H. Suykerbuyk	<i>Stichting Frankfurter Buchmesse – Subsidiëring en evaluatie</i>	1724
162	23.04.1999	P. Ceysens	<i>Tarieven buitenschoolse kinderopvang – Adviezen</i>	1837
163	23.04.1999	Y. Avontroodt	<i>Kind en Gezin – Werking interdisciplinaire adviescommissie</i>	1838
164	27.04.1999	P. Ceysens	<i>Internationaal Jaar van de Ouderen – Organisatie</i>	1839
165	27.04.1999	J. Sauwens	<i>Internationaal Jaar van de Ouderen – Organisatie</i>	1841
166	27.04.1999	F. Dewinter	<i>Gesloten instelling voor jonge criminelen – Standpunt</i>	1842
167	30.04.1999	D. Lootens-Stael	<i>OCMW's – Vlaams-Brussels samenwerkingsverband</i>	1726
168	07.05.1999	M. Dillen	<i>Stichting Frankfurter Buchmesse – Subsidies boekenbeurs Londen</i>	1726
169	07.05.1999	M. Dillen	<i>Personeel Kind en Gezin – Uitbetaling kinderbijslag door RKW</i>	1727
170	07.05.1999	M. Dillen	<i>Bibnet – Stand van zaken</i>	1727
171	07.05.1999	M. Dillen	<i>Internettest nieuwe spelling – Evaluatie</i>	1728
172	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1729
173	12.05.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Restauratie Limburgs mijnpatrimonium – Stand van zaken</i>	1730

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

△ 25	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1843
27	20.04.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Parlando – Publiciteitscampagne op VRT</i>	1730
28	20.04.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW Brussel 2000 – Regeringsvertegenwoordiging</i>	1852
29	07.05.1999	M. Dillen	<i>Voorstellen van decreet – Regeringsadviezen</i>	1853